

**DOBRÁ
ZNAMENÍ**

**Terry Pratchett
a Neil Gaiman**

TALPRESS

Copyright © 1990 by Terry Pratchett and Neil Gaiman Translation © 1997 by Jan Kantůrek

Cover © 1997 by Martin Zhouf

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 80-7197-099-9

DEDIKACE

*Autoři by se rádi připojili k démonovi Crowleymu a spolu s ním připsali tule knihu památce
G. H. Chestertona,
muže, který věděl, co se děje.*

VAROVÁNÍ

Děti! Zahrávat si s Armageddonem může
být nebezpečné!
Doma to raději nezkoušejte.

Na začátku

Tohle byl překrásný den.

Všechny dny byly překrásné. Zatím jich bylo právě sedm a déšť ještě nikdo nevymyslel. Jenže mračna, která se stahovala na východ od ráje, dávala tušit, že první bouře už je na cestě a bude stát za to.

Anděl od Východní brány sepal křídla nad hlavou, aby se ukryl před prvními kapkami.

"Promiň," řekl potom omluvným tónem, "co jsi říkal?"

"Řekl jsem, že *tamten* šel k zemi jako olověná koule," odpověděl had.

"Aha. Ano," přisvědčil anděl, který se jmenoval Azirafal.

"Abych řekl pravdu, tak já *osobně* si myslím, že jeho reakce byla trochu přehnaná," pokračoval had. "Na první hřích a tak dále. Já stejně nechápu, co je tak špatného na tom, když někdo pochopí rozdíl mezi dobrým a zlým."

"*Musí* v tom být něco špatného," odporoval Azirafal tím poněkud nejistým tónem člověka, který to taky *příliš* nechápe a dělá mu to starosti, "jinak bys v tom nebyl zapletený *ty*."

"Mně se akorát řeklo, vylez tam nahoru a dělej potíže," zasyčel had, který se jmenoval Crawly. Už teď uvažoval o změně jména. Crawly - fuj - to přece v žádném případě není *on*.

"No, možná, ale koneckonců jsi démon. Já si vlastně vůbec nejsem jistý, jestli bys dokázal udělat něco dobrého," zavrtěl hlavou Azirafal. "Máš to tak nějak zakotveno v tomhleto... ve své přirozené podstatě. Neber si to osobně, rozumíš?"

"Sám přece musíš připustit, že to bylo dost podivné divadlo," pokračoval Crawly. "Víš, co myslím? Ukázat takhle na Strom a velkými písmeny a silným hlasem prohlásit: NEDOTÝKATI SE! To tedy vážně moc chytré nebylo, co? Rozumíš, proč ten Strom nepostavil někde na vrchol nepřístupné hory, nebo hodně daleko odsud? Když si to rozebereš, musí tě napadnout, cože to vlastně On měl opravdu v úmyslu?"

"Já si myslím, že je lepší to takhle nepitvat," odpověděl mu Azirafal. "Vždycky říkám, že nemůžeš uhodnout nevyslovitelné. Jednou je tady Dobro a Zlo. Když děláš Zlo, a přitom ti řekli, abys dělal Dobro, zasloužíš trest. Ehm."

Chvilí seděli v rozpačitém tichu a dívali se, jak déšť omývá první květy.

Nakonec se ozval Crawly: "A neměl jsi planoucí meč?"

"Nó..." odpověděl anděl. Po obličejí mu rychle přeběhl provinilý výraz, který se vzápětí vrátil a utábořil se tam natrvalo.

"Měl, že ano?" naléhal Crawly. "A jaká od něj šla záře!"

"Nó, podívej -"

"Vypadal velmi impozantně, řekl bych."

"No ano, jenže -"

"Tys ho ztratil, co?"

"To ne! Ne, já ho neztratil, spíš jako -"

"No?"

Azirafal vypadal zoufale. "No, když už to tedy musíš vědět," odpověděl opatrně, "dal jsem ho pryč."

Crawly na něj upřel nevěřící pohled.

"Já musel," pokračoval anděl a nepřítomně si zamnul ruce. "Vypadali tak prokřehle, chudáčci, a ona *už* čeká, a všude tam venku je spousta *divoké* zvěře a myslím, že bude taky pořádná bouře, no a koneckonců, co je na tom špatného, takže já jim povídám, kdybyste se chtěli vrátit, tak z toho bude hrozný malér, takže koukněte, tady máte ten meč, třeba se vám bude hodit, nemusíte mi děkovat, jenom nám všem udělejte jednu velkou službu a zmizte dřív, než zapadne slunce."

Vrhl na Crawlyho unavený úsměv.

"To bylo nejjednodušší řešení, nemyslíš?"

"Já si nejsem jistý, jestli je vůbec ve tvé moci udělat něco špatného," odpověděl Crawly jízlivě. Azirafal si jeho tónu nevšímal.

"Já doufám, že ne," odpověděl. "Vážně si moc přeju, aby to tak bylo. Celé odpoledne si s tím lámu hlavu."

Chvilí mlčky pozorovali déšť.

"Jedna věc je na tom legrační," ozval se Crawly. "Já zase celé odpoledne přemýšlím o tom, jestli to, že jsem jí dal to jablko, nebylo správné, to znamená, že by to byl čin dobrý. Démon se může dostat do ošklivých nepříjemností, když udělá dobrou věc." Strčil do anděla. "To by byla psina, kdybychom to oba pochopili špatně, co? To by byl fór, kdybych já udělal dobrou věc a ty špatnou, co?"

"Abych řekl pravdu, tak si myslím, že ani ne," zavrtěl hlavou Azirafal.

Crawly znovu obrátil oči k dešti.

"Máš pravdu," přikývl, "asi vážně ne."

Nad Edenem se stahovala břidlicově šedočerná mračna. Mezi kopci temně duněla bouře. Čerstvě pojmenovaná zvířata hledala úkryty před deštěm a větrem.

Kdesi daleko v temných a vodou prosáklých lesích zablikalo mezi stromy něco jasného a zářícího.

Bude to temná a bouřlivá noc.

DOBŘÁ ZNAMENÍ

Vyprávění jistých událostí, které se přihodily
v posledních jedenácti letech lidské historie
dle toho, jak byly zmíněny ve

Skvělých a přesných proroctvích Agnes Magorésové.

Sebrali, připravili k vydání a poznámkami
vzdělávacího charakteru
a napovězenými pro moudré doplnili
Neil Gaiman a Terry Pratchett

OSOBY PŘÍBĚHU

BYTOSTI NADPŘÍROZENÉ

Bůh (Bůh)
Metatron (Hlas boží)
Azirafal (Anděl, obchodník se vzácnými tisky na částečný úvazek)
Satan (Padlý anděl, nepřítel)
Belzebub (Taktéž padlý anděl a princ pekelný)
Hastur (Padlý anděl a kníže pekelný)
Ligur (Taktéž padlý anděl a hrabě pekelný)
Crowley (Anděl, který ani tak nepadl, jako se vycházkovým tempem snesl k zemi)

ČTYŘI PŘÍŠERNÉ OSOBY V SEDLE

SMRT (Smrt)
Válka (Válka)
Hlad (Hlad)
Znečištění (Znečištění)

LIDÉ

Nepožádáš-Manželky-Bližního-Svého, zvaný též NeMaBliS, Pulsifer (Lovec čarodějnic)
Agnes Magorésová (Věštkyně)
Newton Pulsifer (Daňový úředník a vojín, lovec čarodějnic)
Anatéma Novotriková (Praktická okultistka a profesionální potomek)
Shadwell (Seržant, lovec čarodějnic)
Madam Tracy (Zmalovaná jezabelie [jen ráno, ve středu dle objednávky] a médium)
Sestra Marie Užvaňková (Satanistka z řádu sv. Beryly Štěbetající)
Pan Young (Otec)
Pan Tyler (Předseda Společnosti starousedlíků)
Doručovatel expresní společnosti

ONI

ADAM (Antikrist)
Pepřenka (Dívka)
Wensleydale (Hoch)
Brian (Hoch)

Velký kompars Tibetanů, cizozemců, Američanů, Atlantidů a dalších vzácných a podivných stvoření Posledních dnů

A:

Pes (Satanský výlupek pekla a postrach koček)

Před jedenácti lety

Celkově vzato, teorie o stvoření vesmíru bez rozdílu říkají, že pokud byl vesmír opravdu stvořen a nevznikl samovolně neboli jaksi neoficiálně, byl vytvořen někdy zhruba před deseti až dvaceti tisíci miliony let. Podle stejných pramenů je pak možno předpokládat, že Země je stará bratru nějaké čtyři a půl tisíce milionů let.

Tyhle údaje jsou však nesprávné.

Středověcí židovští učenci určili datum Stvoření na rok 3760 před Kristem. Řeční ortodoxní teologové posouvali Stvoření až k roku 5508 před Kristem.

I tyhle dohady jsou nesprávné.

Arcibiskup James Usher (1580-1659) publikoval v roce 1654 *Annales Veteris et Novi Testamenti* a v nich tvrdil, že nebe i Země byly stvořeny v roce 4004 před Kristem. Jeden z jeho pomocníků se tímto datem zabýval, provedl další výpočty a byl schopen triumfálně oznámit, že Zem byla stvořena v neděli 21. října, 4004 před Kristem, a to přesně v 9.00 dopoledne, protože Bůh prý rád pracoval od časného rána, aby měl práci hotovou, dokud se cítil svěží.

I tenhle údaj je nepřesný. Alespoň o čtvrt hodiny.

Celá ta věc se zkamenělými dinosauřími kostrami je vtípek, kterému ještě paleontologové nepřišli na chuť.

To dokazuje dvě věci:

Za první, že Bůh kráčí po výjimečně tajemných, neku-li až podezřele klikatých cestách. Bůh s vesmírem nehraje kostky, naopak, hraje s ním jakousi nepopsatelnou hru, která se řídí jeho vlastními pravidly a jež může být z hlediska ostatních hráčů¹ přirovnána k jakémusi obskurnímu a velmi složitému pokru, hranému v temné místnosti se slepými kartami o neomezené sázky, a to s bankéřem, který sice neřekne, jaká jsou pravidla, ale zato se na vás pořád usmívá.

Za druhé, že Země jsou Váhy.

Astrologická předpověď pro Váhy z rubriky "Horoskop pro dnešní den" otištěná v tadfieldském *Inzerentu* zněla onoho dne, kdy náš příběh začíná, takto:

Váhy. 24. září 23. říjen

Můžete se cítit zcela vysílení a zničení únavnou denní rutinou. Záležitosti jak v rodině, tak v zaměstnání jsou velmi napjaté a hrozí vybuchnout. Vyhněte se zbytečnému riskování. Objeví se důležitý přítel. Odložte důležité rozhodnutí, dokud se cesta před vámi nevyčistí. Dnes jste náchylní k žaludeční nevolnosti, proto se varujte salátů. Dostane se vám pomoci ze zcela nečekaného zdroje.

To bylo naprosto přesné, snad s výjimkou onoho kousku o salátech.

Nebyla to temná a bouřlivá noc.

Měla taková být, ale tak to prostě s počasím bývá. Protože všichni šílení vědci a profesori, kteří očekávali klasickou bouři právě této noci, kdy byla jejich Velká věc dokončena a teď ležela na mramorové desce jejich laboratorního stolu, seděli otráveně pod mírumilovnými hvězdami, zatímco Igor si pichl přesčas.

Ale nedovolme, aby mlha (spolu s deštěm a prudkým poklesem teploty, které přijdou později) poskytla komukoliv falešný pocit bezpečí. Jen to, že je krásná a příjemná noc, neznamená, že temné síly nejsou v ulicích. Jsou kolem nás. A jsou všude!

A ještě k tomu vždycky. V tom je celý ten vtip.

Dvě z nich se právě bezcílně potulovaly po zpustlém hřbitově. Dvě nezřetelné postavy, jedna přihrblá a podsaditá, druhá štíhlá, vysoká a výhrůžná. Obě patřily k plíživým temným silám olympijské úrovně. Kdyby byl Bruce Springsteen někdy nahrál "Zrozen k plížení", byli by na přebalu desky tihle dva. Touhle dobou už se mlhou potulovali dobrou hodinu, ale znali své síly a v případě potřeby by se dokázali plížit celý zbytek noci a pořád ještě by v nich zůstalo dost ponuré výhrůžnosti, aby s ní vydrželi do konečného kola plížení těsně před ránem.

Nakonec, zhruba po dalších dvaceti minutách, jeden z nich řekl: "To se na to vykašlu, dělá si z nás srandu? Měl tady být už před *kolika hodinami*!"

Mluvčí se jmenoval Hastur a byl knížetem pekel.

Mnoho úkazů - války, morové pohromy, nečekané audity -, to vše bychom mohli použít jako nezvratné důkazy o tom, že na většině konání člověka se skrytě podílí ruka Satanova. Kdykoliv se však sejdou studenti démonologie, shodnou se na tom, že dílem, které aspiruje na nejvyšší ocenění v tomto oboru, je dálnice D25.

Většina z nich se mylí v jedné věci - myslí si, že její největší zlo spočívá v neuvěřitelném zmatku a nervovém stresu, který D25 denně vyvolává mezi účastníky silničního provozu.

Ve skutečnosti jen velmi málo zasvěcených na Zemi ví, že tahle strašlivá silnice tvoří znak *odegra*, který pochází z jazyka Černých kněží zmizelého kontinentu Mu a znamená: "Pozdraven budiž Velká šelma, Ničitel světů." Tisíce motoristů, kteří si denně razí cestu oblaky benzinových výparů, halících její křivolakou dráhu, mají stejný účinek jako voda, která dopadá na modlitební mlýnky, a svou přítomností vytvářejí obrovské množství nižšího zla, které znečišťuje metafyzickou atmosféru na celé kilometry kolem.

¹ Pozn. autora: *To znamená všech ostatních.*

Je to jedno z nejdokonalějších Crowleyho² děl. Trvalo celé roky, než se mu to podařilo a zahrnovalo to znásilnění tří počítačů, dvě vloupání, jednu menší vyděračskou aféru, a když pak něco nevyšlo, jednu mokrou a větrnou noc, v níž přesunoval značkovací kolíky zeměměřičů sice jen o několik, ale zato velmi významných metrů. Když pak Crowley prohlížel prvních padesát kilometrů dohotovené dálnice, prožíval ten hřejivý pocit dobře vykonané zlé práce.

Vysloužil si tak pochvalu.

V té chvíli byl Crowley někde v okolí Sloughu a hnal své auto rychlostí zhruba sto osmdesát kilometrů v hodině. Prakticky ani on, ani nic v jeho okolí nevypadalo zvlášť démonicky, rozhodně ne podle klasických měřítek. Žádné rohy, žádná netopýří křídla. Připusťme, že poslouchal kazetu s nahrávkou alba *To nejlepší z Queen*, ale z toho se nedalo usuzovat celkem nic, protože všechny kazety ponechané v autě déle než čtrnáct dní se změnily v album *To nejlepší z Queen*. Dokonce ani myšlenky, které se mu honily hlavou, nebyly nijak démonické. Přemýšlel totiž nepřítomně o tom, kdo to jsou Moey a Chandon.

Crowley měl černé vlasy, výrazné lícní kosti, na nohou boty z hadí kůže - alespoň to tak vypadalo a uměl provádět až neuvěřitelné věci se svým jazykem. A kdykoliv se zapomněl, měl sklony k tomu syčet.

Taky příliš často nemrkal.

Auto, které řídil, byl černý Bentley 1926, který měl ode dne prodeje jediného majitele. Tím majitelem byl Crowley. A on se o auto opravdu staral.

Důvodem jeho zpoždění bylo, že si nesmírně užíval dvacáté století. Bylo lepší než to sedmnácté a *mnohem* lepší než čtrnácté. Jedna z těch nejkrásnějších věcí na Čase, pomyslel si Crowley, je, že vás neustále unáší dál a dál od čtrnáctého století, od těch zatraceně nejnudnějších sta let na té - dámy prominou - Boží Zemi. Dvacáté století bylo cokoli, jen ne nudné. Právě teď například modré blikající světlo, které Crowley viděl posledních padesát vteřin ve zpětném zrcátku, hlásilo, že je sledován dvěma muži v uniformách, kteří dvacátému století dodají další zajímavosti.

Podíval se na hodinky, jež byly navrženy pro hloubkového potápěče onoho typu, který rád ví, kolik hodin je ve dvaceti největších hlavních městech světa, zatímco on je tam dole³.

Bentley odbočil na sjezd z dálnice, proletěl zatáčkou po dvou kolech a vyrazil jako blesk okresní silnicí. Modré světlo ho sledovalo.

Crowley si povzdechl, zvedl jednu ruku z volantu, napůl se otočil a udělal přes rameno složité gesto. Modré blikající světlo najednou zpomalilo, opozdilo se a nakonec se policejní auto, k údivu posádky, zastavilo docela. Ale to překvapení nebylo celkem nic proti šoku, který policisté zažili ve chvíli, kdy zvedli kryt motoru a zjistili, v co se jim změnil motor.

Zatím na zpustlém hřbitově podal štíhlý démon Hastur nevábně páchnoucího špačka cigarety nahrblému a mnohem přesvědčivějšímu plíživému stínu Ligurovi.

“Vidím světlo,” zavrčel. “Už jede ten mizerný převít.”

“A co to řídí?” podivil se Ligur.

“To je auto. Vůz bez koní,” vysvětloval Hastur. “Myslím, že když jsi tady byl naposled, ještě je neměli. Rozhodně ne, abychom tak řekli, k všeobecnému užívání.”

“Měli, ale běhal před nimi muž s červeným praporkem,” zabručel znechuceně Ligur.

“No, od té doby je trochu vylepšili, myslím.”

“Co je ten Crowley vlastně zač?”

Hastur si odplívl. “Je tady už příliš dlouho,” odpovědět. “Od samého Počátku. Je naturalizovaný, přizpůsobil se domorodcům, a zdívočel, to ti říkám já. Má auto s telefonem.”

Ligur se nad tím zamyslel. Jako většina démonů měl velmi omezenou představu o moderních technologiích a právě se chystal říci něco jako “to musí potřebovat strašlivě dlouhý drát”, když bentley zastavil před hřbitovní branou.

“A nosí brýle proti slunci,” ušklíbl se Hastur pohrdavě, “dokonce i když je nepotřebuje.” Pak zesílil hlas. “Pozdraven budiž Satan,” řekl.

“Pozdraven budiž Satan,” přidal se k němu Ligur ozvěnou.

“Nazdar,” kývl na ně Crowley. “Je mi líto, že mám zpoždění, ale víte, jak to vypadá na A40 kolem Denhamu, a pak jsem to zkusil vzít zkratkou přes Chorleyský les a -”

“*Ted*” ale, když už jsme tady všichni,” přerušil ho Hastur významně, “musíme nejprve probrati Špatné skutky dne.”

“No jo, vlastně. Špatné skutky,” přikývl Crowley s mírně provinilým výrazem člověka, který poprvé po mnoha letech znovu navštívil kostel a zapomněl, při kterých částech mše má vstát.

Hastur si odkašlal.

“Já svedl kněze,” pochlubil se. “Když šel po ulici a viděl, jak se v parku opalují na slunci krásné dívky, nasadil jsem mu do hlavy Pochybnost. Byl by se stal svatým, ale takhle bude zcela jistě do deseti let náš.”

“Dobrá!” snažil se spolupracovat Crowley.

² Pozn. překl.: *Jak vidíme, Crawly si změnil jméno na Crowley. Zatímco to první bychom mohli velmi volně přeložit jako Plazoun, to druhé je jméno nejznámějšího mága dvacátého století, nechvalně proslulého Aleistera Crowleyho (1875-1947), autora několika knih o magii.*

³ Pozn. autora: *Crowley si je nechal udělat na zakázku. Nechat si udělat na zakázku jediný kus hodinek je nepředstavitelně drahé, ale on si to mohl dovolit. Tyhle hodinky udávaly čas nejen ve dvaceti největších hlavních městech světa, ale i v hlavním městě Onoho místa, kde byl stále jen jediný čas, a to Příliš pozdě.*

“Já jsem zkorumpoval politika,” ozval se teď Ligor. “Podsunal jsem mu myšlenku, že když vezme malý úplatek, nikomu to neuškodí. Do roka bude náš!”

Pak se oba v očekávání zadívali na Crowleyho, který se na ně široce usmál.

“Bude se vám to líbit,” řekl.

Jeho úsměv se ještě rozšířil a změnil se na spiklenecký škleb.

“V poledne jsem na pětáctyřicet minut vyřadil z provozu všechny systémy přenosných telefonů v centrálním Londýně,” řekl.

Rozhostilo se ticho rušené jen vzdáleným hlukem aut projíždějících po okresní silnici.

“No?” nadhodil Hastur. “A co dál?”

“Podívejte, nebylo to nic jednoduchého,” vysvětloval Crowley.

“A to je *všechno*?” zavrtěl hlavou Ligor.

“Podívejte, lidi -”

“A jak jsi tak *konkrétně* přispěl k zajištění duší pro našeho pána?” zasyčel Hastur.

Crowley se sebral a ovládl.

Co jim má říci? Že se dvacet tisíc lidí rozzuřilo k nepříčetnosti? Že jeden mohl slyšet, jak v celém středu města hučí artérie, které nestačily pumpovat krev do vztekem hnaných srdcí? A že těch dvacet tisíc lidí šlo a vybil si vztek na svých sekretářkách, dopravních strážnících, rodinách a kdoví na kom ještě a ti si ho zase vybili na dalších lidech? Všemi možnými způsoby, které - a v tom byl půvab celé té věci - *vymysleli sami*. A dělali to celý zbytek dne. Následky byly nevyčíslitelné. Tisíce a tisíce duší chytily lehkou dehtovou patinu a jeden skoro nemusel pohnout ani prstem.

Jenže něco takového jste mohli démonům, jako byl Hastur a Ligor, jen těžko vykládat. Ti trávili celé roky uháněním jediné duše. Dobrá, připusťme, že to bylo *umění*, ale dneska člověk musel myslet poněkud jinak. Ne na kvalitu, ale na množství. Při pěti miliardách obyvatel Země jste si už nemohli vybírat hříšníky jednoho po druhém, museli jste své úsilí rozložit, zefektivňovat. Jenže démoni jako Ligor a Lastur něco takového nebyli s to pochopit. Tak například ty dva nikdy nenapadlo něco jako televizní stanice vysílají ve velštině. Nebo daň z přidané hodnoty. Nebo Manchester. Manchester - na ten byl zvláště pyšný.

“On, který je Síla, se zdá být spokojen,” odpověděl. “Časy se mění. Takže, o co jde?”

Hastur sáhl za jeden náhrobní kámen.

“Tohle,” odpověděl.

Crowley zíral nechápavě na košík.

“Oh,” zarazil se. “To ne.”

“Ale ano,” ušklíbl se spokojeně Hastur.

“Už?”

“Už.”

“A, hm, to jako mám já -”

“Tak, tak.” Bylo vidět, že Hastur si ten okamžik vychutnává.

“Ale proč já,” bránil se zoufale Crowley. “Znáš mě, Hasture, tohle není, jak bych to tak řekl... moje parketa...”

“Ale ano, právě že je,” přikývl spokojeně Hastur. “Přesně tvoje hra. Tady budeš hrát hlavní roli. Budeš hvězda. Jen ber. Časy se mění.”

“Jasně,” přikyvoval zlomyslně Ligor a šklebil se, jako kdyby za to dostával honorář. “A především už se blíží ke konci.”

“Ale proč *já*?”

“Je jasné, že jsi ve velké oblibě,” pokračoval jízlivě Hastur. “Myslím, že například tuhle Ligor by dal za takovou šanci pravou ruku.”

“To je pravda,” přikývl Ligor. Nebo něčí pravou ruku jistě, pomyslel si. Pravých rukou bylo kolem až až; byl by nesmysl dávat za to živou, a ještě k tomu vlastní.

Hastur vytáhl z jedné kapsy svého umaštěného převlečnicku blok dodacích listů.

“Podepiš. Tady,” dodal, přičemž se mezi oběma slovy výhrůžně odmlčel.

Crowley sáhl do náprsní kapsy a vytáhl plnicí pero. Bylo elegantní a matně černé. Vypadalo, jako kdyby bylo schopno překonávat rychlostní rekordy.

“Pěkné pero,” zabručel Ligor.

“Píše i pod vodou,” zamumlal Crowley.

“Co ti lidé ještě nevymyslí?” užasl Ligor.

“No, ať už je to cokoliv, měli by sebou mrsknout,” prohlásil Hastur. “*Ne*. Ne A. J. Crowley. Tvoje skutečné jméno. Crowley zasmušile přikývl a napsal na papír složitý, ošklivě pokroucený znak. Ten na okamžik rudě zazářil a pak zmizel.

“A co s *tím* mám dělat?” zeptal se.

“Obdržíš instrukce,” ušklíbl se Hastur. “Proč jsi z toho tak vyplašený, Crowley? Chvilé, ke které jsme celá ta staletí upírali veškeré své úsilí, se konečně přiblížila!”

“Jo, jasně,” řekl Crowley bez viditelného nadšení. Teď už zdaleka nevypadal jako ta sebevědomá postava, která před několika minutami vyskočila z bentleye. Na tváři měl výraz štvance.

“Očekává nás okamžik věčného triumfu!”

“Věčného, chápu,” přikývl neochotně Crowley. Zvedl košík tak opatrně, jako kdyby měl strach, aby mu v ruku nevybuchl. Což, máme-li použít přirovnání, se s ním mělo zanedlouho stát.

“Ehm. Tak dobrá,” řekl. “Tak já abych jel. Můžu? Abych se toho raději zbavil. Ne že bych se toho *chtěl* zbavit,” dodával spěšně, protože si uvědomil, jak by to s ním dopadlo, kdyby o něm Hastur podal nepříznivé hlášení. “Ale znáte mě. Nemůžu se dočkat.”

Starší démoni mlčeli.

“Tak já tedy pádím,” blábolil Crowley. “No tak doufám, že se mládenci uvidíme co nej..., že se zase někdy... tak ahoj. Eh. To je bezva. Prima. *Čau*.”

Když bentley vyrazil do tmy, naklonil se Ligur ke svému společníkovi. “Co to říkal nakonec?”

“To je italsky,” poučoval ho Hastur. “Myslím, že to znamená ‚jídlo‘.”

“To je legrační rozloučení.” Ligur zíral za mizejícími koncovými světly auta. “Ty mu věříš?” dodal.

“Nevěřím,” zavrtěl Hastur hlavou.

“Správně,” přikývl Ligur. Co by to bylo za směšný svět, kdyby si démoni mezi sebou věřili.

Crowley se mezitím už hnal nocí někde kolem Amershamu. Namátkou vybral ze zásobníku jakousi kazetu a pokoušel se ji jednou rukou vytáhnout z průhledného pouzdra a přitom nesjet ze silnice. Ve světle palubní desky přečetl, že jsou to Vivaldiho *Čtyři roční období*. Uklidňující hudba, přesně to, co potřeboval.

Vrazil kazetu do přehrávače značky Blaupunkt.

“Aledoprdeledoprdeledoprdele! Proč teď? A proč já?” zahučel, když ho zalily první tóny Queen.

A najednou k němu promluvil Freddie Mercury:

PROTOŽE SIS TO ZASLOUŽIL, CROWLEY.

Crowley v duchu zaklel. Používat ke spojení elektroniku - to byl jeho nápad a ti dole se toho pro jednu chytili a jako obvykle zase všechno pochopili úplně špatně. Doufal, že je přesvědčí, aby se napojili na Cellnet, ale oni se místo toho prostě napojili na to, co právě poslouchal, a předělali si to po svém.

Crowley polkl.

“Mnohokrát děkuji, pane,” odpověděl.

CHOVÁME V TEBE VELKOU DŮVĚRU.

“Díky, pane.”

TOHLE JE VELMI DŮLEŽITÉ, CROWLEY.

“Já vím, já vím.”

TOHLE JE VELKÁ VĚC, CROWLEY.

“Nechte to ne mně, pane.”

PŘESNĚ TO DĚLÁME, CROWLEY. A JESTLI TO NEVYJDE, PAK VŠICHNI ZÚČASTNĚNÍ BUDOU TRPĚT NEPŘEDSTAVITELNĚ. I TY, CROWLEY. *ZVLÁŠTĚ* TY, CROWLEY.

“Rozumím, pane.”

A najednou věděl. Tohle se mu nelíbilo. Nenáviděl to. Mohli mu to klidně říct, ne mu najednou nalít to ledové vědění přímo do mozku. Musel zajet do jisté nemocnice.

“Budu tam během pěti minut, pane. Žádný problém.”

VÝBORNĚ. *Vidím malou síluetu muže, Scaramouchi, Scaramouchi, zatanči fandango...*

Crowley udeřil vztekle rukou do volantu. Všechno šlo jako po másle, všechno měl těch posledních pár století pod palcem. Tak je to vždycky, jeden si myslí že je na vrcholku světa, a najednou vám oznámí, že bude Armageddon. Velká válka. Poslední boj. Nebe versus Peklo, tři kola, jeden pád, zajatci se neberou. A to je všechno. Už žádný svět. To je to, co *znamená* konec světa. Už žádný svět. Jen nekonečné Nebe, nebo - to záleží na tom, kdo zvítězí - nekonečné Peklo. Crowley si nedokázal představit, co by bylo horší.

No, horší podle všech definic by asi bylo Peklo. Jenže Crowley si pamatoval, jaké bylo Nebe, a to mělo s Peklem poměrně dost společného. Tak například ani tam, ani tam jeden nedostal kapku trochu slušného pití. A nuda, která vládla v Nebi, byla skoro tak strašná jako všechno to vzrušení, které jeden podstupoval v Pekle.

Jenže z toho nebylo úniku. Nemůžete být démonem a ještě si k tomu zachovat svobodnou vůli.

...nenechám tě odejít (nechte ho odejít)...

Dobrá, alespoň to ještě nebude tenhle rok. Ještě má čas udělat pár věcí. Pro začátek například zruší dlouhodobé smlouvy.

Napadlo ho, co by se tak asi stalo, kdyby teď na té pusté temné a mokré silnici zastavil, vzal ten košík, roztočil ho ze všech sil a pak ho pustil a...

Něco strašného, to by se stalo.

Kdysi byl anděl. Nechtěl padnout. Dostal se jen do špatné společnosti.

Bentley se hnal temnotou a ukazatel paliva stál na nule. Na nule už ovšem stál víc než šedesát let. Nebylo to zas *tak* špatné, být démonem. Tak třeba jste si nemuseli kupovat benzin. Crowley si koupil benzin jen jednou v životě, a to v roce 1967, aby tak zdarma získal obtisky, které znázorňovaly průstřely předního skla, jakými se ve filmu pyšnil James Bond, jehož v té době zbožňoval.

Stvoření v košíku na zadním sedadle začalo plakat tím zvláštním křikem novorozenců připomínajícím protiletadlovou sirénu. Ten hlas byl pronikavý, beze slov a *starý*.

Pan Young si pomyslel, že je to velmi příjemná malá nemocnice. A jaký by tady byl klid, kdyby nebylo sester.

Měl řádové sestry rád. Ne že by byl zrovna římský katolík nebo něco takového. Ne, když přišlo na to vyhnout se návštěvě kostela, tak on se důsledně vyhýbal svému chrámu sv. Cecilie a všech andělů, a v životě by ho nenapadlo vyhýbat se nějakému jinému. Jiné kostely mu navíc nevoněly, jedny páchly podivným leštidlem na parkety, další zase byly podezřele cítit kadidlem. Pan Young byl hluboko v kožené klubovce své duše přesvědčen, že sám Bůh tyhle věci nemůže mít příliš v lásce.

Ale měl docela rád sestry, které procházely kolem, stejně jako měl rád skupinky a příslušníky Armády spásy. Člověku to dodávalo pocit, že je všechno v pořádku, že lidé udržují svět v těch správných mezích.

Tohle však byla jeho první zkušenost s řádem sv. Beryly Štěbetající⁴. Deidra na něj narazila při jednom ze svých případů, asi v jednom z těch, kdy velká skupina zlých Jihoameričanů bojovala s jinou skupinou zlých Jihoameričanů a kněží po nich házeli vejce, místo aby se věnovali svým kněžským povinnostem, jako například organizování dobrovolné úklidové čety pro očistu chrámu.

Podstata věci byla v tom, že sestry by měly mlčet. Podle pana Younga na to měly i správný tvar, podobaly se těm špičatým věcem, které se vyskytovaly v místnostech, kde jste si mohli dát otestovat své stereo. Pochopitelně neměly neustále mluvit.

Nacpal si dýmku tabákem - no, oni tomu tady říkali tabák, i když to zdaleka nebylo to, co by tabákem nazval on, nebyl to zdaleka tabák, jaký si byl člověk zvyklý kupovat - a nepřítomně přemýšlel o tom, co by se stalo, kdyby se některé sestry zeptal, kde tady mají "pány". Pravděpodobně by mu papež poslal ostrou nótu, nebo něco takového. Neohrabaně si přesedl a podíval se na hodinky.

Jednu věc je třeba přiznat, pomyslel si. Sestry se ostře ohradily proti tomu, aby byl přítomen u porodu. Deidra pro to byla všemi deseti. Už zase si četla ty věci. Jedno dítě už mají a ona teď najednou přijde s tím, že něco takového je nejradostnější a nejnítěšnější společná zkušenost, jakou jen dva blízcí lidé mohou zažít. To je z toho, že ji podporoval, když se rozhodla, že si objedná své vlastní noviny. Pan Young nedůvěřoval listům, na jejichž stranách zahlédl nadpisy typu "Životní styl" nebo "Nabídky".

Neměl nic proti sdílení radostných zkušeností. Sdílet s někým radostné zkušenosti, to podle něj bylo v pořádku. Svět pravděpodobně potřeboval, aby spolu lidé sdíleli radostné zkušenosti. Ale v tomto případě vyjádřil až mnohmluvně a naprosto jasně, že tohle je jedna z těch radostných zkušeností, které si může Deidra nechat úplně a celé jen pro sebe.

A sestry s ním souhlasily. Neviděly jediný důvod, proč by se měl otec v této fázi celého procesu účastnit. Když o tom tak uvažuji, řekl si pan Young, sestry pravděpodobně nevidí důvod, proč by se měl otec onoho procesu vůbec někde účastnit.

Docpal palcem tak řečený tabák do hlavičky dýmky a podíval se na malou tabulku na stěně čekárny, která pravila, že by pro své vlastní blaho neměl kouřit. Rozhodl se, že pro své vlastní blaho půjde a zapálí si před vchodem. A jestli tam najde nějaké vhodné křovi, kde by si mohl navíc ulevit, bude jeho blaho o to větší.

Vydal se prázdnými chodbami a našel dveře, které vedly na deštěm omývaný dvůr plný počestně vyhlízejících popelnic.

Stávalo se jim to v jistém věku. Manželkám. Dvacet pět let normálního života, pak najednou bác ho! Začnou docházet do města, kde provádějí prapodivná cvičení v růžových punčocháčích s ušitými šlapkami a začnou vám vyčítat, že si nikdy nemusely opravdu vydělávat na živobytí. Jsou to snad ty hormony nebo co.

Vedle popelnic smykem zastavilo velké černé auto. Dvířka se otevřela, z vozu vystoupil mladý muž v tmavých brýlích, který nesl něco jako košík na převos psů a tiše, jako by se plazil, vykročil deštěm ke vchodu.

Pan Young vytáhl dýmku z úst. "Zapomněl jste si vypnout světla," upozornil muže přátelsky.

Ten na něj vrhl pohled člověka, který považuje světla a potažmo baterii svého vozu za to poslední, co mu dělá starosti, a neurčitým gestem mávl rukou k bentleyi. Světla zhasla.

"Šikovná věc," usmál se pan Young. "Infračervený systém, že?"

Poněkud ho překvapilo, že muž nebyl ani trochu mokřý. A že, jak se zdálo, v košíku se něco hýbalo.

"Už to začalo?" zeptal se mladý muž.

Pan Young pocítil určitý záchvěv pýchy nad tím, že je celkem neomylně k poznání jako nastávající otec.

⁴ Pozn. autora: Sv. Beryla Artikuláta, proslulá tím, že se zhruba v polovině patnáctého století stala mučednicí. Beryla byla mladá žena, kterou proti její vůli zaslíbili pohanskému princovi Kazimírovi. V určený den sňatku se úpěnlivě modlila k Bohu a žádala jej o pomoc. Vzdáleně očekávala, že jí zázračně vyrazí plnovous, a už měla dokonce právě pro tento případ připravenou malou dámskou břitvu s ozdobnou rukojetí ze slonoviny. Namísto toho však Bůh Berylu obdařil zázračnou schopností neustále a hlavně neúnavně švitořit a štěbetat, mluvit, žvanit a kecat o čemkoliv, co jí právě přišlo na mysl, byť by to bylo sebebezvýznamnější, a to aniž se potřebovala odmlčet, aby se nadechla či najedla.

Podle jedné verze této legendy byla sv. Beryla uškrcena princem Kazimírem necelé tři týdny po sňatku, a to bez ohledu na to, že jejich manželství stále ještě nebylo konzumováno. Zemřela jako panna-mučednice, štěbetajíc do poslední vteřiny svého života.

Podle jiné verze legendy si Kazimír koupil ucpávky do uší a Beryla zemřela, právě když s ním byla v posteli, a to ve věku dvaasedesáti let.

Členky Štěbetajícího řádu sv. Beryly uzavírají přísahu, že budou svou světicí neúnavně napodobovat s výjimkou jedné půlhodiny v průběhu úterního odpoledne, kdy mají sestry povoleno mlčet, a pokud si to přejí, hrát ping-pong.

“Ano,” přikývl. “Řekli mi, ať jdu hezky ven,” dodal vděčným hlasem.

“Vážně už? Nemáte náhodou tušení, kolik na to máme času?”

Mý, všiml si pan Young. Očividně doktor, který má při každém porodu pocit spolurodičovství.

“Já měl dojem, hm, že to všechno zvládáme dost dobře,” odpověděl pan Young.

“Na kterém je pokoji?” řekl muž chvatně.

“Jsme na pokoji číslo tři,” odpověděl pan Young. Pak si poklepal na několik kapes a až v té poslední našel pomačkaný balíček, který podle všech tradic přinesl s sebou.

“Dáte si se mnou doutníček?” řekl.

Muž byl pryč.

Pan Young opatrně schoval krabičku do kapsy a podíval se zamyšleně na svou dýmku. Tihle doktoři, pořád ve spěchu. Pracují vlastně celý ten čas, který nám Bůh sesílá.

Existuje jistý trik, který se provádí s jedním hráškem a třemi ořechovými skořápkami a který obyčejný člověk těžko prohlédne. Teď se má stát něco podobného. Jenže tady jsou v sázce mnohem větší věci.

Tady naše vyprávění zpomalíme tak, abychom dokázali sledovat tu bleskovou hru ruky.

Paní Deidra Youngová se chystá k porodu na pokoji číslo tři. Narodí se jí zlatovlasý chlapeček, kterému budeme říkat dítě A.

Žena amerického kulturního atašé, paní Harrieta Dowlingová, právě pracuje k porodu na pokoji číslo čtyři. Narodí se jí zlatovlasý chlapeček, kterému budeme říkat dítě B.

Sestra Marie Užvaňková byla oddanou satanistkou už od narození. Od malička chodila do Sabatové školy a dostávala černé hvězdičky ze psaní a mravů. Když jí bylo řečeno, aby vstoupila do Štěbetaného řádu, šla tam poslušně. Jednak měla v tomto směru přirozený talent a kromě toho věděla, že tam bude mezi přáteli. Byla by docela chytrá, kdyby někdy dostala příležitost chytrou být, ale už dávno zjistila, že popletený naiva, jak to ona sama nazývala, to má v životě mnohem snazší. Právě v této chvíli je jí předáváno zlatovlasé dítě mužského pohlaví, které budeme nazývat Nepřítel, Ničitel králů, Anděl hlubin, Šelma zvaná drak, Princ tohoto světa, Otec lží, Výhonek Satanův a Pán temnot.

Dívejte se dobře. Sem, tam, vlevo, vpravo, sem a doprostřed...

“To je on?” řekla sestra Marie a prohlížela si dítě. “Já si myslela, že bude mít nějaké legrační oči, třeba červené nebo zelené. Nebo roztomiloučká malá kopýtká. Nebo rozdvojený ocásek.” Při řeči dítě otočila na bříško. A rohy taky neměl. Ďáblovo dítě vypadalo až děsivě obyčejně.

“Ano, to je on,” přikývl Crowley.

“Tak já tady držím v náručí Antikrista?” tetelila se sestra Marie. “A koupu Antikrista. A pocítám jeho malickaté...” “Ztracená v jakémsi vlastním světě teď už mluvila přímo na dítě. Crowley jí několikrát mávl rukou před očima.

“Hej? Hej, sestro Marie!”

“Promiňte, pane. Je to roztomilý drobeček. A je podobný tatínkovi? Vsadila bych se, že ano. Ze vypadáme jako nás taťulíneček, co, ty můj...”

“Ne,” odpověděl Crowley pevně. “A na vašem místě bych se s ním co nejdřív vydal na porodní pokoj.”

“Myslíte, že si na mě vzpomene, až vyroste?” řekla toužebně sestra Marie, když pomalu vykročila chodbou.

“Modlete se, aby se to nestalo,” řekl Crowley a dal se na útěk.

Sestra Marie procházela noční nemocnicí a v náručí nesla Nepřítele, Ničitele králů, Anděla hlubin, Šelmu zvanou drak, Prince tohoto světa, Otce lží, Výhonek Satanův a Pána temnot. Našla proutěný kočárek a dítě do něj položila.

Chlapeček spokojeně zavrněl a ona ho poškrabala na bříšku.

V jedné dveřích se objevila hlava matrony. “Sestro Marie, co tady děláte? Nemáte náhodou službu na pokoji číslo čtyři?”

“Pan Crowley řekl -”

“Jen se tam rychle vraťte jako poslušná sestra. Viděla jste někde toho manžela? V čekárně není.”

“Právě jsem potkala pana Crowleyeho a ten mi řekl -”

“Jistě,” přikývla sestra Grace Velmluvná bez zájmu. “Myslím, že nejlépe udělám, když půjdu a podívám se po tom chudákovi. Pojdte a pohlíďte tu paní, ano? Je trochu mimo sebe, ale dítě je v pořádku.” Sestra Grace se náhle odmlčela. “Proč tak mrkáte? Máte něco s očima?”

“Ale vždyť víte!” sykla sestra Marie spiklenecky. “Děti! Ta výměna -”

“Jistě, jistě. Všechno v pravý čas. Teď ale nestojíme o to, aby se nám tady potuloval nějaký mírně vyšinutý otec, že ne?” přerušila ji sestra Grace. “Kdož ví, co všechno by mohl vidět. Takže počkejte tady a dohlédněte na dítě, drahoušku.”

Pak odplula naleštěnou chodbou. Sestra Marie, s kočárkem před sebou, vstoupila do pokoje číslo čtyři.

Paní Youngová byla víc než trochu mimo sebe. Tvrdě spala se spokojeným výrazem někoho, kdo má jistotu, že to má za sebou a teď sebou pro změnu musí hodit mnoho ostatních lidí. Po boku jí spalo dítě A, zvážené a označené visačkou. Sestra Marie, která byla vychovávána tak, aby se snažila být neustále užitečná dítěti, odvázála visačku se jménem, okopírovala ji a duplikát přivázala na ručičku dítěte, které jí bylo svěřeno.

Děti se podobaly jedno druhému, obě byly malé, buclaté a vypadaly tak trochu, i když ne docela, jako Winston Churchill.

Tak, pomyslela si sestra Marie, teď si zasloužím šálek dobrého čaje.

Většina členek řádu patřila ke konzervativním satanistům, milovníkům starých časů, jako byli jejich rodiče a prarodiče. Byly v té víře vychovány, a kdyby se šlo na kořen věci, zjistilo by se, že prakticky nejsou zlé. Lidská stvoření v zásadě nejsou zlá. Dají se jen příliš často unést novými nápady, jako třeba obout si jezdecké boty a střilet lidi nebo se obléct do bílého prostěradla a lynčovat lidi nebo si natáhnout vybledlé džíny a hrát na kytaru. Nabídněte lidem nějakou takovou novou hratku v kostýmu, a jejich srdce i hlava jsou vaše. Jednoduše řečeno, když byl někdo jako satanista *vychován*, zdaleka už to nemělo tu šťavu. Bylo to prostě něco, čím jste se mohli v sobotu večer zabavit. A zbytek času jste se snažili válčit se životem, jak nejlépe to šlo, stejně jako kdokoliv jiný. Kromě toho byla sestra Marie ošetřovatelkou a ošetřovatelky, ať je jejich vyznání jakékoliv, jsou především ošetřovatelkami. To obnáší nosit hodinky na krku vzhůru nohama, zachovat klid v kritických situacích a k smrti toužit po šálku čaje. Doufala, že ji někdo co nejdříve přijde vystřídat. Ona to nejdůležitější udělala a teď chtěla svůj čaj.

Možná nám pomůže porozumět záležitostem lidí, když si řekneme, že většina velkých triumfů v historii, stejně jako většina velkých tragédií, není způsobena tím, že by lidé byli v podstatě dobří, nebo v podstatě špatní, ale protože jsou lidé v podstatě lidmi.

Na dveře někdo nesměle zaklepal. Otevřela.

“Už je to?” zeptal se pan Young. “Já jsem otec. Manžel. Oboje. Jak chcete.”

Sestra Marie čekala, že americký kulturní atašé bude vypadat jako Blake Carrington nebo J. R. Ewing. Pan Young nevypadal jako žádný Američan, kterého kdy v televizi viděla, snad s výjimkou jakéhosi venkovského šerifa v druhořadé detektivce⁵. Velmi ji zklamal. A svetr, který měl na sobě, se jí taky nelíbil.

Spolkla své rozčarování. “Oh ano,” přikývla. “Blahopřeji. Vaše paní choť spí, chudinka.”

Pan Young jí nahlédl přes rameno. “Dvojčata?” podívil se. Pak sáhl po své dýmce. Pak zase ruku spustil. Pak znovu sáhl po dýmce. “*Dvojčata?* O dvojčatech nikdo nic neřikal.”

“Ne, ne” pospíšila si sestra Marie s odpovědí. “*Tenhle* je váš. Ten druhý... ten je... ten je někoho jiného. Dostala jsem ho na starost jen na chvíli, než se sestra Grace vrátí. Ne,” opakovala a s přesvědčivým výrazem ukázala na Nepřítele, Ničitele králů, Anděla hlubin, Šelmu zvanou drak, Prince tohoto světa, Otce lží, Výhonek Satanův a Pána temnot, “*tenhle* je samozřejmě váš. Od hlavičky až po ta jeho roztomilá kopýtečka - což samozřejmě nemá,” dodala spěšně.

Pan Young se sklonil nad dítě.

“Opravdu,” přikývl. “Zdá se, že jde podobou do naší rodiny. A, ehm, všechno v pořádku a na svém místě, ano?”

“Jistě,” přikývla sestra Marie. “Je to velmi normální dítě,” dodala. “Skutečně velmi normální.”

Zavládlo mlčení. Oba se chvíli dívali na spící dítě.

“Nemáte skoro žádný přízvuk,” odvětila se po chvíli sestra Marie. “Jste tady už dlouho?”

“Asi deset let,” odpověděl mírně zmatený pan Young. “Víte, změnil jsem zaměstnání a museli jsme se přestěhovat.”

“Vždycky jsem si říkala, že to musí být velmi vzrušující zaměstnání,” pokračovala sestra Marie. Pan Young se zatvářil vděčně. Ne každý dokázal takovým způsobem ocenit a popsat profesi provozního účetního.

“Předpokládám, že tam, kde jste žil předtím, to bylo něco úplně jiného,” vyzvíдалa sestra Marie dál.

“To víte,” přikývl pan Young, který o tom vlastně nikdy příliš nepřemýšlel. Luton, pokud si vzpomínal, byl skoro stejný jako Tadfield. Ten samý živý plot mezi vaším domem a železniční stanicí. Tíživí lidé.

“Tak především mnohem vyšší domy, že?” snažila se sestra Marie zoufale.

Pan Young na ni nechápavě zíral. Jediná vyšší budova, kterou si vybavoval, byla budova kanceláři společnosti Alliance a Leicester.

“A jsem si jistá, že jste se zúčastnil spousty zahradních párty,” vedla svou sestra.

“Aha. Tady se ocitl na trochu pevnější půdě. Na tyhle věci si Deidra opravdu potrpěla.

“Opravdu spousty,” přikývl s vervou. “Deidra pro mě vyrábí marmelády. A já obvykle pomáhám s těmi danajskými dary. Taký vám řeknu, že některé hosty musíte hlídat, pohybují se vám po zahradě jako sloni v porcelánu.” S takovým pohledem na společnost v Buckinghamském paláci se sestra Marie ještě nesetkala, i když ten obrovský býložravec se tam docela hodil.

“Oh, samozřejmě, dary,” přikývla. “Četla jsem, že cizí potentáti jí dávají ty nejpodivnější dary.”

“Promiňte?”

“Víte, já jsem velká fanyнка královské rodiny.” “To já také,” přikývl s úlevou pan Young, který vděčně vskočil na tuhle novou kru, jež vplula do zpěněného proudu jeho zmateného vědomí. Ano, s příslušníky královských rodin člověk vždycky věděl, jak na tom je. Alespoň s těmi pořádnými, kteří se věnují správnému kynutí rukama a slavnostnímu otírání mostů. Ne s těmi, kteří se celé noci potulují po diskotékách a pak klidně pozvracejí paparazzi⁶.

“To je roztomilé,” přikývla sestra Marie. “A já si myslela, že zrovna vy tam u vás na ně nijak zvlášť netrpíte, s tou vaší revolucí, samostatností a házením čaje do moře.”

Švitořila dál, přesně podle regulí řádu, ve kterých se pravidlo, že členové řádu mají říkat to, co jim právě slina na jazyk přinese. Pan Young byl roztěkaný a příliš unavený, než aby věnoval jejím slovům nějakou pozornost. Pomyslel si

⁵ Pozn. autora: *Pátračem v celém příběhu byla jakási stařenka a nebyly tam žádné automobilové honičky, jen jedna a při té ještě jezdila auta docela pomalu.*

⁶ Pozn. autora: *Možná by bylo v této chvíli vhodné upozornit, že pan Young byl přesvědčený, že paparazzi je jistý druh italské podlahové krytiny.*

jen, že náboženský život dělá z lidí tak trochu podivíny. Přál si, aby se paní Youngová vzbudila. Pak ale jedno ze slov ve vodopádu řeči, který se řinul sestře Marii z úst, zavadilo o jeho podvědomí.

“Nemohl bych náhodou dostat trochu čaje?” odvážil se.

“Oh, jsem já to ale...” ruka vyletěla sestře Marii k ústům. “Na co myslím?”

Pan Young mlčel.

“Hned se o to postarám,” řekla. “A nechtěl byste raději kávu? V druhém patře máme jeden z těch složitých přístrojů...”

“Raději čaj, prosím,” zavrtěl pan Young hlavou.

“Opravdu, vy jste si tady *dokonale* zvykl, jak vidím,” usmála se na něj sestra Marie a vyšla z místnosti.

Pan Young, který zůstal sám s vlastní spící ženou a dvěma spícími dětmi, pomalu klesl na židli. Určitě, musí to být tím časným vstáváním, věčným klečením na kolenou a takovými věcmi. Hodní lidé, samozřejmě, ale mentálně jsou trochu jiní. Kdysi viděl jeden film s Kenem Russellem. Vystupovaly v něm taky sestry. Tady se sice nic takového nedělo, ale není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu a tak dále...

Povzdech si.

V té chvíli se dítě A probudilo a dalo se do hlasitého pláče.

Pan Young už nepotřeboval tišit plačící dítě celé roky. Ostatně, nikdy to příliš neuměl. Vždycky choval úctu k siru Winstonu Churchillovi a plácát po zadečku tvora, který byl jeho malým vydáním, mu vždycky připadalo trochu neuctivé.

“Vítej na svět,” řekl poněkud unaveně. “Za chvíli si na něj zvykneš.”

Dítě zavřelo ústa a dívalo se na něho, jako by byl vzbouřenecký generál.

Právě ten okamžik si sestra Marie vybrala, aby dramaticky vstoupila s čajem. Satanistka nesatanistka, našla někde dokonce i talířek a naaranžovala na něj hrst polévaných perníčků, které v domácnosti milovníků čaje vždycky chovají v plechové krabici. Ten, který si vzal pan Young, měl nezdravě růžovou barvu připomínající chirurgický zákrok a na vrchní straně byl bílou polevou vyveden sněhulák.

“Myslím, že něco takového u vás nemáte,” upozorňovala ho sestra. “To je to, čemu se u vás říká biskity. My jim říkáme *sušenky*.”

Pan Young právě otvíral ústa, aby jí vysvětlil, že oni také a stejně že jim říkali i lidé v Lutonu, když dovnitř vběhla další sestra a tak tak lapala po dechu.

Podívala se na sestru Marii, uvědomila si, že pan Young nikdy neviděl pentagram zevnitř, a omezila se na to, že ukázala na dítě A a významně mrkla.

Sestra Marie přikývla a mrkla na oplátku.

Sestra se chopila kočárku s dítětem a vyjela z místnosti.

Podle měřítek lidského dorozumívání je takové mrknutí velmi univerzální. Mrknutím se dá říci mnoho. Tak například mrknutí sestry, která vběhla do místnosti, mělo říci zhruba tohle:

Kde jste, u všech d'áblů, celou tu dobu byla? Dítě B už se narodilo, my jsme připravené provést výměnu a vy jste tady, ve špatném pokoji, s Nepřítelem, Ničitelem králů, Andělem hlubin, Šelmou zvanou drak, Princem tohoto světa, Otcem lži, Výhonkem Satanovým a Pánem temnot a pijete si čaj! Uvědomujete si, že mě málem zastřelili?

A co se týká sestry Marie, mrknutí, kterým odpovídala, znamenalo: *Tady je Nepřítel, Ničitel králů, Anděl hlubin, Šelma zvaná drak, Princ tohoto světa, Otec lži, Výhonek Satanův a Pán temnot, a já vám to teď nemůžu vysvětlit, protože je tady ten cizinec.*

Háček byl v tom, že sestra Marie si tázavě mrknutí své kolegyně vysvětlila asi takhle:

Dobrá práce, sestro Marie - vidím, že už jsi ty děti stačila vyměnit sama. Teď mi ukaž, které z nich je tady přebytečné a já ho odvezu pryč a nechám tě tady jen s jeho Královským Veličenstvem Americkou kulturou.

Z toho snadno usoudíme, že její mrknutí znamenalo:

Támhle, drahoušku, je to dítě B, takže ho vezmi pryč a nech mě tady ještě chvíli žvatlat s Jeho Excelencí. Vždycky jsem se ho chtěla zeptat, proč stavějí ty vysoké domy obložené zvenčí zrcadly.

Jemné nuance celého jejich rozhovoru ovšem panu Youngovi docela unikly. Pan Young si v duchu liboval, jak se tady o něj všichni starají, a říkal si, že pan Russell, který mu zdejší ústav doporučil, dobře věděl, o čem mluví.

Možná že by druhá sestra chybu sestry Marie zpozorovala, kdyby jí těsně předtím v pokoji paní Dowlingové velmi nevybíravým způsobem nevynadali příslušníci tajné služby, kteří ji pozorovali se stále rostoucí nejistotou. To zase bylo způsobeno tím, že příslušníci tajné služby jsou vyškoleni, aby určitým způsobem reagovali na pohyb lidí v dlouhých rozevlátých hábitech a s dlouhými kusy vlající látky na hlavě. Příslušníci tajných služeb neustále trpěli tím, co považovali za tajemná znamení. Lidé, kteří se domnívají vidět všude kolem tajemná znamení, nejsou právě ti praví, kteří by měli v rukou držet pistole, zvláště pak ne ve chvíli, kdy se právě stali svědky narození dítěte. Navíc měli jako jeden muž pocit, že to byl velmi neamerický způsob, jak přivést na svět nového občana. A kromě toho zaslechli, že jsou někde v budově lidé s jakýmsi rochetami.

Paní Youngová se pohnula.

“Už pro něj máte vybrané jméno?” zeptala se opatrně sestra Marie.

“Hm?” podíval se na ni pan Young. “Aha. Ne, ještě ne. Kdyby to bylo děvče, byla by to Lucinda po mé matce. Nebo Germaine. To si přála Deidra.”

“No, mně by se pro chlapce líbilo například Stan,” řekla sestra Marie, která si vzpomněla na své klasiky, “nebo Damien. Damien je teď velmi populární.”

Anatéma Novotriková - jejíž matka, o které se nedá říci, že by záležitosti víry studovala nějak obzvláště pečlivě, jednoho dne náhodou četla knihu a v ní objevila ono slovo, o kterém si hned pomyslela, že by to bylo překrásné jméno pro holčičku - měla osm a půl roku a právě teď četla pod peřinou ve světle baterky knihu.

Jiné děti se učí číst ze slabikářů s barevnými obrázky jablíček, míčů, mis plných masa a tak dál. V Novotrikovic rodině to bylo jinak. Anatéma se učila číst z knihy.

V Knize nebyla ani jablíčka, ani míče. Zato v ní byl překrásně realistický dřevořez z osmnáctého století, který znázorňoval upálení Agnes Magorésové u kůlu. Upalovaná čarodějka se při tom tvářila téměř vesele.

První slovo, které se Anatéma naučila poznat, bylo *hezky*. Jen málo lidí ve věku osm a půl ví, že *hezky* znamená především "subjektivně viděný", ale Anatéma k nim patřila.

Druhé slovo, které se naučila, bylo *přesný*.

První věta, kterou přečetla nahlas, zněla:

"Já toto ti pravím a pomni na má slova Jich čtveřice pojede, stejně jako tré jich, pár též a jeden a v plamenech. Nebude, což by je zastavilo, ni ryba, ni déšť, ni řetěz kotevní, ni d'ábel, ni anděl. A i ty jim propadneš, Anatémo."

Anatéma ráda četla sama o sobě.

(Existují knihy, o kterých se dozvědí milující rodiče, pokud pečlivě čtou své nedělní noviny. Ty knihy jsou vytištěny tak, že jistá dětská jména jsou tam použita jako jméno hlavního hrdiny nebo hrdinky. To proto, aby kniha dítě více zaujala. V Anatémině případě v Knize nebylo jen *její* jméno, ale - a to už dávno zjistila - i jména jejích rodičů, prarodičů a každého z jejích rodiny až do sedmnáctého století. Byla stále ještě příliš mladá a soustředěná sama na sebe, než aby přikládala nějakou důležitost tomu, že v Knize nebyla jediná zmínka o jejích dětech, a dokonce ani o její budoucnosti potom, co uplyne dalších jedenáct let. Když je vám osm a půl, pak vám připadá, že dalších jedenáct let - to je celý život, a pokud byste věřili Knize, tak by to také celý její život byl.)

Byla chytré dítě s bledým obličejem, temnými očima a černými vlasy. V lidech pravidelně budila jistý nepokoj, což byla vlastnost, která se v jejích rodině dědila z generace na generaci spolu s tím, že její citlivost k okultním jevům a projevům parapsychologie byla větší, než pro ni bylo zdravé. A to všechno pocházelo od její praprapraprababičky.

Byla předčasně vyspělá a měla dokonalé sebeovládání. Jediná věc, se kterou si její učitelé nedokázali poradit, byla její gramatika, která nebyla ani tak špatná jako tři sta let stará.

Sestry vzaly dítě A a vyměnily ho za dítě B, a to přímo pod nosem ženy kulturního ataše a mužů z tajné služby. K odvezení prvního dítěte použily mazanou záminku ("musíme ho přece zvážít broučka, na to máme zákony!") a o chvíli později přivezly dítě druhé.

Sám kulturní atašé Thaddeus J. Dowling byl před několika dny spěšně odvolán do Washingtonu, ale během porodu byl s paní Dowlingovou v telefonickém spojení a pomáhal jí dýchat.

Na škodu celé věci bylo, že současně mluvil na druhém aparátu se svým obchodním poradcem. V jedné chvíli musel dokonce paní Dowlingovou na dvacet minut odložit.

Ale to bylo v pořádku.

Mít dítě, to je nejradostnější zkušenost, kterou spolu dva lidé mohou sdílet, a on se z ní nehodlal připravit ani o minutu.

Vydal jednomu z mužů tajné služby příkaz, aby mu to všechno natočil na video.

Đábel, jak se všeobecně ví, nikdy nespí, a tudíž nechápe, proč by někdo jiný spát měl. Jenže Crowley spal rád, bylo to jedno z velkých potěšení světa. Zvláště po dobrém a těžkém jídle. Tak například většinu devatenáctého století prospal. Ne protože musel, ale proto, že mu to přinášelo nesmírné potěšení⁷.

Jedna z velkých radostí světa! No, udělá nejlíp, když si jich začne opravdu užívat, dokud na to má ještě čas.

Bentley duněl noci a hnál se na východ.

Samozřejmě že on *byl* pro Armageddon, vzato *všeobecně*. Kdyby se ho někdo zeptal, proč posledních pár století strávil tím, že si zahrával se záležitostmi lidí, odpověděl by: "No samozřejmě proto, abych přiblížil Armageddon a triumf Pekel." Jenže jedna věc byla pracovat na tom, a úplně jiná věc najednou zjistit, že je to tady.

Crowley od začátku věděl, že až nadejde konec světa, bude při tom, protože byl nesmrtelný a neměl na vybranou. Jenže doufal, že konec lidstva je ještě hodně daleko.

On měl totiž lidi rád. A to byla u démona velmi podstatná chyba.

Ale ano, snažil se, aby jim jejich krátké životy co nejvíce znepríjemnil, vždyť to byla jeho práce, ale nic z toho, co vymyslel, nebylo ani z poloviny tak hnusné jako ty věci, které na sebe lidé vymýšleli sami. Měli pro to vzácné nadání. Bylo to u nich zabudováno v základním montážním plánu. Narodili se do světa, který jim vzdoroval tisíci jednoduchými způsoby, a pak největší část své energie věnovali snaze učinit svět ještě mnohem horším. Za ty dlouhé roky Crowley zjistil, že je čím dál tím těžší vynacházet nová zla, která by byla natolik ošklivá, aby si jich na všeobecném pozadí běžného mezilidského zla někdo vůbec všiml. V posledním tisíciletí byly časy, kdy měl pocit, že by nejlépe udělal, kdyby těm dole poslal vzkaz zhruba ve smyslu: "Podívejte, nejlepší by bylo, kdybychom se tady do toho vůbec nepletli, ukončili projekt, zapomněli na Gehennu, Peklo i Pandemonium a přestěhovali se sem, nedokážeme jim udělat nic, co by

⁷ Pozn. autora: *Faktem je, že v roce 1832 musel vstát a dojít si na záchod.*

si nedokázali udělat sami, a na druhé straně oni dokážou věci, které by *nás* nikdy nenapadly, a často k tomu používají elektrody. Mají totiž něco, co my postrádáme. *Představitivost, fantazii*. A navíc ještě elektrinu.”

Jeden z nich to dokonce napsal, bylo to nějak jako, že... “Peklo je prázdné, všichni ďáblové jsou zde”.

Za španělskou inkvizici dostal Crowley pochvalu. Ano, *byl* v té době ve Španělsku, ale zdržoval se především v kantýnách a na podobných příjemných místech a o inkvizici neměl ani tušení, dokud nepřišla ta pochvala. Pak se šel podívat co a jak, a když se vrátil, celý týden se opíjel.

Nebo si vezměte tohoto Hieronyma Bosche. To byl cvok!

A přesně ve chvíli, kdy dojdete k názoru, že jsou lidé mnohem horší, než by dokázalo samo Peklo, zachovají se najednou tak vznešeně a velkoryse, že se o tom ani Nebi nesnilo. A to často jeden a tentýž člověk. Je to samozřejmě tou věčičkou, o které jsme mluvili, tou svobodnou vůlí.

Azirafal se mu to kdysi pokoušel vysvětlit. Celý háček je v tom, tvrdil - tu řeč vedli někdy kolem roku 1020, když poprvé došli k jakés takés dohodě -, celý háček je prý v tom, že když jsou lidé zlí nebo dobří, je to, protože takoví chtějí být. Zatímco tvorové jako Crowley nebo on sám, říkal Azirafal, měli svou cestu určenu od samého počátku. Lidé by se nemohli stát pravými svatými, říkal, kdyby současně neměli možnost stát se dokonale zlými.

Crowley o tom nějakou chvíli přemýšlel a asi kolem roku 1023 řekl: Moment, to přece může fungovat jedině tehdy, kdyby měli všichni stejné podmínky, ne? Nemůžeš přece chtít, aby byl člověk, který se narodí v hliněné chatrči uprostřed nějaké místní války stejný jako ten, kdo se narodí na zámku a v míru.

Aha, usmál se Azirafal. To je na tom to nejlepší. Čím hlouběji začneš, tím více příležitostí máš.

Crowley odpovídal, že je to pěkná pitomost.

Azirafal řekl, že ne, že je to věc nevýslovná.

Azirafal. Je to nepřítel, to se samo sebou rozumí. Ale teď už nepřítel celých šest tisíc let, a tím pádem svým způsobem přítel.

Crowley se natáhl a zvedl sluchátko telefonu.

Když jste démon, předpokládá se samozřejmě, že nemáte vlastní svobodnou vůli. Jenže každý, kdo se nějakou dobu potuluje kolem lidí a v jejich společnosti, ten se nějaký ten trik vždycky přiučí.

Panu Youngovi se ani Stan, ani Damien nezamlouval. Nezamlouvala se mu ani další jména, která mu sestra Užvaňková navrhovala a která zahrnovala jména snad poloviny Pekla a většinu jmen zlaté éry Hollywoodu.

“Dobře,” prohlásila nakonec poněkud ublíženým tónem, “já tedy nevím, ale *mně* by jméno Errol vůbec nevadilo. A co je špatného na jméně Cary? Jsou to moc pěkná *americká* jména, jedno jak druhé.”

“Já jsem myslel na něco tak nějak víc... tradičního,” vysvětloval pan Young. “U nás v rodině jsme si vždycky potrpěli spíš na jednoduchá jména.”

Sestra Marie se rozzářila. “To je skvělé. Já si taky myslím, že stará tradiční jména jsou vždycky ta nejlepší.”

“Takové to původní anglické jméno, jaká měli bibliční hrdinové,” pokračoval pan Young. “Matouš, Marek, Lukáš nebo Jan,” dodával zamyšleně. Sestra Marie zamrkala. “Jenže, abych řekl pravdu, *mně* nikdy jako skutečně biblická nepřípadala,” dodával pan Young. “Spíš jako jména kovbojů a fotbalistů.”

“Saul je taky hezké jméno,” snažila se sestra Marie zachránit situaci.

“No, *tak* staromódní jméno jsem zase nemyslel,” zavrtěl hlavou pan Young.

“Nebo co takhle Kain? Moc moderní, vážně, *Kain*, co říkáte?”

“Hm,” zabručel pochybovačně pan Young.

“Nebo... v nejhorším... no, podívejte, pořád nám ještě zbývá Adam,” nevzdávala se sestra Marie. To by snad celé Věci nemohlo nijak uškodit.

“Adam?” zamyslel se pan Young.

Bylo by hezké, kdybychom si mohli myslet, že sestry satanistky přebytečné dítě - tedy dítě B - diskrétně adoptovaly. Že se z něj vyvinulo normální veselé dítě, živé a nezvedené, a posléze že z něj vyrostl normální, běžně se projevující dospělý.

A možná, že se to opravdu stalo.

Pokochejte se v duchu cenou, kterou chlapec B obdržel ve školním přeboru o nejlepšího čtenáře, nad těmi klidnými tichými, i když velmi příjemnými lety, která strávil na vysoké škole, zamyslete se nad jeho zaměstnáním v mzdovém oddělení Tadfieldské a Severní stavební společnosti, představte si jeho půvabnou ženu. Možná že vám pak na mysl přijdou i nějaké ty dětičky a koníček, třeba vášně pro staré motocykly nebo chov tropických rybiček.

Nechtějte však vědět, co všechno se s dítětem B *mohlo* stát.

Ta *vaše* verze je v každém případě mnohem lepší. Třeba vyhrál nějakou tu cenu i za ty svoje tropické rybičky.

V malém domku v Dorkingu v Surrey svítilo okno ložnice.

Newtonovi Pulsiferovi bylo dvanáct, byl hubený, brýlatý a už dávno měl být v posteli.

Jenže jeho matka byl přesvědčena o genialitě svého dítěte a nechávala ho vzhůru do pozdního večera, aby mohl provádět své “experimenty”.

Jeho momentální “pokus” spočíval v tom, že se pokoušel vyměnit zástrčku na přírodní šňůře malého bakelitového rádia, jež mu dala jeho matka na hraní. Seděl u toho, čemu pyšně říkal “dílna”, což byl otlučенý starý stůl pokrytý spleť drátů, baterií, malých žároveček a kde na jednom místě stála podomácku vyrobená krystalka, která nikdy nehrála. Co se toho týká, nepodařilo se mu zatím uvést do chodu ani ono bakelitové rádio, ale je třeba přiznat, že zatím se moc daleko nedostal.

Od stropu pokoje visely na barevných bavlnkách tři mírně pochroumané modely letadel. Byl na ně až nezřízeně hrdý, dokonce i na spítřira, na kterém se mu očividně nevydařila křídla.

Posunul si brýle, zašilhal na koncovku přírodní šňůry a odložil šroubovák.

Tentokrát si dělal velké naděje, sledoval přesně pokyny pro výměnu zásuvkové vidlice, tak jak byly uvedeny na straně 5 knihy *Praktická elektronika pro hochy aneb Vytrob si sám sto a jednu bezpečnou a poučnou věc z oboru elektřiny*. Připojil podle návodu dráty s izolací v příslušné barvě na správné svorky kolíků. Znovu zkontroloval, že má zemnicí drát připojen na střední zdířku, pak vidlici složil a stáhl šroubky. Takže zatím žádné komplikace.

Pak zasunul vidlici do zásuvky.

Všechna světla v domě zhasla.

Newton se nadmul pýchou. Lepší se. Když se o něco podobného pokoušel minule, zhasla světla v celém Dorkingu a druhý den je navštívil muž z elektrorozvodných závodů a nějakou dobu se dohadoval s maminkou.

Hořela v něm neuhasitelná a palčivá touha po všem, co souviselo s elektřinou. Ve škole měli počítač a půl tuctu žáků tam zůstávalo po vyučování a vyvádělo tam různé věci s propíchanými kartičkami. Když nakonec učitel, který měl počítač na starosti, svolil, aby se k nim přidal i Newton, podařilo se Newtonovi do počítače vsunout jedinou kartičku. Počítač ji sežvýkal a zcela tragicky se jí udusil.

Newton si byl jist, že budoucnost světa leží v počítačích a až budoucnost přijde, on bude připravený a o skok před novou technologií.

Adam, pomyslel si pan Young. Zkusil si to říci, aby zjistil, jak to zní. “Adam. Hmm.”

Díval se dolů na zlaté vlásy Nepřítele, Ničitele králů, Anděla hlubin, Šelmy zvané drak, Prince tohoto světa, Otce líz, Výhonku Satanova a Pána temnot.

“Víte,” došel nakonec k rozhodnutí, „já si myslím, že jako Adam opravdu vypadá?”

Nebyla to temná a bouřlivá noc.

Temná a bouřlivá noc se odehrála o dva dny později, zhruba čtyři hodiny potom, co jak paní Dowlingová, tak paní Youngová a jejich dítky opustily budovu. Byla to *obzvláště* temná a bouřlivá noc a krátce po půlnoci, když bouře dosáhla největší síly, udeřil do areálu Švitořícího řádu blesk a zapálil střechu kaple.

Při požáru nedošlo k žádnému vážnějšímu zranění, ale plameny zuřily ještě několik hodin a během té doby napáchal oheň značné škody.

Původce požáru se v té době kradl po vrcholu nedalekého kopce a pozoroval ohnivou záplavu. Měl vysokou hubenou postavu a navíc titul Knížete pekelného. Tohle byla poslední věc, kterou bylo třeba vykonat, než se vrátí zpět do hlubin Temné říše, a on ji vykonal.

Zbytek už mohl klidně ponechat Crowleymu.

Hastur se sebral a vydal se na cestu k domovu.

Azirafal v technickém slova smyslu patřil ke kůrům andělským, ale v dnešních dnech si lidé z něčeho takového tropí jen šprýmy.

Kdyby se to vzalo zhruba, on ani Crowley by si nevybrali společnost toho druhého, ale byli oba lidé (přesněji měli podobu lidských bytostí) světa znalí a Uspořádání věcí jim celou dobu hrálo do rukou. Kromě toho, jeden si dost zvykne na tvář, kterou víceméně pravidelně vidá posledních šest tisíciletí.

Uspořádání bylo celkem jednoduché, tak jednoduché, že si vlastně ani nezasloužilo velké počáteční písmeno, které mu přiřadili jen proto, že Uspořádání existovalo tak dlouho. Bylo to takové to rozumné uspořádání, ke kterému dojde valná většina agentů pracujících v těžkých a vyčerpávajících podmínkách a daleko od svých nadřízených. Je to jakási nepsaná dohoda mezi nimi a jejich protějškem na opačné straně, když si uvědomí, že mají mnohem více společného se svými blízkými protivníky než se svými vzdálenými spojenci. Znamená to, že se takticky vyhýbají vměšování do některých aktivit svého protějšku a jejich protějšek jim oplácí stejnou mincí. To svým způsobem zajišťuje, že i když ani jeden z nich nevyhraje, žádný z nich ani neprohráje a jak jeden, tak druhý mohou svým nadřízeným dokázat, jak velkých pokroků dosáhli v boji proti lstivému a dobře informovanému nepříteli.

To znamenalo, že Crowley mohl uskutečnit Manchester, zatímco Azirafal měl volnou ruku v celém Shropshiru. Crowley obsadil Glasgow, Azirafal dostal Edinburg (oba odmítali jakoukoliv zodpovědnost v případě Milton Keynesu⁸, ale oba to nahlásili jako úspěch).

Za těchto podmínek se zdálo celkem samozřejmé, že v případě nouze jeden druhému pomáhali bránit pevnost. Koneckonců, oba byli z rodu andělů. Jestliže si jeden odskočil do Hullu, aby tam provedl rychlé svedení, bylo téměř přirozené, že ten druhý rychle proletěl tímtož městem a vyvolal krátký okamžik božského vytržení. Udělat se to stejně muselo, a když se to vzalo takhle rozumně, poskytovalo to jim oběma mnohem víc volného času a snižovalo to výdaje.

Azirafal sice občas pocítil jistou míru viny, ale staletí života mezi lidmi na něj mělo stejný vliv jako na Crowleyho, jenže v opačném směru.

Kromě toho se zdálo, že Autoritám je jedno, kdo co dělá, pokud je hotovo to, co je podle nich potřeba.

Právě v tomto okamžiku stáli Azirafal s Crowleyem u kachního jezírka v parku sv. Jakuba. Krmili kachny.

Kachny v parku sv. Jakuba jsou tak zvyklé na to, že je krmí tajní agenti, že se u nich vyvinul zvláštní Pavlovův reflex. Strčte kachnu z parku sv. Jakuba do laboratorní klece a ukažte jí fotografii dvou mužů - nejlépe jednoho v kabátě s kožšinovým límcem a druhého zasmušilého a s šátkem na krku - a ona v očekávání žrádla natáhne krk. Černá bradka ruského kulturního ataše je vyhledávána především vnímavějšími kachnami, zatímco promočené adidas a sedřené džíny příslušníka CI5 poznají jen kachny-znalci.

Azirafal hodil kousek kůrky vyhublému kačerovi, který ji hbitě zachytil a zmizel s ní pod hladinou.

Anděl se obrátil ke Crowleymu.

“No tohle, příteli,” zamumlal.

“Promiň,” odpověděl Crowley. “Trochu jsem se zapomněl.” Kačer se vztekle vynořil na hladinu.

“Všimli jsme si samozřejmě, že se něco děje,” pokračoval Azirafal. “Ale jeden má pořád dojem, že takovéhle věci se mohou stát nejspíš v Americe. Tam si na něco takového potrpí.”

“No, to se pořád ještě může stát,” upozornil ho Crowley zasmušile. Vrhel zamyšlený pohled na druhou stranu parku, kde stál jeho bentley s botičkou na zadním kole.

“No ano,” přikývl Azirafal. “Ten americký diplomat. Velmi *efektní*. Jako kdyby byl Armageddon jakýsi druh filmového představení, které byste si přáli prodat do tolika zemí, do kolika to jen bude možné.”

“Do *všech* zemí,” upozornil ho Crowley. “Celá Země a každé jedno z jejích království.”

Azirafal hodil poslední drobečky po kachnách, které se mezitím vydaly obtěžovat bulharského námořního ataše a tajněkářsky vyhlížejícího muže v cambridgeské vázance, a nenápadně odhodil papírový sáček od chleba do nejbližšího odpadkového koše.

Pak se obrátil ke Crowleymu.

“My samozřejmě vyhrájeme,” řekl.

“Ty o to ale moc nestojíš,” odpověděl démon.

“Mohl bys mi vysvětlit, jak tě něco takového napadlo?”

“*Poslyš*,” začal Crowley se zoufalou naléhavostí, “kolik hudebníků myslíš, že máte na vaší straně? Myslím skutečně *dobrých* hudebníků?”

Zdálo se, že Azirafal nechápe, o čem je řeč.

“No, myslím, že -” začal váhavě.

“Dva,” vskočil mu do řeči Crowley. “Elgara⁹ a Liszta. To je *všechno*. My máme zbytek. Beethovena, Brahmsa, Mozarta a všechny ostatní. Dokážeš si představit věčnost s Elgarem?”

Azirafal zavřel oči. “Až příliš živě,” zasténal.

“Tak vidíš,” řekl Crowley se zábleskem triumfu. Dobře znal Azirafalova slabá místa. “Už žádné kompakty. Žádné návštěvy Albert Hallu. Žádné premiéry. A Glyndbourne? Zapomeň! Celé dny jen hudba nebeská a zpěv kůrů andělských.”

“Nevyslovitelné,” zamumlal Azirafal.

“Jako nesolená vejce jsi kdysi řekl. To mně připomíná - žádná vejce, žádná sůl. Žádné medailonky s koprovou omáčkou. Žádné skvělé malé hospůdky, kde tě znají. Žádné křížovky v Daily Telegraphu. Žádné občůdky se starožitnostmi. Žádná knihkupectví. Žádná zajímavá stará vydání. Žádné -” Crowley zapátral až na dně své rozsáhlé paměti po další Azirafalově slabosti, “- žádné stříbrné tabatěrky z doby regentství...”

“Ale až zvítězíme, bude život mnohem lepší,” zakrákoral anděl.

“Jenže zdaleka nebude tak zajímavý. Podívej, ty *víš*, že mám pravdu. Budeš s harfou v ruce stejně šťastný jako já s vidlemi.”

“Dobře víš, že u nás se na harfy nehraje.”

“U nás se už taky nepoužívají vidle. To ode mě byla jen taková rétorika.”

Chvilí se dívali jeden na druhého.

Azirafal rozhodil dokonale manikúrované ruce.

⁸ Pozn. autora: *Poznámka pro Američany a jiné cizozemce: Milton Keynes je nové město ležící zhruba na poloviční cestě mezi Londýnem a Birminghamem. Bylo budováno tak, aby z něj vzniklo moderní, výkonné, zdravé a všeobecně příjemné místo k bydlení a životu. Mnoho Britů to považuje za dobrý vtip.*

⁹ Pozn. překl.: *Sir Edward Elgar (2.6.1857-23.2.1934) byl ovlivněn hudbou skladatelů 19. století, ale nakonec si vytvořil osobitý sloh vycházející z tradic anglické hudby a folklóru.*

“Naši lidé jsou hrozně šťastní, že na to konečně došlo, abys věděl. Vždyť to je vlastně to, o co tady celou dobu šlo. Poslední největší zkouška. Plamenné meče, čtyři příšerní jezdci, krvavé moře a celý ten únavný byznys.” Pokrčil rameny.

“A potom, hra skončila, vhod’te novou minci?” ušklíbl se Crowley.

“Někdy se vyjadřuješ způsobem, kterému stěží rozumím.

“Mně se moře líbí takové, jaké je. Nemusí se to stát. Nemusíš přece všechno zkoušet k úplnému zničení, jen abys zjistil, jestli jsi to udělal dobře.”

Azirafal znovu pokrčil rameny.

“To je prostě celá ta nevyslovitelná moudrost, rozumíš?” Anděl se otrásl a přitáhl si kabát. Nad městem se stahovala temná mračka.

“Pojďme někam do tepla,” řekl.

“To říkáš *ty mně*?” ušklíbl se Crowley.

Chvilku kráčeli bok po boku v zasmušilém mlčení.

“Není to v tom, že bych s tebou nesouhlasil,” řekl nakonec anděl, když kráčeli přes travu. “Jenže já *musím* poslouchat. Dobře to víš.”

“Já taky,” odpověděl Crowley.

Azirafal se na něj podíval koutkem oka. “Ale, no tak,” zavrtěl hlavou, “vždyť ty jsi přece démon.”

“To jo. Jenže naši tam dole uznávají neposlušnost a neukázněnost jen všeobecně a u lidí. Každá *konkrétní* neposlušnost se u nás ale těžce trestá.”

“Jako když třeba někdo neposlechne *je*?”

“Vidím, žeš to pochopil. Divil by ses. A možná, že ani ne. Kolik času nám podle tebe zbývá?” Crowley mávl rukou směrem k Bentleyi, který se odemkl.

“Prorocství se liší,” odpověděl nepřímě Azirafal a vsunul se na sedadlo spolujezdce. “Určitě alespoň do konce století, i když můžeme nějaké průvodní jevy očekávat o něco dříve. Většina proroků posledního tisíciletí se zajímala víc o veršované analýzy než o přesné údaje.”

Crowley ukázal na klíček v zapalování. Ten se otočil a auto nastartovalo.

“Cože?” zeptal se.

“Ale vždyť to znáš,” napovídal mu anděl. “Pak z lidí světa nezbude ni špetka bědná a tamta damta pidli jedna. Nebo dva nebo tři, co já vím. Na číslovku sedm je dost málo rýmů, takže by to mohlo být právě v roce, který končí sedmičkou.”

“A jaké úkazy máš na mysli?”

“Dvojhlavá telata, znamení na obloze, husy létající pozpátku, déšť ryb a tak. Přítomnost Antikrista ovlivní obvyklý chod přírodních věcí.”

“Hmm.”

Crowley zařadil rychlost. Pak si na něco vzpomněl, luskl prsty a botička na zadním kole zmizela.

“Dejme si někde oběd,” řekl. “Stejně ti jeden dlužím od..., kdy to bylo?”

“Paříž 1793,” odpověděl Azirafal.

“Oh ano, máš pravdu. Hrůzovláda. To byla vaše akce, nebo naše?”

“Vaše to nebyla?”

“Nějak si to nedokážu vybavit. To místo, kde jsme tenkrát seděli, to byl dobrý hostinec.”

Prolétli kolem dopravního policisty, který si chtěl zapsat jejich číslo a zažil jeden z největších šoků svého života, když se mu zápisník vzňal v ruce. Crowley se zatvářil užasle.

“Jsem si skoro jistý, že jsem nic takového neměl v úmyslu,” řekl.

Azirafal zrudl.

“To já,” přiznal se. “Vždycky jsem si myslel, že je vymysleli vaši.”

“Vážně? A *my* si vždycky mysleli, že je to váš výtvor.”

Crowley se ještě jednou podíval na oblak dýmu, který mizel ve zpětném zrcátku.

“Víš co?” řekl. “Zajedeme do Ritzu.”

Crowley se neobtěžoval tím, aby si předem objednával stůl. V jeho světě byla nutnost objednat si stůl něčím, co se stávalo jen jiným lidem.

Azirafal sbíral knihy. Kdyby byl naprosto čestný sám k sobě, musel by si přiznat, že obchod, který vlastní, má jen proto, aby měl knihy kde skladovat. V tom ovšem nebyl mezi obchodníky se starými knihami nijak atypický. Aby nenarušil svou falešnou identitu typického antikváře, užíval všechny prostředky - snad s výjimkou přímého fyzického násilí - vhodné k tomu zabránit zákazníkům v uskutečnění nákupu. Nepříjemné vlhké pachy, nepřátelské pohledy, nepravděpodobná a zcela nesmyslná prodejní doba - v tom všem dosáhl téměř dokonalosti.

Sbíral knihy už dlouho a jako každý sběratel se specializoval.

Měl přes šedesát knih prorocství zahrnujících předpovědi o průběhu několika posledních století druhého tisíciletí. Byl zamilován do prvních vydání knih Oscara Wildea. A měl kompletní sadu skandálních biblí, z nichž každá byla pojmenována podle konkrétní chyby v textu.

Tyto bible zahrnovaly i *Nespravedlivou bibli*, která své jméno získala podle tiskařovy chyby, díky níž jste se mohli dočíst v Prvním listu Korintským: “Což nevíte, že nevěřící zdědí Království Boží?”, a *Hříšnou bibli* vytištěnou

Barkerem a Lucasem v roce 1632, ve které byla omylem vynechána předpona “ne” v šestém¹⁰ přikázání, které tak znělo “Sesmilniš”. Byla tam *Upomínaná bible*, *Bible Přeslazená*, *Bible Stojících ryb*, *Bible Charing Cross* a další. Azirafal je měl všechny, dokonce i tu nejvzácnější, Bibli publikovanou v roce 1651 londýnskou firmou Bilton a Scaggs.

Byla to první z jejich tří největších vydavatelských katastrof.

Knihy byla všeobecně známa pod názvem *Bible Prevít*. Poměrně dlouhá sazečova chyba - pokud se v tomto případě dá vůbec mluvit o chybě - se tam objevuje v knize Ezechiellově, kapitola 48, verš 5.

2. Při pomezí Danově od strany východní po západní připadne jeden podíl Ašerovi.

3. Při pomezí Ašerově od východní strany po západní připadne jeden podíl Neftalímu.

4. Při pomezí Neftaliově od východní strany po západní připadne jeden podíl Manasesovi.

5. Do prevítu s prací takovou. Mám sazby té ku víře plné zuby. Pan Bilton není věru žádný gentleman a pan Scaggs - to' nic více než zahnojené trdlo venkovské. Pravím vám, v dni jako dnešní jest, každý, kdož jen špetku smyslu má, na slunci leží a nestrádá celý den boží v díře plesnivé, jakož jest dílna naše v domě U ctné paní.

6. Při pomezí Efrajimově od východní strany po západní připadne jeden podíl Rúbenovi¹¹.

Druhá největší vydavatelská katastrofa Biltona a Scaggs se odehrála v roce 1653. Řízením nevyzpytatelného štěstí získali jednu z proslulých “Los Quartos”, z oněch tří Shakespearových her, které nikdy nevyšly v sebraných spisech a dnes už jsou jak pro jazykozpytce, tak pro milovníky divadla nenávratně ztraceny. Zbyla nám z nich už jen jména. Ta, o které mluvíme, byla Shakespearova vůbec první hra, *Komedie o Robinu Hoodovi aneb Hvozd Sherwoodský*¹².

Pan Bilton za onen kvart zaplatil téměř celých šest guinejí a doufal, že na vydání ve tvrdé vazbě vydělá téměř dvakrát tolik.

Pak ho ztratil.

Třetí vydavatelské katastrofě firmy Bilton a Scaggs nikdy neporozuměl ani pan Bilton, ani pan Scaggs. Knihy věšteb a proroctví se prodávaly jako šílené, kam jste se podívali. Anglické vydání Nostradamových *Staletí* šlo právě potřetí do tisku a Anglii projíždělo pět Nostradamů (z nich každý tvrdil, že on je ten pravý), kteří pořádali triumfální autogramiádové turné. *Sbírka proroctví* matky Shiptonové mizela z knihkupectví tempem, které by jí mohl závidět sprinterský šampion.

Každý z velkých londýnských nakladatelů - bylo jich osm - měl na seznamu pravidelně vydávaných děl alespoň jednu knihu proroctví. Bez výjimky byly až divoce nepřesné, ale jejich neurčitý a přitom zdánlivě vševědoucí obsah z nich činil knihy nesmírně populární. Prodávaly se jich tisíce, dokonce i desetitisíce.

“Je to, jako kdybychom dostali povolení a začali si rovnou tisknout peníze,” řekl pan Bilton panu Scagsovi¹³. “Veřejnost se takových pitomostí přímo dožaduje. Musíme okamžitě vytisknout knihu proroctví od nějaké té baby čarodějky!”

Rukopis našli druhého dne u svých dveří - autorův smysl pro načasování věcí byl jako vždy dokonalý. Přestože si to ani pan Bilton, ani pan Scaggs neuvědomili, rukopis, který jim byl takto osudem seslán, obsahoval jako jediný v celé historii naprosto pravdivá a bezchybná proroctví na následujících tři sta a čtyřicet podivných let, která měla předcházet konci světa a vyvrcholit Armageddonem. Byla dokonalá do poslední podrobnosti.

¹⁰ Pozn. překl.: Vzhledem k tomu, že se církve svaté do dnešního dne v mnoha věcech neshodují, byly všechny citace a odvolávky použité v překladu této knihy pro jistotu čerpány z ekumenického překladu Bible (*Písmo svaté Starého a Nového zákona*), vydaného Ústředním církevním nakladatelstvím v Praze 1979.

¹¹ Pozn. autora: *Bible Prevít* byla proslulá i tím, že měla v třetí kapitole Genesis namísto obvyklých čtyřiaadvaceti veršů tři verše navíc, to znamená celých sedmadvacet. Ony tři verše následovaly za veršem čtyřiaadvacet, který praví “Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, by střežili cestu ke stromu života” a zněly:

25. I promluvil Hospodin Bůh k cherubovi, jenž střežil Východní bránu, řkouc: Kde jest meč plamenný, který jsem ti svěřil?

26. On odpověděl: Ještě před okamžikem jsem ho měl, musel jsem ho někam založit, já snad příště zapomenou vlastní hlavu.

27. A Hospodin Bůh více se ho neptal.

Zdá se, že tyto verše byly vloženy do díla během korektur. V těch dnech bylo běžnou praxí tiskařů vystavovat obtahy z dřevorezů na trámec vybíhajících zpod střechy jejich obchodů. Tam se na ně mohla podívat populace celého města a udělat všechny domácí korektury. Vzhledem k tomu, že v tomto případě byl celý náklad knihy spálen na hranici, nikoho nenapadlo zeptat se na některé podstatné věci, které se vydání týkaly, toho velmi příjemného pana A. Z. Irafala, který měl antikvariát o dva vchody dále a byl vždycky ochotný pomoci s nějakým tím překladem. Ostatně jeho rukopis každý poznal kdykoliv a kdekoliv.

¹² Pozn. autora: Další dvě se jmenují S myši do pasti a Zlatokopové 1589.

¹³ Pozn. autora: Pana Scaggsa podobná věc už také několikrát napadla, jenže on se ji pokusil uvést v praxi a v důsledku toho strávil posledních několik let v newgateském vězení.

Kniha byla vydána Bilonem a Scaggsem v září 1655, včas, aby se dostala na vánoční trh¹⁴, a byla to první vytištěná v Anglii, ze které se stal neprodejný ležák.

Prostě se neprodávala.

V onom malém lancashirském obchodě, kde byla vystavena a kde u ní byla umístěna tabulka s nápisem “dílo místní autorky”, se neprodal jediný kus.

Autorku knihy, jistou Agnes Magorésovou, to celkem nepřekvapilo, ale je třeba říci, že Agnes Magorésovou nepřekvapilo hned tak něco.

V každém případě - ona svou knihu nepsala s myšlenkou na prodej, honorář, procenta ze zisku, dokonce ani s myšlenkou na slávu ne. Napsala ji s myšlenkou na jediný tištěný autorský výtisk, na který měla jako autorka nárok.

Nikdo neví, co se stalo s neprodanými hromadami výtisků jejího díla. Je však jisté, že se nezachoval jediný exemplář, a to ani v muzeích, ani v soukromých sbírkách. Knihu neměl dokonce ani Azirafal, ale při pouhé myšlence, že by se mu kdy dostala do jeho dokonale pěstěných rukou, slábl v kolenou.

Abychom řekli pravdu, na světě zůstala jediná kopie proroctví Agnes Magorésové.

Stála v polici zhruba sedmdesát kilometrů od místa, kde si Azirafal s Crowleyem užívali skvělého oběda a - abychom použili metaforu - právě se začala odpočítávat.

A teď byly tři hodiny. Antikrist byl na Zemi už celých patnáct hodin a jeden anděl s jedním démonem seděli a pili tak, že by to stačilo pro tři lidi.

Seděli proti sobě v zadní místnosti Azirafalova pochybného obchůdku v Soho.

Téměř všechna knihkupectví v Soho měla zadní místnost a většina oněch zadních místností byla naplněna vzácnými, nebo alespoň velmi drahými knihami. Jenže Azirafalovy knihy neměly ilustrace. Měly jen staré hnědé vazby a vyschlé, křehké listy. Občas, když už opravdu nebylo vyhnutí, některou z nich prodal.

Tu a tam ho navštívili vážní mužové v tmavých oblecích a dotazovali se, velmi uctivě a opatrně, jestli by nechtěl prodat celý obchůdek, protože pak by se mohly ty staré místnosti zrenovovat a proměnit v obchod, který by místní oblasti mnohem lépe vyhovoval. Někdy nabízel hotovost v podobě tlustých rolí umaštěných padesátilibrových bankovek. A jindy zase, zatímco některý z nich vedl s Azirafalem řeč, chodil po krámu jeden nebo dva muži v tmavých brýlích, nešťastně potřásali hlavami a nahlas si bručeli pod vousy, jak strašlivě je papír hořlavý a že majitel by byl v případě požáru v dokonalé ohnivé pasti.

A Azirafal přikyvoval, usmíval se a říkal, že ano, jeho už to taky napadlo. Pak muži většinou odešli. *A už nikdy se nevrátili.*

To, že jste anděl, ještě zdaleka nemusí znamenat, že jste zároveň pitomec.

Stůl před sedící dvojicí byl zastavěn lahvemi.

“Vtip je v tom,” prohlásil rezolutně Crowley, “vtip je v tom. Vtip je v tom!” Pokusil se zaostřit na Azirafala.

“Vtip je,” opakoval a snažil se onen vtip najít v hlavě.

“Vtip je, jsem chtěl říct, je v tom, vtip,” pokračoval a najednou se mu obličej rozzářil, “že v delfinech. To je v tom, ten vtip.”

“Sou nějaký ryby,” přikývl s výrazem vševěda Azirafal.

“Nenenenene!” vrtěl hlavou Crowley a hrozil na něj prstem. “Sou to savcí! Sou to docela opravdický savcí, né ryby! Rozdíl je v tom -” Crowley se brodil močálem svých myšlenek a pokoušel se uvědomit si, v čem ten rozdíl je. “Rozdíl je v tom -”

“Že se páří na souši?” pokoušel se mu pomoci Azirafal.

Crowley nakrčil čelo. “Nemyslím, že by - Ne, jsem si skoro jistý, že v tom to není. Něco o mláďatech, v tom to je. Fakt, něco takovýho.” Snažil se sebrat. “Ten vtip je v tom... to... totiž... V jejich mozcích!”

Natáhl se pro láhev.

“A co je s jejich mozky?” zeptal se anděl.

“Sou velký. V tom je ten vtip. Jejich velikost. Velikost. Velikost těch jejich zatracených obrovských mozků. A pak jsou tady ještě velryby. Mozkový města sou to, to ti tady říkám rovnou. Celý moře plný zatracených mozků.”

“Kraken,” přikývl Azirafal a upřel zachmuřený pohled do své sklenice.

Crowley na něj vrhl dlouhý chladný pohled někoho, komu právě před vlak myšlenek hodili traverzu.

“Sože?”

“Obrovský hnusný oslizlák,” odpověděl mu Azirafal. “Spí v největší mořské hlubině. Pod silnou vrstvou statisíců polipol...pilopol...prostě nějakých pitomých mořských řas, rozumíš. Měl by vyplout na hladinu až na konci světa, když začne moře vřít.”

“Vážně?”

“Fakticky!”

“A máš to!” zamračil se Crowley a opřel se o opěradlo židle. “Celý moře vře, všichni delfini rozvařený na maděru a nikdo se nestará. To samý máš s gorilama. Hoplá, pomyslej si gorily, obloha nám zčervenala, hvězdy padají na zem, co to dneska lidi do těch banánů dávají? A najednou -”

“Si dělají hnízda, abys věděl, gorily,” řekl anděl a nalil si další pití. Do sklenice se trefil už napotřetí.

¹⁴ Pozn. autora: *To je další důkaz vydavatelského génia obou zmíněných pánů. Je totiž třeba přihlédnout k tomu, že Cromwellův puritánský parlament prohlásil v roce 1654 vánoční svátky za ilegální.*

“Ale di.”

“To je boží pravda! Viděl sem o tom film. Fakt, hnízda.”

“To si určitě pleteš s ptácima!” zavrtěl hlavou Crowley.

“Ne-e, hnízda,” trval Azirafal na svém.

Crowley se rozhodl, že se s ním o takových věcech nebude přít.

“No prostě, rozumíš.” řekl. “Fíí. Sou pryč. Zvířata jak velký, tak velký. Ne, počkej, pomalý. Tachy ne! Malý! Jak velký, tak malý. Spousta z nich má i mozky. A najednou fíí!”

“Ale vždyť ty jsi součástí toho, co se stane. Svádíš lidi a jsi v tom profest... profesionál!”

Crowley několikrát uhodil dnem své sklenice do stolu. “To je přesí něso úúúplně jinýho! Lidi mi nemusej říct ano, jasný? To je ten nepředvídatelný okamžik, rozumíš? To vymysleli vaši. My musíme chodit mezi lidi a pokoušet je. Ale ne zas až ke zničení.”

“Dobrá. Dobrá. Se mi to nelíbí o nic víc než tobě, ale sem ti to říkal. Já nemůže nevoslech... nedoslech... neudělat, co mi říkají. Já smtodidžanděl.”

“Ále v Nebi nejsou divadla,” bručel Crowley. “A filmů tam taky moc nebude.”

“Nepokoušej se svádět mě,” bránil se Azirafal chabě. “Já tě znám, ty starej hade?”

“Jenom si to představ,” pokračoval Crowley s neodbytnou naléhavostí opilců. “Víš ty, co je to věčnost? Víš, co je to věčnost? Rozumíš, já se tě ptám, esli víš, co je to věčnost. Je taková obrovitánská hora, rozumíš, vysoká aspoň dva kilometry, na konci vesmíru, jo, a každých tisíc let tam přiletí malililinkatej ptáček a -”

“Jaký malý ptáček?” podíval se na něj Azirafal podezřívavě.

“No přeci ten, co vo něm mluvím. A každých těch tisíc let -”

“A to je chaždých těch tisíc let ten samý ptáček?”

Crowley zaváhal: “Jo,” řekl nakonec.

“To teda musí být pěchně starý pták, teda.”

“No jasně. A každých tisíc let ten ptáček přilítne -”

“- tak akorát přileze, při tom stáří -”

“- přiletí na tu horu a nabrousí si na jejím vrcholu zobáček -”

“Poškej. Poškej, to se mi vůbec nezdá. Vždyť odsud na konec vesmíru je u Boha strašlivý kus cesty a všechny ty -” anděl několikrát mávl neurčitě rukou, “spousta těch a taky toho, hochu, abys věděl.”

“No jasně, ale on se tam prostě nějak dostane,” trval na svém Crowley.

“A jak?”

“Na tom přece nezáleží!”

“Mohl by na to použít vesmírnou loď,” anděl upřel oči do prázdna.

Crowley se poněkud uklidnil. “To taky, jasně,” přikývl. “Dyž myslíš. No, v každém případě ten ptáček -”

“Jenže! Jenže my tady hovoříme o konci vesmíru!” řekl Azirafal. “Takže by to musela být jedna z těch lodí, ze které na konci sestý vystoupí tvoji bůhví kolikátá pitom- potomci! A ty musíš svým potomkům říct, aby řekli svým potomkům, aby nezapomněli připomenout svým potomkům, že až se dostanou na tu horu, musí tam -” zaváhal, “cože to tam mají udělat?”

“Nabrousit si ptáčka,” odpověděl Crowley, kterého Azirafalova úvaha dokonale zmátla. Chvilku o tom přemýšlel. “Houbeles, zobáček si mají nabrousit. A pak ten malilinkatej ptáček zase letí zpátky -”

“- v té kosmické lodi -”

“A za tisíc let de a udělá to znova,” dokončil rychle Crowley.

Na okamžik zavládlo opilé ticho.

“To mně připadá jacho strašlivá námaha jenom kvůli tomu, by si mohl nabrousit zobák,” vrtěl Azirafal užasle hlavou.

“Poslouchej,” naklonil se k němu Crowley naléhavě. “Háček je v tom, že až ten ptáček tu horu tím zobáčkem obrousí do holý roviny, tak ještě potom -”

Azirafal otevřel ústa. Crowley věděl, že se chystá pronést nějaké úvahy o relativní tvrdosti ptačího zobáku a žulové hory, a rychle dodal:

“Budeš muset v nebi poslouchat Zvuky hudby!”

Azirafal ztuhl.

“A bude se ti to muset líbit!” dodal Crowley zarytě. “To si tedy piš.”

“Poslouchej, hochu, já přece -”

“Nebudeš mít na vybranou.”

“Tak podívej -”

“Nebesa jsou zcela bez chuti a vkusu.”

“Tak to zas -”

“A ani jedna suší restaurace.”

Andělovu najednou velmi vážnou tvář přeletěl výraz bolesti.

“Tak s tím se opilý nedokážu vyrovnat,” řekl. “Já vystřízlivím.”

“Já taky.”

Zamrkali, když jim alkohol zmizel z krevního oběhu, a oba si sedli mnohem spořádaněji. Azirafal si upravil kravatu.

“Já se nemohu protivit božím plánům,” zasténal.

Crowley zkoumavě nahlédl do své sklenice a pak si znovu nalil.

“A co takhle ďábelským,” nadhodil.

“Cože?”

“No, je to přece *ďábelský* plán, ne? Tuhle akci přece rozjíždíme *my*, ne? Naši lidé.”

“No ano, ale to je přece jenom součástí *božího* plánu,” odporoval Azirafal. “Vy přece nemůžete udělat nic, co by nebylo součástí nevyslovitelného plánu božího,” dodal s náznakem samolibosti.

“Přání otcem myšlenky!”

“Vůbec ne, to je přece -” Azirafal luskl popuzeně prsty. “Je to ta věc. Jak tomu říkáš těmi svými oblíbenými idiomy? Podstatní základ?”

“Základní podstata.”

“Ano. To je ono.”

“Dobrá... jestli jsi si jistý...” řekl Crowley.

“O tom se nedá pochybovat.”

Crowley zvedl hlavu a na tváři se mu objevil prohnatý výraz.

“Pak si ale nemůžeš být jistý - oprav mě, jestli se mýlím - jestli zmaření té věci také není něco, co by se mělo stát z úradku božího. Víš, co chci říct? Čeká se od tebe přece, že budeš mařit plány našeho starý- Rohatého na každém kroku, ne?”

Azirafal zaváhal. “No, když to bereš takhle, tak ano.

“Vidiš zlo - maříš. Mám pravdu?”

“Všeobecně. Všeobecně. Abych ti to vysvětlil, já spíš tak nějak vedu lidi k tomu, aby mařili. To kvůli nevyslovitelnosti Boží, chápeš.”

“Dobře. Tak jo. Takže jediné, co potřebujeme, je abys mařil. Protože jestli jsem si něčím jistý,” naléhal na něj Crowley, “pak tím, že to narození je jen začátek. Důležitá je výchova. Musí tam působit Vlivy a Síly. Jinak se to dítě nikdy nenaučí používat své Síly.” Poněkud zaváhal. “No, alespoň ne vtom smyslu, v jakém to mělo původně být.”

“Musím připustit, že u nás nikomu nevadilo, kdybys mařil *tvoje* plány,” uvažoval Azirafal zamyšleně. “To by jim tedy *vůbec* nevadilo.”

“Výborně. Tím by sis vysloužil jistě nějaké skvělé pero do svých křídel.”

“A co se vlastně stane tomu dítěti, když nedostane satanistickou výchovu?” zeptal se Azirafal.

“Pravděpodobně vůbec nic. Vůbec o tom nebude vědět.”

“Ale genetika -?”

“Nemluv mi o genetice! To se nás ani v nejmenším netýká,” ušklíbl se Crowley. “Podívej se na satana. Byl stvořen jako anděl a vyrostl jako Velký nepřítel. Poslyš, jestli do toho chceš tahat genetiku, klidně bys mohl říct, že z toho kluka vyrostle anděl. Koneckonců, jeho otec býval za starých časů v Nebi *nějaké* zvíře. Říkat, že z něj vyrostle démon jen proto, že se z jeho otce *stal* démon, je totéž, jako kdybys chtěl tvrdit, že myš, které jsi uřízl ocas, bude mít mladé bez ocasu. Ne. Celý ten vtip je ve výchově. Dej na mě.”

“No a co když na něj nebudou mít síly Satanovy žádný vliv -”

“Tak bude muset Peklo začít znovu. A Země dostane alespoň dalších jedenáct roků života. To taky za něco stojí, ne?”

Azirafal se zatvářil zamyšleně.

“Tak ty říkáš, že to dítě není zlé samo o sobě?” řekl nakonec pomalu.

“Je *potenciálně* zlé. Jenže ono je současně i potenciálně dobré. Je to právě ta obrovská potencialita, která čeká, až ji někdo určí a vytvaruje,” řekl Crowley. Pak pokrčil rameny. “Ale řekni mi, proč vlastně mluvíme o *dobru a zlu*? Vždyť jsou to jenom jiná jména pro dvě nepřátelské strany. To přece *my* dobře víme.”

“No, myslím, že za pokus by to stálo,” řekl anděl pomalu. Crowley na něj povzbudivě kývl.

“Tak dohodnuto?” řekl a natáhl ruku.

Anděl mu s ní opatrně potřásl.

“Jistě to bude mnohem zajímavější než svatí,” přiznal. “A když to vezmeš z dlouhodobého pohledu - je to i pro dobro toho dítěte,” dodal Crowley. “Budeme pro něj něco jako kmotři. Dalo by se říct, že tak nějak dohlédneme na jeho náboženskou výchovu, že?”

Azirafal se rozzářil.

“A to se podívej, něco takového mě ani nenapadlo,” řekl. “Tak *kmotři*. No to ať mě čert vezme.”

“Ono to ani není tak hrozné, když si na tu myšlenku člověk zvykne,” řekl Crowley.

Znali ji jako Carminu. V té době prodávala zbraně, i když už to začínalo ztrácet půvab. Nikdy nezůstala u jednoho zaměstnání příliš dlouho. Tři čtyři sta let, to bývalo maximum. Nestála o to zapadnout do vyježděných kolejí.

Vlasy měla přirozeně zlatorudé - ne rezavé ani hnědé, ale v tom hluboce zářivém oslňujícím odstínu leštěné mědi. Padaly jí až k pasu v pramenech tak hustých a vlnitých, že by se pro ně byli muži ochotni zabít a oni to také často dělali - zabíjeli se kvůli nim jak sami, tak mezi sebou.

Měla zaprášený, cihlově červený kamion plný nejrůznějších zbraní a téměř neuvěřitelnou schopnost, jak je dostat přes kterékoliv hranice na světě. Právě teď byla na cestě do jedné západoafrické zemičky, kde začínala drobná občanská válka. Vezla tam zbraně a jejich dodávka při troše štěstí způsobí, že se z malé občanské války stane velká. Naneštěstí se jí auto porouchalo tak, že ho nebyla sama schopná opravit.

A to už byla touhle dobou velmi slušný mechanik.

Ve chvíli, kdy se to stalo, byla naopak našťěstí uprostřed města. Zmíněné město bylo hlavním městem Kumbolalandu, africké země, která poslední tři tisíce let žila v míru. Asi tak třicet let se země jmenovala Sir-Humphrey-Claksonland, ale protože zem na jedné straně neměla absolutně žádné minerální bohatství a na druhé straně měla strategický význam přezrálého banánu, byl s až nevidaným spěchem urychlen její přerod v samostatný a nezávislý stát. Kumbolaland byl chudý, nesmírně nudný, ale naprosto tichý a mírumilovný. Jeho rozličné kmeny, které mezi sebou až neuvěřitelně dobře vycházely, už dávno překuly meče v pluhy. K poslednímu násilí v zemi došlo v roce 1952, když se na náměstí hlavního města popral úplně opilý vozka volského spřežení s neméně opilým zlodějem volů. Dodnes o tom lidé vzrušeně hovořili.

Carmina zazívala horkem. Chvilku si zamyšleně ovívala tvář kloboukem s širokou krempou, pak ale nechala porouchaný vůz stát na prašné ulici a zamířila do baru.

Koupila si plechovku piva, vypila ji a pak se usmála na barmana. “Porouchal se mi nákladák,” řekla. “Nevíte o někom, na koho bych se mohla obrátit?”

Barmanovi zableskly bílé zuby v širokém a přátelském úsměvu. Způsob, jakým vypila pivo, na něj udělal velký dojem. “Je tady jenom Nathan, slečno. Jenže Nathan odjel do Kaoundy, aby dohlédl na tchánovu farmu.”

Carmina si koupila další pivo. “Takže Nathan, říkáte. A nemáte náhodou tušení, kdy by se tak mohl vrátit?”

“Odhaduju, že tak příští týden. Možná do čtrnácti dnů, drahá dámo. On ten Nathan je tak trochu tulák, víme?”

Naklonil se přes bar.

“Cestujete sama, slečno?” zeptal se.

“Ano.”

“To by mohlo být nebezpečné. Na cestách dneska potkáte různé lidi. Spoustu mizerů a lumpů. Ne že by to byli *místní*, to ne,” dodával spěšně.

Carmina pozvedla dokonale oblouk obočí.

I přes to, že panovalo pekelné vedro, se otřásl.

“Děkuji za varování,” zapředla Carmina. Její hlas zněl jako něco, co číhá ve vysoké trávě a z čeho jsou většinou vidět jen uši, a to až do doby, dokud kolem neprojde něco mladého a šťavnatého.

Přiložila ledabyle dva prsty k okraji klobouku a vyšla ven.

Udeřilo ji horké africké slunce. Uprostřed ulice nehybně trčelo její auto plné střelných zbraní, munice a protipěchotních min. Bylo jasné, že nic nenadělá.

Carmina zírala na auto.

Na jeho střeše seděl sup. Už s Carminou cestoval posledních pět set kilometrů. Ted' seděl na střeše jejího auta a tiše říhal.

Rozhlédla se po ulici. Na rohu rozprávěla malá skupinka žen, znuděný trhovec seděl před hromadou pestrobarevných dýní a odháněl mouchy, opodál si v prachu hrálo několik dětí.

“Čert to vzal,” prohlásila tiše sama pro sebe, “malá dovolená mi nemůže uškodit.”

To bylo ve středu.

V pátek už bylo nebezpečné do města vstoupit.

Následující úterý byla ekonomika Kumbolalandu dokonale zničena, v zemi bylo dvacet tisíc mrtvých (včetně barmana zastřeleného rebely, kteří dobývali barikády v ulicích města) a téměř sto tisíc raněných. Zbraně splnily účel, pro který byly určeny, a sup posel na přežrání tučným masem.

Carmina seděla v posledním vlaku, který odjel ze země. Cítila, že je načase přesunout se zase někam jinam. Už v těch zbraních dělala po čertech dlouho. Chtěla nějakou změnu. Něco, co skýtalo opravdové možnosti. Koketovala s myšlenkou stát se novinovou reportérkou. Možnost by to byla. Chvilku se ovívala kloboukem, pak se pohodlněji opřela a natáhla dlouhé nohy před sebe.

O kousek dál ve vlaku se strhla rvačka. Carmina se usmála. Kolem ní a kvůli ní se lidé vždycky prali. Bylo to od nich vážně moc milé.

Temnis měl černé vlasy, dokonale přistřiženou černou bradku a právě se rozhodl, že bude chvilku společenský.

Šel se napít se svou účetní.

“Jak jsme na tom, Frannie?” zeptal se.

“Do dnešního dne se prodalo dvanáct milionů výtisků. Věřil byste tomu?”

Seděli v restauraci nazývané Vrchol šestek, na vrcholu Šest set šedesát šestky, na Páté třídě v New Yorku. To bylo něco, co Sableho vždycky mírně pobavilo. Z oken restaurace se dal přehlédnout celý New York. V noci naopak celý New York viděl obrovskou rudou číslici 666, která zdobila všechny čtyři strany budovy. Samozřejmě, že to bylo jen obyčejné číslo popisné. Kdybyste začali počítat, museli byste se k němu nakonec stejně dostat. Ale bylo to poněkud k smíchu.

Temnis a jeho účetní právě dorazili z malé, drahé, ale především velmi exkluzivní restaurace v Greenwich Village, kde byla vybraná, velmi moderní kuchyně, které se říkalo módním slovem *nouvelle*. Zelené fazolky, hrášek a plátek kuřecích prsíček, umělecky naaranžované na hranatém talíři z jemného porcelánu.

Temnis ho vymyslel, když byl posledně v Paříži.

Jeho účetní svou porci masa a zeleniny zhltna během minuty a zbytek času, kdy jedl on, strávila tím, že se rozhlížela po talířích, příborech, a občas dokonce i po okolních hostech, jako by chtěla naznačit, že přemýšlí o tom, jak by jí chutnali. A přesně o tom přemýšlela. To Temnise nesmírně pobavilo.

Pohrával si se svou skleničkou.

“Tak dvanáct milionů, říkáte? To je velmi slušné.”

“To je přímo *fantastické!*”

“Takže začneme zakládat společnosti. Je čas se pustit do něčeho opravdu velkého, nemám pravdu? Nejlépe v Kalifornii, řekl bych. Chci továrny, restaurace, prostě sakumprásk všechno. Nakladatelství si ponecháme, ale je čas naši činnost pořádně rozšířit. Jasně?”

Frannie přikývla. “To se mi líbí, Temnisi. Budeme potřebovat -”

Byla přerušena příchodem kostry. Byla to kostra v šatech od Diora, jejíž opálená kůže obepínala kosti tak pevně, že na jemnějších výčnělcích lebky hrozila prasknutím. Kostra měla dlouhé světlé vlasy a perfektně namalovaná ústa. Vypadala jako jedna z těch osob, které maminky nenápadně ukazují svým dětem a tiše jim při tom mumlají do ucha: “*Takhle* budeš vypadat, když nebudeš hezky papat zeleninu.” Podobala se stylové postavě z plakátu volajícího o pomoc pro hladomorem postižené oblasti světa.

Byla to jedna z newyorských top modelek a v ruce svírala knihu. “Ehm, promiňte, pane Temnisi, doufám, že vás příliš nevyrušuji, ale víte, ta vaše kniha změnila celý můj život. Napadlo mě, jestli byste nebyl tak laskav a nepodepsal mi ji.” Při těch slovech na něj prosebně upírala oči, hluboko zapadlé v dokonale namalovaných důlcích.

Temnis vznešeně přikývl a vzal od ní knihu.

Na tom, že ho poznala, nebylo nic divného, protože jeho tmavošedé oči se na ni upíraly z fotografie zdobící laminovaný přebal knihy. Kniha se jmenovala *Dieta-S: Hubněte do krásy* a její podtitul pravil *Dieta století!*

“Jak se píše vaše jméno?” zeptal se.

“Sherryl. Dvě er, ypsilon a jedno el.” “Připomínáte mi jednoho dávného, velmi dávného přítele,” řekl, když psal na titulní list knihy. “Tak prosím. Jsem rád, že se vám to líbilo. Setkání s fanouškem člověka vždycky potěší.”

“Na titulní stranu napsal toto:

Sherryl

A z kruhu těch čtyř jsem slyšel hlas: Za denní mzdu jen mírka pšenice, za denní mzdu tři mírky ječmene. Olej a víno však nech!

Zj 6/6

Dr. Temnis Hladmore

“To je z bible,” řekl jí.

Se zbožným výrazem zavřela knihu a s díky odcházela od stolu - dr. Temnis si ani nedovede představit, co to pro ni znamená, změnil celý její život, vážně...

Temnis nikdy nedosáhl medicínské hodnosti, kterou užíval, protože tehdy, za jeho mladších let, ještě žádné univerzity nebyly, ale ani pro laika by nebylo těžké poznat, že dívka pomalu umírá hladem. Odhadoval její život maximálně na několik měsíců. *Dieta-S*. Vyřešte svoje potíže s váhou. Provždy.

Frannie soustředěně bušila do svého laptopu a plánovala další fázi v Temnisově plánu na přeměnu jídelních zvyklostí západního světa. Její počítač byl velmi, velmi drahý, velmi silný a velmi tenký. Temnis miloval hubené věci.

“Existuje jedna evropská společnost, kterou bychom mohli koupit v první fázi - jmenuje se Holdings Incorporated. To by nám poskytlo možnost platit daně podle lichtensteinských daňových předpisů. Kdybychom pak přetáhli náš finanční zisk přes Kajmanské ostrovy do Lucemburska a odtamtud do Švýcarska, mohli bychom okamžitě zaplatit výrobní závody v...”

Ale Temnis ji už neposlouchal. Vzpomínal na ten exkluzivní malý podnik, ze kterého před chvílí přišli. Měl dojem, že v životě neviděl pohromadě tolik tak bohatých a tak hladových lidí.

Temnis se spokojeně usmál tím širokým úsměvem, který jde ruku v ruce s pocitem dobře vykonané práce, práce bezchybné a uspokojující. Bylo to sice jen takové zabíjení času, aby si ukrátil dobu do chvíle, kdy začne to hlavní, ale zabíjel ho skutečně dokonalým způsobem. Čas - a občas i nějaké ty lidi.

Někdy mu říkali Bílý nebo Blanc, Albus, Křída, Weis nebo Sněhoběl, White či Bělucha, jindy některým z té stovky jiných jmen. Kůži měl nezdravě šedobílou, vlasy vybělené sluncem, oči světle šedé. Na první pohled se zdálo, že je mu sotva něco přes dvacet, a nikdo mu druhý pohled nevěnoval.

Patřil k těm, kterých si nikdo nevšímá a které si nikdo nepamatuje.

Oproti svým dvěma kolegům nikdy nevydržel příliš dlouho v jednom zaměstnání.

Pracoval v mnoha zajímavých profesích na mnoha zajímavých místech.

(Pracoval například v černobylské atomové elektrárně, ve Windscale a na ostrově Three Mile, vždycky v malých funkcích, které nebyly nijak důležité.)

Byl malým, ale velmi ceněným členem většího počtu výzkumných vědeckých týmů.

(Pomáhal vynalézat benzinový motor, umělé hmoty a plechovku na pivo a limonády s trhacím uzávěrem.)

Čeho se chytil, to se mu dařilo.

Nikdo si ho celkem nevšímal. Byl nenápadný, jeho přítomnost lidé vnímali jen ve velmi malých dávkách. Když jste se nad ním opravdu zamysleli, uvědomili jste si, že *něco* dělá, že se přes den *někde* pohybuje. Možná že s vámi dokonce i občas promluvil. Jenže jakmile pan Bílý sešel lidem z očí, okamžitě na něj zapomínali.

V těchto dnech pracoval jako řadový námořník na palubě cisternové lodi mířící k Tokiu.

Kapitán ležel opilý v kajutě. První důstojník byl kdesi na přídi. Druhý důstojník v lodní kuchyni. A to jsme se zmínili skoro o celé posádce. Loď byla kompletně automatizovaná. Pro lidi tam už moc práce nezbývalo.

Takže kdyby se stalo, že by někdo na můstku *náhodou* zmáčkl tlačítko s nápisem “nouzové odčerpání nákladu”, automatický systém už by se sám zbavil celého nákladu, té hnusné olejovité černé kapaliny uložené v útrobách lodi, a postaral by se o to, aby ty miliony tun přírodní ropy co nejrychleji vytekly do moře. Je jasné, že by měly naprosto zničující účinek na ptáky, ryby, rostliny, zvířata i lidi v celé příslušné oblasti. Samozřejmě že na lodi bylo několik dokonalejších zabezpečovacích zařízení a další tucet kontrolních okruhů, které měly vyloučit jakékoliv selhání nebo omyl automatického systému, ale ke všem čertům, o co jde? To má každý moderní automatický systém.

Když se věc později vyšetřovala, došlo k ostrým sporům a hádkám při pokusu o to dokázat, *čí* vina to byla. Tato otázka nakonec zůstala nevyřešena. Vina byla přiřčena všem rovným dílem. Kapitán ani první a druhý důstojník už nikdy nevypluli na moře.

Z jakéhosi důvodu si nikdo ani nevzpomněl na námořníka Whitea. Ten už byl ostatně na půli cesty do Indonésie, kam se plavil na starém rezavém parníku; k prasknutí naloženém barely s výjimečně silným neselektivním herbicidem.

Pak tady byl ještě Další. Byl na náměstí v Kumbolalandu. A byl v restauracích. A v rybách a ve vzduchu a v barelech s prostředkem proti plevelům. Byl na silnicích a v domech a pohyboval se stejně jistě v palácích i v chatrčích.

Nebylo místo, kde by byl cizincem, a nebylo před ním záchrany. Dělal to, co uměl ze všeho nejlépe, a to, co dělal, bylo to, čím byl.

Nečekal. Měl se k dílu.

Harrieta Dowlingová se vrátila domů s dítětem, které na radu sestry Polyxeny Rozvláčné - mnohem výmluvnější a přesvědčivější než sestra Marie - a po telefonické konzultaci s manželem pojmenovala Warlock¹⁵.

Kulturní atašé se vrátil domů o týden později a prohlásil, že dítě jde podobou až neuvěřitelně do jeho rodiny. Kromě toho přikázal svému sekretáři, aby podal do časopisu *Dáma* inzerát, kterým hledají chůvu.

Mary Poppinsovou Crowley samozřejmě viděl v televizi. Bylo to kterýsi z těch posledních roků na Vánoce. (Je pochopitelné, že za kulisami měl Crowley prsty ve většině pořadů televizního vysílání, i když nejpyšnější byl na svůj vynález televizních her o větší částky peněz.) Pohrával si s nápadem použít vichřici jako účinný a velmi stylový prostředek, jímž by se zbavil fronty vychovatelek, která se podle jeho přesvědčení musela vytvořit před sídlem kulturního atašé v Regent's Parku.

Nakonec se spokojil průřmovou epidemií, a když nadešel příslušný den, objevila se před domem Dowlingových jediná kandidátka.

Měla na sobě šaty z vlněného úpletu a diskrétní perlové náušnice. *Něco* kolem ní mohlo říkat *vychovatelka*, ale říkalo to oním nenápadným a uctivým způsobem, jakým mluví angličtí komorníci v jistém druhu amerických filmů. Kromě toho si to *ono* diskrétně odkašlávalo a huhlalo něco o tom, že tahle vychovatelka by mohla patřit k těm, které nabízejí blíže neurčené, ale nepochybně jasné služby v jistých časopisech.

Ploché podrážky jejích bot zaskřípaly na příjezdové cestě k domu a po boku jí nehlučně kráčel šedý pes, jemuž z čelistí odkapávaly pramínky slin. Oči podivného zvířete rudě blýskaly a hladově těkaly ze strany na stranu.

Došla k těžkým dřevěným dveřím, usmála se sama pro sebe - byla to spíš taková krátká, spokojená grimasa, která jí přeběhla po tváři - a zatáhla za rukojeť zvonku. Odkudsi z domu se ozvalo pochmurné zadunění.

Dveře otevřel majordomus, o jakém se říká, že je ze staré školy¹⁶.

“Jsem chůva Astoretová,” oznámila mu. “A tohle,” pokračovala, zatímco šedivý pes po jejím boku majordoma ostražitě pozoroval, “je Tulák.”

Nechala psa v zahradě a s vlajícími prapory absolvovala přijímací pohovor. Netrvalo dlouho a paní Dowlingová vedla novou chůvu do dětského pokoje, aby jí představila jejího nového svěťence.

Chůva se nepřijemně a spokojeně usmála. “Jaké překrásné dítě,” řekla. “Určitě už bude každou chvíli chtít tříkolku.”

Shodou oněch nevyzpytatelných náhod téhož odpoledne nastoupil k Dowlingovým další zaměstnanec. Byl to zahradník, a jak se brzo ukázalo, neměl v zaměstnání sobě rovného. Nikdo vlastně nechápal, jak je to možné, protože ho živá duše neviděla s rýčem v ruce, nikdy neodháněl hejna ptáků, kteří se od jeho příchodu v zahradě objevovali v neuvěřitelném množství, a při sebemenší příležitosti si mu sedali na hlavu a na ramena. Jen tak posedával ve stínu a zahrady kolem sídla Dowlingových kvetly a rodily jako šílené.

¹⁵ Pozn. překl: *Je to mírně zastaralý anglický výraz pro mága nebo čaroděje, který navíc nemá zrovna ty nejiludimilnější úmysly.*

¹⁶ Pozn. autora: *Jde o večerní školu kousek od Tottenham Court Road, již vede obstarožní herec, který hrával majordomy a sluhy vybraných gentlemanů ve filmech a v televizi, ale především na jevišti, a to už od roku 1920.*

Warlock za nim chodíval už od chvíle, kdy se sotva udržel na neohrabaných nožkách, a to pokaždé, když měla chuva své volné odpoledne.

“Tohle je pan Slimák,” vyprávěl mu zahradník, “a tahle malá krasavice, to je sestřička Mandelinka bramborová. Pamatuji si, Warlocku, ať už půjdeš po širokých cestách nebo vedlejších stezičkách bohaté a odporné krajiny života, měj lásku a úctu ke všem živým tvorům.”

“Chuva říká, že živý věci jsou dobvý akováť na to, abych je jozditiu popatem svý boty, Fvancisi,” odpověděl mu malý Warlock. Pohladil pana Slimáka a nepřítomně si otřel ručičku do své kombinézky s žabákem Kermitem.

“Neposlouchej tu ženskou,” říkával mu Francis. “Poslouchej, co ti říkám já.”

Večer zpívala chuva Astoretová malému Warlockovi ukolébavky.

*Vévoda z Yorku, ač už dosti starý byl,
deset tisíc mužů shromáždil,
až na vrchol kopce s nimi dorazil,
pak všechny národy světa pokořil
a přivedl je pod vládu našeho pána Satana.*

Nebo:

*Jeden malý čuník-funik táhl k Hádu,
druhý malý čuník-funik zůstal doma,
třetí malý čuník-funik požíral syrové
a kouřící maso lidské,
čtvrtý malý čuník-funik znásilňoval panny
a ten poslední - nejmenší čuník-funik se hrabal
po hromadě mrtvol,
aby se dostal co nejvýše.*

“Bvatu zahradník Fvancis říká, že se musím ucít uásce ke všem zivejm tvovectům a tytictám,” řekl Warlock.

“Neposlouchej toho *člověka*, miláčku,” šeptala mu chuva do ouška, když ho ukládala do postýlky. “Poslouchej jen to, co ti říkám já.”

A tak to pokračovalo.

Celá Příprava fungovala dokonale. Nevítězila žádná strana. Chuva Astoretová koupila chlapci tříkolku, ale nepodařilo se jí přimět ho, aby na ní jezdil v domě. A z Tuláka měl chlapec panickou hrůzu.

Kdesi daleko za tímto děním se Azirafal s Crowleym scházeli na horních podlažích autobusů, v uměleckých galeriích a na koncertech, porovnávali si zprávy, informace a vlastní poznámky a usmívali se.

Když bylo Warlockovi šest, chuva odešla a Tuláka si pochopitelně vzala s sebou. Téhož dne dal výpověď i zahradník. Ani ona, ani on neodešli tím samým sebevědomým krokem, plným optimismu, kterým do služby nastupovali. Warlocka začali vyučovat dva soukromí učitelé.

Pan Harrison mu vykládal o velkém Hunovi Attilovi, o Vladovi Tepesovi - Drákulovi a o temných vášních ukrytých v duši každého člověka¹⁷. Pokoušel se Warlocka naučit, jak pronášet politické řeči, které rozzuří davy, vyvolají nepokoje a zkalí duše statisíců.

Pan Cortés mu vyprávěl o Florence Nightingaleové¹⁸, Abrahamu Lincolnovi a učil ho obdivu k umění. Pokoušel se vštípit mu základy svobodné vůle, sebeodfíkání a tomu “aby jiným činil to, co by si přál, aby oni činili jemu”.

Jak jeden, tak druhý, chlapci často četli dlouhé úryvky z Evangelia sv. Jana.

Navzdory jejich vyčerpávajícím snahám měl Warlock čím dál tím jasnější sklony k matematice. Žádný z obou učitelů nebyl s pokroky Warlockova vzdělání ani v nejmenším spokojen.

Když bylo Warlockovi deset, zamiloval se do baseballu, zbožňoval hračky z umělé hmoty, jež se daly přeměnit v jiné hračky z umělé hmoty, i když detaily, kterými se od těch prvních lišily, zůstaly netrénovanému oku zcela skryty. Měl sbírku známek. Miloval banánovou žvýkačku, komiksy, kreslené filmy a svoje horské kolo.

Crowley si začal dělat starosti.

Spolu s Azirafalem teď seděli v malé restauraci v Britském muzeu, což bylo další útočiště všech unavených pěšáků studené války. U stolu vlevo od nich předávali dva Američani silně vojenského vzezření v civilu kufřík plný dolarů pochybného vzhledu malé snědé, ženě v tmavých brýlích. U stolu vpravo pak seděl oficiální náčelník MI7 a místní rezident KGB a přeli se o to, kdo zaplatí účet za čaj a koblíhy.

Crowley nakonec vyslovil to, na co se v posledním desetiletí bál byl by jen pomyslet.

“Jestli se k tomu mám vyjádřit,” řekl svému společníkovi, “je až *ztraceně* normální.”

Azirafal si vsunul do úst dalšího opilého čerta¹⁹, což byla cukrářská specialita místního podniku, a spláchl ho kávou. Pak si osušil rty papírovým ubrouskem.

¹⁷ Pozn. autora: Vyhnul se samozřejmě jakékoliv zmínce o tom, že Atilla byl nesmírně laskavý ke své matce, právě tak jako o tom, že Vlad Drakul se s úzkostlivě puntičkářskou pravidelností modlil několikrát denně.

¹⁸ Pozn. autora: Kromě té části o syfilis.

¹⁹ Pozn. překl.: Jsou to vlastně perníkové kostky nebo kuličky prokapané rumem, polité čokoládou a obalené v mletém kokosu.

“To je tím, že na něj mám ten nejlepší vliv,” rozzářil se. “Přiznejme zásluhu tomu, kdo je opravdu má, tedy mému malému týmu.”

Crowley zavrtěl hlavou. “Ne, i když jsem uvažoval i o tom. Podívej, už teď by se měl snažit přizpůsobit si okolní svět k obrazu svému, podle svých vlastních přání a tužeb a tak dále. Ne *snažit*. Měl by to dělat, aniž by si to vlastně uvědomoval. A viděl jsi nějaký důkaz o tom, že by se něco takového *dělo*?”

“No, neviděl, ale -”

“Teď už by měl být zdrojem nesmírné, těžko ovladatelné síly. A je?”

“Ne že bych si něčeho takového všiml, ale -”

“Je až nezvykle *normální*.” Crowley zabubnoval prsty na stůl. “Mně se to nelíbí. Něco tady není v pořádku. Jenže já pořád nedokážu přijít na to, co.”

Azirafal si posloužil plátkem Crowleyho biskupského chlebičku. “No, vždyť je pořád ve vývinu. A navíc na něj po celý život působily andělské vlivy.”

Crowley si těžce povzdechl. “Já jenom doufám, že včas pochopí, jak zacházet s pekelným psem, to je všechno.”

“Má to být o jeho jedenáctých narozeninách. Včera jsem dostal zprávu z Pekla.” Zpráva přišla v průběhu “Zlatých děvčat”, což byl jeden z Crowleyho nejoblíbenějších programů. Rosii trvalo skoro deset minut, než mu z obrazovky vyřídila to, co by za normálních podmínek zabralo sotva pár vteřin, a ve chvíli, kdy se obraz vrátil do nepekelného kanálu, ztratil Crowley beznadějně nit příběhu. “Posílají mu pekelného psa, aby klusal po jeho boku a chránil ho před vším nebezpečím. Největšího, jakého mají.”

“Nebudou se lidé divit, že se tam najednou objevil obrovský černý pes? Myslím třeba jeho rodiče?”

Crowley najednou vstal, šlápl na nohu bulharskému kulturnímu atašé, který živě rozmlouval s lordem strážcem starožitností Jejího Veličenstva. “Nikdo si nevšimne ničeho neobvyklého. To je skutečnost, anděli. A co se toho týká, může si mladý Warlock dělat co chce, ať si to uvědomuje, nebo ne.”

“A kdy se vlastně objeví? Myslím ten pes? Už ho nějak pojmenovali?”

“Už jsem ti to řekl. Objeví se na jeho jedenácté narozeniny. Ve tři hodiny odpoledne. Je na chlapce víceméně zaměřen. Předpokládá se, že si to zvíře chlapec pojmenuje sám. Je velmi důležité, aby ho sám pojmenoval. Bude to Mordýř, Děs, Postrach noci nebo něco takového, předpokládám.”

“A ty máš v úmyslu být u toho?” zeptal se anděl nonšalantně.

“Nechtěl bych to minout ani za nic,” odpověděl mu Crowley: “Doufám, že s tím dítětem *je* všechno v pořádku. V každém případě uvidíme, jak zareaguje na toho psa. To by nám mělo hodně napovědět. *Já* doufám, že ho vrátí, nebo se ho bude bát. Jestli ho ale *pojmenuje*, jsme ztraceni. Tím jen potvrdí, že získá všechny své síly, a Armageddon máme za rohem.”

“Já myslím,” řekl Azirafal a usrkl vína (které se právě změnilo z mírně nakvašeného beaujolais na skvělé, i když velmi překvapené Chateau Lafitte 1875), “že se tam v tom případě uvidíme.”

Středa

Smogem naplněný srpnový den uprostřed Londýna byl horký.

Warlockovy jedenácté narozeniny očekávalo mnoho lidí s velkým napětím.

Tak především dvacet malých chlapců a sedmáct stejně starých holčiček. Pak větší množství světlavých mužů s vojenským zástřihem, pod jejichž tmavomodrými obleky se ukrývala podpažní pouzdra. Celý tým mužů od dodavatelských firem, kteří přivezli pudinky, dorty, a celé pytle chřupek, čipsů a bramborových lupínků. Procesí jejich automobilů vedl starobylý; velmi zachovalý bentley.

Úžasní Harvey a Linda, firma specializovaná na dětské oslavy, byla nečekaně postižena záchvatem střevní chřipky, ale řízením šťastného osudu se objevila náhrada ve chvíli, kdy už byla celá situace téměř beznadějná. Byl to salonní kouzelník, přesněji řečeno iluzionista.

Každý máme nějakého koníčka. Azirafal nedbaje na Crowleyovo varování se rozhodl, že on teď toho svého propůjčí do služeb dobré věci.

Azirafal byl na své magické umění velmi pyšný. V roce 1870 navštěvoval třídu, kterou vedl John Maskelyne, a téměř rok strávil cvičením rukou, ukrýváním mincí v dlaních a taháním králíků z cylindru. V té době měl pocit, že je v těch věcech opravdu dobrý. Vtip byl v tom, že přestože Azirafal dokázal věci, po jejichž zhlédnutí by celé Sdružení mágů a iluzionistů odevzdalo své kouzelné hůlky, nikdy nepoužil to, co bychom mohli nazvat jeho *vnitřní* silou, aby vylepšil rychlost a hbitost svých rukou. A to byla stinná stránka celé věci. Už teď si začínal přát, aby byl býval více trénoval.

Na druhé straně, utěšoval se, je to jako s jízdou na kole. To se taky nikdy nezapomíná. Jeho kouzelnický plášť byl sice trochu zaprášený, ale jakmile si ho oblékl, cítil se v něm jako doma. S potěšením dokonce zjistil, že se mu z úst dere proud dávno zapomenutých výroků a slov, které tak často slyšíme na jevištích varieté.

“Takže teď, velevážení mladí pánové a mladé dámy, tady vidíte můj starý odřený cylindr. Jaký ošklivý odřený klobouk, jak vy říkáte, není-liž pravda? A raďte nahlédnout, je prázdný. Ale u všech všudy, copak to tady máme? Už ho táhnu, a ejhle! Vždyť je to náš starý známý králík Harry!”

“Měl jste ho v kapse,” upozornil ho Warlock. Ostatní děti souhlasně pokyvovaly hlavami. Cože si to o nich zpočátku myslel? Že jsou to jen děti?

Azirafal si vzpomněl na to, co jim Maskelyne říkal o způsobu, jak se vypořádat s výtržníky a provokatéry. “Převedte to všechno na žert, vy truhlíci - a to myslím především vás, pane Felle (což bylo jméno, které tenkrát Azirafal používal) -, rozesmějte je a oni vám prominou cokoliv.”

“Aha, takže ty jsi prohlédl můj *kapesní* trik,” uchechtl se nuceně. Děti na něj upíraly lhostejné pohledy.

“Jste obyčejný šmírák,” odpověděl mu Warlock: “Stejně jsem chtěl, aby nám raději promítali kreslené grotesky.”

“Abyste věděl, má pravdu,” přidala se k němu holčička s koňským ohůnkem. “Vy jste opravdu *šmírák*. A asi taky teplouš.”

Azirafal vrhl zoufalý pohled na Crowleyho. Co se jeho, Azirafala, týkalo, byl si téměř jistý, že Warlock je uvnitř prosycen zlem pekelným a čím dříve se objeví pekelný pes a oni budou moci z tohoto prokletého místa zmizet, tím lépe.

“A teď, milí mladí přátelé, má snad někdo z vás u sebe třípenci? Nikdo z vás, dámy a pánové? Ani vy, mladý muži? Ne? A co se vám to potom vidím blýskat za uchem...?”

“Já jsem měla na svejch narozeninách kreslený grotesky,” prohlásila holčička s ohůnkem silným hlasem. “A dostala jsem transformeryapotommalýhoponikaapotommodelneviditelnýhobombardéruapotomtankvšedrtičapotom...”

Crowley zasténal. Dávno věděl, že dětské oslavy patří k podnikům, kterým by se měl každý obyčejný a normální anděl vyhýbat obrovským obloukem. Ječivé dětské hlásky se rozezněly radostným vzrušením až ve chvíli, kdy Azirafal upustil tři spojené kovové kruhy.

Crowley se rozhlížel po místnosti a jeho zrak padl na stůl vrchovatě zaplněný dárky. Mimo jiné tam stála rozměrná mřížová konstrukce z umělé hmoty a z ní se na něj upíral pár očí lesklých jako korálky.

Crowley je nějakou chvíli pozoroval a snažil se v nich odhalit nějaký náznak zlého rudého lesku. Když máte co do činění s těmi pekelnými byrokraty, nemůžete si být nikdy jistí. Vůbec by se nedivil, kdyby místo psa omylem poslali tarbíka.

Ne, byl to docela obyčejný tarbík. Jak se zdálo, žil ve spleť bludišti krychlí, koulí a otočných válců, jaké by jistě vymyslela španělská inkvizice, jen kdyby měla k dispozici technologii zpracování umělých hmot.

Podíval se na hodinky. Crowleyho nikdy nenapadlo, že by se v nich měla vyměnit baterie, která už před třemi lety vytekla. Hodinky však i nadále ukazovaly přesný čas. Bylo za dvě minuty tři.

Azirafal mezitím znervózněl ještě víc.

“Má snad někdo z přítomných čírou náhodou u sebe takovou věc, jako je kapesník? *Ne?*” Ve viktoriánských časech bylo neslýchané, aby u sebe člověk neměl větší kapesní šátek a vykouzlení holubice, která už teď Azirafalovi v rukávu nedočkavě ozobávala zápěstí, bez něj bylo absolutně nemožné. Anděl se pokusil přilákat Crowleyho pozornost, což se mu bohužel nepodařilo, a v zoufalství ukázal na jednoho z přítomných strážců, který rozpačitě přešlápl z nohy na nohu.

“Vy, příteli, přišel byste sem laskavě na okamžik? Tak a teď, kdybyste si sáhl do náprsní kapsy, *myslím* že byste tam našel hezký hedvábný kapesník.”

“To těžko, šéfe. Se obávám, že těžko,” odpověděl strážce s pohledem upřeným přímo před sebe.

Azirafal zoufale zamrkal. “No tak, drahý příteli, tak to alespoň zkuste, prosím.”

Strážce si sáhl do náprsní kapsy, na tváři se mu objevil překvapený výraz a vytáhl na světlo hedvábný kapesník v barvě kachních vajec, lemovaný krajkou. Azirafal si téměř okamžitě uvědomil, že s tou krajkou, udělal chybu, protože

právě ta se zachytila strážci o zbraň v podpaží, a jak strážce kapesníkem trhl, vyletěla těžká pistole do vzduchu a s nutným plesknutím dopadla do mísy s pudinkem.

Děti se nadšeně rozjásaly. "Hej, to nebylo špatný!" prohlásila holčička s ohůnkem.

Warlock přiskočil k míse s pudinkem a zmocnil se zbraně.

"Ruce vzhůru, sralbotkové!" vykřikl se škodolibým nadšením.

Mezi muži ochranky zavládl všeobecný zmatek.

Někteří se hrabali pod saky s úmyslem vytáhnout vlastní zbraně, několik mužů se snažilo protlačit davem dětiček k chlapci a několik jiných zase od něj. Ostatní děti si začaly stěžovat, že ony chtějí také pistole, a několik mrňousů v předních řadách se pokusilo sebrat je těm strážcům, kteří byli natolik neprozřetelní, že zbraně vytáhli.

Pak někdo po Warlockovi hodil kus pudinku.

Chlapec zaječel a zmáčkl kohoutek. Byla to zbrani ráže .357 Magnum, konstruovaná pro CIA, šedá, těžká a nebezpečná, která dokázala spolehlivě zasáhnout na třicet metrů a zanechat po člověku jen rudou mlhu, odporný ulepený nepořádek a nějaké ty papíry.

Azirafal zamrkal.

Z ústí pistole vytryskl tenký pramínek vody a polil od hlavy k patě Crowleyho, který vyhlížel z okna, aby zjistil, jestli po zahradě nepobíhá obrovský černý pes.

Azirafal se zatvářil rozpačitě.

Pak ho do tváře zasáhl kus šlehačkového dortu.

Bylo už pět minut po třetí.

Jediným gestem proměnil Azirafal zbylé zbraně v místnosti v pistole na vodu a vyšel ven.

Crowley ho našel na chodníku před domem, kde se Azirafal pokoušel vyprostit z rukávu fraku vyděšenou holubicí.

"Už je pozdě," řekl Azirafal.

"To vidím," přikývl Crowley. "To máš z toho, že sis toho ubohého ptáčka nacpal do rukávu." Natáhl se, vyprostil nehybnou holubicí z Azirafalova rukávu a vdechl do ní znovu život. Holubice vděčně zavrkala a poněkud nejistě odlétla.

"Já nemluvil o tom ptáku," zavrčel anděl. "Ale o psu. Na toho je už pozdě."

Crowley zamyšleně zavrtěl hlavou. "U vidíme."

Otevřel dveře auta a zapnul rádio. *"I should be so lucky, -lucky-lucky-lucky-lucky, -I-should-be-so-lucky-lucky-in-"*
DOBŘÝ DEN, CROWLEY.

"Dobrý den. Kdo je tam?"

DAGON, VLÁDCE ZÁZNAMŮ, PÁN ŠÍLENSTVÍ, DRUHÝ HRABĚ SEDMERA MUK. CO PRO TEBE MOHU UDĚLAT?

"Potřeboval bych vědět, co je s pekelným psem. Chci si jen ověřit, že byl... v pořádku odeslán."

VYSLALI JSME HO PŘED DESETI MINUTAMI. COŽPAK NEDOŠEL? NEVYŠLO NĚCO?

"To nic. Všechno klapě. Je to v nejlepším pořádku. Aha, už ho vidím! Hodný pejsek. *Pěkný* pejsek. Je to opravdu úžasné. Odvádíte fakticky skvělou práci, tam u vás dole. Jsem rád, že jsem tě slyšel, Dagone. Doufám, že se brzo uslyšíme znovu."

Vypnul rádio.

Dívali se jeden na druhého. Z domu se ozvala silná rána a vysypalo se jedno okno. "No nazdar," zabručel Azirafal, který neklel s přirozenou samozřejmostí někoho, kdo nekleje už šest tisíc let a už s tím nemá v úmyslu začínat. "Musel jsem něco minout."

"Psa ne," řekl Crowley.

"Psa ne," opakoval Azirafal.

Démon si povzdech. "Nastup si," řekl. "Musíme si o tom promluvit. "Jo, a Azirafale...?"

"Ano.

"Otři si laskavě tu prokletou šlehačku, než mi vlezeš do auta, ano?"

Bylo horké, tiché, srpnové odpoledne daleko od Londýna. U příkopu tadfieldské silnice se pod nánosem prachu ohýbaly lopuchové listy. V okolním křoví bzučely včely. Vzduch páchl jako mírně připálené zbytky.

Najednou se ozval zvuk podobný chóru kovových hlasů křičících "buď pozdraven!", který ovšem rychle umlkl.

A na silnici se objevil černý pes.

Musel to být pes, protože měl psí tvary.

Existují jistí psi, kteří vám při setkání vždycky připomenou, že navzdory tisícům let psí evoluce, na které se jistým dílem snažil podílet i člověk, je většina psů od vlka vzdálena zhruba na dvě tři vynechané mísky žrádla. Tihle psi se k vám většinou přibližují opatrně a cílevědomě, tělo samý sval, zuby zažloutlé, dech páchnoucí, zatímco někde opodál se rozplývá jejich majitel: "Je to vážně starý dobrák, kdyby vás nějak obtěžoval, tak ho prostě odstrčte stranou." V zelených očích takových zvířat rudě doutná dědictví pleistocénu, připravené při sebemenší vhodné příležitosti vzplanout...

Tenhle pes by i v *tamtěch* psech vyvolal touhu schovat se rychle za gauč a předstírat, že jsou teď neobyčejně zaměstnáni svou gumovou kostí.

Vrčel a ten zvuk byl hluboký a dunivý jako chvění stlačené ocelové pružiny plné hrozby. Bylo to ono vrčení, které začíná kdesi hluboko v psím hrdle a končí pravidelně na hrdle někoho jiného.

Z čelistí mu odkapávaly sliny a při dopadu na asfalt tiše syčely.

Bestie udělala několik kroků a s hlasitým sykotem nasála vzduch plný náhlé nejistoty.

Psí uši se vztyčily.

Daleko odsud slyšel hlasy. Spíše hlas. Byl to hlas mladého chlapce, ale ten, kdo byl stvořen k tomu, aby ho poslouchal, si nedokázal pomoci, musel ho prostě poslouchat. Když ten hlas řekne "pojd", on půjde, když řekne "zab!", on zabije. Byl to Hlas jeho pána.

Pes přeskočil živý plot u silnice a vydal se přes louku ležící na druhé straně zeleného pásu. Býk, který se tam pásł, zvedl hlavu, chvíli psa pozoroval a odhadoval své možnosti, ale pak se urychleně přesunul na opačný konec pastviny.

Hlasy přicházely z řídkého hájku. Černý pes se vydal tím směrem a jeho cestu značila lesklá cestička slin.

Jeden z těch druhých hlasů řekl: "Nikdy to neudělá, to ti říkám já. Ty pořád říkáš, že ano, ale takhle houby. Chtěla bych vidět tvého tátu, jak ti dává nějakýho domácího mazlíčka. Rozhodně by to nebylo žádný zajímavý zvíře, abys věděl."

Pes udělal něco, co bylo psím ekvivalentem lidského pokrčení ramen, ale pak neobyčejně zbystřil, protože promluvil pán a střed jeho vesmíru.

"Bude to pes," řekl Hlas jeho pána.

"Pch! Ty nevíš, co to bude. Nikdo ti přece *neřekl*, že to bude akorát pes. Jak víš, že to bude pes, když ti nikdo neřekl, že to bude zrovna pes? Tvůj táta by psa nechtěl, stejně by si celou dobu stěžoval, kolik toho sežere a tak."

"Ptačí zob." Třetí hlas byl mnohem vyrovnanější a upjatější než první dva. Majitel takového hlasu musel patřit k osobám, které než začnou sestavovat plastickou stavebnici letadla, nejenže oddělí pečlivě všechny jednotlivé díly, spočítají je a rozmístí na pracovní plochu přesně dle návodu, ale navíc je ještě před vlastní stavbou nabarví a nechají dostatečně zaschnout. Jediné, co ten hlas oddělovalo od funkce soudního znalce v oboru účetnictví, byl nějaký ten čas.

"Nežerou ptačí zob, Wensley. V životě jsem neviděl psa, který by žral ptačí zob."

"Ne, já chtěl říct, že ptačím zobem se živěj pakobylky. Abyste věděli, jsou hrozně zajímavý. Při páření se navzájem požíraj."

Zavládlo zamyšlené ticho. Pes se přikradl blíž a najednou zjistil, že hlasy přicházejí z propadliny v zemi. Uprostřed stromů se totiž ukrýval nevelký a starý křídový lom, teď napůl zarostlý trnitým křovím, stromy a plazivkami. Lom byl sice starý, ale ne zcela nevyužitý. Křížovaly ho stopy. Hladké svahy naznačovaly pravidelnou přítomnost skateboardistů a delší příkrý svah - Stěnu smrti, nebo alespoň Stěnu vážně odřeného kolena - často navštěvovali bicyklisté. Z větví některých stromů visely kusy vybledlých provazů. Tu a tam byly mezi větvemi vzpříčeny pláty silnějšího plechu nebo prken. V břestovcovém houští bylo vidět rezavý vrak dávno vyhořelého auta.

Zmčť koleček, zrezivělých trubek a drátů naznačovala, že tady je proslulý Ztracený hřbitov, kam přijíždějí zemřít staré vozíky ze supermarketu, které už dosloužily.

Kdybyste byli dítětem, představovalo by to pro vás ráj. Místní dospělí to místo nazývali Dolík.

Pes opatrně vyhlédl mezi kmínky keřů a uviděl čtyři postavy sedící uprostřed lomu na oněch nenahraditelných pomůckách všech tajných skrýší na celém světě – bedýnkách od ovoce.

"To určitě nedělají!"

"To víš, že dělají!"

"Vsadím se s tebou, že ne," řekl první mluvčí. Jeho hlas zvonil jistým způsobem, který naznačoval, že patří velmi mladému tvorů ženského pohlaví, a byl naplněn zděšeným úžasem.

"Dělají to, vážně. Než jsem odjel na prázdniny, měl jsem jich šest, a zapomněl jsem jim dát čerstvý ptačí zob, a když jsem se vrátil, byla tam jenom jedna jediná a strašně tlustá."

"Tak abys věděl, to nedělají pakobylky, ale kudlanky nábožný. Viděl jsem o tom film v televizi, kdy jedna obrovská tlustá samička sežrala toho druhého a on si toho skoro ani nevšiml."

Zavládlo znovu mnohovýznamné ticho.

"A co se to vlastně modlí?" ozval se Hlas jeho pána.

"Copak já vím? Třeba se modlí, aby se nemuseli ženit, nebo tak."

Psovi se podařilo přitisknout jedno obrovské oko k díře po suku ve staré, napůl rozpadlé ohradě, která původně obklopovala celý důl, a znovu zašilhal dolů.

"To máš jako s kolama," pokračoval první mluvčí s převahou. "Já si myslela, že dostanu to kolo, co má sedmistupňovou přehazovačku a sedlo, co se mu říká štika, a bude rudě červený a kdovíco, a nakonec mi dali tohle světlemodrý. A ještě k tomu s košíkem. *Dámský kolo!*"

"No dyť. Dyť jsi taky holka."

"To je ovšem sexismus, abys věděl. Když někdo dává holkám holčičí dary akorát proto, že jsou to náhodou holky."

"Já určitě dostanu psa," řekl Hlas jeho pána pevně. Pán stál ke psu zády a zvíře mu zatím nevidělo do tváře.

"No jasně, a bude to jeden z těch velikejch rotnavajlerů, co?" ušklíbala se dívka se šízavým sarkasmem.

"Ne, bude to takový ten pes, se kterým si užiješ legraci," ozval se zase Hlas jeho pána. "Nebude moc velký -"

- oko v díře po suku náhle zmizelo směrem dolů -

"- ale bude to ten výjimečně chytrý pes, který bude mít tolik odvahy, že klidně vlez do zaječí nory a jedno ucho bude mít legračně obrácené naruby. Takový ten pravý voříšek. Voříšek *la pedigree*."

Na okraji lomu se ozvalo tiché zahřmění, které čtveřice tam dole nezaslechla. To zahřmění mohlo provázet vlastně cokoli, třeba rychlost, s jakou se nahnul vzduch do prázdného prostoru, který vznikl, například v místě, kde se skutečně obrovský pes náhle změnil v psa docela malého.

Slabé plesknutí, které následovalo potom, mohlo být způsobeno jedním uchem, které se obrátilo naruby.

“A já mu budu říkat...” ozval se znovu Hlas jeho pána, “já mu budu říkat...”

“No?” naklonila se dívka zvědavě kupředu. “Jak ho pojmenuješ?”

Pes čekal. Teď nastal onen velký okamžik. Pojmenování. Tím bude určen jeho smysl, funkce, jeho totožnost. Oči mu zaplály matnou červení, i když teď byly mnohem níže nad zemí, a pes se začal pomalu posunovat křovím kupředu.

“Budu mu říkat Pes,” prohlásil konečně jeho pán rozhodně. “Takové jméno vám ušetří spoustu starostí.”

Pekelný pes znehybněl. Kdesi hluboko ve svém ďábelském psím mozku cítil, že něco není v pořádku, ale byl především poslušný a náhlá láska k jeho pánu rychle zatlačila do pozadí všechny pochybnosti. Cožpak si on, pes a sluha svého pána, mohl vymýšlet, jak má být velký?

Rozběhl se dolů ze svahu, aby se konečně setkal se svým osudem.

Bylo to zvláštní. Vždycky toužil po tom, vrhat se na lidi, ale teď si uvědomil, že proti všemu očekávání chtěl současně i vrtět ocasem.

“Tvrdil jsi, že je to on!” zasténal Azirafal a nepřítomně si stíral z klopky poslední zbytky šlehačky. Pak si olízl prsty.

“Byl to on,” hájil se Crowley. “Tedy já snad bych to měl vědět, nemyslíš?”

“Tak se do toho musel zaplést ještě někdo jiný.”

“Nikdo jiný tady přece není! Jenom my, jako kdybys to nevěděl. Dobro a Zlo! Jedna strana, nebo druhá strana!”

Udeřil dlaní do volantu.

“Užasl bys nad tím, co všechno s tebou tam dole můžou udělat,” nadhodil.

“No, dovedu si představit, že to nebude o moc jiné než to, co s tebou můžou udělat tam nahoře,” přikývl Azirafal.

“Ale dej pokoj. Vždyť vy tam jste vybavení nekonečným milosrdenstvím,” prohlásil Crowley kysele.

“Jo? Myslíš? Byl jsi někdy v Gomoře?”

“Jasně že ano,” přikývl démon. “Byla tam taková malá hospůdka, kde podávali příšerné koktejly ze zkvašených datlí s muškátovým oříškem a citrónovou kůrou -”

“Ale ne, já myslím *potom*.”

“Jo ták.”

Azirafal řekl: “Něco se muselo stát v té nemocnici.”

“Nemohlo se tam nic stát! Byla plná našich lidí!”

“Čích lidí?” podíval se na něj Azirafal chladně.

“Mých lidí,” opravil se Crowley. “No, vlastně ne *mých* lidí. No, vždyť víš, jak to bylo. Satanisti to byli.”

Pokusil se to říci pohrdavě. Je třeba říci, že kromě toho, že svět pro ně představoval úžasně zajímavé místo, kde si oba chtěli užívat co nejdéle, nebylo mnoho věcí, na kterých se oba tak docela shodli, ale na ty lidi, kteří se z nějakého důvodu rozhodli uctívat Knižete temnot, měli názor shodný. Crowley se při setkání s nimi vždycky cítil neobyčejně rozpačitě. Nedokázal na ně být hrubý, ale ať dělal co dělal, cítil k nim něco podobného, co by cítil vietnamský veterán k člověku, který na schůze členů pomocné dopravní hlídky chodí v plné polní.

Kromě toho bývali vždycky až odporně čínorodí a nadšení. Vezměte si jenom všechny ty pitomosti s obrácenými kříži a pentagramy a černými kohouty. To většinu démonů dost mátló. Bylo to totiž všechno docela zbytečné. Jediné, co jste potřebovali, když jste se chtěli stát satanistou, byla dostatečně pevná vůle. Mohli jste být satanistou třeba celý život a nemuseli jste ani *vědět*, že existuje něco jako *pentagram*, a černého kohouta jste mohli znát jen jako kuře Marengo.

Kromě toho větší část starých satanistů měla sklony být docela slušnými a příjemnými lidmi. Vyslovovali slova a dělali pohyby přesně jako ti, kteří podle nich byli na *opačné* straně, a pak šli domů a zbytek týdne žili v poklidné prostřednosti, přičemž jim nějaká špatná myšlenka nepřišla ani na mysl.

A co se týče toho zbytku...

Ano, byli tady ještě lidé, kteří si také říkali satanisté, a při myšlence na ně se Crowley vždycky otrásl hnusem. Nebylo to jen kvůli věcem, které páchali, ale především proto, jak veškerou svou vinu svalovali na Peklo. Občas dostali a realizovali nějaký nápad, který by žádný démon nevymyslel ani za tisíc let a při němž se i temným silám obracel žaludek. Prováděli odporné a nesmyslné věci, které se mohly vylíhnout jen v lidském mozku, pak začali vykřikovat “To Ďábel! Ďábel mě přinutil udělat něco takového!”, čímž získali sympatie soudu. Faktem však je, že Ďábel lidi nenutil téměř nikdy a skoro k ničemu. Ani nemusel. Jenže to bylo právě to, co někteří lidé nedokázali pochopit. Peklo, to nebyla hlavní studnice Zla, stejně tak jako nebylo Nebe, alespoň podle Crowleyho názoru, jediným zdrojem Dobra. Jak Nebe, tak Peklo byly jen dvě strany ve vesmírné partii šachů. To pravé místo, kde jste mohli najít skutečnou vznešenost, stejně jako ochromující Zlo, to místo bylo uvnitř lidského mozku.

“Aha,” ušklíbl se s despektem Azirafal. “Satanisté.”

“Nedokážu si představit, jak by to mohli nějak splést,” vrtěl hlavou Crowley. “Podívej, vždyť tam byly jenom dvě děti. Na tom se přece celkem nic splést nedá, nebo ano...?” Najednou se zarazil. Z mlhavé krajiny paměti mu najednou vystoupil obrázek té malé sestry, která mu ve chvíli, když se s ní potkal, připadala poněkud volnomyšlenkářská i na satanistku. A pak tam byl ještě někdo. Crowley si vybavil dýmku a pletenou vestu s klikatým vzorem, která vyšla z módy už někdy kolem roku 1938. Muž, který měl na obličejích napsáno “otec v naději”.

Muselo tam být ještě třetí dítě!

Svěřil se se svým závěrem Azirafalovi.

“No, to nám moc nepomůže,” zavrtěl hlavou anděl.

“Víme taky, že to dítě je naživu,” pokračoval Crowley, “Takže -”

“Jak to víme?”

“Kdyby se znovu objevilo tam dole, myslíš, že bych tady ještě seděl?”

“Ano, to je logická úvaha.”

“Takže stačí, když ho jednoduše najdeme,” pokračoval Crowley. “Musíme projít nemocniční záznamy.” Motor Bentleye se se zakašláním probral k životu a auto poskočilo kupředu tak rychle, že zrychlení zamáčklo Azirafala do sedadla.

“A potom?”

“Potom najdeme to dítě.”

“A *potom*?” Když se auto mihlo kolem rohu, anděl zavřel oči.

“To nevím.”

“Pro milosrdenství boží!”

“Předpokládám - *zmiz mi z cesty, ty šašku!* -, že by vaši lidé nebyli naklonění myšlence - *a ten skútr si strč víš kam!* - poskytnout mi azyl?”

“Já se tě právě chtěl zeptat na totéž – *pozor! Nevidíš toho chodce?*”

“Je ve vozovce, musí si uvědomovat, jaké riziko na sebe bere!” odpověděl Crowley a prohnal Bentleye v plné rychlosti mezi zaparkovaným autem a projíždějícím taxi mezerou tak těsnou, že prostorem po obou stranách černého vozu by se nedala protáhnout snad ani ta nejlepší kreditní karta.

“Dívej se na cestu! Dívej se na cestu! A kde vůbec je ta nemocnice?”

“Někde na jih od Oxfordu.”

Azirafal se chytil palubní desky. “Nemůžeš jet vnitřním Londýnem rychlostí sto padesát kilometrů za hodinu!”

Crowley přeletěl očima tachometru. “Proč ne?” zajímal se.

“Zabiješ nás!” Azirafal zaváhal. “Tedy nevhodně nás rozložíš,” opravil se nešikovně a poněkud se uvolnil. “No, v každém případě bys mohl zabít nějakého člověka.”

Crowley pokrčil rameny. Anděl se nikdy dobře nesžil s dvacátým stoletím, a nikdy si tedy neuvědomil, že je nejen možné, ale celkem snadné jet po Oxford Street stopadesátkou. Musíte si to jen zařídit tak, aby se vám nikdo nepřípletl do cesty. A protože každý věděl, že je nemožné jezdit po Oxford Street stopadesátkou, nikdo si toho nevšiml.

Auta byla v každém případě mnohem lepší než koně. Spalovací motor, ukrytý pod kapotou, byl pro Crowleyho pravým darem z neb... pozech... výhrou. Jediné koně, na kterých ho bylo možno za starých časů zahlédnout, byla obrovská černá zvířata s rudě planoucíma očima, kterým od kopyt odletovaly jiskry. To byla jediná zvířata vhodná pro démona na služebních cestách. Jakési *de rigueur*. Jenže Crowley ze svého koně obvykle spadl. Nikdy se zvířaty příliš nevycházeli.

Někde kolem Chisvicku se začal Azirafal přehrabávat v hromádce kazet ve schránce pod palubní deskou.

“Co je to velvet underground?” zeptal se.

“To by se ti nelíbilo,” zavrtil hlavou Crowley.

“Aha,” řekl anděl pohrdavě. “Nějaký bíbap²⁰.”

“Víš, Azirafale, že pravděpodobně milion lidských bytostí by k popisu moderní hudby použilo výraz bíbap?” nadhodil Crowley.

“No prosím,” liboval si Azirafal, který vytáhl na světlo další kazetu. “Čajkovský!” Otevřel pouzdro a zasunul kazetu do přehrávače v palubní desce.

“To se ti taky nebude líbit,” povzdechl si Crowley. “Už je v autě déle než čtrnáct dnů.”

Bentleyem, který se hnál kolem Heathrow, otrásla vlna těžkých basů.

Azirafal nakrčil čelo.

“To nějak nepoznávám. Co je to?”

“To je Čajkovského ‚A další hryže prach‘,” odpověděl mu Crowley a zavřel oči, protože právě projížděli Sloughem.

Aby nějak ubili čas, když se hnali spícími Chilterns, poslechli si ještě “Jsme šampióni” Williama Byrda a Beethovenovu “Chci se osvobodit”. Ani jedna z těch písní ovšem nebyla zdaleka tak dobrá jako “Holky s macatým zadkem”²¹ od Vaughana Williamse.

Říká se, že ďábel zpívá nejkrásnější písně.

To je v zásadě pravda. Jenže v Nebi mají mnohem lepší choreografy.

Oxfordská rovina se táhla směrem k západu a jen skupinky roztroušených světel označovaly spící vesnice, kde se ukládali k zaslouženému spánku obyčejní poctiví lidé, unavení celodenním vedením známých listů, finančním poradenstvím nebo softwarovým inženýrstvím.

²⁰ Pozn. překl.: Azirafal byl ze staré školy a přistupoval k hudbě podobně jako moje babička z otcovy strany. Všechno, co nebyla klasika nebo dechovka pro ni bylo od šedesátých let “ti vaši bedles”: (Myslela pochopitelně Beatles.)

²¹ Pozn. překl.: V originálech “Another One Bites the Dust”, “We are the Champions”, “I Want To Break Free” a “Fat Bottomed Girls”.

Tady, na vrcholku kopce, se rozsvěcovaly první světlušky.

Zeměměřičský teodolit je jedním z nejděsivějších symbolů dvacátého století. Umístěn kdekoli ve volné krajině praví: tady se bude budovat silnice, na to vezměte jed, a hned vedle dvoutisícové sídliště, jež ovšem bude vystavěno v takovém stylu, který nebude rušit charakter zdejší vsi. Prováděcí nařízení vám bude doručeno.

A přestože ani ten nejroztržitější zeměměřič neprovádí svá měření v noci, tady jeden takový byl. Rozkročené nohy trojnožky byly zabodnuty hluboko do trávníku a sám přístroj byl poněkud zvláštní. Málokterý teodolit totiž bývá ozdoben lískovou ratolestí a těžko byste našli druhý, který by měl kříšťálová kyvadélka a všechny tři nohy pokryté spleť vyřezávaných runových nápisů.

Svěží vánek se opíral do pláště štíhlé postavy, která otáčela mikrometrickými šrouby přístroje. Plášť byl silný, nepromokavý a pro všechny případy podložený kožešinou.

Většina knih o magii vám řekne, že čarodějky pracují nahé. To proto, že většinu knih o čarodějkách napsali muži.

Jméno téhle mladé dámy bylo Anatéma Novotriková. Zdaleka nebyla neuvěřitelně krásná. Všechny její rysy, vzaty samy o sobě, byly dokonalé, ale její obličej budil dojem, že jej někdo sestavil z prvotřídního zboží, které bez ladu a skladu vytahal z regálu drahého obchodu a spojil jak bez zkušenosti, tak bez vkusu. Nejvhodnější slovo, které bychom tady mohli použít, je pravděpodobně "atraktivní", i když lidé, kteří znají přesný význam toho slova, by možná mohli dodat "temperamentní", ale asi by to neudělali, protože dnes chápeme slovo "temperamentní" poněkud jinak než například v padesátých letech.

Mladé ženy by neměly vycházet za temných nocí samy ven, dokonce ani v Oxfordshiru ne. Jenže každý úchylný maniak by přišel o víc než pouhou sebedůvěru, kdyby se pokusil obtěžovat Anatemu Novotrikovou. Vždyť byla koneckonců čarodějkou. A právě proto, že byla čarodějkou, a díky tomu výjimečně rozumná, nepřikládala celkem žádnou víru amuletům ani zaklínadlům. Rozhodně jim zdaleka nevěřila tolik jako třicet centimetrovému noži na chleba, který měla zastrčený za opaskem.

Přitiskla oko k objektivu a pootočila šroubem.

Pak si něco tiše zamumlala sama pro sebe.

Zeměměřiči si často mumlají něco pro sebe. Mumlají si věci jako: "A než bys řekl švec, bude tady odlehčovací silnice, po které pojede kamion za kamionem," nebo: "Tak to máme tři celé pět desetin metru plus minus sedm a půl milimetru."

Tohle ale bylo mumlání úplně jiného druhu.

"Temná noc/zářící měsíc," mumlala Anatéma, "jih a východ/na západ a jihozápad... západ a jihozápad... mám tě..."

Pak zvedla složenou generální mapu a přidržela si ji ve světle baterky. Odněkud vytáhla průhledné pravítko a tužku a pečlivě zakreslila do mapy linku. Ta proťala jinou linku, která už tam byla zanesena.

Anatéma se usmála, ne proto, že by ji něco pobavilo, ale proto, že se jí ta složitá věc podařila.

Pak složila podivný teodolit, přivázala ho na těžké černé kolo s vysokým opěradlem a ještě vyššími řídítky, které bylo opřeno o živý plot opodál, ujistila se, že Kniha je bezpečně uložena v košíku na nosiči, a pomalu kolo vytlačila na zamlženou silnici.

Bylo to prastaré kolo, jehož rám byl očividně vyroben z vodovodních trubek. Bylo vyrobeno dávno před tím, než někdo vymyslel trojkolečko, a možná nepříliš dlouho potom, co člověk vynalezl kolo.

Naštěstí vedla cesta do vesnice téměř neustále z kopce. Rozjela se dolů. Vlasy jí vlály ve větru, plášť se za ní nadouval jako vlečná kotva a nechávala černou dvoukolou obludu, rozrážející teplý vzduch, neustále zrychlovat. Koneckonců, v téhle noční době nebyl na silnici vůbec žádný provoz.

Motor bentleye dělal tiše *pink, pink* a chladl. Crowleyho nálada naopak dosahovala pomalu bodu varu.

"Říkal jsi, že jsi viděl ukazatel," rozčiloval se.

"Jenže jsme projeli kolem strašně rychle. A navíc, já myslel, že to tady znáš, když už jsi tady byl."

"Jo, před jedenácti lety!"

Crowley odhodil mapu na zadní sedadlo a znovu nastartoval.

"Možná že by bylo nejlepším, kdybychom se někoho zeptali."

"Jasně," přikývl popuzeně Crowley. "Zastavíme a zeptáme se prvního člověka, který půjde kolem, teď, o půlnoci, tak si to představuješ?"

Přefadil rychlost a vyrazil po silnici lemované alejí starých buků.

"Na tomhle okolí je něco zvláštního," řekl najednou Azirafal. "Ty to necítíš?"

"Co myslíš?"

"Zpomal na chvíli."

Bentley zpomalil.

"To je vážně divné," zabručel anděl. "Cítím takové záblesky, takové vlny..."

Zvedl ruce a přitiskl si je ke spánkům.

"Co? Co je?" naléhal Crowley.

Azirafal se na něj podíval.

"Láska," řekl nakonec. "Někdo tohle místo opravdu *miluje*."

"Cože?"

"Jak se zdá, je tady někde blízko silný zdroj upřímné lásky. Lépe to nedokážu vysvětlit. Zvláště ne *tobě*."

"To máš na mysli něco jako -" začal Crowley.

Ozvalo se zadrnčení, výkřik a zvonivý náraz. Auto zastavilo.

Azirafal zamrkal, spustil ruce a neohrabaně otevřel dveře.

“Do někoho jsi vrazil,” řekl.

“To tedy ne,” bránil se Crowley. “Někdo vrazil do mě!”

Vystoupili. Na silnici za bentleyem ležel bicykl, jeho přední kolo velmi živě připomínalo Möbiovu pásku a jeho zadní kolo se ještě pomalu otáčelo.

“Budiž světlo,” řekl Azirafal. Silnici ozářilo bledě modré světlo.

Z příkopu kousek od nich se ozval užaslý hlas: „Jak tohle k čertu děláte?”

Světlo zmizelo.

“Dělám co?” zeptal se Azirafal nechápavým tónem.

“A jeje.” Hlas teď zněl poněkud nejistě. “Musela jsem se praštit do hlavy nebo co?”

Crowley vrhl nevrlý pohled na dlouhý škrábanec v lesklém laku na boku bentleye a na promáčkнутý přední nárazník. Nárazník se vyrovnal a škrábanec se rychle zatáhl barvou.

“Tak vstáváme, mladá dámo,” řekl anděl a vytáhl Anatéma z křoví. “Žádné zlámané kosti.” To bylo konstatování, ne vyjádření naděje. Pravda, byla tady jedna menší zlomenina, ale Azirafal neodolal pokušení udělat dobro.

“Neměli jste zapnutá světla,” začala dívka.

“Vy taky ne,” bránil se Crowley s provinilým výrazem. “Příznejme si, co jsme si.”

“Byli jsme na malém astronomickém výletě, co?” ozval se Azirafal, který zvedal kolo. Z košíku před řídítky s kovovými zvuky vypadlo několik předmětů. Ukázal na otlučený teodolit.

“Ne,” odpověděla Anatéma. “Tedy - vlastně ano. A podívejte se, co jste udělali se starým dobrým Phaetonem.”

“Promiňte, ale teď nějak nerozumím...”

“S mým kolem. Je celé zohýbané a -”

“Tahle stará kola jsou až neuvěřitelně bytelná. Člověk by ani nevěřil, co všechno vydrží,” řekl anděl a podal jí bicykl. Přední kolo se lesklo v měsíční záři stejně dokonale kulaté jako jeden ze sedmi kruhů pekla.

Nevěřicně na ně zírala.

“Dobrá, takže když jsme to vyřídili,” řekl Crowley, “možná by bylo nejlepší, kdybychom se dali každý svou... hm. Hm. Vy byste asi nevěděla, kde je tady Dolní Tadfield, že ne?”

Anatéma stále ještě upírala oči na své kolo. Byla si téměř jistá, že když vyjížděla z domu, ta malá brašnička s pomůckami k opravě defektů pod sedlem nebyla.

“Je to tady kousek dolů z kopce,” odpověděla. “*Je to moje kolo, že?*”

“No samozřejmě,” odpověděl Azirafal, kterého napadlo, jestli to trochu nepřehnal.

“Jsem si *jistá*, že Phaeton nikdy neměl pumpičku.” Anděl se zatvářil provinile.

“Ale místo tam na ni je,” odpověděl rozpačitě. “Ty dva malé háčky.”

“Takže tady pod kopcem, říkáte?” ujišťoval se Crowley a loktem strkal do anděla.

“Já se asi opravdu musela uhodit do hlavy,” zkonstatovala spíš pro sebe dívka.

“Samozřejmě bychom vás svezli,” pospíšil si Crowley, “ale bohužel, to kolo by se nám do auta nevešlo.”

“Jedině že bychom ho připevnili dozadu na nosič,” zaskočil ho Azirafal.

“Bentley přece nemá - oh? Aha.”

Anděl posbíral rozsypaný obsah košíku, uložil ho na zadní sedadlo a pomohl omámené dívce dovnitř.

“Jeden nemíjí své bližní,” obrátil se Azirafal, ke Crowleymu, “zvláště, když jsou v nesnázích.”

“Ty možná ne,” usklíbl se Crowley. “Já klidně. Máme na práci *jiné věci*, nebo jsi zapomněl?” Crowley se podíval na nový nosič. Upevňovací popruhy byly v barvě blíže neurčeného tartanu.

Kolo se zvedlo, uložilo na kovovou mříž a pevně připoutalo. Pak Crowley nastoupil.

“A kdepak bydlíte, má drahá?” zapřel Azirafal medovým hlasem.

“Moje kolo nemělo ani světlo. No, vlastně mělo, ale to bylo takové to světlo, kam musíte dávat baterie, které vám za pár dnů vytečou, a tak jsem ho odmontovala,” odpověděla mu Anatéma. Pak upřela kosý pohled na Crowleyho. “Mám velký nůž na chleba,” oznámila mu, “tady někde.”

Zdálo se, že její náznak Azirafala šokoval.

“Madam, já vás ujišťuji -”

Crowley zapnul světla. Na to, aby viděl na cestu, je sice nepotřeboval, ale věděl, že když je má rozsvícené, jsou lidé, které na cestě potká, podstatně méně nervózní. Pak zařadil rychlost a umírněným tempem sjížděl z kopce. Cesta opustila stromové loubí a po několika stech metrech dorazila na okraj středně velké vesnice.

Cítil, že je na ní něco povědomého. Byl tady sice před jedenácti lety, ale tohle místo mu každopádně něco připomínalo.

“Je tady někde v okolí nemocnice?” zeptal se. “Spravovaly ji řádové sestry.”

Anatéma pokrčila rameny. “Myslím že ne,” odpověděla. “Jediné větší místo je tady tadfieldský zámek. Co je tam, to nevím.”

“Tyhle Boží plány,” usklíbl se Crowley sám pro sebe.

“A přehazovačku,” vrtěla hlavou Anatéma. “Moje kolo nemělo přehazovačku. Jsem si úplně jistá, že moje kolo nemělo přehazovačku.”

Crowley se naklonil k andělovi.

“Oh bože, udělej zázrak a uzdrav tenhle bicykl!” zašeptal sarkasticky.

“Promiň, dal jsem se trochu unést,” sykl Azirafal.

“Kostkované popruhy?”

“Tartan je stylový.”

Crowley zavrčel. Ani při těch vzácných příležitostech, kdy se andělovi podařilo uvědomit si, že je ve dvacátém století, se nedokázal přenést přes rok 1950.

“Můžete mě vysadit tady,” ozvala se zezadu Anatéma.

“S potěšením,” rozzářil se anděl. Ve chvíli, kdy auto zastavilo, otevíral už zadní dvířka a ukláněl se jako obstarožní osvobozený otrok, který vítá mladého *massa* při návratu na rodné plantáže.

Anatéma si posbírala své věci a vystoupila tak důstojně, jak to jen dokázala.

Byla si jistá, že ani jeden z mužů nezašel dozadu k vozu, ale přesto bylo kolo odvázáno a opíralo se o stěnu domu.

Došla k názoru, že na těch dvou je v každém případě něco velmi podivného.

Azirafal se jí ještě jednou uklonil. “Jsme rádi, že jsme vám mohli posloužit,” prohlásil.

“Děkuji vám,” odpověděla Anatéma odměřeně.

“Můžeme vyrazit?” ozval se Crowley. “Dobrou noc, slečno. Tak si nastup, anděli.”

Aha. Dobrá, to celou věc vysvětlovalo. Takže byla opravdu v dokonalém bezpečí.

Dívala se, jak auto mizí směrem ke středu vsi, pak uchopila kolo za řídítka a zamířila cestičkou do kopce k domku. Neunavovala se jeho zamykáním. Byla si jistá, že kdyby ji měl někdo vykrást, byla by se o tom Agnes zmínila. V takových osobních drobnostech byla skutečně skvělá.

Pronajala si domek i se zařízením, což znamenalo, že nábytek byl přesně v takovém stavu, jaký jste od něj za těchto podmínek čekali. Byly to takové ty věci a kousky, které tady zůstaly poté, co dům probral místní vetešník. Na tom ale nezáleželo. Předpokládala, že tady nebude dlouho.

Pokud měla Agnes pravdu, pak už nebude dlouho *nikde*. Ani ona, ani nikdo jiný.

Rozložila mapy a další pomůcky na starém stole pod jedinou holou žárovkou, která visela v kuchyni od stropu.

Tak co dnes zjistila? Nic moc, pomyslela si. *To* pravděpodobně bylo někde na severním okraji vesnice, ale to si myslela už předtím. Když jste se dostali příliš blízko, signál vás pohltil, když jste byli příliš daleko, nedokázali jste ho dostatečně přesně zaměřit.

Bylo to k zlosti. Odpověď musí být někde v Knize. Potíž byla v tom, že na to, abyste porozuměli Proroctvím, jste museli myslet jako polobláznivá, výjimečně inteligentní čarodějka ze sedmnáctého století, která měla v hlavě uloženo něco jako souhrnný slovník pro luštilatele křížovek. Ostatní členové rodiny říkali, že Agnes všechno popisovala tímto způsobem proto, aby smysl Proroctví ukryla před zvědavostí a pochopením nepovolaných. Anatéma, která se podezřívala z toho, že občas dokáže myslet jako Agnes, došla soukromě k názoru, že Agnes psala oním stylem zcela úmyslně, protože to byla stará mrcha s vytříbeným smyslem pro zlomyslný humor.

Vždyť ona dokonce ani –

Neměla Knihu!

Anatéma s hrůzou přeletěla očima předměty na stole. Mapy. Podomácku vyrobený věštecký telepatodolit. Termoska s horkým čajem. Baterka. A obdélník prázdného vzduchu na místě, kde měla ležet Kniha.

Ztratila ji.

Ale to bylo nesmyslné! Jedna z mála věcí, na které si Agnes vždycky dávala pozor, byla Kniha.

Sebrala ze stolu baterku a vyběhla z domu.

“Je to opačný pocit než ten, který máš, když říkáš něco jako ‚budí to ve mně bázeň‘,” snažil se Azirafal. “To jsem měl na mysli.”

“To jako myslíš strach? Já nikdy neříkám věci jako ‚budí to ve mně strach‘,” odpověděl Crowley. “*Já* mám strach rád.”

“Takový ten pocit všeobjímající lásky,” hájil Azirafal zoufale své pozice.

“Nesmysl. Necítím ani to nejmenší,” odpověděl Crowley s vynucenou veselostí. “Jsi prostě přecitlivělý.”

“To je moje *zaměstnání*,” trval na svém Azirafal. “Anděl neumí být *přecitlivělý*.”

“Podívej, já si to představuju tak, že místní lidé tady žijí opravdu rádi a ty to prostě vnímáš.”

“V Londýně jsem něco takového nikdy necítil,” bránil se Azirafal.

“No vidíš, to jenom dokazuje, že mám pravdu,” rozzářil se Crowley. “Tak *tohle* je to místo. Pamatuju si ty lvy na sloupech u brány.”

Světla bentleye ozářila houští přerostlých rododendronů, které lemovalo příjezdovou cestu. Pneumatiky zaskřípaly na štěrku.

“Je trochu brzo na to budit řádové sestry,” ozval se Azirafal pochybovačně.

“Nesmysl. Sestry jsou vzhůru skoro pořád,” odpověděl mu Crowley. “Buď jsou na noční pobožnosti, nebo cvičí, aby zhubly.”

“To byl ale laciný vtípek,” ušklíbl se anděl. “Něco takového bychom si snad mohli odpustit.”

“No, jen se nečerti. Říkal jsem ti přece, že jsou to *naše* sestry. Černé. Potřebovali jsme nemocnici co nejbliž k letecké základně, rozumíš?”

“Teď mi to nějak nedochází.”

“Přece si nemyslíš, že by ženy amerických diplomatů rodily v kdejaké malé nemocničce, v dědině, kde dávají lišky dobrou noc? Všechno to muselo vypadat naprosto přirozeně. V Dolním Tadfieldu je letecká základna a vyslancova žena se zúčastnila jejího otevření, najednou se daly věci do pohybu, nemocnice na základně ještě nebyla v provozu a náš

člověk navrhne „kousek odsud po silnici je takové malé, skvělé malé sanatorium s lékařskou péčí“, a jsme tam, kde jsme chtěli být. Skvělá organizace.”

“Až na nějakou tu maličkost,” přikývl Azirafal jízlivě.

“Ale *skoro* to klaplo,” utrl se na něj Crowley, který cítil, že by měl hájit barvy staré firmy.

“Pochop, zlo v sobě vždycky nese zárodek vlastní zkázy,” řekl anděl. “Je nekonečně zlé, a tudíž zahrnuje i svůj pád a sebezničení, a to i v okamžicích zdánlivého triumfu. Nezáleží na tom, jak velkorysý, skvělý a zdánlivě bezchybný plán temné síly připravily, ale rozpoutané zlo se nakonec zákonitě vrátí a dopadne, na hlavy těch, kdo je zosnovali. Nezáleží na tom, jakých úspěchů zlo cestou dosáhne, nakonec zničí samo sebe. Ztroskotá na útesech ohavnosti a beze stopy zmizí v moři zapomnění.”

Crowley se nad jeho slovy chvilku zamyslel. “Houby,” odpověděl nakonec. “Já se na to dívám tak, že to byla jednoduše docela obyčejná neschopnost. Počkej, co se to -”

Tiše si hvízdal.

Štěrkem vysypaná plocha před zámečkem byla zaplněna auty, a nebyla to auta, jakými obvykle jezdívají sestry. Abychom to alespoň částečně upřesnili, i Bentley byl tak trochu v jiné třídě. Množství z přítomných vozů mělo v názvech nějaké to GT nebo Turbo a na střechách antény mobilních telefonů. Snad ani jediné nebylo starší než jeden rok.

Crowleyho svédily prsty. Azirafal spravoval kola a hojil zlomené kosti. *On*, Crowley, toužil po tom ukrást pár rádií, nechat prasknout nějakou tu pneumatiku nebo sklo a takové ty věci. Nakonec tomu pokušení odolal.

“A to se na to podívejme,” zabručel. “Za našich časů nejdražší auto, na které se sestry zmohly, byl Morris Traveller.”

“Tady něco není v pořádku,” ozval se Azirafal.

“Třeba začaly provozovat soukromou praxi?” přemýšlel Crowley nahlas.

“Nebo nejsme na správném místě,”

“A já ti říkám, že *jste* na správném místě. Pojd’.”

Vystoupili z auta. O třicet vteřin později je někdo oba zastřelil. Zásahy byly neuvěřitelně přesné.

Jestliže existovalo něco, v čem byla Mary Hodgesová, dříve sestra Marie Užvaňková, dobrá, byla to její dobrá vůle vykonávat rozkazy. Měla ráda rozkazy a řád. Díky jim byl svět mnohem jednodušší.

V čem nevynikala, to byly změny. Jí se ve Štěbetajícím řádu opravdu líbilo. Poprvé v životě si našla nějaké přátele. Poprvé v životě měla svůj vlastní pokoj. Samozřejmě věděla, že řád je zapleten do jistých věcí, které se, posuzovány z jistých zorných úhlů, mohly jevit jako špatné. Mary Hodgesová však během třiceti let svého života zažila ledacos a nedělala si žádné iluze o tom, co všechno musí velká část lidstva dělat proto, aby se dožila příštího týdne. Kromě toho, vařilo se tam dobře a jeden se tam často potkal se zajímavými lidmi.

Řád, nebo přesněji to, co z něj zbylo, se po požáru přestěhoval. Koneckonců, vždyť smysl jeho existence byl naplněn. Sestry se rozešly každá svou cestou.

Mary neodešla. Zámeček se jí neobyčejně líbil, a jak prohlásila, někdo by tam měl zůstat a dohlédnout na to, aby byl pořádně opraven, protože řemeslníkům se dneska nedá věřit, ani co by se za nehet vešlo, jediné když jim pořád stojíte za zadkem, aby tak řekla. To znamenalo zrušit sliby, ale matka představená souhlasila s tím, že je to v pořádku, jen žádné starosti, porušení přísah je v řádech černých sester naprosto běžné. Matka představená dále řekla, že to tak bylo vždycky a bude to tak dalších sto let... pardon, i těch jedenáct let, co ještě zbývají, takže jestli jí to opravdu udělá radost, tak tady je seznam potřebných prací a tady nových adres, na které je třeba poslat poštu, s výjimkou těch podlouhlých hnědých obálek s okénkem.

Pak se jí přihodilo něco velmi podivného. Zůstala v budově plné ruchu úplně sama. Pracovnu a byt si zařídila v několika nepoškozených místnostech a donekonečna se dohadovala s muži, kteří za uchem nosili nedopalek cigarety, pivo pili zásadně z lahví a montérky měli bílé nánosy malty. Stejně tak se ovšem tu a tam musela dohadovat s řádovou kapesní kalkulačkou, která jí při operacích zahrnujících větší částky v malých použitých bankovkách dávala pokaždé jiný výsledek. A právě tehdy objevila něco, o čem nevěděla, že existuje. Pod vrstvami pošetilosti a bezhlavé touhy potěšit objevila Mary Hodgesovou.

Přišla na to, že je poměrně snadné překládat do obyčejné řeči odhady stavební firmy a zahrnovat do výpočtů daň z přidané hodnoty. Půjčila si z knihovny nějaké odborné knihy a zjistila, že finanční výpočty jsou nejen jednoduché, ale současně velmi zajímavé. Přestala číst ten druh ženských časopisů, kde vycházejí milostné romány na pokračování a návody na pletení a háčkování, a začala číst ty, kde se píše o orgasmech. Faktem je, že si v duchu umínila, že alespoň jeden bude mít, pokud se naskytne vhodná příležitost, ale jinak je klasifikovala jen jako milostné romány a návody k pletení v jiné podobě.

Crowley se pomalu sesul k zemi a přitom se opíral o sochu, kterou měl za zády. Azirafal upadl pozpátku do rododendronového houští a na prsou se mu rychle šířila temná skvrna.

Crowley cítil, jak jeho vlastní košile sákné vlhou vlhkostí.

To bylo naprosto absurdní. Poslední, co by teď potřeboval, bylo být zabit. Vyžadovalo by to celou řadu vysvětlení. Ti dole, ani ti nahoře vám nedali nové tělo jen tak. Vždycky chtěli vědět, co jste udělali s tím starým. Bylo to, jako kdybyste chtěli vymámit z antisociálního úředníka podnikového skladu kancelářských potřeb nové pero o rok dříve, než na novou pomůcku máte nárok.

Nevěřicně se zadíval na svou ruku.

Démoni vždycky viděli i potmě. A Crowley viděl, že ruku, kterou si ohmatával ránu, má žlutou. Krvácel žlutě.

Opatrně si olízl prst.

Pak se odplazil k Azirafalovi a prohlédl si andělovu košili. Jestliže skvrna, která se tam objevila, byla krev, dělo se ve světě biologie něco velice podivného.

“Au, to štípe,” zasténal padlý anděl. “Chytil jsem ji přesně pod žebra.”

“To vidím, ale řekni mi jednu věc. Ty normálně krváčíš modře?” naklonil se nad něj Crowley.

Azirafal otevřel oči. Pravou rukou si ohmatával hrudník. Pak se posadil. Provedl totéž rychlé a vyčerpávající vyšetření sama sebe jako předtím Crowley.

“Barva?” nadhodil.

Crowley přikývl.

“Na co si to hrají?” zavrtěl Azirafal hlavou.

“Copak já vím?” pokrčil Crowley rameny. “Ale já bych to nazval ‚pitomá nemehla‘.” Jeho tón naznačoval, že i on si dokáže hrát. A to líp než oni.

Byla to hra. A k tomu ještě nesmírná legrace. Nigel Tompkins, druhý vedoucí, se plížil křovinami a hlavou mu vířily scény z těch nejlepších filmů Clinty Eastwooda. A když si vzpomene, jak se obával, že tohle školení bude nudné!

Jistě, absolvovali krátký seminář, ale ten se zabýval zbraněmi určenými na paintball a tím, co všechno s nimi *nesmíte* dělat. Jak se Tompkins rozhlížel po svých mladých společnících v kurzu, viděl na většině tváří pevné odhodlání vyzkoušet ony zakázané věci pěkně jednu podruhé, pokud tady bude alespoň jakás takás šance, že by to mohlo projít. Když vám někdo řekne, že vaše práce leží v džungli, a pak vám vtiskne do rukou zbraň, bude vám, stejně jako Tompkinsovi, jasné, že od vás nechtějí, abyste jen tak někomu zamazali košili barvou - ne, výsledkem měla být pomyslná trofejní hlava visící nad krbem.

Pravdou je, že se vyprávělo o tom, že někdo ve Spojených sjednocených velmi napomohl svému služebnímu postupu tím, že během hry naplnil ucho svého bezprostředního nadřízeného větší dávkou barvy. To způsobilo, že si postižený úředník začal stěžovat na slabé zvonění v postiženém orgánu, které slyšel především na důležitých schůzích a jednáních, a to mělo za následek, že byl nakonec z funkce na základě lékařských dobrozdání odvolán.

Takže tady byl on, Nigel Tompkins, a tady byli jeho kolegové v kurzu - jako kolegové spermie, abychom použili nějakou tu metaforu -, kteří se derou kupředu s vědomím, že jen jeden z nich může být první v cíli, jen jediný z nich se může stát předsedou správní rady Spojených společností a že to místo pravděpodobně získá ten největší sviňák.

Samozřejmě jim nějaká dívenka z osobního s blokem v ruce oznámila, že tyhle kurzy, kterých se mají zúčastnit, jsou pořádány jen proto, aby se orientačně zjistily schopnosti jednotlivých frekventantů - vůdčí schopnosti, míra umění skupinové spolupráce, osobní iniciativa a tak dále. Účastníci kurzu se nedokázali podívat jeden druhému do očí.

Zatím to fungovalo dokonale. Jízda kanoí po divoké vodě měla na svědomí Johnstona (prasklý ušní bubínek) a horolezecký výstup ve Walesu vyřadil Whittakera (tříselná kýla).

Tompkins nacpal do zbraně další kuličku a odříkal si obchodní mantry. Odprav je dřív, než oni odpraví tebe. Zab, nebo budeš zabit. Kdo se bojí, sere v síni. Přežijí jen nejschopnější. Každý den odvalu.

Pak se pomalu plazil k postavám ležícím poblíž sochy. Nezdálo se, že by si ho některý z těch dvou všiml.

Když už mu zbývalo překonat jen malou vzdálenost nekrytým prostranstvím, zhluboka se nadechl a vyskočil na nohy.

“Tak, vy zbabělí skunci, teď šáhněte po těch svejch - *ahkristepaneprovshechnysvaténéééé...*”

Na místě jedné z obou postav teď leželo něco *příšerného*. Tompkins omdlel.

Crowley se vrátil do své nejoblíbenější - lidské - podoby.

“Já to tak nerad dělám,” zabručel. “Vždycky mám strach, že zapomenu, jak se proměnit zpátky. A kromě toho tak jeden někdy zničí slušné šaty.”

“Já si myslím, že ti chlápci museli být tak trochu na hlavu,” řekl Azirafal, ale omluvný tón se z jeho slov vytratil. Andělé musí dodržovat jisté morální zásady, a proto si Azirafal své šaty kupoval, místo aby si je jako Crowley vytvořil silou myšlenky ze syrové vesmírné materie. A košile, kterou měl na sobě, byla pěkně drahá.

“Tak se na to podívej,” obrátil se vztekle na Crowleyho. “Ten flek už z toho nikdy nedostanu.”

“To by chtělo zázrak,” poradil mu Crowley a začal prohlížet okolní houštiny, aby tam odhalil případné další frekventanty kurzu perspektivních řídicích pracovníků.

“To není žádný problém, ale *já* budu už “navěky vědět, že tam ta skvrna byla. Rozuměj, ta vzpomínka zůstane hluboko ve mně,” odpověděl mu anděl. Zvedl pistoli a obracel ji v ruku. “Něco takového jsem ještě neviděl,” zavrtěl hlavou.

Ozval se zvonivý zvuk a soše vedle nich odpadlo ucho.

“Neměli bychom se tady příliš dlouho zdržovat,” upozornil ho Crowley. “Ten chlap nebyl sám.”

“Poslyš, tohle je opravdu podivná zbraň. Velmi zvláštní.”

“Já myslel, že vy máte proti zbraním zásadní odpor,” řekl Crowley. Vzal andělovi pistoli z ruky, přivřel oko a zamířil podél masivní, jakoby dvojité hlavně.

“Myšlení průměrného člověka je ospravedlňuje,” vysvětloval Azirafal. “Propůjčují totiž váhu morálním argumentům. Pokud jsou samozřejmě ve správných rukou.”

“Vážně?” Crowley pohladil rukou chladný kov. “V tom případě je všechno v pořádku.”

Hodil zbraň na nehybné Tompkinsovo tělo a vykročil napříč přes vlhký trávník.

Vstupní dveře záměčku nebyly zamčené. Dvojice jimi prošla, aniž si jí kdo všiml. V prostorách, kde býval řádový refektář, sedělo několik obtloustlých mladíků v maskovacích kombinézách zastříkaných barvou a popíjelo kakao. Několik z nich jim zamávalo na přivítanou.

Na konci haly bylo něco jako hotelová recepce. Měla tiše výkonný vzhled. Azirafal se podíval na tabuli umístěnou na hliníkové trojnožce vedle recepce.

Na černé látce, kterou byla tabule potažena, byly nápisy z malých plastických písmen: *20.-21. srpna: Spojené sjednocené - kurz aktivního konfliktu.*

Crowley zatím sebral z pultu propagační brožurku. Na přední straně byl zidealizovaný obrázek záměčku se zvláštním odvoláním na jeho masážní a perličkové koupele a vyhřívání krytý bazén a na zadní straně orientační mapa, jakou používá většina takových výukových středisek. Jsou to mapy vyvedené v promyšleně zkresleném měřítku, s jejichž pomocí se majitelé objektu snaží dokázat, že se k místu můžete dostat odkudkoliv prakticky přímo, a velmi dovedně vynechávají bludiště okresních a místních silnic, které obklopují v délce mnoha desítek kilometrů příslušnou vesničku.

“Špatné místo?” zeptal se Azirafal.

“Ne.”

“Takže špatný čas.”

Správně.” Crowley prolistoval brožurku v naději, že narazí na nějakou stopu. Asi to bylo příliš troufalé, předpokládat, že tady řád sv. Beryly Štěbetající stále ještě bude. Vždyť to, co sestry vykonat měly, vykonaly. Tiše zasyčel. Pravděpodobně se řád přestěhoval někam do nejtemnější Afriky, kde sestry obracely křesťany na novou víru, nicméně četl dál. Tyhle brožurky mívaly občas krátkou část, která se zabývala historií nemovitosti. Společnosti onoho typu, najímající podobná místa, aby tam uspořádaly víkend Interaktivního rozboru osobnosti nebo konferenci o Strategickém významu dynamiky marketingu, měly rády pocit, že jsou strategicky interaktivní ve stejné budově, v jaké - než prodělala plus minus několik zásadních rekonstrukcí, občanskou válku a dva tři zničující požáry - jistý alžbětinský finančník kdysi zřídil nemocnici pro léčbu nakažlivých chorob.

Ne že by očekával větu typu “až do doby před jedenácti lety byl záměček využíván řádem sester satanistek, kterým se tady ani v nejmenším nedařilo”, ale člověk nikdy neví.

Přistoupil k nim obtloustlý muž v kombinéze s pouštní kamufláží, který držel v ruce plastický pohárek s kávou.

“Kdo vede?” ozval se rádoby optimistickým hlasem. “Mladý Evanson z perspektivního plánování mě trefil přesně do brňavky, věřili byste?”

Zvenčí sem dolehl zvuk několika výstřelů. Ne zvonění a praskot kulovitých střel naplněných barvou, ale plnohodnotné zadunění provázané svistem aerodynamicky tvarovaných kusů olova, putujících vysokou rychlostí.

Následovala odvetná salva.

Momentálně nevytížení válečníci se začali otáčet jeden po druhém. Další salva roztržila velmi ošklivé okénko z barevného skla vedle dveří a vyhloubila ve stěně nad Crowleyho hlavou řadu pravidelně vzdálených otvorů.

Azirafal chytil démona za rameno.

“Co to má, k čertu, být?”

Crowley se zašklebil jako had.

Nigel Tompkins se probral se slabou bolestí hlavy a prázdným místem v oblasti posledních vzpomínek. Nevěděl totiž, že když se lidský mozek setká s něčím tak strašlivým, že tomu odmítá uvěřit, dokáže takovou věc pokrýt vynuceným zapomením. Nigel to připsal barevné střele, která ho zasáhla do hlavy.

Vzdáleně si uvědomoval, že jeho zbraň je teď jaksi těžší, ale ve stavu mírného omámení, ve kterém se momentálně nacházel, si neuvědomil proč, dokud za několik minut nenamířil na vedoucího semináře Normana Wheelera z oddělení interního auditu a nestiskl kohoutek.

“Nechápu, proč tě to tak šokovalo,” divil se Crowley. “On *toužil* po opravdové zbrani. Všechny touhy, které nosil v hlavě, směřovaly ke skutečné zbrani.”

“Jenže ty jsi ho vypustil proti všem těm prakticky bezbranným lidem!” pohoršoval se Azirafal.

“Tak to pozor!” odpověděl mu Crowley. “Ne tak docela. Fěr je fěr.”

Skupinka z podnikového oddělení finančního plánování ležela s tvářemi zabořenými do země za zbytky čehosi, co kdysi bývalo nízkou zídou, a za trochu slušný plán, jak vybědnout z téhle překerní situace, by byla jistě ochotná dát všechny podnikové finance.

“Vždycky jsem tvrdil, že těm šílencům z nákupu se nedá věřit,” zasténal zástupce vedoucího finančního odboru. “Ti bastardi!”

Od zídky se odrazila další střela.

Rychle se doplazil ke skupince shromážděné kolem padlého Wethereda.

“Jak to vypadá?” zeptal se.

Zástupce vedoucího mzdového oddělení k němu otočil popelavou tvář. “Je to zlé,” odpověděl. Kulka zničila skoro všechny kreditky, který měl. Prošla Access, Barclaycard, Diners - všechny.”

“Zastavila ji až kreditka American Express Gold,” doplnil ležící Wethered.

V hrůze zírali na strašlivý obraz zkázy, který skýtalo kožené pouzdro na kreditní karty, jež bylo skoro celé prostřeleno kulkou.

“Ale proč dělají něco takového?” nechápal válečník ze mzdového.

Vedoucí interního auditu otevřel ústa a chystal se říci něco rozumného, ale nakonec to neudělal. Trpělivost a odolnost každého z nás má svou mez, za kterou končí. A jeho právě za tu mez postrčili. Dvacet let u jedné firmy. Chtěl se stát uměleckým návrhářem, ale šéf oddělení plánovaných postupů o tom nechtěl ani slyšet. Dvacet let kontroluje formulář BF18. Dvacet let buší do té pitomé ruční kalkulačky, přestože už i v oddělení perspektivního plánování dostali počítače. A teď po něm ještě z neznámých důvodů, které však určitě mají něco společného se snižováním stavů a touhou omezit výdaje spojené s předčasným odchodem některých zaměstnanců, někdo střílí naostro.

Před duševním zrakem se mu daly na pochod armády paranoie.

Podíval se na svou zbraň. Mlhou zuřivosti a úžasu viděl, že je větší a tmavší, než byla, když mu ji přidělili. Cítil, že je i mnohem těžší.

Namířil na nedaleké houští a s ďábelským uspokojením pozoroval, jak je proud kulek rozmetl na cáry.

Tak. Tak *tohle* je jejich hra. No dobrá, *někdo* vyhrát musí.

Rozhlédl se po svých mužích.

“Dobrá, hoši,” procedil mezi zuby. “My ty bastardy dostaneme!”

“Já to vidím takhle,” pokračoval Crowley, “nikdo přece *nemusí* ten kohoutek stisknout, ne?”

Vrhl na Azirafala jasný úsměv plný vypočítavosti.

“Tak pojď,” řekl. “Rozhlédneme se kolem, dokud jsou všichni zaměstnaní.”

Nocí svištěly kulky.

Jonathan Parker z oddělení nákupu se plazil mezi hustými keři, když mu jeden z nich položil ruku kolem krku.

Nigel Tompkins vyplivl chomáč rododendronového houští, který až dosud svíral v ústech.

“Tam dole možná platí zákony společnosti,” zasyčel, přičemž mu popraskala vrstva bláta, kterou si pomazal obličej. “Ale tady nahoře - tady jsem jen já...”

“To byl pěkně odporný trik,” prohlásil Azirafal, když procházeli prázdnými chodbami.

“A co jsem mohl dělat? Co?” bránil se Crowley a namátkově otevíral hned ty, hned ony dveře.

“Ale tam venku jsou lidé, kteří po sobě střílejí!”

“No ale o to přece jde, ne? Dělají si ty věci navzájem. Je to něco, po čem vždycky toužili. Já jim k tomu jenom pomohl. Chápej to jako vesmírný mikrokosmos. Svobodná vůle všem. Nevyslovitelné, co?”

Azirafal po něm vrhl kosý pohled.

“No dobrá,” přiznal nakonec Crowley s nešťastným výrazem. “Nikdo nakonec nebude zastřelen. Všichni tomu zázračně uniknou. Jinak by to *vážně* nebyla žádná legrace.”

Azirafal se uvolnil. “Víš, Crowley,” začal s rozzářeným obličejem, “já vždycky říkal, že ty jsi tam hluboko uvnitř ten úplně -”

“Nech toho, *nech* toho,” utrl se na něj Crowley. “Nechtěl bys to vyhlásit rozhlasem, co?”

Po nějaké chvíli se začala vytvářet volná společenstva. Větší část členů finančního odboru zjistila, že má společné zájmy, ihned operativně vyřešili drobné nesrovnalosti a spojili se proti oddělení perspektivního plánování.

Když na místo dorazilo první policejní auto, zasáhlo jeho chladič šestnáct střel vypálených z různých míst zahrady dřív, než dojelo do poloviny příjezdové cesty. Dvě další urazily anténu vysílačky, ale to už bylo pozdě, příliš pozdě.

Mary Hodgesová právě pokládala sluchátko, když Crowley otevřel dveře její kanceláře.

“Musí to být teroristé,” oznámila mu popuzeně. “Nebo pytláci.” Podívala se na dvojici stojící ve dveřích. “Jste od policie, že?”

Crowley viděl, jak se jí oči začaly rozšiřovat.

Jako všichni démoni měl dokonalou paměť na tváře a tvář, kterou jednou viděl, poznal i po jedenácti letech, ač bez tehdejších uhrů a s nynějším výrazným make-upem. Luskł prsty. Usadili se zpět na židli a na tváři se jí objevil prázdný a přátelský výraz.

“To snad ani nebylo zapotřebí,” řekl Azirafal.

“Dobr-” začal Crowley, podíval se na hodinky, “-é ráno, madam,” dokončil zpěvným hlasem. “My jsme jen dvě nadpřirozené entity a napadlo nás, jestli byste nám nemohla pomoci. Potřebovali bychom zjistit momentální sídlo

nechvalně známých satanistů.” Pak se chladně usmál na Azirafala. “Já ji klidně probudím, jestli chceš. A můžeš ji to říct sám.”

“Dobrá. Když to staviš takhle...” zavrtěl anděl pomalu hlavou.

“Někdy jsou staré cesty ty nejlepší,” řekl Crowley. Pak se obrátil ke zhypnotizované ženě.

“Byla jste tady před jedenácti lety jako sestra?” zeptal se.

“Ano,” přikývla.

“No?” usmál se Crowley vítězoslavně. “Vidíš? Věděl jsem, že jsme na správném místě.”

“Dábelské štěstí,” zabručel anděl.

“Tenkrát jste si říkala sestra Mnohomluvná, nebo tak nějak.”

“Užvaňková,” opravila ho Mary Hodgesová dutým hlasem.

“A pamatujete si tu záležitost s výměnou novorozeňat?” pokračoval Crowley.

Mary Hodgesová zaváhala. Když konečně promluvila, bylo to díky vzpomínkám, které musela poprvé po dlouhých letech nejprve najít a pak opráší.

“Ano,” přikývla.

“Existuje tady nějaká možnost, že ta výměna mohla z nějakého důvodu proběhnout jinak, než měla?”

“To nevím.”

Crowley se na chvíli zamyslel. “Musely jste mít nějaké záznamy,” řekl nakonec. “Vždycky existují nějaké záznamy. V těch dobách se vedly záznamy o všem.” Vrhл pyšný pohled na Azirafala. “To byl jeden z mých nejlepších nápadů.”

“Aha, no ano, samozřejmě.”

“A kde jsou teď?” mluvil Azirafal, jako když medu ukrájí.

“Těsně po narození toho dítěte došlo k velkému požáru.”

Crowley zasténal a rozhodil ruce. “Tak to má pravděpodobně na svědomí Hastur,” odplivl si. “To je přesně jeho styl. Věřil bys, že jsou takoví? Vsadil bych se, že si dodneška myslí, jak byl chytrý.”

“Pamatujete si nějaké podrobnosti o tom druhém dítěti?” zeptal se Azirafal Mary Hodgesové.

“Ano.”

“Řekněte mi, co víte.”

“Měl roztomilé puštíčky buštíčky.”

“Hm.”

“A byl hrozně miloučký,” pokračovala Mary Hodgesová s touhou v hlase.

Zvenčí sem dolehl zvuk sirény, která vzápětí utichla, jako když utne. Zasáhla ji totiž dobře mířená střela. Azirafal strčil do Crowleyho.

“Měli bychom si pospíšet. Za chvíli se budeme prodírat mezi policisty a já budu pochopitelně cítit morální povinnost pomoci jim v pátrání,” na okamžik se zamyslel. “Třeba by si vzpomněla, jestli tady tu noc nerodila ještě nějaká jiná žena a -”

Zezdola se ozval zvuk běžících nohou.

“Zastav je,” kývl na anděla Crowley. “Potřebujeme trochu času!”

“Ještě nějaký zážrak, a ti nahoře už si nás určitě všimnou,” odporoval mu Azirafal. “Jestli vážně chceš, aby se začal archanděl Gabriel zajímat o to, proč tady najednou usnulo čtyřicet policistů -”

“No dobře,” řekl Crowley. “Tak a je to. Je po všem. Ale za pokus to stálo. Tak pojď, vypadneme odsud.”

“Za třicet vteřin se probudíte,” přikázal Azirafal zhypnotizované sestře, “a vzpomenete si, že se vám zdál nádherný sen o tom, co máte nejraději a -”

“To víš, že ano, a tak dále” přikývl Crowley. “Můžeme jít?”

Jejich odchodu si nikdo nevšiml. Policisté měli plné ruce práce se sháněním čtyřiceti adrenalinem opilých účastníků vzdělávacího kurzu toužících po boji. Jednu větev příjezdové cesty blokovala tři policejní auta a Azirafal přesvědčil Crowleyho, že má bez motoru couvnout až k sanitce na opačné straně. Pak už ale Bentley vyrazil do tmy.

“Nechali jsme tam tu ženu v opravdu hrozné situaci,” ozval se po chvíli anděl.

“Myslíš?” nadhodil klidně Crowley. Ve světle reflektorů zahlédl ježka. Pokusil se ho přejet, ale minul. “Objednávky se minimálně zdvojnásobí, dej na mě. Když využije všechny karty, které má v ruce, tu a tam někoho podmázne a sežene si všechna potřebná povolení... Základní seznamovací kurz se skutečnými zbraněmi? Budou jí tam stát fronty.”

“Proč musíš být vždycky tak cynický?”

“Už jsem ti to vysvětlil. Je to moje zaměstnání.”

Chvilí jeli mlčky. Pak se ozval Azirafal: “Nemyslíš, že se musí nějakým způsobem projevit? Jeden by si myslel, že ho podle něčeho musíme poznat, najít, odhalit.”

“Kdepak, ten se jen tak neukáže. Rozhodně ne nám. Je to svým způsobem něco jako ochranné zbarvení. On o tom nebude ani vědět, ale jeho moc ho bude chránit před nenechavými okultními silami a zvědavci.”

“Před okultními silami?”

“Jako jsi ty nebo já.”

“Já nejsem žádná okultní síla,” ohradil se Azirafal. “Andělé nepatří k okultním bytostem. My jsme bytosti éterické.”

“Mně je to jedno,” odsekl Crowley, který měl příliš starostí, než aby byl ochoten se hádat.

“Neexistuje nějaký jiný způsob, jak ho najít?”

Crowley pokrčil rameny. “Copak já vím? Kolik si myslíš, že mám s takovými věcmi zkušenosti? Pokud to nevíš, tak Armageddon je jednou za věčnost. Nenechají tě pobíhat kolem, pokud se nebudeš chovat, jak se jim to hodí.”

Anděl upíral pohled na keře podél cesty, které ubíhaly dozadu.

“Všechno vypadá tak mírumilovně,” podotkl po chvíli. “Máš představu, *jak* se to asi všechno stane?”

“No, termonukleární záhuba byla vždycky velmi populární. I když musím říct, že světová hlavaouni se k sobě v současné době chovají jako rodní bratři.”

“Co náraz nějakého toho asteroidu?” zamyslel se Azirafal. “To je dneska taky v módě, pokud se nepletu. Padne do Indického oceánu, bác ho - obrovský mrak prachu a vodních par - a sbohem všechny vyšší životní formy.”

“Páni,” zabručel Crowley pochvalně. Věnoval pozornost řízení a tomu, aby co nejvíc překročil předepsanou rychlost. Každá chvilka byla dobrá.

“To jsou dost odpudivé myšlenky, co říkáš?” prohlásil zachmuřeně Azirafal.

“Všechny vyšší formy života prostě jen tak spláchnem do kanálu.”

“Strašné.”

“Nezbude nic než prach a konzervativci.”

“Fuj, to bylo hnusné!”

“Promiň, neodolal jsem.”

Chvilí upírali oči na silnici před kapotou.

“Co třeba nějaký teroristé -?” začal s nadějí Azirafal.

“Z našich ale nikdo,” odpověděl mu okamžitě Crowley.

“Z našich taky ne,” připustil Azirafal. “I když ti naši si říkají bojovníci za svobodu.”

“Něco ti řeknu,” obrátil k němu na okamžik hlavu Crowley, jehož auto si sdíralo pneumatiky v zatáčkách tadfieldské přípojky. “Je čas vyložit karty na stůl. Já ti řeknu, koho kde máme my, a ty mi řekneš, jak jste na tom vy.”

“Dobrá, tak začni.”

“Ne. Ty první.”

“Ale ty jsi démon!”

“Ale démon, který dostojí svému slovu, tomu věř.”

Azirafal jmenoval pět politických vůdců. Crowley jich uvedl šest. Tři jména se vyskytovala na obou seznamech.

“Vidiš?” neodpustil si Crowley. “Je to přesně tak, jak jsem to vždycky říkal. Tihle lidi, to jsou pěkně mazaní mizerové. Nemůžeš jim věřit, ani co by se za nehet vešlo.”

“Jenže já nemyslím, že by měl některý z těch našich za lubem něco tak velkého,” uvažoval nahlas Azirafal. “Jen nějaké ty menší akty ter... politického protestu,” opravil se spěšně.

“Ach tak,” odpověděl mu Crowley s trpkostí v hlase. “Myslíš žádné ty laciné masové vraždy? Jen prvotřídní služby, každá kulka osobně vystřelena zkušeným odborníkem?”

Azirafal se nedal vyprovokovat. “Co teď budeme dělat?”

“Zkusíme se trochu vyspat.”

“Ty přece spát nepotřebuješ. Já taky nepotřebuju spát. Čert nikdy nespí a Bůh bdí věčně.”

“No, pokud myslíš čerta jako všeobecné zlo. Jenže tato jeho konkrétní část si zvykla alespoň čas od času složit na chvíli hlavu.” Crowley upřel oči do světla reflektorů. Už brzo nastane čas, kdy na spánek nebude ani pomyšlení. Až ti dole zjistí, že on osobně ztratil Antikrista, vyhrabou pravděpodobně všechna ta hlášení, která jim zaslal o španělské inkvizici, a vyzkoušejí to na něm - nejdřív jedno mučení po druhém a pak všechna najednou.

Natáhl se do schránky v palubní desce, vytáhl namátkou jednu kazetu a zasunul ji do přehrávače. Trocha hudby by nemusela...

... *Bee-elzebub has a devil put aside for me, for me...*²²

“For me,” zabručel si Crowley. Jeho tvář na okamžik ztratila veškerý výraz. Pak se mu z úst vydral dušený výkřik a rychle kazetu z přístroje vytáhl.

“Mohli bychom taky sehnat nějakého smrtelníka, aby nám ho našel,” řekl Azirafal váhavě.

“Cože?” zeptal se Crowley nepřítomně.

“Lidé jsou dobří při hledání jiných lidí. Dělají to už tisíc let. A to dítě *je* koneckonců lidské. Právě tak jako... no, vždyť víš. Před námi bude dobře ukryté, ale najdou se lidé, kteří ho dokážou..., hm, vycítit. Nebo si všimnout věcí, které by nás ani nenapadlo hledat.”

“To nebude fungovat. Vždyť je to Antikrist! Má přece to... něco jako automatický ochranný systém, nebo ne? I kdyby o tom nevěděl. To lidem nedovolí ho ani podezírat. Ještě ne. Ne, dokud nebude všechno připraveno. Podezření po něm steče jako voda z toho... co z toho steče voda,” dokončil neohrabaně.

“A máš nějaký lepší nápad? Máš *jediný* lepší nápad?” ušklíbl se na něj Azirafal.

“Nemám.”

“Tak fajn. Mohlo by to zabrat. A neříkej mi, že nemáš žádnou krycí organizaci, kterou bys k tomu mohl použít. Já například mám. Uvidíme, jestli dokážou najít nějakou stopu.”

“Ty vážně myslíš, že dokážou víc nebo něco jiného než my?”

²² Pozn. překl.: *Zhruba: Belzebub dal odložit jednoho ďábla jen pro mne...*

“No, tak pro začátek, především nebudou nutit lidi, aby stříleli jeden po druhém, nebudou hypnotizovat slušné ženy, taky jistě nebudou -”

“Dobře. Dobře. Ale myslím si, že to nemá ani takovou naději jako sněhová koule v pekle. Věř mi, já to vím nejlíp. Jenže pravda je, že mě nic lepšího nenapadá.” Crowley vyjel na dálnici a zamířil k Londýnu.

“Mám jistou - jistou síť agentů,” přiznal Azirafal po chvíli. “Pokrývají z větší části celou zem. Je to velmi ukázněná organizace. Vydám příkaz, aby začali hledat.”

“No, já mám, jaksi, hm, něco podobného,” připustil Crowley. “Vždyť to znáš, jeden nikdy neví, kdy se to může hodit...”

“V tom případě uděláme nejlíp, když je zaktivujeme. Myslíš, že by měli spolupracovat?”

Crowley zavrtěl hlavou.

“To není dobrý nápad,” odpověděl. “Ti moji nejsou příliš sofistikovaní, řečeno politickou hantýrkou.” “Takže se každý z nás spojí se svými lidmi a zjistí, co v tom můžou udělat.”

“Mohlo by to stát za pokus,” přikývl Crowley váhavě, “I když Bůh ví, kolik mám jiné práce.”

Na čele mu na okamžik naskočily vrásky a pak vítězoslavně udeřil dlaní do volantu.

“Kachny!” vykřikl.

“Cože?”

“Kachní peří - to je to, po čem steče voda!”

Azirafal se zhluboka nadechl.

“Prosím tě, hlavně dávej pozor na cestu a starej se o řízení,” řekl unaveně.

Řítily se časným ránem, zatímco z přehrávače se linula Bachova mše v h mol, zpěv F. Mercuryho.

Crowley miloval město za časného rána. Lidé na ulicích v té době patřili jen k těm, kteří tam měli co dělat, což už zdaleka nebyl případ oněch milionů, které vyšly do ulic ráno po osmé hodině. A navíc, na ulicích byl víceméně klid. V úzké uličce, kde byl Azirafalův obchůdek, byl přísný zákaz parkování, ale ve chvíli, kdy Bentley zastavil u chodníku, se vedle něj objevila značka povolující parkování majiteli obchodu.

“Tak dobře,” řekl Crowley, když se Azirafal natáhl pro kabát na zadní sedadlo. “Zůstaneme v kontaktu, ano?”

“Co je to?” zabručel Azirafal a zvedl hnědý obdélníkový předmět.

Crowley se otočil. “Kniha? Moje není.”

Azirafal obrátil několik zažloutlých listů. Kdesi hluboko v hlavě se mu rozezněly varovné zvonky bibliofila.

“Musí patřit té mladé dámě,” řekl nakonec pomalu. “Měli bychom si zjistit její adresu.”

“Podívej, já mám dost malérů i bez toho, nestojím o to, aby se o mně ještě navíc rozneslo, že vracím lidem jejich majetek,” zamračil se Crowley odmítavě.

Azirafal nalistoval titulní list. Bylo pravděpodobně velmi dobře, že Crowley neviděl výraz jeho tváře.

“No, koneckonců, vždycky to můžeš poslat na místní poštovní úřad, když už si tedy myslíš, že by se s tím mělo něco dělat. Adresuj to ‘té bláznivé ženské na černém bicyklu’. Nikdy nevěř ženské, která dává dopravním prostředkům legrační jména -”

“Ano, jistě,” přikývl anděl. Chvilku hledal po kapsách klíče, pak je upustil na chodník, zvedl je, znovu upustil a pospíchal ke dveřím obchodu.

“Takže zůstaneme v kontaktu, ano?” volal za ním Crowley.

Azirafal zasunul klíče do zámku a otočil se.

“Cože?” podíval se nechápavě na démona. “Aha. Ano. Jistě. Samozřejmě. Fajn. Dobrá.” Otevřel, vešel dovnitř a zabouchl za sebou dveře.

“Tak jo,” zabručel Crowley, který se najednou cítil nesmírně osamělý.

Na louce blikalo světlo baterky.

Potíž s hledáním hnědé knihy v hnědém listí a hnědém bahně na dně příkopu porostlého hnědou travou v hnědém - no dejme tomu šedém - světle časného rána spočívala v tom, že to bylo naprosto nemožné.

Kniha tam prostě nebyla.

Anatéma vyzkoušela každý způsob, na který si vzpomněla. Nejdříve si prostor metodicky rozdělila do čtverců a ty prohledala. Pak suchou větví namátkově šťourala do mechových polštářů na okraji příkopu. Pak jen tak, zdánlivě nedbale, procházela sem a tam a snažila se povědomý tvar zachytit koutkem oka. Zkusila dokonce i ten způsob, o kterém jí každý romantický nerv v těle říkal, že bude jistě fungovat - s teatrálním patosem prohlásila, že se vzdává, s výrazem smutku usedla na okraj příkopu a nechala pohled zcela přirozeně padnout na zem před sebou. Kdyby byla v jakémkoliv slušném příběhu, padl by její pohled přímo na hledanou knihu.

Jenže nepadl.

Což znamenalo, že se vyplnilo to, čeho se celou tu dobu obávala. Kniha totiž pravděpodobně zůstala na zadním sedadle auta, které patřilo oněm dvěma podivným opravářům kol.

Cítila, jak se jí celé generace potomků Agnes Magorésové vysmívají.

I kdyby byli ti dva natolik poctiví, že by ji chtěli knihu vrátit, těžko by asi vynaložili potřebnou dávku úsilí, aby našli domek, který zahlédli jen potmě a letmo.

Jediná naděje spočívala v tom, že nepoznají, co se jim to dostalo do rukou.

Azirafal, tak jako mnoho obchodníků ze Soho, kteří se specializovali na vzácné tisky určené především znalcům, měl za obchůdkem ještě zadní místnost, kde se však našly věci poněkud jiného druhu než ty, které tam mívali jiní obchodníci v zatavovacích fóliích připravené pro Zákazníky, Kteří Vědí, Co Chtějí.

Na své knihy proroctví byl obzvláště pyšný.

Měl většinou první vydání.

A každá z nich byla podepsaná.

Měl Richarda Nixona²³ a Cikánku Martu, Ignáce Sibillu a starého Ottwella Binnse. Nostradamus mu na titulní list vepsal: "Dle mýho druha nejstaršího, Azirafala, v účtě." Matička Shiptonová mu svůj výtisk polila kořalkou. V jednom rohu klimatizované místnosti byl originální svitek psaný rozřezaným rukopisem sv. Jana z Patmu, jehož Proroctví se stalo věčným bestsellerem. Azirafal si ho pamatoval jako příjemného chlapíka, který měl snad jen trochu zvláštní lásku k podivným houbám.

Jedna z mála knih, které Azirafal ve sbírce *neměl*, byl výtisk *Skvělých a přesných proroctví Agnes Magorésové*. Azirafal teď spěchal do zadní místnosti svého obchůdku a svíral výtisk se stejným vytržením, s jakým by filatelista svíral modrého mauritia, kterého právě objevil na pohlednici od své tetičky.

Nikdy v životě tu knihu neviděl, ale slyšel o ní už mnohokrát. Každý v oboru - máme samozřejmě na mysli onen vysoce specializovaný obor, ve kterém se pohybuje jen malá skupinka zasvěcených -, každý o ní slyšel. Její existence, to byl jakýsi zvláštní druh vakua, kolem kterého už se nějakou tu stovku let otáčela celá řada prapodivných historek. Azirafal si uvědomil, že si není jistý, zda se něco může otáčet kolem vzduchoprázdna, ale bylo mu to jedno. Vedle *Skvělých a přesných proroctví* by vypadaly i Hitlerovy deníky, řekněme, jako hromada padělků.

Rozřezanýma rukama položil knihu na stůl, ze zásuvky vytáhl pár gumových, chirurgických rukavic a s nábožným výrazem knihu otevřel. Azirafal byl sice anděl, ale zbožňoval i knihy.

Na titulní straně stálo:

Skvělá a přesná proroctví
Agnes Magorésové

Pod tím, o něco menším písmem:

Jest jsou jistojistým
a nepochybným postihem Historie
od dnů dnešních až po konec dnů tohoto světa

O něco větším písmem:

Odhaluje množství nevidané věcí neuvěřitelných,
jakož i nápovědi pro lidi Moudré

Pak zcela odlišným typem:

Rozměrnější a obsažnější než kterýkoliv spisek
dříve na světlo vydaný

Menším písmem, ale velkými literami:

ZAHRNUJE I PODIVNÉ ČASY BUDOUCÍ

Pak maličko neuspořádanou kurzívou:

Nejprapodivnější úkazy přírodní

A ještě jednou o něco většími literami:

Připomíná Nostradama v době největší slávy jeho
- Uršula Shiftonová

Proroctví byla očíslována a bylo jich přes čtyři tisíce.

"Klid, jen klid," mumlal si Azirafal tiše pro sebe. Přemístil se do malé kuchyňky, uvařil si kakao a několikrát se zhluboka nadechl.

Pak se vrátil ke knize a přečetl si namátkou vybrané proroctví.

O čtyřicet minut později bylo kakao stále ještě netknuté.

²³ Pozn. autora: *Nejde o nedávného prezidenta Spojených států, ale o polovzdělance z šestnáctého století.*

Rudovláška v rohu hotelového baru byla nejúspěšnější válečná dopisovatelka na světě. Její pas teď zněl na jméno Carmina Zuigiberová a objevovala se všude, kde se válčilo.

Tedy víceméně. Přesněji řečeno jezdila především tam, kde se naopak neválčilo, protože všude tam, kde nějaké války probíhaly, už byla.

Nebyla příliš známá, vědělo se o ní jen v zasvěcených kruzích. Posadte pultu válečných zpravodajů do letištního baru kdekoli na světě, a stejně jako se střílka kompasu stáčí k severu, stočí se tam hovor k Murchinsonovi z *New York Times*, k Van Hornovi z *Newsweeku* nebo k Anforthovi z *I.T.N. News*. K válečným dopisovatelům válečných dopisovatelů.

Jenže když se náhodou potkali Murchinson, Van Horne a Anforth ve vypálené chatrči v Bejrútu, Afghánistánu nebo Súdánu, pochlubili se jeden druhému nově utrženými jizvami a uložili pod opasek nějakého toho panáka, začali si vyměňovat obdivné historky o "Rudé" Zuigiberové z *National World Weekly*.

"Ti panáci, co vedou ten mizernej plátek," říkával Murchinson, "do hajzlu, ani nevědej, co v ní maj."

Jenže vedení *National World Weekly* dobře vědělo, co v ní má; válečnou dopisovatelku. Háček byl v tom, že ji sice měli, ale nevěděli co s ní.

Typický *National World Weekly* přinášel zprávy o tom, jak někdo z Des Moines našel na horní polovině housky Big Mac podobu Ježíše Krista, a k tomu byl připojen pohotový průvodní komentář některého z předních umělců, který psal o tom, jak někdo nedávno zahlédl Elvise Presleyho prodávajícího za pultem rychlého občerstvení Burger Lord v Des Moines, jak Elvisovy nahrávky vyléčily v Des Moines jednu ženu v domácnosti z rakoviny, uváděl úvahy, které dokazovaly, že vlkodlaci, kteří v poslední době zamořili americký Středozápad, jsou potomci odvážných a vytrvalých průkopnických žen znásilněných Bigfootem²⁴, nebo průkazný článek o tom, že Elvise unesli v roce 1976 mimozemšťané, protože byl pro náš svět příliš dobrý²⁵.

To byl *National World Weekly*. Prodávaly se ho čtyři miliony výtisků týdně a potřeboval válečného dopisovatele ze stejných důvodů, z jakých potřeboval exkluzivní interview s generálním tajemníkem OSN²⁶.

Tak platili Rudé Zuigiberové velké sumy peněz, aby cestovala po světě a hledala nové války, a přitom ignorovali objemné, kostrbaté nadepsané obálky, které jim občas posílala z těch nejvzdálenějších koutů Země, aby ospravedlnila své - většinou velmi rozumné - cestovní výlohy.

Vedení *NWW* se cítilo být v té věci v právu, protože podle jejich názoru nebyla Zuigiberová nijak zvlášť dobrá dopisovatelka, i když zjevem patřila bezpochyby k těm nejatraktivnějším, což bylo v *NWW* velmi důležité. Jenže její reportáže byly pořád stejné. Psala v nich o skupinách lidí, kteří po sobě navzájem střídají, aniž je přitom viděla v těch správných politických souvislostech a - což bylo mnohem důležitější - aniž v nich projevila náznak pozitivního přístupu k zájmům humanity.

Příležitostně některou z jejich reportáží předali profesionálnímu úpravci k přepsání (Během divokého boje na řece Consorsa se devítiletému Manuelu Gonzálesovi zjevil Ježíš a řekl mu, aby se co nejrychleji vrátil domů, protože si o něho matka dělá starosti. "Věděl jsem, že je to Ježíš," vyprávěl později malý hrdina, "protože vypadal stejně, jako když se mi jeho podoba zázračně objevila na svačtinovém pouzdře, které mi maminka dává do školy.").

Většinou ji ale *National World Weekly* nechával na pokoji a jejími reportážemi důsledně plnil odpadkové koše.

To ovšem bylo Murchinsonovi, Van Hornovi a Anforthovi jedno. Věděli prostě jednu věc - že kdekoli vypukla nějaká válka, byla tam Zuigiberová od samého začátku. Ona tam dokonce bývala ještě *předtím*, než válka začala.

"Jak to ta ženská dělá?" ptali se jeden druhého nedůvěřivě. "Jak to, u všech ďáblů, ta ženská dokáže?" Pak se jejich oči setkaly a jejich pohledy říkaly: kdyby byla autem, byla by od Ferrariho, je to typ ženy, kterou si našinec představuje jako překrásnou "společnici" zkorumpovaného generalissima bortícího se třetího světa, a ona se přitom zahazuje s mužskými, jako jsme my. Nemáme my to štěstí, chlapi?

Slečna Zuigiberová se jen lišácky ušklíbla a objednala na účet *National World Weekly* další rundu. Dívala se, jak kolem začínají hádky a pranice, a spokojeně se usmívala.

Měla pravdu. Novinařina jí vyhovovala.

Ale tak nebo tak, každý občas potřebuje dovolenou a Rudá Carmina si vzala svou první po jedenácti letech. Byla na malém ostrůvku ve Středozemním moři, který žil z turistického ruchu, a už to samo o sobě bylo zvláštní. Zdálo se totiž, že pokud by se žena, jako je Rudá Carmina, rozhodla trávit dovolenou na ostrově menším, než je Austrálie, dělala by to jen proto, že je jedna ruka s mužem, kterému ostrov patří. A kdybyste před měsícem řekli kterémukoli ostrovanovi, že na ostrově vypukne válka, byl by se na vás usmál a pokusil by se vám prodat buď rákosový košíček na šampaňské, nebo obrázek Velké zátoky vytvořený z mušlí. Jenže to bylo před měsícem.

Ted' bylo ted'.

²⁴ Pozn. překl.: *Bigfoot je americký bratranec Yettiho, Jerena, Seskveče, Fejfeje, nebo jak už mu v různých koutech světa říkají, u nás známý pod velmi nevhodným jménem Sněžný muž.*

²⁵ Pozn. autora: *Bude se vám to zdát neuvěřitelné, ale jedna z těch historek je pravdivá.*

²⁶ Pozn. autora: *Interview se odehrálo v roce 1983 a znělo takto: Otázka: Takže vy jste generální tajemník OSN!*

Odpověď: Si.

Otázka: Viděl jste někdy Elvise?

Ted' zemi rozdělila hluboká politicko-náboženská krize pramenící ze sporu, se kterou ze tří malých zemí ležících na hlavní pevnině nemá ostrov nic společného. Obyvatelstvo se rozdělilo do tří frakcí, začaly nepokoje, byla zničena socha Svaté panny na náměstí a zcela odtroubeno turistickému ruchu.

Rudá Carmina seděla v baru hotelu Palomar del Sol a popíjela něco, co se s trochou dobré vůle dalo považovat za koktejl. V jednom rohu místnosti seděl za pianem unavený pianista a číšník vylepšený příčeskem krákorál do mikrofonu:

“Jóóóó, kdysi dáááávnó byl jedéééén
malý bílý balóóóóónek,
velmi smutný, protože býýýýl
jen malýýýý a bííííly...”

Oknem dovnitř proskočil jakýsi muž, v zubech svíral nůž, v pravici samopal značky Kalašnikov a v levé ruce granát.

“O-chsazui en-o o-el j-éne-” najednou se odmlčel. Vytáhl si nůž z úst a začal znovu. “Obsazují tento hotel jménem proturecké Osvobozenécké frakce!”

Poslední dva turisté, kteří ještě na ostrově zbyli²⁷, se urychleně ukryli pod stůl, u nějž seděli. Rudá znuděně vytáhla ze své sklenice napichovátko s koktejlovou višní nakládanou v marášínu, vsunula višni mezi ohnivě červené rty a pomalu ji stáhla z umělohmotného proutku takovým způsobem, že několika mužům v místnosti vyrazil chladný pot.

Pianista najednou vstal, sáhl do pianu a vytáhl odtamtud staříčkový samopal. “Tento hotel už byl obsazen jménem profecké Teritoriální brigády!” vykřikl. “Stačí jediný falešný pohyb, a rozběskne se ti v hlavě!”

U dveří došlo k jakémusi pohybu. Objevil se tam obrovský muž s černým plnovousem, úsměvem plným zlatých zubů a originálem starožitné Gatlingovy strojní pušky, provázený celou kohortou stejně impozantních, i když podstatně jednodušeji ozbrojených mužů.

“Tento strategicky umístěný hotel, který byl po celá léta symbolem fašisticko-imperialistické řecko-turecké kliky ovládající turistický ruch, přešel právě v této chvíli pod správu italsko-maltské Osvobozenécké armády,” zaduněl jeho hlas pateticky. “Ted' všechny postřílíme.”

“To jsou kecy!” prohlásil pianista. “Vůbec není strategicky důležitý. Má jenom výjimečně dobře zásobené vinné sklepy.”

“Má pravdu, Pedro,” připojil se k němu muž s kalašnikovem. “Naše parta po tom taky šla. Il general Ernesto de Montoya mi povídá, podívej, Fernando, válka skončí nejpозději v sobotu, a chlapci si budou chtít užít. Zaběhni do hotelu de Palomar del Sol a zaber ho jako kořist, ano?”

Muž s plnovousem zrudl. “To místo je náhodou po čertech strategicky důležitý, Fernando Chianti, abys věděl! Nakreslil jsem velkou mapu ostrova a hotel je akorát uprostřed a to je důvod, proč je sakra strategickéj!”

“Pch!” odplivl si Fernando. “To bys už klidně mohl říct, že je strategicky důležitý dům Malého Diega, který má výhled na dekadentní soukromou kapitalistickou pláž, kde se chodí nahoře bez!”

Ted' zrudl i pianista. “Tu naše skupina zabrala už dnes ráno,” přiznal.

Rozhostilo se ticho.

A do onoho ticha se ozvalo tiché a škrabavé zašustění hedvábí. To si Rudá Carmina přehodila nohu přes nohu.

Pianistův ohryzek bláznivě poskočil nahoru a dolů. “No, je to strategicky dost důležité místo,” vypravil ze sebe a pokoušel se ignorovat ženu na barové stoličce. “Rozumíte, kdyby se tam někdo vynořil s ponorkou, například, tak byste byli rádi na místě, odkud byste to viděli včas.”

Ticho.

“No, rozhodně je strategicky mnohem důležitější než tenhle hotel.”

Pedro významně zakašlal. “Další člověk, který řekne *cokoliv*, jediné slovo, je mrtev.” Pak se ušklíbl. Potěžkal zbraň. “Tak a ted' všichni támhle dozadu ke zdi.”

Nikdo se nepohnul. Nikdo už ho totiž neposlouchal. Všichni naslouchali hlubokému nezřetelnému mumlání z chodby za ním. Bylo tiché a monotónní.

Muži z Pedrova doprovodu, stojící u dveří, začali nejistě šoupat nohama. Zdálo se, že se snaží ze všech sil zůstat na místě, ale že jsou naprosto neodolatelně odsunováni z cesty oním mumláním, které se ted' pomalu měnilo ve srozumitelná slova a věty. “Promiňte, gentlemani, dovolíte? To je ale překrásná noc, co? Třikrát jsem obešel celý ostrov, málem jsem to tady nenašel, u vás na ukazatele moc nevěříte, že? No nakonec jsem to šťastně našel, ale stejně jsem se musel čtyřikrát ptát na cestu, naposled na poště, na poště vám vždycky poradí, stejně mně ale museli nakreslit mapu, počkejte, ještě ji tady někde mám...”

Skupinou ozbrojených mužů u vchodu proplul jako štika pstruhovou tůňkou drobný brýlatý muž v modré uniformě, který nesl dlouhý balíček v hnědém papíře, převázaný provázkem. Jediný ústupek, který muž učinil tropickému

²⁷ Pozn. autora.: Pan a paní Threlfalloví, č. 89, Elms, Paignton. Vždycky si libovali, že jedna z těch krásných věcí, které milují na dovolené, je to, že nemusí číst noviny ani se dívat na zprávy, že od těch věcí mohou opravdu utéci. Díky tomu, že pan Threlfall hned první den chytil žaludeční chřipku a paní Threlfallová se trestuhodně dlouho zapoměla na sluníčku, bylo to dnes poprvé po deseti dnech, kdy vyšli z hotelového pokoje.

podnebí, byly sandály s volnou špičkou, které obul místo klasických bot, i když zelené vlněné ponožky, jež měl na nohou, hlásaly celému světu jeho hlubokou nedůvěru k cizímu počasí.

Na hlavě měl čepici se štítkem, na níž byl velkými bílými písmeny vyšit název *International Express*.

Byl neozbrojený, ale nikdo se ho ani nedotkl.

Mužik se rozhlédl po místnosti, přeletěl pohledem tváře přítomných a sklouzl očima zpět k bloku, který nesl v ruce s balíčkem. Pak vykročil přímo k Rudé Carmině sedící na své barové stoličce. "Balíček pro vás, slečno."

Rudá ho převzala a začala rozvazovat motouz.

Muž z *International Expressu* si diskrétně odkašlal a podal novinářce ohmataný blok příjmových potvrzení a žlutou propisovací tužku, připevněnou k bloku kouskem provázku. "Buďte tak hodná a podepište mi to, slečno. Tady. Tady prosím, jméno a příjmení tiskacími a tady dole podpis."

"Samozřejmě." Rudá nečitelně podepsala doklad a pak dopsala tiskacím písmem své jméno. Jméno ovšem znělo úplně jinak než Carmina Zuigiberová. Bylo mnohem kratší.

Muž jí poděkoval a vydal se k východu. Cestou tiše ševelil věci jako "máte to tady moc hezké, gentlemani, kolikrát jsem si říkal, že bych si tady měl udělat dovolenou, promiňte, že jsem vyrušoval, dovolíte pane...?" a zmizel z jejich života stejně tiše, jak se v něm objevil.

Rudá konečně rozbalila balíček. Lidé se začali pomalu stahovat kolem, aby se podívali, o co jde. V balíčku byl těžký meč.

Pozorně si ho prohlédla. Byl rovný, dlouhý a neobyčejně ostrý. Vypadal současně staře a přitom jako by nebyl používán. Nebyl bohatě zdobený ani jinak zajímavý. Nebyl to ani kouzelný meč nebo tajemný nástroj síly a moci. Byl to zcela očividně meč vytvořený k tomu, aby krájel, sekal, roztínal, ale nejlépe zabíjel, a pokud by to nešlo, alespoň nevyléčitelně mrzačil, a to pokud možno co největší množství lidí. Vznášela se kolem něj nedefinovatelná aura nenávisti a hrozby.

Rudá Carmina uchopila rukojeť svou dokonale manikúrovanou rukou a zvedla zbraň do úrovně očí. Čepel zableskla.

"*Vý-bor-ně!*" zapředla spokojeně a seskočila ze stoličky. "*Konečně.*"

Dopila svůj koktejl. Položila si meč čepelí na rameno a rozhlédla se po nic nechápajících zástupcích frakcí, kteří kolem ní vytvořili hustý kruh. "Je mi líto, že vám musím utéct, mládenci," usmála se. "Moc ráda bych tady ještě pobyla a seznámila se s vámi líp."

Muži v místnosti si najednou uvědomili, že vlastně ani nestojí o to seznámit se s ní lépe. Byla krásná, ale byla krásná tak, jak je krásný lesní požár, jako něco, co se dá obdivovat jen z bezpečné vzdálenosti.

Posunula meč na rameni a její rudá ústa se roztáhla k úsměvu jako čerstvá rána.

V místnosti bylo několik střelných zbraní a ty se jedna po druhé, pomalu a roztřeseně, zaměřily na její hrud', záda a hlavu.

Byla v dokonalém obklíčení.

"Nehýbej se!" zasípal Pedro.

Všichni ostatní souhlasně přikývli.

Rudá pokrčila rameny. A vykročila kupředu.

Prst na každé spoušti se napjal téměř jakoby o své vlastní vůli. Vzduch naplnil pach korditu a létající olovo. Koktejlůvá sklenice, kterou Rudá stále ještě držela v jedné ruce, se roztříštila. Barová zrcadla, z nichž většina byla stále ještě neporušená, vybuchla v záplavě střepin. Zřítěla se část stropu.

A najednou bylo po všem.

Carmina Zuigiberová se otočila a rozhlédla se po tělech, která ji obklopovala, jako by si nedokázala vysvětlit, kde se tady tolik mrtvých vzalo.

Drsným a růžovým jazykem, podobným kočičímu, si ze hřbetu ruky olízla pramínek krve. Cizí. Pak se usmála.

Dvojice turistů vylezla zpod stolu a nevěřicně zírala na obraz zkázy:

"Tohle by se bylo nestalo, kdybychom jeli do Torremolinos jako každý rok," řekla paní Threlfallová smutně.

"Tihle cizinci," povzdechl si její manžel. "Oni jsou úplně jiní než my, Patricie."

"Tím je to vyřízené," přikývla. "Příští rok jedem do Brightonu," prohlásila paní Threlfallová, které vůbec nedocházelo, co se to tady vlastně stalo.

To totiž znamenalo, že žádné "příští rok" nebude.

Přesněji řečeno, tahle událost dokonce na minimum snížila šanci, že bude vůbec nějaký "příští týden".

Čtvrtek

Tak ve vesnici se objevil cizí člověk!

Cizí lidé byli mezi Nimi²⁸ vždycky zdrojem zájmu a dohadů, ale tentokrát měla Pepřenka velmi ohromující novinky.

“Nastěhovala se do Jasminového loubí a je to čarodějka,” oznamovala. “Vím to, protože paní Hendersonová tam poklízela a řekla naší mami, že *tamta* dostává čarodějnické noviny. Dostává taky balíky obyčejných novin, ale k nim dostává ještě ty čarodějnické.”

“Můj táta říká, že nic takového jako čarodějnice neexistuje,” ozval se Wensleydale, který měl světle vlnité vlasy a vyhlížel do světa černými obroučkami silných brýlí. Všeobecně se říkalo, že byl po narození pokřtěn Jeremy, ale to jméno nikdo nepoužíval, dokonce ani jeho rodiče ne. Ti mu říkali Mladej. Dělal to v podvědomí v naději, že mu to třeba dojde. Wensleydale totiž v lidech budil dojem, že už když se narodil, odpovídal jeho mentální věk zhruba sedmačtyřiceti letům.

“Nevím, proč by nemohla,” ušklíbl se Brian, který měl širokou, veselou tvář, jež byla ovšem neustále napůl ukryta pod vrstvou špíny. “Nevím, proč by čarodějka nemohla dostávat svoje odborné noviny, kde se píše o nových zaříkadlech a takových věcech. Můj táta dostává Rybářský zpravodaj a vsadil bych se, že je víc čarodějnic než rybářů.”

“Jmenuje se to *Paranormální noviny*,” dodala Pepřenka.

“No jo, tak to není čarodějka,” vysvětloval Wensleydale. “Já mám takovou tetičku. To se prostě ohýbají lžičky, předpovídá budoucnost a někteří lidé si myslí, že byli v předchozím životě královnou Alžbětou I. Víte, dneska už čarodějnice opravdu neexistují. Lidé vymysleli léky a antibiotika a řekli čarodějnicím, že už je víc nepotřebují, a začali je upalovat.”

“V těch novinách by mohly být obrázky žab, hadů a jiných zajímavých věcí,” řekl Brian, který jen velmi nerad opouštěl dobré nápady. “A taky - taky cestovní testy košťat. A kočičí stránka.”

“Tvoje tetička může být klidně taky čarodějka,” řekla Pepřenka. “Tajná. Může být celý den tvoji tetičkou a celou noc potom čarovat.”

“Moje teta teda ne,” odpověděl jí Wensleydale zamračeně.

“A taky recepty,” zasnul se Brian. “Nová kouzla se zbylou žábou.”

“Buď už zticha, jo?” okřikla ho Pepřenka.

Brian si odfrkl. Kdyby něco takového řekl Wensley, došlo by na takovou víceméně symbolickou pranicí, jak to bývá mezi přáteli. Jenže ostatní Oni už dávno zjistili, že Pepřenka se necítí být svázána žádnou přátelskou, tím méně sourozeneckou láskou. Na jedenáctiletou dívku dokázala kopat a kousat s překvapující znalostí fyziologie. Kromě toho Jim všem už bylo jedenáct a začala je pomalu mást nejasná teorie o tom, že vztáhnout ruku na starou dobrou Pepču znamená posunout věci do oblasti, ve které se ještě zdaleka nevyznali. Kromě toho něco takového mělo za následek, že jste vzápětí utrhli bleskovou ránu, která by byla s to složit i Karate Kida.

Bylo ale dobře mít Pepčenu v partě. S pýchou vzpomínali na dobu, kdy si z nich Tučňák Johnson a *jeho* parta dělali legraci kvůli tomu, že si hrají s holkou. Pepřenka vyletěla jako čertík ze škatulky vrhla se na něj a zřídila ho tak, že si toho večera jeho matka přišla stěžovat k jejím rodičům²⁹.

Pepřenka se na tohoto obrovského samečka dívala jako na svého přirozeného nepřítele.

Ona sama měla krátké, ohnivě rudé vlasy a tvář, která nebyla ani tak pihovatá, jako spíš pokrytá jednou jedinou obrovskou pihou, ve které bylo tu a tam vidět kousek čisté pokožky.

Pepřenčina křestní jména zněla Pippina Galadriela Luna. Obdržela je během obřadu pojmenování na dně zabláceného údolí, kde bylo možno zahlédnout ještě tři nemocné ovce a půl tuctu děravých týpí, vyrobených z polyetylenových fólií. Její matka si vybrala velšské údolí Mart-y-Rolog jako ideální místo pro návrat k přírodě. (O šest měsíců později už měla Pepřenčina matka až po krk deště, moskytů, mužů i ovcí, které nejdřív sežraly komuně celou první úrodu marihuany a pak i prastarý společný mikrob, a začala chápat, proč se lidé odpradávná pokoušeli dostat od přírody co nejdál. Nedlouho potom se vrátila k překvapeným Pepřenčiným prarodičům, koupila si podprsenku a se šťastným povzdechem plným úlevy se přihlásila ke studiu na fakultě sociologie.)

²⁸ Pozn. autora: *Nezáleží na tom, jak ti čtyři své partě v průběhu let říkali, jméno se měnilo průběžně podle toho, co Adam právě četl nebo den předtím viděl v televizi (Komando Adama Younga, Adam & spol., Velká čtyřka, Proslulá čtyřka, Legie superhrdinů, Čtyřka z lomu, Gang z Křídové díry, Tajná čtyřka, Spolek tadfieldských nepodplatitelných, Čtyři spravedliví, Galaxotroni, Rebelové). Ostatní obyvatelé o nich však mluvili s temným přízvukem jako o “těch”, a proto si tak začali nakonec říkat i sami.*

²⁹ Pozn. autora: *Tučňák Johnson byl smutné a přerostlé dítě. V každé škole najdete alespoň jedno takové. Není jen tak tlusté, ale prostě velké a nosí oblečení téměř stejné velikosti jako jeho otec. Papír se pod jeho obrovskými nešikovnými prsty trhá, pera v jeho sevření praskají. Děti, se kterými se pokouší hrát tiché a mírumilovné hry, se mu vždycky připlou pod neohrabané nohy. Tak se nakonec z Tučňáka Johnsona stal hrubián napůl v sebeobraně. Vždyť bylo pořád lepší, když se o něm říkalo, že je rváč a grázl, což u něj předpokládá alespoň jistou dávku sebeovládání a inteligence, než kdyby mu říkali “ten velký neohrabaný pitomec”. Doháněl k bezmocnému zoufalství všechny tělocvikáře, protože kdyby byl projevil jen trochu zájmu o sport, mohla se jeho škola dostat do finále všech sportovních přeborů. Jenže Tučňák Johnson nikdy nenarazil na sport, který by mu vyhovoval. Místo toho byl tajně oddán své sbírce tropických ryb, za kterou dostal několik cen. Tučňák Johnson byl stejně starý jako Adam Young, byl mezi nimi rozdíl pouhých několika hodin a jeho rodiče mu nikdy neřekli, že ho adoptovali. Vidíte? S těmi dětmi jste měli pravdu.*

Jsou jen dva způsoby, jak může žít dítě se jménem Pippina Galadriela Luna, a Pepřenka si zvolila ten druhý. Tři Oni mužského pohlaví to zjistili na hřišti hned první den, když šli ve věku čtyř let ze školky.

Zeptali se jí, jak se jmenuje, a ona, plná nevinnosti, jim to řekla.

Nakonec museli vylít Pippině Galadriele Luně na hlavu kbelík studené vody a teprve pak pustila ze zubů Adamovu botu. Wensleydale přišel o své první brýle a Brianův svetr bylo třeba zašít na několika místech.

Od té chvíle se datovalo Jejich přátelství a Pepřenka už byla pro všechny navěky Pepřenkou, s výjimkou její matky, Tučňáka Johnsona (to jen ve chvílích, kdy měl obzvláštní odvalu nebo kdy byli Oni mimo doslech) a jeho party.

Adam okopával patami okraj křídové jámy, která plnila současně funkci křesla, a naslouchal těm řečem s mírně blazeovaným výrazem krále naslouchajícího svým poddaným.

Pomalů přezvykoval stéblo trávy. Bylo čtvrtěční ráno. Před nimi byly prázdniny, nekonečné a skvělé. Potřebovaly nějakým způsobem vyplnit.

Nechal kolem sebe plynout hovor jako cvrkot lučních kobylek, nebo spíš tak, jako zlatokop nechává odplývat písek z pánve, přestože jej podvědomě sleduje, aby mu náhodou neunikl záblesk ryzího zlata.

“V našich nedělních novinách se píše, že v zemi je více než tisíc čarodějnic,” pokračoval Brian. “Uctívají přírodu, živí se zdravou stravou a tak dál. Takže nevidím jediný důvod, proč by nemohla jedna z nich žít tady. Říká se, že zaplavují krajinu vlnou bezmyšlenkovitého zla.”

“Tím, že uctívají přírodu a živí se luštěninami?” ujistoval se Wensleydale.

“No, tak nějak se to tam píše.”

Oni o tom chvíli mlčky přemýšleli. Kdysi na Adamův popud zkusili takzvanou zdravou dietu a drželi ji téměř celé odpoledne. Nakonec došli k závěru, že se s takovou zdravou stravou dá poměrně slušně vydržet, když si ovšem předtím dáte pořádný teplý oběd.

Brian se spiklenecky naklonil kupředu.

“A taky se tam *říká*, že tančí úplně bez šatů,” dodal. “Chodí na kopce a do Stonehenge a na takový místa a tam tančí úplně bez šatů.”

Tentokrát o tom uvažovali mnohem déle. Oni teď byli ve věku, kdy se jejich život po dlouhém pracovním výstupu doplazil na první vrcholek puberty, odkud se mohli na okamžik podívat dolů do údolí před sebou, plného tajemství, divokého života a okouzlujících oblin.

“Hm,” řekla Pepřenka.

“Tak tohle by moje teta neudělala,” prohlásil Wensleydale, a zlomil tak kouzlo okamžiku. “V žádném případě. Ta se akorát pořád pokouší mluvit se strejdou.”

“Tvůj strejda je přece mrtvej,” řekla Pepřenka.

“Jenže ona tvrdí, že on zvedá a posunuje nějakou sklenici,” bránil se Wensleydale. “Otec tvrdí, že to bylo právě to, co ho zabilo, že pořád zvedal nějaký sklenice. Taky mi není jasný, proč s ním chce vlastně mluvit,” dodal. “Když byl naživu, tak toho spolu moc nenamluvili,”

“To je nekromancie a nic jiného,” ozval se teď Brian. “Píše se o tom v Bibli. Měla by toho nechat. Bůh je zásadně proti nekromancii. A proti čarodějnicím. Za to se můžeš klidně dostat do pekla.”

Adam si na křídovém trůnu poposedl. Chystal se promluvit.

Všichni tři Oni umlkli. Adama vždycky stálo za to si poslechnout. Oni hluboko uvnitř věděli, že nejsou parta čtyř. Byli parta tři, která náležela Adamovi. Když ale chtěli zažít něco vzrušujícího, zajímavého, vyplnit dny, pak každý z Nich by byl raději tím nejposlednějším členem Adamovy party než náčelníkem kterékoliv jiné.

“Nevím, co všichni proti čarodějkám mají,” řekl Adam.

Oni se rozhlédli jeden po druhém. To znělo slibně.

“No, ony třeba kazí úrodu,” vzpomněla si Pepřenka. “Taky potápějí lodě. Taky ti říkají, jestli se třeba staneš králem a takové věci. A vaří různé lektvary z bylin.”

“Moje máma taky používá bylinky,” řekl Adam. “A tvoje taky.”

“No jo, jenže *tyhle* byliny jsou v pořádku,” vskočil mu do řeči Brian, který byl odhodlán neztratit svou pracovní vybudovanou pozici okultního experta. “Myslím, že Bůh řekl, že je úplně v pořádku, když používáš mátu a tymián a takové věci. To dá rozum, že na mátě a tymiánu není nic špatného.”

“Taky ti můžou přičarovat nemoc jenom tím, že se na tebe podívají,” pokračovala Pepřenka. “Říká se tomu Zlé oko. Podívají se na tebe a ty pak onemocníš a nikdo neví proč. A taky si tě vymodelují z vosku nebo z chleba nebo co já vím a napíchají do tebe špendlíky a ty začneš být nemocný na těch místech, kam je napíchaly,” sdělovala jim Pepřenka nadšeně.

“Tyhle věci už se dneska nedějou,” odporoval jí Wensleydale, který se hlásil k racionálně uvažujícím osobám. “Protože my lidé jsme vymysleli Vědu a všichni vikáři pochytili čarodějky a pro jejich vlastní dobro je upálili. Tomu se říkalo španělská inkvizice.”

“Já si myslím, že bychom měli zjistit, jestli ta, co bydlí v Jasmínovém loubí, je čarodějka a jestli je, musíme o tom říct panu Pickersgillovi,” navrhoval Brian. Pan Pickersgill byl místní vikář. Vedl s Nimi neustále spory, které se týkaly mnoha věcí, namátkou třeba toho, že neustále lezli na obrovský tis na hřbitově nebo se každou chvíli vplížili na kostelní věž, zazvonili na zvon a utekli.

“Já si myslím, že dneska už není dovoleno jen tak někoho chytit a zapálit,” řekl pochybovačně Adam. “Jinak by to lidi dělali, jak je rok dlouhej.”

“Když jsi dobřej věřící, tak je to v pořádku,” uklidňoval je Brian. “A taky to ty čarodějky zachrání, protože když je upálíš, nedostanou se do pekla. Myslím, že kdyby jim to někdo pořádně vysvětlil, byly by za to určitě vděčné.”

“Nedovedu si představit starýho Pickyho, jak někoho upaluje,” zavrtěla Pepřenka hlavou.

“No, *já* bych si tím tak jistě nebyl,” řekl Brian významně.

“Rozhodně ne, jak nějakou čarodějnici *opravdicky* podpaluje,” vzdychla Pepřenka. “Ten by se tak akorát zmohl na to, aby to řekl jejím rodičům a nechal to na nich, jestli ji mají upálit, nebo ne.”

Všichni Oni nasadili zasmušilé obličejy a znechuceně potřásali hlavami na tím všeobecně nízkým standardem církevní zodpovědnosti. Pak se trojice tázavě zadívala na Adama.

Vždycky se na Adama dívali tázavě. On byl ten, kdo měl nápady.

“Možná že bychom to měli udělat sami,” řekl Adam. “Někdo by s tím *měl* něco dělat, jestli je tady těch čarodějnic vážně tolik. Bylo by to něco jako - jako občanská legie.”

“Občanská magie,” navrhla Pepřenka.

“To ne,” zavrtěl Adam hlavou.

“Jenže španělská inkvizice taky být nemůžeme,” upozorňoval Wensleydale. “Nejsme Španělé.”

“Vsadil bych se, že na to, abys mohl být členem španělské inkvizice, vůbec nemusíš být Španěl,” odmítl jeho tvrzení Adam. “Je to jako s ruskými vejci, americkými hamburgry nebo tatarskou omáčkou. Musí to jenom španělsky *vypadat*. Musíme to jenom udělat tak, aby to vypadalo co nejšpanělštěji. Pak každý hned pozná, že je to španělská inkvizice.”

Opět zavládlo ticho.

To bylo nakonec přerušeno praskotem jednoho, z prázdných sáčků od brambůrků, které se množily, kdekoli se Brian nějakou dobu zdržoval.

“Mám doma plakát z býčích zápasů,” řekl najednou Brian pomalu.

Přišel čas oběda, ale nezdržel se dlouho. Nová španělská inkvizice se znovu sešla.

Hlavní inkvizitor si ji změnil kritickým pohledem.

“Co to máš?” zeptal se.

“S tím se chřestí, když tančíš,” vysvětloval Wensleydale trochu v defenzívě. “Moje teta si je před několika lety dovezla ze Španělska. Myslím, že se jim říká rumba koule, ale ve slovníku jsem našel, že jsou to chřestítka. Je na nich obrázek španělské tanečnice, podívej.”

“A proč tančí s býkem?”

“To je tam proto, aby bylo vidět, že jsou opravdu španělské,” vysvětloval Wensleydale. Adam to jako vysvětlení uznal.

Plakát z býčích zápasů byl přesně takový, jak ho Brian popsal.

Pepřenka měla něco, co se podobalo gondole upletené z lýka.

“Do toho se dává láhev s vínem,” řekla poněkud vzdorně. “Máma si to přivezla ze Španělska.”

“Ale nemá to na sobě býka,” upozornil ji Adam pohrdavě.

“Nemusí to mít na sobě býka,” odsekla mu Pepřenka a zaujala cosi jako náznak bojového postavení.

Adam zaváhal. Jeho sestra Sára a její přítel byli taky ve Španělsku. Sára si odtamtud přivezla hračku - velkého červeného oslíka, který, i když prokazatelně pocházel ze Španělska, zdaleka nebyl to, co by Adam považoval za předmět vhodný pro španělskou inkvizici. Její přítel si ale přivezl velmi zdobný meč, který se sice začal ohýbat, kdykoliv jste ho pozvedli, a byl tak tupý, že se s ním nedaly otvírat ani dopisy, ale navzdory tomu tvrdil nápis na jeho čepeli, že je z pravé toledské oceli. Adam strávil půlhodinku nad encyklopedií a zjistil, že to je přesně to, co inkvizice potřebuje. Jenže jeho jemné narážky bohužel ani v nejmenším nezabíraly.

Nakonec vzal Adam z kuchyně svazek cibule. Klidně mohla být ze Španělska. Ale i Adam musel připustit, že jako výzdobě pro sídlo inkvizice těm cibulím něco chybělo. Nebyl tedy v situaci, kdy by se mohl nějak zvlášť přit o španělskosti rákosového držáku na víno.

“Výborně,” řekl nakonec.

“A jseš si jistý, že jsou to *španělské* cibule?” nadhodila Pepřenka, která se uklidnila.

“Jasněže,” přikývl bez zaváhání Adam. “Španělský cibule. To přece ví každý.”

“No, mohly by taky být francouzský,” nedala se Pepřenka odbýt jen tak. “Francie je cibulí proslulá.”

“Na tom nezáleží,” odsekl jí Adam, který už začínal mít cibule plné zuby. “Francie je hned *vedle* Španělska a já nevěřím, že by nějaká čarodějnice ten rozdíl poznala, když celý noci poletujou na košťatech a tak. To je pro všechny čarodějky ten samý kontinent³⁰. No ale jestli se ti to nelíbí, můžeš si klidně založit svoji vlastní inkvizici.”

Protentokrát toho Pepřenka nechala. Bylo jí slíbeno místo hlavního mučitele. Nikdo nepochyboval o tom, kdo bude hlavní inkvizitor. Wensleydala a Briana jejich úlohy inkviziční gardy už tolik nenadchly.

“Protože vy neumíte španělsky,” vysvětlil jim to velmi snadno Adam, který do hodiny oběda zahrnul i deset minut nad příručkou španělských frázi pro turisty, kterou si jeho sestra Alice v prvním romantickém omámení koupila v Alicanté.

“To je jedno, protože *ve skutečnosti* musíš mluvit latinsky,” odušil pohotově Wensleydale, který také využil polední přestávky k rozšíření svých obzorů.

“A španělsky,” prohlásil Adam pevně. “Proto se to taky jmenuje španělská inkvizice.”

³⁰ Pozn. překl: *Je potřeba si uvědomit, že pro velkou část obyvatel britských ostrovů je kontinent svět stejně neznámý a podivný jako pro nás například australská poušť.*

“Mně jenom není jasný, proč by to nemohla být britská inkvizice,” ozval se najednou Brian. “Není mi jasný, proč jsme teda bojovali s Armadou a bůhvíco, abysme teď měli tu jejich podělanou inkvizici.”

Tahle otázka už v Adamově patriotické mysli také vyvstala.

“Já si myslím,” zauvažoval nahlas, “že začneme jako španělská inkvizice a pak, až s tím budeme mít nějaké zkušenosti, to postupně změníme na britskou inkvizici. A teď,” dodával vznešeně, “přivedou příslušníci inkviziční gardy první čarodějníci, *por favor*.”

Došli k názoru, že nová obyvatelka Jasminového loubí bude muset ještě nějakou chvíli počkat. Jim bylo jasné, že musí nejdříve začít v malém a vypracovat se.

“A jsi-li ty fakticky čarodějnice, *ó hle?*” zeptal se hlavní inkvizitor.

“Jsem,” odpověděla Pepřenčina malá sestřička, které bylo šest a vypadala jako malý zlatovlasý kopací míč.”

“Nesmíš říkat ano, musíš říkat, že ne,” sykl na ni hlavní mučitel a strčil do vyslýchané loktem.

“A potom co?” vyptávala se podezřelá.

“Pak tě budeme mučit, dokud neřekneš ano. Vždyť jsem ti to vysvětlovala. Mučení je velká legrace. Nebolí to. *Ha stara la vesta*,” dodala rychle.

Malá podezřelá si změřila výzdobu velitelství inkvizice kritickým pohledem. Ve vzduchu se vznášel zřetelný pach cibule.

“No jo,” řekla nakonec. “Jenže já chci být stavá čavodejnice s nosem plným bvadavic a zelenou kůží a kvásnou čevnou kočkou a budu jí víkat Cevnucha a vavit hvozně moc vůznejch lektvavů a -”

Hlavní mučitel udělal bezradné gesto na hlavního inkvizitora.

“Podívej,” začala pak Pepřenka zoufale, “nikdo přece neříká, že *nemůžeš* být čarodějnice, ty jenom musíš *říct*, že *nejsi* čarodějnice. To se na to můžeme rovnou vykašlat, když řekneš ano hned, jak se tě zeptáme.”

Vyslýchaná se nad tím chvilku zamyslela.

“Jenže já *chci* být čavodejnice,” zakvílela nakonec. Všichni tři chlapečtí členové Jich si vyměnili vyčerpané pohledy. Tohle bylo něco, s čím si nevěděli rady.

“Když řekneš *ne*,” začala Pepřenka přesvědčovat sestru, “dám ti tu svoji soupravu Sindy ve stáji. Nikdy jsem si s ní nehrála,” řekla a vrhla na Ně pohled, který říkal “jestli si někdo z vás troufne pronést nějakou nevhodnou poznámku... tak!”

“Jo, hvála sis s ní a hvála!” odsekla ji mladší sestra. “Viděla jsem tě, a takový to místo, kam se dává seno je pvelomený a -”

Adam významně zakašlal.

“Jsi-li tedy čarodějnice, *viva españa?*”

Holčička se podívala na starší sestru a rozhodla se, že to raději nebude riskovat.

“Nejsem,” odpověděla.

Všichni se shodli na tom, že to bylo skvělé mučení. Potíž byla v tom, přesvědčit domnělou čarodějnici, že je načase toho nechat.

Bylo horké odpoledne a inkviziční garda začínala mít dojem, že byla podvedena.

“Nevím, proč bychom měli s bratrem Brianem oddřít všechnu práci,” prohlásil bratr Wensleydale a setřel si pot s čela. “Myslím, že je načase, aby vylezla a užili jsme si to zase my. *Benedictine in carafa*.”

“Proč jste přestali?” dotazovala se mučená, které tekla voda i z bot.

Hlavního inkvizitora během jeho výzkumů napadlo, že britská inkvizice ještě není připravená na použití železné panny ani dřevěné hrušky, která se vsunovala mučenému do úst. Inspiraci našel v obrázku vahadla, na němž se čarodějnice potápěly pod vodu, které se mu zdálo pro jejich potřeby jako stvořené. Nepotřebovali jste k tomu nic jiného než nějaký rybníček, pár prken a kus provazu. To byly věci, které Oni dokázali nejen vždycky využít, ale také si bez potíží opatřit.

Vyslýchaná byla teď až do pasu pokrytá zeleným žabincem.

“Je to jako houpačka,” jásala vyslýchaná. “Hurá!”

“Jestli mě tam taky nepustíte,” zamumlal vzdorně bratr Brian, “tak jdu domů. Nevím, proč by si měla ta zlá čarodějnice užít to nejlepší.”

“Inkvizitoři nesmějí být mučeni,” odpověděl mu hlavní inkvizitor odmítavě, ale bez valného přesvědčení. Bylo opravdu velmi teplé odpoledne, roucha inkvizitorů, vyrobená ze starých pytlů, kousala a páchla plesnivým ječmenem a rybníček vypadal neobyčejně lákavě.

“Dobrá, dobrá,” přikývl nakonec a obrátil se k podezřelé. “Takže jsme dokázali, že jsi čarodějnice, už to nikdy nedělej a teď slez a pusť tam zase někoho jiného. *O hle*.”

“A co bude teďka?” zeptala se Pepřenčina sestra.

Adam zaváhal. Byl si skoro jistý, že kdyby ji upálili, vzniklo by jim nesmírné množství potíží. Kromě toho byla tak promočená, že by stejně nehořela.

Uvědomoval si, že i tak se jich bude brzo někdo vyptávat na její zablácené sandálky a silnou vrstvu žabince, který pokrýval větší část jejich růžových šatiček. Ale to byla budoucnost, začínající někdy na konci dlouhého teplého odpoledne, které obsahovalo jezírko a soustavu prken a provázků. Budoucnost mohla klidně počkat.

Nakonec budoucnost přišla a všechno se nějak vyřešilo, ale pan Young měl naštěstí jiné starosti než obyčejné růžové šatičky, a tak Adamovi jen s nepřítomným výrazem zakázal na několik dnů televizi, což znamenalo, že se teď Adam musel dívat jen na starou černobílou, kterou měl ve svém pokoji.

Adam slyšel, jak pan Young říká paní Youngové: “Nevím, proč bychom měli dodržovat nějaký zákaz zalévání. Platím daně jako každý. Zahrada vypadá jako poušť. Překvapuje mě, že v jezírku ještě zůstala nějaká voda. Za to všechno můžou ty atomové pokusy. Když jsem byl ještě chlapec, to byla léta! Celou dobu pršelo.”

To se odehrálo včera.

Ted' se Adam líně klackoval po prашné cestě. Uměl to dokonale. Uměl se klackovat tak, že to většinu poctivých lidí popouzelo. Nebylo to jen tím, že uvolnil tělo a dával najevo, že nemá co na práci: Dokázal se klackovat *procítěně* a právě teď sklon jeho ramen vyjadřoval zklamání a křivdu, kterou cítí každý, kdo je bez ohledu na své nejlepší úmysly stíhán nespravedlivým odsudkem svých bližních.

Křoviska byla šedá prachem.

“Jestli čarodějnice ovládnou celé okolí a přinutí všechny jíst zdravou stravu a nebudou chodit do kostela a budou tančit bez šatů, tak dobře všem tak,” řekl nahlas a odkopl z cesty oblázek. V duchu ovšem připouštěl, že až na tu zdravou stravu mu podobné vyhlídky nijak nevadí.

“Vsadím se, že kdyby nás nechali pořádně začít, našli bysme *stovky* čarodějnic,” bručel si dál pro sebe a kopl do dalšího kamene. “Vsadil bych se, že starej Mučopako toho nemusel nechat jenom proto, že si nějaká pitomá čarodějnice zašpinila oblečení.”

Pes se věrně klackoval za svým pánem. Zatím se nedělo nic, co by splňovalo představy pekelného psa o jeho úloze na Zemi v posledních dnech lidstva před Armageddonem, ale téměř proti jeho vlastní vůli se mu to začínalo líbit.

Slyšel, jak jeho pán říká: “Ale ani ve *viktoriánské* době nikdo nenutil lidi, aby se dívali na *černobílou* televizi.”

Podoba svým způsobem ovlivňuje chování. Existuje určité chování vlastní malým chundelatým psům, které je zakódováno v genech. Nemůžete se prostě stát malým chundelatým psem a doufat, že zůstanete stejní, jako jste byli předtím. Celou vaši osobnost začne pomalu, ale jistě prosakovat jistá esence malého chundelatého psovtví.

Už honil krysu. Byl to nejskvostnější zážitek jeho života.

“Dobře jim tak, jestli nás všechny přemůžou zlé síly,” brumlal si nespokojeně jeho pán.

A co teprve kočky! pomyslel si Pes. Podařilo se mu překvapit velkou zrzavou kočku od sousedů a nejdříve se ji pokusil změnit v hromádku roztrásených údů pomocí ďáblského pohledu a strašlivého zavřčení, což v minulosti zabíralo na všechny hříšníky bez rozdílu. Tentokrát si vysloužil jen bleskovou táfku do čenichu, po které my vytryskly slzy do očí. Kočky, pomyslel si pes, jsou po čertech tvrdší oříšek než zatracené duše. Těšil se na další experiment s kočkou. Už ho měl vymyšlený. Bude kolem ní poskakovat dokola a vzrušeně na ni štekat. Byla to tak trochu sázka do loterie, ale mohlo by to vyjít.

“Ale až starýho Pickyho změníš v žábu, tak *potom* ať za mnou nikdo nechodí,” brumlal dál Adam nespokojeně.

A vtom okamžiku si uvědomil dvě věci. Jednak to, že ho kroky v zamyšlení dovedly k Jasminovému loubí, a za druhé to, že nablízku někdo pláče.

Adam byl na slzy velmi citlivý. Chvilku sice váhal, ale pak opatrně nahlédl přes živý plot.

Anatémě, která seděla před domkem na zahradním lehátku a propracovávala se právě druhou polovinou balíčku papírových kapesníků, to připadalo jako východ malého rozcuchaného sluníčka.

Adam pochyboval, že je tohle čarodějnice. Adamova představa čarodějnice byla naprosto přesná a konkrétní. Youngovi si samozřejmě kupovali ten jediný společensky únosný nedělní list, který všichni známe, a tak se stalo, že ta dlouhá léta osvíceného okultismu, o kterém by se mohl dočíst jinde, Adama zcela minula. Neměla ani obrovský hákovitý nos, ani bradavice a byla mladá... no *dost* mladá. To mu úplně stačilo.

“Nazdar,” řekl a narovnal se.

Vysmrkala se a mlčky na něj upřela pohled.

V tomto okamžiku bychom měli popsat, co vlastně Anatéma nad plotem viděla. Jak řekla později, viděla něco, co vypadalo jako hlava řeckého boha v předpubertálním věku. Nebo možná jako jedna z těch biblických ilustrací znázorňujících svalnaté anděly, kteří provádějí spravedlivé drcení. Byla to tvář, která nepatřila do dvacátého století. Byla rámována zlatě zářícími kudrnami. Něco *takového* měl vytvořit Michelangelo.

Ale kdyby to udělal, jistě by do celkové podoby nezahrnul staré tenisky, ošoupané džíny a nepříliš čisté bílé tričko.

“Co jsi zač?” zeptala se nakonec.

“Jmenuju se Adam Young,” představil se Adam. “Žiju támhle kousek dál.”

“Aha. Ano. Už jsem o tobě slyšela,” přikývla Anatéma a osušila si kapesníkem oči. Adam se rozzářil.

“Paní Hendersonová říkala, abych si na tebe každopádně dala pozor,” pokračovala Anatéma.

“Jo, mě tady lidi kolem docela znají,” přikývl Adam.

“Říkala mi, že rosteš pro šibenici,” upřesnila Anatéma.

Adam se spokojeně usmál. Špatná pověst sice nebyla tak skvělá jako sláva, ale byla pořád lepší než anonymita neznámého příslušníka davu.

“Tvrdila, že jsi z celého toho Jejich gangu ten nejhorší,” uplatňovala Anatéma nedávno nabyté informace a zdálo se, že je maličko veselejší. Adam přikývl.

“Řekla mi doslova ‚dejte si na Ně pozor, slečno, není to nic jiného než parta bašibozuků. Ten mladý Adam je pravým potomkem praotce Adama‘, to říkala.”

“A proč jste brečela?” šel Adam rovnou k věci.

“Co... Aha, něco jsem ztratila,” odpověděla mu Anatéma. “Jednu knihu.”

“Jestli chcete, tak vám ji pomůžu hledat,” nabídl se Adam galantně. “Vím toho o knihách hodně, abyste věděla. *Sám* jsem jednou napsal knihu. Byla skvělá. Měla skoro osm stránek. Byla o tom proslulém pirátovi, co se stal detektivem. A sám jsem ji *ilustroval!*” vynesl poslední trumf. Pak v návalu velkomyslnosti dodal: “Jestli chcete, dám vám ji přečíst. Vsadím se, že je o moc napínavější než ta, kterou jste ztratila. Zvlášť ta část z kosmické rakety, když se tam objeví ten dinosaur a bojuje proti kovbojům. Vsadím se, že by vás ta moje knížka docela rozveselila. Briana teda pobavila strašlivě. Říkal, že se tak ještě v životě nenasmál.”

“Děkuju ti, věřím, že je ta tvoje kniha skvělá,” řekla Anatéma, a tak vstoupila do Adamova srdce navěky. “Jenže mně už s hledáním té knihy nepomůže nikdo, myslím si, že už je na to příliš pozdě.”

Zamyšleně se na Adama podívala. “Ty to tady určitě dobře znáš, vid’?”

“Na celé kilometry kolem! Jako svý boty!” přikývl Adam.

“Neviděl jsi tady někde náhodou dva muže ve velkém černém autě?” zeptala se Anatéma. “Oni vám ji ukradli?” zbystřil Adam, najednou plný zájmu. Odhalit mezinárodní gang lupičů knih - to by byl skvělý závěr dne.

“No, to zrovna ne. Tak trochu. Víš, jak bych ti to vysvětlila... oni mi ji asi nechtěli ukrást. Hledali zámeček, tak jsem si tam dneska zajela, ale tam o nich nikdo neslyšel. Stala se tam nějaká nehoda, jak jsem se dozvěděla.”

Dívala se na Adama. Bylo na něm něco zvláštního, ale pořád nedokázala přijít na to, co to je. Měla však velmi neodbytný pocit, že je to velmi důležité a že by si to neměla nechat uniknout. Co by to jen mohlo...

“A jak se ta kniha jmenovala?”

“*Skvělá a přesná proroctví Agnes Magorésové, čarodějky*,” odpověděla Anatéma.

“Jaké čarodějky?”

“No, čarodějky. Jako v Macbethovi,” vysvětlila Anatéma.

“To jsem viděl,” přikývl Adam. “Bylo to moc napínavé, jak se tam mydlili ti králové. Páni! A co je na nich skvělého?”

“Skvělá, to kdysi znamenalo, že jsou dokonalá, jako přesná, víš?” Určitě na něm bylo něco moc divného. Něco jako hluboko ukrytá síla. Člověk začínal mít dojem, že když byl ten chlapec někde nablízku, stávalo se všechno ostatní, dokonce i krajina, jen pouhým pozadím.

Byla tady už celý měsíc. S výjimkou paní Hendersonové, která se teoreticky starala o domek a pravděpodobně se při každé příležitosti přehrabovala v Anatéminých věcech, vyměnila s místními občany sotva víc než nějaký ten tucet vět. Nechávala je v tom domnění, že je umělkyně. Okolní krajina byla přesně taková, jakou umělci milovali.

A musela přiznat, že okolní krajina byla až neuvěřitelně krásná. Přímou kolem vesnice byly partie, které jí doslova braly dech. Kdyby se Turner a Landseer sešli v hospodě se Samuelem Palmerem a vymysleli to rukou společnou a nerozdílnou a kdyby k tomu pak ještě Stubbs přidal svoje koně, nemohlo by to být lepší.

A to na Anatému působilo velmi depresivně, protože to byla ta krajina, kde se to všechno mělo stát. Tedy alespoň podle Agnes. A podle její knihy, kterou ona, Anatéma, ztratila. Měla samozřejmě záznamové karty, ale to přece jen nebylo tak docela totéž.

Kdyby byla Anatéma v té chvíli schopná své vědomí plně kontrolovat - a je třeba říci, že v Adamově přítomnosti nebyl nikdo tak docela pánem svého vědomí -, byla by si jistě uvědomila, že kdykoliv se pokouší v úvahách týkajících se onoho podivného chlapce proniknout pod nejběžnější souvislosti, vracejí se jí myšlenky zpět jako kachny, které se vynoří na hladinu.

“Takže to je čarodějnická kniha!” řekl Adam, který si v duchu probíral možné významy slov “skvělá a přesná proroctví”. “Píše se tam, kdo vyhraje Národní pohár?”

“To ne,” zavrtěla Anatéma hlavou.

“Jsou tam nějaké kosmické lodě?”

“Ani moc ne,” přiznala Anatéma.

“Roboti?” pokračoval Adam s nadějí v hlase.

“Bohužel ani ti ne.”

“Mně se to tedy nezdá tak moc zajímavé,” ušklíbl se Adam. “To teda nevím, co všechno v té budoucnosti bude, když v ní nejsou roboti a kosmické lodi.”

Asi tři dny, pomyslela si zachmuřeně Anatéma. *To je všechno, co v ní ještě je, tři dny.*

“Dal by sis limonádu?” zeptala se.

Adam zaváhal, ale pak se rozhodl chytit býka přímo za rohy.

“Heleďte, nezlobte se, že se ptám, ale jestli to není nějaká osobní otázka, tak jste čarodějnice, nebo ne?”

Anatémě se zúžily oči. Tak tady je to čmúchání paní Hendersonové.

“Někteří lidé by to o mně možná řekli,” odpověděla mu. “Ale ve skutečnosti nejsem čarodějka, ale okultistka.”

“Jo ták. Dobrá. Takže je všechno v pořádku,” rozjasnil Adam poněkud napjatý obličej.

Prohlédla si ho od hlavy k patě.

“A ty víš, co je to okultista?” zeptala se.

“Jasně,” přikývl Adam s neličenou sebedůvěrou.

“No, takže pokud tě moje odpověď uspokojila,” usmála se Anatéma, “pojď dál. Sama už bych se něčeho napila.

A... Adame Youngu?”

“Prosím?”

“Že jsi si právě myslel ,naštěstí mám oči úplně v pořádku a žádnou prohlídku nepotřebuju‘, nebo ne?”

“Kdo, já?” podíval se na ni Adam a zčervenal jako pivoňka³¹.

Jediný problém byl se Psem. Odmítal do domku vstoupit. Skrčil se na prahu a nepřátelsky vrčel.

“Tak pojd’, ty hloupý pse,” sklonil se k němu Adam. “vždyť je to jenom staré Jasmínové loubí. Vrhel na Anatému rozpačitý pohled “Obyčejně udělá všechno, co mu řeknu.”

“Můžeš ho nechat na zahradě,” navrhla Anatéma.

“To ne,” zavrtěl Adam hlavou. “Musí dělat, co mu řeknu. Četl jsem to v jedné knize. Výcvik je moc důležitéj. Říká se tam, že každej pes se dá vycvičit. Táta mi řekl, že si ho můžu nechat, jedině když bude pořádně vycvičený. Tak, Pse. Ted’ půjdeš dovnitř.”

Pes zakňučel a vrhal na něj prosebné pohledy. Krátký ocásek jednou nebo dvakrát udeřil do země.

Hlas jeho pána.

S nesmírnou nechutí, jako kdyby se prodíral kupředu silnou vichřicí, překročil práh a vešel do domku.

“Vidíte?” usmál se Adam pyšně. “Hodnej Pes, hodnej.”

A další kousek Pekla byl v pekle...

Anatéma zavřela dveře.

Nad dveřmi Jasmínového loubí vždycky visela podkova, snad už od dob jeho prvních obyvatel, kteří se sem nastěhovali před více než stoletím. V té době v kraji řádila černá smrt a oni byli přesvědčeni, že je potřeba využít každý prostředek, který je po ruce.

Podkova byla zrezivělá a napůl pokrytá prachem věků. Ani Anatéma, ani Adam jí nevěnovali pozornost, a proto si ani jeden z nich nevšiml, že se v jednom okamžiku rozpálila doběla a teď pomalu chladne.

Azirafalovo kakao bylo ledově studené.

Jediný zvuk, který rušil hrobové ticho místnosti, bylo občasné zašustění obráceného listu.

Občas někdo zalomcoval dveřmi, to jak si některý z dychtivých zákazníků vedlejšího obchodu Intimní chvilka spletl dveře. Azirafal si toho nevšímal.

Chvilkami měl kletbu na krajíčku.

Anatéma se v domku zdaleka nezabydlela. Většina jejích věcí byla stále ještě rozložena po stole. Vypadaly velmi zajímavě. Přesněji řečeno, vypadaly, jako když si kněz vůdů právě doplnil své vybavení nějakým tím kouskem z obchodu s pomůckami pro odborné profese.

“To je nádhera!” zvolal Adam a osahával věci. “Co je tady to s těma třema nohama?”

“To je telepatodolit,” odpovídala mu Anatéma z kuchyně. “Ten se používá k zaměřování linií vytvořených W-zářením.

“A co je to to W-záření³²?”

Vysvětlila mu to.

“Páni,” vydechl. “Vážně?”

“Jistě.”

“A jsou všude kolem?”

“Jsou.

“Nikdy jsem je neviděl. Je to úžasný, že jsou tady všude kolem mě neviditelný linie energie a já je vůbec nevidím.”

Adam většinou dospělé lidi moc neposlouchal, ale teď strávil nejnapiňavějších dvacet minut svého života, nebo alespoň nejnapiňavějších dvacet minut tohoto dne svého života. Nikdo v Youngovic domácnosti neklepal na dřevo ani neházel přes rameno sůl. Jediný sklon k nadpřirozeným silám se v rodině projevoval ve chvíli, kdy Adamovi rodiče nepříliš ochotně předstírali (ještě když byl Adam mnohem mladší), že Santa Claus se na Vánoce spouští dolů komínem.³³

Adam se vlastně v životě nesetkal s ničím magičtějším, než byly dožínkové slavnosti. Její slova se vpíjela do jeho vědomí jako voda do stohu pijáků.

Pes ležel pod stolem a tiše vrčel. Začínal o sobě vážně pochybovat.

³¹ Pozn. překl.: *Těm, kterým hned došlo, o čem je řeč, gratuluji. Pro ty, kterým to trvá stejně dlouho jako mně: Slovník cizích slov: okulista - poněkud zastaralé oční lékař, oftalmolog.*

³² Pozn. překl.: *Ve třicátých letech se věnoval problému telegnóze mnichovský badatel Josef Wüst pod vedením prof. dr. B. Romeise, a to za pomoci proslulého proutkaře Josefa Wimmera. Došli k závěru, že na proutek působí jistá forma energie, která může být ohýbána na hranách, reflektována na hladkých plochách a lomena dřevěnými hranoly. Ve svém pojednání navrhla trojice pro tuto energii název W-paprsky, nebo W-záření nikoliv podle svých jmen, ale “W” jako Wunschelrute - proutek. Věřili byste tomu ?*

³³ Pozn. autora: *Kdyby byl v těch dnech Adam plně vládl silami, kterými byl obdařen, měli by Youngovi zkažené Vánoce, protože by byli objevili v hlavní komínové šachtě ústředního topení mrtvolu tlustého chlapa v červeném kabátě visící hlavou dolů.*

Anatéma nevěřila jen na W-paprsky, ale i na věci, jako jsou tuleni, velryby, kola, deštné pralesy, celozrnný chléb, recyklovaný papír, bílí Jihoafričané ven z Jihoafrické republiky a Američané ven odevšad, a to včetně Long Islandu. Své víry neodddělovala. Byly spojeny do jediného mocného a jednolitého přesvědčení, proti němuž by se víra Johanky z Arku zdála pouhým náznakem. Na každé stupnici přenášení hor by dosáhla přinejmenším pátého alpského stupně³⁴.

Nikdo v Adamově okolí ještě nepoužil slovo "životní prostředí". Jihoamerické deštné pralesy pro něj byly zavřenou knihou a ta kniha rozhodně nebyla vytištěna na recyklovaném papíře.

Přerušil ji jedinkrát, a to ve chvíli, kdy vyjadřovala svůj názor na atomovou energii: "Byl jsem na exkurzi v atomové elektrárně. Byla to pěkná *nuda*. Nebyl tam ani zelený kouř, ani různé bublající rosoly v bazénech. To by se nemělo povolit, aby v takových podnicích neměli bublající rosol, když tam lidi jedou bůhví odkud jenom proto, aby viděli něco takového. A všude stojí docela obyčejní lidi v bílých pláštích a vůbec nemají kosmický skafandry."

"Všechno to bubláni začne teprve potom, kdy návštěvníci odejdou domů," řekla Anatéma zachmuřeně.

"Achá," pochopil Adam.

"Měly by se teď okamžitě zrušit," rozhňovala se Anatéma.

"Jo, dobře jim tak, když nebublají," přiložil si Adam.

Anatéma přikývla. Pořád se ještě snažila přijít na to, co je na Adamovi divného, a nakonec jí to došlo.

Neměl auru.

Byla na auru docela slušná odbornice. Když se dostatečně soustředila, viděla je. Byla to slaboučká matná záře, která se rozlévala lidem kolem hlavy a podle jedné knihy, kterou četla, se dalo z barvy aury odhadnout, jaký je zdravotní stav toho či onoho člověka a vůbec jeho všeobecný fyzický a psychický stav. Auru měl každý. U lidí s nedobrymi myšlenkami nebo u takových, kteří se příliš uzavírali do sebe, byla slabá, téměř neviditelná, s roztrepeným okrajem, zatímco extroverti a lidé s tvůrčím duchem měli občas kolem hlavy až několik centimetrů silnou zář.

Nikdy neslyšela o člověku, který by auru *neměl*, ale kolem Adamovy hlavy skutečně neviděla žádnou. A přitom byl veselý, plný nadšení a vyrovnanější než gyroskop.

Možná že jsem jen unavená, pomyslila si.

Byla však nadšená a vděčná, že našla tak dychtivého žáka, a půjčila mu dokonce několik čísel časopisu *Nový Vodnář*, což byl několikastránkový amatérský časopis, který vydávala jedna její přítelkyně.

Ten časopis změnil celý jeho život. Tedy změnil celý jeho život pro ten den.

K překvapení rodičů se odebral velmi časně na lůžko a pak ležel až do půlnoci pod dekou s baterkou, časopisy a pytlíkem tvrdých citrónových bonbonů. Z úst plných bonbonů se mu tu a tam vydralo nadšené "fantastický!"

Když mu došly baterie, vynořil se zpod deky do tmy, lehl si s rukama založenýma pod hlavou a pozoroval letku galaktických stíhačů, které měl zavěšené pod stropem. Ve slabém nočním vánku se pomalu pohybovaly.

Jenže Adam je ve skutečnosti vůbec neviděl. Upíral zrak do jasně ozářené krajiny své vlastní fantazie, která se před ním točila a měnila jako kaleidoskop.

Tohle nebylo jako sklenice Wensleydaleovy tety. Tenhle druh okultismu byl mnohem zajímavější.

Kromě toho se mu Anatéma líbila. Jasně, že byla moc stará, ale když měl Adam někoho rád, chtěl, aby byl onen dotyčný šťastný.

Přemýšlel o tom, jak to udělat, aby byla Anatéma šťastná.

Většinou se myslí, že svět změnily věci jako velké bomby, šílení politici, ničivá zemětřesení nebo přelidnění některých oblastí světa, ale dnes už víme, že tohle byl velmi zastaralý názor lidí, kteří nebyli s to využít moderní myšlení. Podle teorie chaosu to byly právě drobnosti, které *opravdu* změnily svět. Zachvění motýlích křídel v amazonské džungli - a zanedlouho zničí polovinu Evropy strašlivá bouře.

Kdesi v Adamově spící hlavě se objevil motýl.

Kdyby si byla Anatéma uvědomila ten jediný logický důvod, proč nemá Adam žádnou auru, možná že by jí to pomohlo vytvořit si mnohem jasnější názor na věc. Ale možná taky, že ne.

Bylo to prostě z téhož důvodu, proč člověk stojící na Trafalgar Square nemůže vidět Anglii.

Rozezněly se poplachové sirény.

Na tom, že se v dispečinku atomové elektrárny rozezná poplachové sirény, není samozřejmě nic divného. Dělají to skoro pořád. To proto, že v dispečinku je takové množství ciferníků, měřicích stupnic a podobných věcí, že by si obsluha nemusela všimnout něčeho důležitého, kdyby to na sebe samo neupozornilo.

A místo vedoucího inženýra směny vyžadovalo solidního, schopného a především klidného muže, takového, u kterého jste nemuseli mít strach, že si to při prvním skutečném poplachu namíří rovnou do garáže pro auto. Takový ten chlapík, který vypadá, jako když kouří dýmku, i když ji nekouří.

Byly tři hodiny po půlnoci v řídicím středisku atomové elektrárny v Turning Point. Tohle bývalo obvykle nejklidnější období celé směny, kdy jeden nemá na práci nic víc než doplňovat nějaké ty údaje do technického deníku a naslouchat vzdálenému hukotu turbín.

Až dodneška.

³⁴ Pozn. autora: *Možná že by bylo dobře na tomto místě upozornit, že většina lidí není schopná operovat se silou větší, než je 0.3 alpské stupnice (tedy silou třiceti centialp). Adam však dokázal na některé věci věřit silou v rozmezí od dvou do patnácti tisíc šesti set čtyřiceti everestů.*

Horác Gander se podíval na blikající červené kontrolky. Pak pohledem přeletěl několik ciferníků. Pak se rozhlédl po tvářích svých spolupracovníků. Nakonec zvedl oči k velkému ukazateli na vzdáleném konci místnosti. Elektrárnu neustále opouštělo čtyři sta dvacet spolehlivých a neobvykle levných megawattů. Jenže podle většiny ostatních měřicích přístrojů je elektrárna nevyráběla.

Neřekl “to není možné!”, nebyl by řekl “to není možné!”, ani kdyby kolem projelo stádo ovci na kolech a hrálo při tom na housle. To nebyla slova, která by říkal vedoucí inženýr.

Řekl *úplně* něco jiného: “Alfe, nejlepší bude, když zavoláš ředitele.”

Uběhly tři velmi rušné hodiny. Zahrnovaly celou řadu telefonických hovorů, telexů a faxů. Velmi rychle po sobě bylo vytaženo z postelí sedmadvacet lidí a ti pak vzbudili třiapadesát dalších, protože jestli existuje nějaká jistota, kterou chce mít člověk, jehož někdo vzbudil ve čtyři hodiny ráno, pak je to ta, že v tom nelítá sám.

K tomu, abyste mohli odšroubovat víko atomového reaktoru a nahlédnout dovnitř, potřebujete pěknou řádku různých povolení.

Sehnali je. Odšroubovali víko. Podívali se dovnitř.

Horác Gander řekl: “Pro tohle přece musí existovat nějaké logické vysvětlení. Pět set tun urania se přece jen tak nesebere a nejde si na procházku.”

Geigerův počítač v jeho ruce měl hučet jako turbodmychadlo. Místo toho ze sebe jen tu a tam vydal znuděné tiknutí.

Tam, kde měl být reaktor, bylo jen prázdné místo. Klidně byste si tam mohli zahrát squash.

Dole, přesně ve středu čisté studené podlahy ležel tvrdý citrónový bonbon.

O kus dál, v obrovské jeskyni podobné hale s turbínami hučela všechna zařízení, jako by se vůbec nic nestalo.

A o sto šedesát kilometrů dál se Adam Young obrátil ve spánku.

Pátek

Temnis Hladmore, štihlý s upraveným vousem a celý v černém, seděl na zadním sedadle své černé limuzíny typu štihlina a hovořil černým telefonem typu štihlina se svou základnou na západním pobřeží.

“Tak jak to vypadá?” dotazoval se.

“Vypadá to skvěle, šéfe,” oznamoval mu vedoucí oddělení marketingu. “Zítra pořádám snídani pro nákupčí všech hlavních sítí potravinových velkoobchodů. Žádný problém. Příští měsíc touhle dobou budeme mít MLSTM ve všech obchodech.”

“Dobrá práce, Nicku, ty starý ďáble.”

“Všechno jde jako po másle. Prosíchlá se, že za námi stojíš ty, Temnisi. Umíš to dokonale kočírovat, hochu. Cítím to na všech stranách.”

“Díky,” odpověděl Hladmore a ukončil hovor. Na MLSTM byl Hladmore zvláště pyšný.

Společnost Newtrition začínala jako malý podnik zhruba před jedenácti lety. Malý tým vědců zabývajících se výživou, velký tým, který se věnoval marketingu, velké oddělení pro styk s veřejností a přitažlivé logo.

Stačily dva roky promyšlených investic a výzkum dal dohromady ŇAMTM. ŇAMTM obsahoval jednoduchým způsobem promíchané a spojené proteinové molekuly, opláštěné a zakódované, vyrobené tak, že je ignorovaly i ty nejdravější enzymy lidského zažívacího traktu; špetka umělého sladidla, minerální olej, který nahradil olej rostlinný, vlákniny, barviva a ochucovadla. Výsledkem byla potravinová hmota téměř k nerozeznání od ostatních. Lišila se od nich jenom dvěma věcmi. Jednak cenou, která byla o maličko vyšší, a jednak obsahem živin, který v něm byla zhruba stejný jako v běžném walkmanovi. Nezáleželo na tom, jak moc jste jedli, neustále jste ztráceli kila³⁵.

ŇAMTM si kupovali tlustí lidé, kteří chtěli být hubení. Kupovali si ho ale i hubení, kteří nechtěli být tlustí. ŇAMTM byl nejdokonalejší dietní potravina - měl dokonalé složení, ideální konzistenci a strukturu a dokázal napodobit prakticky cokoliv od brambor po telecí, i když nejlépe se prodával ve formě kuřete.

V té době už se Hladmore klidně usadil do křesla a pozoroval, jak se množí peníze. Díval se, jak ŇAMTM rychle vyplňuje ekologický prostor, který dřív vyplňovaly staré neznačkové potraviny.

Po ŇAMTM následoval ŠMAKTM - mizerná potravina vyráběná doslova z odpadků.

Poslední Hladmorovou pastí na lidi byl MLSTM.

MLSTM byl ŇAMTM s podstatným přídavkem cukru a tuku. Hladmorova teorie spočívala v tom, že když jste snědli dostatek MLSTM, tak jste a) velmi ztloustli a b) zemřeli na podvýživu.

Ten paradox Hladmora neobyčejně potěšil.

MLSTM byl právě teď testován po celých Spojených státech. Pizza MLSTM, rybí MLSTM, sečuánský MLSTM, makrobiotický rýžový MLSTM, dokonce i hamburger MLSTM.

Hladmoreho limuzína stála na parkovišti podniku Burger Lord v Des Moines v Iowě, což byl podnik rychlého občerstvení, jehož majitelem byla jeho společnost. Právě tady měl MLSTM před šesti měsíci premiéru a od té doby se tady prodával. To sloužilo prakticky k průzkumu trhu a veřejného mínění. Temnis se chtěl osobně přesvědčit, k jakým výsledkům se tady došlo. Naklonil se kupředu a poklepal na skleněnou přepážku, která jej dělila od řidiče, ten zmáčkl tlačítko a přepážka se odsunula.

“Pane?”

“Jdu se osobně podívat, jak to probíhá, Marlone. Zdržím se tak deset minut. Pak se vracíme do L. A.”

“Rozumím, pane.”

Hladmore se vydal k Burger Lordovi. Byl naprosto stejný jako kterýkoliv jiný Burger Lord kdekoli v Americe³⁶. V dětském koutku tančil klaun McLordy. Obsluhující personál měl stejně zářivé úsměvy, které končily někde pod očima. A za přepážkou kuchyně stál malý kulatý muž středního věku v uniformě, jenž zručně rozkládal burgery na gril, tiše si pískal a bylo vidět, že je ve své práci šťastný.

Hladmore přistoupil k pultu.

“Dobry-den jmenuji-se-Marie,” řekla dívka na druhé straně. “Čím-posloužím-prosím?”

“Dvojitě maxidělo, dvojitě frity, bez hořčice,” objednal si.

“Něco-k-pítí?”

“Zvláště hustý čokobananový koktejl.”

Namačkala na pokladně klávesy označené příslušnými obrazovými symboly. (Znalost čtení a psaní u Burger Lorda nebyly podmínkou přijetí. Úsměv ano.) Pak se obrátila ke kulatému muži za pultem.

“Déemdé, déef, bez hořčice,” oznámila mu. “A čokomix.”

“Hmhmm,” přikývl kuchař. Rozdělil jídlo do malých papírových krabiček a přitom si zvláštním pohybem odhodil z čela prošeďivělou loknu vlasů.

“Tak tady je to,” prohlásil.

³⁵ Pozn. autora: *A vlasy. A pružnost kůže. A když jste to jedli pravidelně a dost dlouho i známky života.*

³⁶ Pozn. autora: *Ale nebylo tomu tak ve všech Burger Lordech na světě. Německé provozovny Burger Lord například podávaly místo kořeněné limonády pivo. Anglickým provozovnám se zase podařilo vyhmátnout všechno, co bylo na americkém rychlém občerstvení dobré (například blesková obsluha), a to pečlivě odbourat. Jídlo jste tam dostávali po půlhodinovém čekání, jak nápoje, tak burgery měly pokojovou teplotu, a kde končí houska a začíná burger, jste poznali jen díky listu zeleného salátu, který je odděloval. Ve Francii byli nákupčí podniku Burger Lord, kteří hledali místa pro zřízení provozoven a nabízeli uzavření smluv, zastřelení pětadvacet minut poté, co stanuli na půdě republiky.*

Vzala jídlo, aniž se na něj podívala, a on se se šťastným úsměvem vrátil ke své plotně a tiše si při tom pobrukoval "Love me tender, love me long, never let me go"³⁷...

Hladmore si všiml, že se mužovo pobrukování doslova pere s tlumenou reprodukovanou hudbou, která neustále zněla ve všech prostorách podniků Burger Lord. Hudba, prostomyslná směska těch nejkomerčnějších melodií, byla nahrána na delší nekonečné smyčce a běžela prakticky bez přestávky kolem dokola. V duchu si poznamenal, že má dát toho chlápka vyhodit.

Dobrý-den jmenuji-se-Marie naservírovala Hladmorovi jeho MLS™ a popřála mu hezký den.

Došel k malému plastikovému stolku, usedl do malé plastické židle a začal zkoumat své jídlo.

Syntetický tmavý rohlík. Syntetický burger. Pomfrity, které v životě neviděly jediný brambor. Umělé, dokonale aromatizované omáčky. Dokonce (a z toho měl Hladmore zvláštní radost) kousek umělé nakyselo nakládané zeleniny. Zkoumáním koktejlů se ani neunavoval. Ten už neměl vůbec žádnou výživnou hodnotu, ale to shodně platilo o koktejlech všech jeho konkurentů.

Všude kolem pojídali lidé tuhle nestravu s výrazem..., když na jedné straně řekneme, že ne přímo s výrazem vytržení, tak musíme na druhé straně přiznat, že ne s větší nechutí než v kterémkoliv jiném podniku podobného druhu kdekoli na světě.

Vstal, odnesl podnos ke kontejneru s nápisem TADY OPATRNE ODLOŽTE ZBYTKY a shrnul tam všechno, co měl na podnosu. Kdybyste ho upozornili, že v Africe umírají děti hladem, byl by se podivil, jak jste si toho všimli.

Vtom ho někdo zatahal za rukáv. "Jmenujete se Hladmore, pane?" zeptal se malý brýlatý muž v čapce, International Express, který v ruce držel malý balíček v hnědém papíře.

Temnis přikývl.

"Myslel jsem si, že to budete vy. Rozhlídl jsem se kolem a povídám si vysoký člověk s bradkou a v dokonalém obleku, takových tady moc nebude. Mám tady pro vás balíček, pane."

Hladmore podepsal stvrzenku - svým skutečným jménem, bylo to jedno slovo o čtyřech písmenech. Ani se moc nelišilo od toho, které nosil.

"Děkuji vám, pane," kývl zřízenec hlavou. Pak se na okamžik zarazil. "Poslyšte," řekl, "nepřipomíná vám ten chlápek v kuchyni někoho?"

"Ne," zavrtěl Hladmore hlavou. Dal muži pětidolarovku spropitného a otevřel balíček.

Uvnitř byly malé mosazné váhy.

Hladmore se usmál. Byl to oslizlý úsměv a zmizel stejně rychle, jako se objevil.

"Už bylo načase," řekl. Zasunul váhy do kapsy a ani v nejmenším nedbal na to, že mu v kapse tvoří vypuklinu, která ruší dokonalou linii jeho obleku. Pak se vrátil k autu.

"Zpátky do kanceláře?" zeptal se řidič.

"Na letiště," odpověděl mu Hladmore. "A cestou tam zavolejte. Potřebuji letenku do Anglie."

"Jistě, pane. Zpáteční letenku do Anglie."

Temnis ohmatl váhy, které měl v kapse. "Ne, jen obyčejnou letenku tam. Cestu zpátky už si zařídím sám. A taky zavolejte do kanceláře, aby zrušili všechny mé schůzky."

"Na jak dlouho, pane?"

"Pro nejbližší budoucnost."

A zatím v provozovně Burger Lord, kterou Hladmore právě spěšně opustil, naložil malý kulatý muž s loknou nad čelem na gril další dávku burgerů. Byl nejšťastnějším mužem na světě a velmi tiše si zpíval.

"...y'ain't never caught a rabbit," pobrukoval si, "and y'ain't no friend of mine..."

Oni naslouchali s napjatým zájmem. Jemně pršelo a Je před vodou tak tak chránila střecha z rezavých starých plechů a kusů vybledlého linolea, kterou byla pokryta jejich chýše v lomu. Vždycky když pršelo, čekali, že Adam vymyslí nějakou zábavu, a zatím ještě nebyli zklamáni. Nebyli zklamáni ani dnes. Adamovy oči plály ohněm, jaký zapaluje jen radost z vědění.

Než usnul na hromadě *Nových Vodnářů*, byly tři hodiny ráno.

"A taky se tam píše o chlápku, co se jmenoval Charles Fort," vykládal právě Adam. "Ten uměl přivolat déšť žab a takovejch věcí."

"Fakt?" žasla Pepřenka. "To je věc! Živejch žab?"

"Jasně že živejch," potvrdil Adam, který se začal opravdu rozehrávat. "Poskakovaly všude kolem a kvákaly a všechno. Lidi mu nakonec zaplatili velký peníze, aby odešel a... a..." horečnatě probíral paměť a pátral po něčem, co by jeho posluchače opravdu uspokojilo. Včera večer toho přečetl - na Adama - opravdu velmi mnoho, "...a on teda nakonec odplul na *Marii Celestě* a vynašel bermudské trojúhelníky. To je na Bermudách," přidal velkodušně informaci navíc.

"To tedy ne, to nemohl udělat," odpověděl mu Wensleydale odměřeně. "Protože o *Marii Celestě* jsme četli a nikdo na ní nebyl. Ta je právě slavná tím, že na ní nikdo nebyl. Našli ji, jak plavala dokola sem a tam a na palubě nebyla ani živá duše."

"Já přeci neřekl, že byl na palubě, když ji našli, nebo jo?" odpověděl mu Adam jízlivě. "Samozřejmě že na ní nebyl. Protože tam předtím přistálo UFO a odvezlo ho pryč. Já myslel, že tohle ví *každý*."

³⁷ Pozn. překl.: *Našli byste ji na každém slušném výboru z Elvise Presleyho.*

Oni se trochu uklidnili. Jakmile se začalo mluvit o UFO, byli na mnohem pevnější půdě. Nebyli si ještě tak docela jistí, jaký postoj mají zaujmout k novým UFO; poslouchali sice pozorně Adamovy přednášky na toto téma, ale novodobá UFO pro ně tak nějak neměla to správné kouzlo.

“Kdybych já byla emzák³⁸,” začala Pepřenka a vyjádřila tak mínění všech zbývajících členů Jich, “tak bych nechodila a nevykládala lidem o bůhvíjakém tajemném a kosmickém souladu. Řekla bych -” její hlas najednou zazněl hrubě a nosově jako hlas někoho, komu brání v řeči strašlivá kovová maska, “dohle je laserhovej dezintegrátor, dahže houhej dělad, co se di řehne, dy vzbhouřenec-hý mrase!”

Všichni nadšeně přikyvovali. Oblíbená hra provozovaná v lomu byla založená na sérii úspěšných filmů plných, laserů a robotů, v nichž vystupovala princezna s účesem podobným stereosluchátkům™. (Bez jediného slova bylo považováno za samozřejmé, že bude-li někdo muset hrát roli jakékoliv hloupé princezny, nebude to Pepřenka.) Hra však většinou skončila rvačkou o to, který z nich bude ten vyvolený, jenž si vezme starý uhlák a bude s ním ničit celé planety. Adam to uměl nejlépe - když hrál zlosyna, mluvil jako někdo, kdo by *opravdu* dokázal zničit celý svět. Oni byli samozřejmě na straně ničitelů planet, ovšem za podmínky, že *současně* budou zachraňovat i princeznu.

“No, já si myslím, že takové věci dělali *předtím*,” kličkoval Adam. “Jenže teď je to jiné. Teď kolem sebe mají to modré světlo a kudy chodí, tudy dělají dobré skutky. Je to takovej druh vesmírnejch policajtů, kteří chodí po světě a všem vykládají o kosmickém souladu a tak.” Nastala delší odmlka, v níž členové Jich uvažovali o smyslu onoho trestuhodného plýtvání schopnostmi normálně použitelného UFO.

“Vždycky přemýšlím o tom,” ozval se Brian, “proč jim začali říkat UFO, když všichni vědí, že jsou to létající talíře. Víte, co myslím, jsou to přece *známé*³⁹ létající objekty.”

“To všechno proto, že se to vláda snaží ututlat,” vysvětlil mu bez zaváhání Adam. “Každou chvíli na Zemi přistávají miliony létajících talířů a vláda to pořád tají.”

“A proč?” nechápal Wensleydale.

Adam, zaváhal. V tom, co přečetl, nenarazil na žádné jednoduché vysvětlení této nelogické skutečnosti. *Nový Vodnář* prostě považoval za základ víry jak své, tak svých čtenářů, že vláda se snaží všechno ututlat.

“Protože je to prostě *vláda*,” odpověděl nakonec Adam. “To vlády dělají. V Londýně mají celej velkej barák plnej knížek a věcí, který chtějí lidem utajit. První věc, co udělá předseda vlády, když přijde ráno do práce, je, že dostane na stůl seznam všech takovejch věcí, který se udály den a noc předtím, a on na to dá velký červený razítko.”

“Vsadil bych se, že si nejdřív dá hrnek čaje a *potom* teprve čte ten seznam,” prohlásil Wensleydale, který o prázdninách při jedné pamětihodné příležitosti navštívil svého otce v kanceláři, a vytvořil si tak o podobných úřadech jistou představu. “A baví se o tom, co bylo večer v televizi,” dodal.

“No, možná že jo, ale *hned* potom si vezme seznam a to červený razítko.”

“A na tom je ,Tohle utajte‘,” přidala se k hovorů Pepřenka.

“Na tom je ,Přísně tajné‘,” odmítl Adam rázně veškeré nežádoucí aktivity. “Je to jako s atomovejma elektrárnama. Ty taky pořád vybuhujou a rozšiřujou nebezpečný záření a to vláda taky tají.”

“Ty nevybuhujou *pořád*,” nesouhlasil s jeho tvrzením Wensleydale. “Můj táta říká, že jsou naprosto bezpečné a jenom díky nim nemusíme žít ve skleníku. A navíc mám velký obrázek jedné takové elektrárny v seriálu⁴⁰ a tam se vůbec nepíše o tom, že by mohla vybuchnout.”

“Jasně,” ozval se Brian. “Jenže jsi mi tu knihu pak půjčil a já si všiml, co bylo u toho obrázku *napsáno*.”

Wensleydale nejdřív zaváhal, ale pak prohlásil hlasem plným těžce zkoušené trpělivosti: “Briane, jenom proto, že tam je *napsáno rozšířený řez* -”

Došlo k obvyklé panici.

“Podívejte,” prohlásil Adam varovně, “tak chcete, abych vám vykládal dál, nebo ne?”

Stejně jako všechny, ani tahle šarvátka mezi duševně spřízněnými dušemi Jich nebyla nijak vážná a teď okamžitě skončila.

“Dobrá,” přikývl Adam. Pak se poškrabal za uchem. “Teď jsem kvůli vám zapomněl, kde jsem to vlastně skončil.”

“U létajících talířů,” napověděl mu Brian.

“Jo, jasně. No, takže když náhodou *opravdu* vidíte letět UFO, přijdou ti muži z vlády a rozmluví vám to,” začal Adam, který se rychle dostával do původního tempa. “Přijedou ve velkém černém autě. V Americe se to děje pořád.”

Oni vážně přisvědčili. Tohle byla věc, o které v žádném případě nepochybovali. Pro ně byla Amerika místem, kam se po smrti dostávali hodní lidé. Oni byli připraveni věřit tomu, že se v Americe může přihodit téměř všechno.

³⁸ Pozn. překl.: Ve *scifistických kruzích* notoricky známá zkratka z českého mimo-zemšťan (tedy Em Zet - emzák), podobné jako bernák z anglického Bug Eyed Monster (příšera s hmyzíma očima).

³⁹ Pozn. překl.: UFO - Unidentified Flying Objects - neznámé (neurčené) létající objekty. Přestože tyto objekty často vykazují různý tvar i velikost, je v Brianově teorii logický základ, protože většina z nás skutečně ví, o co se jedná. O létající talíře.

⁴⁰ Pozn. autora: Nejoblíbenější Wensleydaleho komiks vycházel na pokračování v týdeníku pro mládež. Měl čtyřidevadesát pokračování a Wensleydale měl všechna, jež vyšla, a k narozeninám si na ně přál vkusné desky, které dostal. Brianova četba se skládala z děl, v jejichž titulu bylo co nejvíce vykřičníků, například “Whizzz!!” nebo “Clang!!!”. Totéž platilo pro četbu Pepřenčinu, i když by ani po nejstrašnějšímu mučení nepřiznala, že si navíc kupuje i “Sedmnáctiletou”, která má obyčejnou nevýraznou obálku. Adam komiksy nečetl vůbec. Nikdy se v nich neděla ani polovina toho, co dokázal vymyslet sám.

“To tam musej mít pěkný dopravní zácpy,” uvažoval Adam nahlas, “když po celý Americe jezďej ti chlapi ve velkejch černejch bourákách a vysvětlujou lidem, co viděli UFO, že žádný UFO neviděli. Většinou ti řeknou, že jestli je uvidíš znova, stane se ti ,ošklivá nehoda’.”

“Nejspíš tě přejede velkej černej bourák,” usoudil Brian, který si strhával stroupek z kolena. Pak se mu najednou tvář rozzářila. “Představte si,” řekl, “že můj bratranec tvrdí, že v Americe jsou obchody, kde prodávají třicet devět různých druhů zmrzliny!”

To na chvíli umlčelo dokonce i Adama.

“Třicet devět zmrzlinovejch příchutí ani není,” odmítla jeho tvrzení Pepřenka. “Třicet devět příchutí zmrzliny není nikde na světě.”

“No, mohlo by, kdyby se smíchaly,” naklonil Wensleydale hlavu ke straně a zamžoural jako sova. “Podívej. Jahody a čokoláda. Čokoláda a vanilka.” Pak v duchu zapátral po dalších anglických příchutích. “Jahody a vanilka a čokoláda,” dodal nepřesvědčivě.

“A pak je tady Atlantida,” navázal na jeho slova Adam zvýšeným hlasem.

Tím opět získal jejich zájem. Milovali Atlantidu. Města, která zmizela pod mořskou hladinou, měla ulice přesně podle Jejich gusta. Napjatě naslouchali mírně zmatenému výčtu pyramid, prapodivných náboženských kultů a prastarých tajemství.

“A stalo se to najednou, nebo pomalu?” zeptal se Brian.

“No, bylo to najednou, ale úplně pomalu,” odpověděl mu Adam, “protože spousta obyvatel odplula ve člunech do ostatních zemí a ty naučila počítat a anglicky a dějepis a hodně dalších věcí.”

“No, nevím, co je na tom tak skvělého,” komentovala poslední větu Pepřenka.

“Mohla to být pěkná psina, když se to potápělo,” upřel Brian roztoužený pohled někam za pozemské obzory a přitom vzpomínal na rok, kdy Dolní Tadfield postihla záplava. “Lidi rozvázeli noviny a mlíko na lodičkách a nikdo nemusel do školy.”

“Kdybych byl *já* Atlantidaňan, tak bych tam zůstal,” prohlásil pevně Wensleydale. Jeho výrok vyvolal pohrdavý smích, ale on se nedal. “Stačilo by prostě si nasadit potápěčskou helmu a bylo by to. A zatlouct pořádně všechna okna a naplnit dům vzduchem. To by bylo něco.”

Adam na něj vrhl odměřený pohled, který měl vyhrazen pro každého z Nich, kdo přišel s něčím, o čem si Adam myslel, že to *nejdřív* mělo napadnout jeho.

“Nó, třeba to udělali,” připustil poněkud nejistě. “Nejdřív poslali pryč ve člunech všechny učence a učitele. Možná že když se to potopilo, všichni ostatní tam zůstali.”

“Ani by ses nemusel mejt,” nadchl se pro tuto variantu Brian, kterého rodiče nutili mýt se a koupat mnohem častěji, než mohlo být podle jeho soudu dobré pro zdraví. Na Brianovi se to ale stejně příliš nepoznalo. Bylo na něm prostě něco *zemitého*. “Protože by všechno bylo pořád čisté. A taky... taky bysme mohli pěstovat v zahradě mořský řasy a takový věci a štílet žraloky. A místo psa bysme si chovali chobotnici, nebo něco takového. A nebyla by tam vůbec žádná škola, nic takového, protože všichni učitelé by byli pryč.”

“Třeba tam pořád ještě někde žijou,” řekla Pepřenka.

Chvilí mysleli na Atlantidaňany, oblečené do tajemných, vodou rozevlátých rouch a s kulatými skleněnými nádobami na hlavách, kteří si hluboko pod rozbouřenými vodami oceánu užívají života.

“Ach jo,” řekla nakonec Pepřenka a tím velmi přesně shrnula pocity Jich všech.

“Tak co budeme dělat teď?” zeptal se Brian. “Už se trochu vyjasnilo.”

Nakonec si hráli na to, jak Charles Fort objevuje věci. Hra spočívala v tom, že jeden z Nich chodil se zbytkem starého deštníku v ruce kolem lomu, zatímco ostatní ho ohrožovali deštěm žab, přesněji řečeno jedné žáby. V jezírku se Jim víc žab nepodařilo ulovit. Byla to stará žába, která Je znala už hezkou dobu a byla ochotná posuzovat Jejich momentální zájem jako cenu, kterou platí za to, že v rybníčku není jediná dravá ryba a díky Jim se k němu neodváží přiblížit jediný dravý pták. Nějakou chvíli se dobromyslně účastnila celého dění, a když se jí zdálo, že pro věc udělala dost, odsákala do svého tajného a zatím Jimi neobjeveného úkrytu v drenážní trubce pod břehem rybníka.

A Oni šli domů na oběd. Adam cítil velkou spokojenost nad prací, kterou během dopoledne vykonal. Vždycky *věděl*, že svět je neobyčejné zajímavé místo, a jeho představitivost ho zabydlela piráty, bandity, špiony, astronauty a podobnými bytostmi. Jenže hlodal v něm čím dál tím silnější dojem, že kdyby to člověk vzal do důsledků, zjistil by, že všechny tyhle věci existují jen v knihách, ale ne už ve skutečnosti.

Na druhé straně všechny ty věci z *Nového Vodnáře* byly *opravdu* opravdické. Dospělí lidé o těch věcech napsali spoustu knih (*Nový Vodnář* byl plný nabídek takových knih) a Bigfoot a Yetti a mořské obludy a surreyská puma *skutečně* existují. Kdyby měl Cortés na vrcholku své kariéry v Darienu mokré nohy od chytání žab, byly by jeho a Adamovy pocity v této chvíli úplně stejné.

Svět byl překrásný a tajemný a on, Adam, stál přímo v jeho středu.

Zhltnut oběd a odebral se do svého pokoje. Pořád ještě mu zbývalo několik čísel *Nového Vodnáře*, která nepřečetl.

Z kakaa byla hustá tmavá sraženina, která vyplňovala sotva polovinu šálku.

Někteří lidé strávili desítky let ve snaze rozluštit a pochopit proroctví Agnes Magorésové. A většina z nich byla výjimečně inteligentní. Anatéma Novotriková, která byla Agnes Magorésové psychicky tak blízko, jak to jen její zděděné geny dovolily, z nich byla nejlepší. Jenže ani ona nebyla anděl.

Mnoho lidí, kteří se s Azirafalem setkali poprvé, si udělalo celkem rychle úsudek, který vycházel ze tří bodů: Za prvé, že je Angličan z jihu. Za druhé, že je teplejší než parta opic, která se nadýchala rajskeho plynu, a za třetí, že je inteligentní. Dva z těch bodů ovšem byly mylné. Nebe není Anglie, ať už si o tom jistí básníci myslí cokoli, a andělé jsou bezpohlavní, pokud se jednou za čas opravdu nerozhodnou dát si tu námahu. Ale inteligentní *byl*. A byla to andělská inteligence, která, přestože není nijak výrazně vyšší než inteligence lidská, je mnohem rozsáhlejší a zvýhodněná tisíciletou praxí.

Azirafal byl první anděl, který si pořídil počítač. Byla to levná, pomalá a nevzhledná záležitost, inzerovaná jako ideální pro malé podnikatele. Azirafal ho velmi nábožně používal ke svému účetnictví a zhotovoval na něm daňová přiznání, která byla tak přesná, že na něj daňový úřad pětkrát poslal hloubkovou kontrolu v hluboké víře, že jim tají přinejmenším nějakou tu vraždu.

Pak na něm ovšem prováděl i jiné výpočty, takové, jaké by nezvládl žádný jiný počítač na světě. Občas si něco zapsal na kus papíru, který měl položený u ruky. Ten byl pokryt značkami, kterým by porozumělo jen osm dalších lidí na zemi. Dva z nich byli nositeli Nobelovy ceny a jeden z těch zbývajících šesti slintal a nesměl dostat do ruky žádný ostrý předmět, protože by s ním mohl provést něco moc ošklivého.

Anatéma poobědvala studenou zeleninovou polévku a zahloubala se do svých map. Nebylo pochyb, že oblast kolem Tadfieldu se hemžila liniemi W-záření, některé z nich objevil dokonce už proslulý reverend Watkins. Ale pokud se dokonale nemýlila, linky začaly měnit svá postavení.

Strávila celý týden měřením s pomocí telepatodolitu a kyvadla⁴¹, a speciální mapa Tadfieldu teď byla pokryta množstvím malých bodů a šipek.

Nějakou dobu mapu studovala. Pak vzala fix a za občasných pohledů do svého zápisníku začala body spojovat.

Rádio měla puštěné, i když ho vlastně neposlouchala. Tak ji bez povšimnutí minula větší část denních zpráv, a teprve když se do jejího podvědomí vedralo několik klíčových slov, která na ni zapůsobila jako dohodnuté heslo, zbystřila pozornost.

Hovořil někdo, komu říkali mluvčí, a tón jeho hlasu neměl daleko k hysterii.

“...nebezpečí ani zaměstnancům, ani obyvatelstvu,” říkal právě.

“Mohli byste nám říci *přesně*, kolik radioaktivního materiálu uniklo?” zeptal se reportér.

Chvilí bylo ticho. “No, my bychom neřekli, uniklo,” ozval se nakonec znovu hlas mluvčího. “Neuniklo. Spíše bylo dočasně založeno.”

“Tím chcete říci, že materiál je stále ještě v komplexu elektrárny?”

“No, v žádném případě si nedovedu představit, jak by se dostal mimo něj,” zněla odpověď.

“A vzali jste v úvahu i možnost, že by za tím stála některá teroristická skupina?”

Nastala další odmlka. Pak mluvčí promluvil tichým hlasem člověka, který už toho má tak akorát dost a který dá, hned až tohle skončí, výpověď a začne chovat kuřata: “Ano, předpokládám, že musíme vzít v úvahu i něco takového. Potřebujeme jen najít teroristy, kteří dokážou odnést atomový reaktor z ochranného obalu, a to za chodu, a udělat to tak, že si toho nikdo nevšimne. Váží zhruba tisíc tun a je čtrnáct metrů vysoký. Je jasné, že to musí být velmi *silná* teroristická skupina. Možná byste mohl zavolat, pane, a zeptat se jich tím svým arogantním a obviňujícím hlasem taky na pár věcí.”

“Ale vy jste tvrdil, že elektrárna stále produkuje elektřinu,” zalapal redaktor po dechu.

“To je pravda.”

“Ale jak je to možné, když v ní není reaktor?”

I v rádiu jste mohli zachytit mluvčího napůl zlomyslný a napůl šílený úšklebek. Živě jste si dokázali představit, jak hrotem propisovací tužky pomalu sjíždí v týdeníku *Drůbeží svět* po sloupci inzerátů nadepsaných Farmy na prodej.

“To nevíme,” odpověděl. “Doufali jsme, že vás, chytráky z BBC, něco napadne. Vy přeci vždycky víte všechno nejlíp.”

Anatéma se znovu podívala na svou mapu.

Kresba, která tam vznikala, vypadala jako obraz galaxie nebo jeden z obrazců, jaké vidáme vyryté na keltských monolitech.

W-linie se měnily. Začínaly tvořit spirálu.

A střed spirály ležel - ne sice zcela přesně, protože z různých důvodů došlo při měření k jistým chybám, ale přece jen dost přesvědčivě - v Dolním Tadfieldu.

Téměř ve stejné chvíli, kdy si Anatéma prohlížela spirálu na své mapě, ale o několik tisíc kilometrů dál, najela zábavní jachta *Morbili* na mělčinu v místech, kde bylo tři sta fathomů⁴² vody.

Pro kapitána Vincenta to představovalo jen další problém. Tak například věděl, že by se měl spojit s majiteli jachty, ale v tomto zkomputerizovaném světě nevěděl ani v tu kterou hodinu, natož v ten který den, kdo momentální vlastníci jsou.

Počítače, to byl celý ten problém. Lodní doklady byl uloženy v lodním počítači a loď mohla během mikrosekund přejít pod tu státní vlajku, která pro ni byla momentálně nejvýhodnější. Všechna navigační zařízení a systémy řídil počítač a neustále upřesňoval jejich polohu prostřednictvím družice. Kapitán Vincent trpělivě vysvětlil majitelům, ať už to byl kdokoliv, že několik set metrů čtverečních ocelové obšívky a několik sudů nýtů by pro ně bylo za současného vytížení jachty mnohem lepší investicí, a bylo mu řečeno, že jeho doporučení neodpovídá dlouhodobým předpovědím poptávky a nabídky.

Kapitán Vincent měl silné podezření, že navzdory veškeré elektronice na palubě by měla loď mnohem větší cenu potopená než plovoucí a byla by šla ke dnu jako nejlépe zaměřený vrak v celé námořní historii.

Mimochodem to znamenalo i to, že on, kapitán, měl větší cenu mrtvý než živý.

Seděl u svého stolu a tiše listoval příručkou *Mezinárodních námořních kódů*, jejichž šest set stran obsahovalo krátké, ale obsažné věty sestavené tak, aby se s jejich pomocí dala vyslat zpráva o jakékoliv události na moři napříč celým světem s maximální výstižností a - to především - za minimální cenu.

Chtěl oznámit následující: Plul jsem jihojihovýchodně, souřadnice 33° S 47° 72, Z. První důstojník, který, jak jistě víte, byl vámi proti mé vůli delegován na palubu na Nové Guineji a patří pravděpodobně ke kmeni lovců lebek, usoudil podle jistých známek, že něco není v pořádku. Jak se zdá, zvedl se během noci poměrně rozsáhlý kus mořského dna. Na nově vzniklém ostrově je velké množství budov, z nichž mnohé připomínají pyramidy. Sedíme na nádvoří jedné z nich. Všude kolem stojí řady ošklivě vyhlížejících soch. Na palubu lodi vystoupili přátelští starci v dlouhých róbách a potápěčských helmách a šťastně se baví s cestujícími, kteří se domnívají, že celou záležitost zorganizovala vaše společnost. Žádám o radu a další příkazy.

Pátající prst se pomalu sunul po sloupci vět a najednou se zastavil. Staré dobré *Mezinárodní kódy*. Byly sestaveny před osmdesáti lety, ale lidé v oněch dnech skutečně pomysleli na každé nebezpečí, se kterým se mohla střetnout loď na širém moři.

Zvedl tužku a napsal: "XXXV QV VX."

Po dešifrování zpráva zněla: "Našel Atlantidu. Nejvyšší kněz právě vyhrál soutěž v hodu kroužky."

"To tedy v žádném případě není!"

"To teda v každém případě je!"

"To tedy není, abys věděl!"

"To teda sakra je!"

"To není - dobrá, a co tedy sopky?" Wensleydale se opřel o křídovou stěnu s triumfálním výrazem ve tváři.

"A co je s nima?" nechápal Adam.

"No co tedy všechna ta láva, která vytéká ze středu Země, kde je žhavé jádro?" odpověděl Wensleydale. "Byl o tom pořad v televizi. Uváděl ho David Attenborough, takže to musí být pravda."

Ostatní Oni se podívali na Adama. Bylo to, jako kdyby pozorovali tenisový zápas.

V lomu se teorie Dutozemě neujala právě nejlépe. Tahle klamná a přece tolik svůdná myšlenka, která obstála, i když ji zkoumali tak znamenití myslitelé jako Cyrus Read Teed, Bulwer-Lyton nebo Adolf Hitler, se teď klátila jako třtina ve větru žhavě obrýlené Wensleydaleho logiky.

"Já přece neřekl, že je dutá skrz naskrz?" ustupoval Adam takticky. "Nikdo neříkal, že je dutá skrz naskrz. Asi je to samá zem celý kiláky a kiláky a tam je místo na všechnu tu lávu a naftu a uhlí a tibetský tunely a takové věci. Ale potom už je dutá. To si aspoň někteří lidé myslí. A na severním pólu je díra, aby dovnitř mohl vzduch."

"Něco takového jsem tedy v atlase neviděl," popotáhl Wensleydale.

"Vláda jim to nedovolila dát na mapy, protože pak by tam chodili lidé a hledali by to," bránil Adam svou teorii. "To kvůli tomu, že ti lidi, co žijou vevnitř, nestojí o to, aby na ně pořad někdo čuměl."

"Co jsi myslel těmi tibetskými tunely?" zeptala se Pepřenka: "Řekl jsi tibetský tunely?"

"Jo. O těch jsem vám ještě neřekl?"

Všichni tři Oni zavrtěli hlavou jako jeden muž.

"To je fantastický. Znáte Tibet?"

Nejistě přikývli. V hlavách se jim vybavila celá řada představ: jakové, Mount Everest, lidé, kterým se říká běžci, malí hnědí muži podobní křížalám sedící na sněhu, další podobní lidé, kteří se učí kung-fu v prastarých chrámech, a snůh.

"Dobrá, a vzpomínáte si na všechny ty učitele, co utekli z Atlantidy, když se potápěla?"

⁴¹ Pozn. překl.: Kyvadlo (*pendl*) je podobně jako proutek (*virgule*) nástroj, který používají lidé nadaní telegnostickými (*zjednodušeně, i když ne zcela přesně bychom řekli věšteckými*) schopnostmi k hledání vody, podzemních dutin, ložisek kovů, ale i jiných anomálií, stejně jako ztracených předmětů a lidí. Jako kyvadla se používalo prakticky cokoliv od složitých konstrukcí po hodinky na řetízku, ale důležitá byla především schopnost toho kterého člověka. Německý telegnostik - pendlař F. Glahn o tom údajně řekl: "Ein guter Pendler kann mit einer Wurst pendeln." (Dobrému pendlaři stačí jako pendl třeba jen vuřt na provázku.)

⁴² Pozn. překl.: Fathom – sáh = cca 1.83 m.

Tři Oni znovu přikývli.

“Tak a právě někteří z nich šli do Tibetu a teď říděj svět. Říká se jim Tajní mistři. Asi proto, že jsou to učitelé. A oni si vybudovali takový tajný podzemní město, jmenuje se Shambala, a taky tunely, co vedou pod celým světem, takže vědí všechno, co se kde děje, a kontrolují to. Někteří lidi si myslej, že oni žijou pod pouští Gobi,” dodal s lehkostí znalece, “ale ti nejspolehnější znalci se přiklánějí spíš k Tibetu. Je to každopádně mnohem lepší místo na kopání tunelů.”

Oči všech Jich se podvědomě sklopily k hrubé zemi pokryté prachem, která tvořila dno lomu.

“Jak je to možný, že vědí všechno?” nechápala Pepřenka.

“No, stačí jim přece jenom poslouchat, chápeš?” vysvětloval Adam. “Sedí si prostě ve svých tunelech a poslouchají. Víš dobře, jaký mají učitelé uši. Slyší klidně šepot přes celou třídu.”

“Moje babička si vždycky dávala na stěnu sklenici nebo hrnek,” vzpomněl si Brian. “Říkala, že je to nechutné, jak slyší všechno, co se říká vedle u sousedů.”

“A ty tunely vedou všude?” ujíšťovala se Pepřenka a nespouštěla oči ze země.

“Po celém světě,” přisvědčil Adam pevně.

“To jim muselo trvat pěkně dlouho,” pochybovala Pepřenka nahlas. “Pamatuješ, jak jsme se pokusili vykopat ten tunel na poli. Byli jsme tam celé odpoledne, a když jsme se tam nakonec chtěli všichni vejít, byli jsme jako sardinky.”

“No jo, jenže oni to dělají už milion let. Když na to máš milion let, to se dají udělat *nějaký* tunely.”

“*Já* jsem si myslel, že Tibetany si porobili Číňani a Dillí Láma musel utéct do Indie,” ozval se znovu Wensleydale, ale bez své obvyklé jistoty. Wensleydale četl každý večer otcovy noviny, ale prozaická každodenní šed' pod silou Adamovy výřečnosti velmi rychle mizela.

“Vsadil bych se, že jsou tam dole i teď,” řekl Adam, který jeho poznámku ignoroval. “Jsou všude. Sedí pod zemí a poslouchají.”

Podívali se jeden na druhého.

“Kdybysme začali rychle kopat -” nadhodil Brian. Pepřenka, jejíž myšlenky byly o něco rychlejší, zasténala.

“Proč to říkáš!” vykřikl Adam. “To nám teda fakt pomůže, teď to tak můžem zkusit, překvapit je, fakticky, to se ti povedlo! Právě jsem myslel na to, že začneme kopat, a ty to musíš všechno pokazit a varovat je!”

“A já si myslím, že těch tunelů zase tolik nemají,” prohlásil Wensleydale tvrdohlavě. “To přece nedává žádný smysl. Tibet je odsud bůhví kolik tisíc kilometrů.”

“Jasně. Jasně že jo. Takže předpokládám, že o tom víš víc než madam Blatvatatska⁴³” ušklíbl se Adam.

“Podívej, kdybych byl *já* Tibetan,” začal Wensleydale velmi věcným tónem, “tak bych se prostě rovnou prohrabal do té dutiny uprostřed a pak bych chodil vevnitř sem a tam a vždycky bych prokopával tunel rovnou nahoru v místě, kam bych se chtěl dostat.”

Nad tím bylo třeba se chvíli zamyslet.

“No, musíš říct, že to je mnohem logičtější než nějaké složité tunely,” řekla po chvíli Pepřenka:

“To ano, fakt, a já si myslím, že oni to tak vlastně dělají,” přikývl Adam. “Na něco tak jednoduchého určitě přišli taky.”

Brian se díval zasněně k nebi a přitom prstem zkoumal obsah levého ucha.

“To je fakt sranda,” řekl nakonec. “Člověk stráví celý život chozením do školy a furt se učí všechno možný, ale aby ti tam řekli něco o bermudským trojúhelníku nebo ufonech nebo všech těch starech mistrech, co pobíhají pod zemí, to ne. Mě by jenom zajímalo, proč se musíme učit všechny ty nudný pitomosti, když bysme se mohli učit takový zajímavý věci, to mi teda řekněte.”

Tři hlasy mu nadšeně přisvědčovaly.

Pak šli a hráli si na Charlese Forta a na boj Atlantid'ánů proti starým tibetským mistrům, ale Tibetané protestovali, že použití prastarých laserů je podvod.

Bývaly *časy*, kdy byli lovci čarodějnic ve velké úctě, i když ta doba netrvala dlouho.

Tak například Matthew Hopkins, lovec čarodějnic v hodnosti generála, hledal v polovině sedmnáctého století čarodějnice v celé východní Anglii a účtoval každému městu nebo vesnici devět pencí za každou, kterou objevil.

V tom byla ta potíž. Lovci čarodějnic nedostávali hodinovou mzdu. Lovci čarodějnic, který strávil celý týden zkoumáním místních stařenek a nakonec řekl starostovi: “Výborně, tak jsem nenašel ani jednu, žádné špičaté klobouky v obci,” se dostalo jen vřelých díky, talíře vlažné polévky a velmi významného “sbohem”.

Aby si tedy vydělal, musel Hopkins najít čarodějnic co nejvíce. To ovšem zapříčinilo, že jeho popularita u vesnických radních byla menší než velmi malá a nakonec byl oběšen v jedné východoanglické vesnici jako čarodějník. Pověsili ho sami vesničané, kteří si uvědomili, o kolik klesnou jejich výdaje, když se zbaví prostředníka.

Mnozí považují Hopkinse za posledního velkého lovce čarodějnic. V tom mají, vzato všeobecně, pravdu. Avšak trochu jinou, než si myslí. Armáda lovců čarodějnic kráčí dál, jenže nenápadně a mnohem tišeji.

Faktem je, že už nemají generála.

⁴³ Pozn. překl.: *Blavatskaja Helena - spiritistka a theosofka ruská, rozená Hahnová (*1831 v Jekatěrinoslavi - + 1891 v Londýně). Konala daleké cesty jmenovitě v Asii, kde ji vábila mystická theosofie buddhistických a bráhmanských nauk. Usadivší se v Londýně, vydávala tam list “Luicfer, the Lightbringer”, v Paříži pak “La revue théosophique” a “Lotus bleu”. Hlavní dílo: The Secret Doctrine (2 svazky). Ottův slovník naučný, Praha 1996.*

Už nemají ani lovce plukovníka, lovce majora, lovce kapitána, dokonce ani lovce poručíka (ten poslední zahynul, když spadl roku 1933 z obrovského stromu v Caterhamu, kam vylezl s úmyslem získat lepší výhled na místo, kde se měly podle jeho přesvědčení odehrávat satanistické orgie nejdopornějšího druhu. Ve skutečnosti šlo o výroční večeři Sdružení caterhamských a whyteleafských trhovců s opékáním selat a tancem).

Stále ještě však existuje lovec seržant.

Stále ještě existuje i jeden lovec vojín. Jmenuje se Newton Pulsifer.

Ke svému místu se dostal na inzerát. Byl to inzerát v *Gazette* a skvěl se mezi ledničkou na prodej a ošatkou dalmatinů bez rodokmenu.

VSTUPTE DO ŘAD PROFESIONÁLŮ!

HLEDAJÍ SE POMOCNÍCI K BOJI S TEMNÝMI

SILAMI.

UNIFORMA A ZÁKLADNÍ VÝCVIK ZAJIŠTĚNY.

BRZKÉ POVÝŠENÍ JISTÉ.

STAŇTE SE MUŽEM!

O polední přestávce zavolal na udané číslo. Ozval se mu ženský hlas.

“Dobrý den,” začal opatrně. “Viděl jsem váš inzerát.”

“Kterýpak to byl, miláčku?”

“No, ten v novinách.”

“Rozumím, miláčku. Dobrá, madam Tracy odkrývá závoj každé odpoledne kromě čtvrtka. Společnosti vítány. Kdy byste chtěl prozkoumat Tajemství, drahoušku?”

Newton zaváhal. “Ten inzerát říkal ,vstupte do řad profesionálů’,” vypravil ze sebe nakonec. “Nemluvalo se tam o žádné madam Tracy.”

“Aha, tak to budete asi chtít pana Shadwella, tak vteřinku, mrknu, jestli je u sebe.”

Později, když už se s madam Tracy zdravili, se Newt dozvěděl, že kdyby byl volal na onen druhý inzerát, ten, který byl v časopise, byla by madam Tracy ochotna dát mu velmi kvalitní intimní masáž, a to každý večer s výjimkou čtvrtků. Existoval ještě jeden inzerát, vyvěšený jen v několika telefonních budkách. Když se Newt madam Tracy o mnoho dnů později zeptal, o co v tom inzerátu jde, odpověděla mu, že právě o ty čtvrtky.

Nakonec zaslechl zvuk kroků na holé kameninové podlaze, hluboké zakašlání a ve sluchátku se ozval hlas barvy starého pláště do deště.

“Ano.”

“Četl jsem váš inzerát. Vstupte do řad profesionálů. Chtěl bych se o tom dozvědět něco víc.”

“Ano. Dost lidí by se o tom chtělo dozvědět víc, a stejně tolik...” hlas se působivě vytratil a pak najednou zazněl znovu v celé síle, “by o tom raději nikdy neslyšelo!”

“Oh,” vyletělo Newtonovi z úst.

“Jak se jmenujete, mládenče?”

“Newton. Newton Pulsifer.”

“LUCIFER? Tak jste to říkal? Jste tedy výhonkem temnot a nečistých sil, k hříchu svádějící stvoření z hlubin pekelných, svůdné tělo vzešlé z nádob Hádu, ten, který je mučivě těžkým závazkem povinován svým styxským a pekelným pánům?”

“Ne, jmenuju se Pulsifer,” vysvětloval spěšně Newton. “S ,P‘ na začátku. O těch místech, co jste jmenoval, nic nevím, ale já pocházím ze Surrey.”

Hlas v telefonu teď zněl poněkud zklamaně.

“Aha. No dobrá. Takže Pulsifer. *Pulsifer*. Mám dojem, že jsem se s tím jménem už setkal.”

“To nevím,” odpověděl Newton. “Můj strýc má v Hounslow hračkářský obchod,” dodal pro případ, že by to pomohlo věci.

“Vášně?” řekl pan Shadwell.

Přízvuk pana Shadwella byl nezařaditelný. Bral se celou Británií jako přespolní orientační závod. Jednu chvíli vztekly velšský seržant, pak vyšší duchovní skotské církve, který někoho zahlédl pracovat v neděli, mezi tím nerudný dalelandský ovčák a po nich zatrpklý somersetský lakomec. Bylo jedno, kam se přízvuk dostal, vždycky patřil někomu, o koho nebylo co stát.

“Máte všechny zuby vlastní?”

“Cože? Jistě, kromě několika plomb.”

“Jste zdravý?”

“Předpokládám, že ano,” vykoktal ze sebe Newt. “Tedy určitě, vždyť kvůli tomu jsem chtěl vstoupit k domobraně. Brian Potter z kalkulačky už zvedne v benčpresu pěkných pár kilo. A taky byl na přehlídce a pochodovali před královnou matkou.”

“A co bradavky?”

“Prosím?”

“Bradavky, příteli, bradavky,” dotazoval se hlas neodbytně. “Kolik máte bradavek?”

“Eh. Dvě”.

“Výborně. A máte nějaké vlastní nůžky?”

“Cože?”

“Nůžky! Nůžky! Jste hluchý?”

“Ne. Ano, tedy, chtěl jsem říci, že mám nějaké nůžky. A nejsem hluchý.”

Z kakaa zbývala na dně šálku už jen vyschlá sedlina, na které začala vyrůstat zelená plíseň.

Azirafal sám byl pokrytý slabou vrstvou prachu.

Vedle něj na stole rostl štůsek papírů popsaných poznámkami. *Skvělá a přesná proroctví* se změnila ve směsku listů a papírových záložek, vyrobených z natrhaných listů *Daily Telegraphu*.

Azirafal se pohnul a poškrabal se na nose.

Už to skoro měl.

Už zachytil tvar události.

Nikdy se s Agnes nesetkal. Teď už věděl, že byla příliš chytrá. V běžném provozu jak Nebe, tak Peklo velmi rychle odhalilo prorocké tipy, a jakmile se tak stalo, začala ta či ona instituce vysílat na stejném duševním kanálu množství rušivých zvuků, které stačily zabránit nežádoucí přesnosti. I když něco takového bylo ve skutečnosti zapotřebí jen velmi zřídka, protože lidé obdaření darem jasnovidnosti si dokázali většinou sami najít něco, co je chránilo před představami, které jim vířily hlavami. Chudák starý dobrý svatý Jan měl například ty svoje muchomůrky. Matka Shiptonová pivo. Nostradamus zase velmi zajímavou sbírku různých orientálních léků a preparátů. Sv. Malachi destilační přístroj.

Starý dobrý Malachi. Byl to příjemný starý pán, který většinu času proseděl ve svém křesle, kde snil o budoucích papežích. Pravý umělec s destilační kolonou. Mohl z něj být skutečně velký myslitel, kdyby nebylo té jeho doma pálené žitné kořalky.

Smutný konec. Někdy se jeden musel vážně hodně přesvědčovat, že Nevýslovný plán byl vymyšlen opravdu dobře.

Vymyšlen dobře. Moment. On přece chtěl něco udělat. Aha, už ví. Zatelefonovat své spojce a vyjasnit si několik věcí.

Vstal, protáhl se a sedl si k telefonu.

Nakonec si pomyslel: proč ne? Za pokus to stojí.

Vrátil se ke stolku a probral se štůskem poznámek. Tahle Agnes byla fakticky moc dobrá. A chytrá. Přesná proroctví nikoho nezajímala.

S papírkem v ruce vytočil telefonní informační službu.

“Haló? Dobré odpoledne. Budu potřebovat jedno číslo v Tadfieldu. Možná že to bude Dolní Tadfield... Aha. Nebo v nejhorším Norton, neznám přesně uzlové číslo. Ano. Young. Jmenuje se Young. Lituji, křestní neznám. Aha. Dobrá, můžete mi je nadiktovat všechny? Děkuju vám.”

O kousek dál se z bloku čistého papíru zvedlo pero a dalo se do horečnatého psaní.

Při psaní třetího jména si zlomilo nožičku.

“Ah,” řekl Azirafal a jeho ústa se najednou pohnula zcela automaticky, zatímco jeho mysl doslova vybuchla.

“Myslím, že tohle je on. Děkuji vám. Jste velmi laskavá. Přeji vám hezký den.”

Téměř ve vytržení zavěsil, několikrát se zhluboka nadechl a vytočil další číslo. Poslední tři číslice mu dělaly poněkud potíže, protože se mu silně třásla ruka.

Zazněl tón, který hlásil, že telefon zvoní. Pak se ozval hlas. Byl to hlas člověka ve středním věku, ne nepřátelský, ale mírně rozmrzelý jako hlas člověka, který si zdříml a necítí se právě nejlépe.

Azirafalova ruka se roztřásla ještě víc.

“Haló?” ozvalo se ze sluchátka. “Haló!”

Azirafal se snažil ze všech sil sebrat.

“Promiňte,” vypravil ze sebe nakonec. “Dali mi správné číslo.”

Zavěsil.

Newt nebyl hluchý. A měl své vlastní nůžky.

Měl také obrovský štos novin.

Kdyby byl věděl, že vojenský život se skládá především z vystřihování článků z novin, nikdy by byl do té organizace nechodil.

Lovec seržant Shadwell mu ukázal seznam, který měl připíchnut na stěně svého malého bytu. Byt ležel v prvním patře, přímo nad obchodem pana Rajita, který vlastnil trafikou kombinovanou s půjčovanou videokazet. Na seznamu bylo:

1. Čarodějnice.

2. Nevysvětlitelné jevy, úkazy a události. A podobné věci, jako jsou tyhle.

Newton hledal. Povzdechl si a zvedl z hromady další noviny. Přelétl očima titulní stranu, otevřel je, vynechal stranu dvě (tam nikdy nic nenašel) a pak zrudl, když prováděl povinnou kontrolu bradavek v rubrice “pro pány”. Na tom Shadwell trval. “Nesmíme jim věřit, těm mazaným lumpům,” prohlásil. “Přesně to by jim bylo podobné, těm mazaným čarodějnicím, ukázat se na takovém místě, aby nás vyprovokovaly.”

Na straně devět zíral ze snímku pár v černých rolácích. Tvrdili, že vedou největší čarodějnickou společnost v Saffron Waldenu a že dokážou obnovit sexuální sílu za požití malých a velmi falicky vyhlížejících panenek. Redakce listu nabízela deset takových panenek čtenáři, který jim zašle nejlepší příběh na téma "Největší ostuda, kterou mi připravila má impotence". Newt článek vystříhl a vlepil ho do výstřížkové knihy.

V té chvíli někdo tlumeně zaklepal.

Newt otevřel. Za dveřmi stál štos novin. "Uhněte, vojine Pulsifere," vyštěkl štos a vkolébal se do místnosti. Noviny se zřítily na podlahu a odkryly tak seržanta Shadwella. Ten si nejdříve se zarudlou a bolestivě staženou tvář sípavě odkašlal a pak si rychle zapaloval cigaretu, která, mu uhasla.

"Měli bychom ho pozorovat. Je jedním z *nich*."

"Kdo, pane?"

"Uklidněte se, vojine. On. Ten malý hnědý mužík. Pan takzvaný Rajit. To všechno ty strašné cizozemské *umělecké* předměty. Zlatě obarvení bohové s rubínově červenýma očima. Ženské s příliš mnoha rukama. A spousta čarodějek.

"Ale on nám dává balíky novin zadarmo, seržante," upozorňoval ho Newt, "a to ještě ne příliš starých."

"A taky vúdú. Vsadím se, že provozuje vúdú. Obětuje kuřata baronu Sobotovi. Znáte to, je ten vysoký tmavý chlápek v cylindru. Dokáže přinutit lidi vstát z mrtvých a oni pro něj musí o sabatu pracovat." Shadwell lítostivě popotáhl.

Newt si pokusil představit Shadwellova domácího jako provozovatele vúdú. Pan Rajit skutečně pracoval i o sabatech. Se svou buclatou ženou a stejně buclatými a rozesmátými dětmi pracoval pořád, bez ohledu na kalendář, a neustále se snažil ukojit potřebu celého okolí co do nealkoholických nápojů, bílého pečiva, tabákových výrobků, sladkostí, novin a časopisů. Kromě toho prodával i nějakou tu měkkou pornografii, na kterou stačilo Newtonovi jen pomyslet a už mu vstupovaly slzy do očí. To nejhorší, co by pan Rajit podle Newtonových představ dokázal dělat s kuřaty, by bylo prodávat je s prošlou záruční lhůtou.

"Ale vždyť pan Rajit je z Bangladéše nebo Indie nebo odněkud odtamtud," řekl. "Já si myslel, že vúdú pochází odněkud z Karibského moře."

"Aha," prohlásil lovec čarodějnic seržant Shadwell a nasál z cigarety, nebo se tak tvářil. Newt vlastně nikdy neviděl žádnou z cigaret, které jeho nadřízený kouřil - to proto, že seržant držel ruce velmi zvláštním způsobem u sebe. Dokonce když dokouřil, nechával jaksi záhadně mizet i nedopalky. "Aha."

"No a nepochází?"

"To jsou utajené záležitosti, příteli. Vnitřní vojenská tajemství armády lovců čarodějnic. Až budete dokonale zasvěcen, poznáte i onu tajenou pravdu. Některá vúdú skutečně pocházejí z Karibské oblasti. To vám klidně přiznám. Ano, připouštím. Kromě toho *nejhoršího*. Ten nejstrašnější, nejtemnější druh pochází z... no... z toho..."

"Bangladéše?"

"Ehmm! Tak, mládenče, to je ono. Vzal jsi mi slova přímo z úst. Je to Bangladéš. Přirozeně."

Shadwell nechal zmizet nedopalek cigarety a ubalil si další. Dělal to tak, že Newt nezahlédl ani papírek, ani tabák.

"Máte něco, lovče vojine?"

"No, bylo by tady tohle," ukázal mu Newton výstřížek.

Shadwell se na papír sotva podíval. "Jo *tihle*," ušklíbl se. "To jsou jen samé pitomosti. Tvrdí o sobě, že jsou strašliví čarodějové, co? Zkontroloval jsem si je už vloni. Zajel jsem tam, chráněn svým brněním svatých ctností a vyzbrojen balíčkem pevného podpalovače, vnikl jsem na ono místo a zjistil, že jsou čistí jako lilie. Pokoušejí se tím zamaskovat to, že prodávají s pomocí inzerátů načerno med a mateří kašičku. Samý kecy. Ti by si nevšimli domácího ducha, ani kdyby jim ožvykal záložky u kalhot. Ostuda. Už to dávno není, co to bývalo."

Sedl si a nalil si ze špinavé termosky šálek přeslazeného čaje.

"Už jsem vám vyprávěl, jak jsem se dostal do armády já?" zeptal se.

Tu větu vzal Newt jako záminku k tomu, aby se mohl posadit. Zavrtěl hlavou. Shadwell si zapálil neviditelnou cigaretu svým otlučeným ronsonem a spokojeně si odkašlal.

"Byl to můj spoluvězeň. Lovec kapitán Efolkes. Deset let za zhářství. Vypálil hnízdo čarodějnic ve Wimbledonu. Byl by je dostal všechny, ale vybral si špatný den. Skvělý chlap. Vyprávěl mi o tom boji o velké válce mezi Nebem a Peklem... To on mi odhalil vnitřní tajemství armády lovců. Domácí duchové, mateřská znamení. Bradavky. Všechno..."

Věděl, že umírá, rozumíte. Potřeboval někoho, kdo by nesl dál pochodeň. Tak jako teď vy..." zavrtěl hlavou.

"Jo, tak špatně na tom dneska jsme, mladíku," povzdechl si. "Před pár sty lety jsme byli mocní. My jediní jsme stáli mezi světem a temnotou. My byli tou tenkou rudou linkou. Tenkou ohnivou linkou, aby bylo jasno."

"A já myslel, že církev..." začal Newton.

"Pah!" odfrkl si Shadwell pohrdavě. Newton to slovo viděl několikrát vytištěné, ale tohle bylo poprvé, kdy je slyšel někoho opravdu vyslovit. "Církev? Co ty pro to udělaly? Ty jsou stejně špatné. Ty samé obchodní triky. Přece si nemyslíte, že ty chtějí zničit Zlého? To by si podezřívaly větev samy pod sebou, kdyby to udělaly, tak musí jít od války, to by byl jejich konec, protože by si zničily jediný důvod své existence. Když se vypravíš na tygra, nechceš mít jako průvodce na cestě společníky, jejichž představa boje se šelmou spočívá v tom, že ji budou krmit. Ne, mládenče. Zůstává to na nás. My jsme ti, kteří musí bojovat proti Temnu."

Na okamžik se kolem rozhostilo ticho.

Newton se vždycky snažil vidět v každém to nejlepší, ale už nedlouho potom, co vstoupil do ALČ (Armáda lovců čarodějnic), došel k názoru, že jeho nadřízený je osobnost vyvážená asi jako pyramida postavená na špičku. "Krátko" pro něj bylo méně než pět vteřin. Velitelství ALČ byla páchnoucí místnost, jejíž stěny měly barvu nikotinu, kterým byly

ve skutečnosti potaženy, a podlaha vypadala jako posypaná silnou vrstvou cigaretového popela. A to také byla. Malému čtverci koberce na podlaze se Newt, bylo-li to jen trochu možné, vyhýbal, protože mu pod nohama čvachtal.

Na jedné ze stěn visela zažloutlá mapa britských ostrovů, ve které byly tu a tam zapíchnuty malé papírové praporky, většina z nich v takovém okruhu kolem Londýna, kam se dalo dojet na víkendovou zpáteční jízdenku.

Newton tady však několik minulých týdnů vydržel, protože se jeho zhrožený úžas změnil ve zhrožený soucit a pak v jakýsi druh zhrožené sympatie. Jak se ukázalo, byl Shadwell asi sto pětadesát centimetrů vysoký a oblékal se do něčeho, co - ať už to bylo cokoli - se jevílo dokonce i lidem s hodně krátkou pamětí jako velmi starý plášť do deště. Stařík měl stále ještě všechny své zuby, ale to snad jen proto, že by je nikdo jiný nechtěl. Stačilo by, aby jediný z nich položil pod polštář, a víla zubníčka by pravděpodobně odevzdala svou kouzelnou hůlku a odešla do penze.

Zdalo se, že se žije jen sladkým čajem, kondenzovaným mlékem, ručně balenými cigaretami a jakousi umíněnou vnitřní energií. Shadwell měl Poslání a tomu podřídil veškeré možnosti své duše a slev poskytovaných penzistům. On ve svou věc věřil. Poháněla ho jako turbína.

Newton Pulsifer v životě žádné Poslání neměl. A taky, alespoň pokud si pamatoval, nikdy na nic nevěřil. Bylo to zvláštní, protože by si docela přál na něco *věřit*. Uvědomoval si totiž, že víra je záchranný pás, s jehož pomocí mnoho lidí propluje rozbouranými vlnami života. Byl by rád věřil ve Všemohoucího Boha, i když by si s ním rád alespoň půlhodinku pohovořil, než by se konečně svěřil do jeho správy, protože by si rád vyjasnil jednu nebo dvě drobnosti. Seděl v kostelích mnoha církví a čekal na onen známý záblesk modrého světla, ale ten nepřišel. Pak se zkoušel stát přesvědčeným ateistou, jenže ani tady se mu nepodařilo získat to skálopevné přesvědčení, že je na správné cestě. A politické strany - ty se mu zdály jedna vedle druhé stejně nečestné. Účasti na ekologickém hnutí se vzdal potom, co ekologický časopis, který si předplatil, přinesl plán ekologické zahrady s uzavřeným výměnným systémem a v něm mimo jiné umístil výběh ekologického kozla do vzdálenosti necelého metru od ekologických úlů. Newt strávil poměrně mnoho času u své babičky na venkově a byl přesvědčený, že toho ví poměrně dost jak o zvycích kozlů, tak o chování včel. Na základě oněch zkušeností došel k názoru, že časopis vydává spolek maniaků v montérkách s laclem. Kromě toho se v časopise příliš často užívalo slovo "společnost". Newton měl už dlouho podezření, že lidé, kteří pravidelně užívají slovo "společnost", ho používají v tom konkrétním smyslu, který zahrnuje jejich osobu, rodinu a několik lepších kamarádů.

Pokusil se uvěřit ve Vesmír, což se mu zdálo docela přijatelné. To mu ovšem vydrželo jen do chvíle, kdy se mu do rukou dostalo pár těch nových knih, které mají v titulu slova jako Chaos a Čas nebo Kvantum. Nakonec zjistil, že dokonce ani lidé, jejichž zaměstnáním, abychom tak řekli, Vesmír je, v něj nevěří. Naopak, většina z nich byla ještě pyšná na to, že vlastně ani přesně neví, co to je, nebo jestli může něco takového vůbec teoreticky existovat.

To bylo pro Newtonovu přímočarou mysl nepřijatelné.

Newton nikdy nevěřil na Vlčata a později, když už byl dost starý, ani na samotné skauty.

Byl ale připravený věřit, že zaměstnání mzdového účetního ve společnosti United Holdings, která se věnovala práci mezi těmi sociálně nejslabšími, patří k nejnudnějším na světě. A jak vypadal Newton Pulsifer jako člověk? Odpověď je jednoduchá. Kdyby byl vlezl do telefonní budky a náhodou se proměnil, mohl z ní vyjít jako Clark Kent.

Newton zjistil, že má Shadwella docela rád. Kupodivu se to stávalo často a Shadwell to nesl dosti dotčeně. Rajitovi ho měli rádi, protože nakonec vždycky zaplatil nájemné a nedělal v domě žádné nepříjemnosti. Byl rasista, to snad, ale takovým tím všeobecným nevyhraněným způsobem, že to nebylo ani v nejmenším urážlivé - bylo to prostě tím, že Shadwell nenáviděl všechny lidi na světě bez ohledu na kastu, barvu nebo vyznání a nehodlal dělat žádné výjimky.

Madam Tracy ho měla také ráda. Newt velmi překvapilo, když zjistil, že obyvatelka vedlejšího bytu je žena středního věku a mateřských způsobů. Její pánští návštěvníci za ní chodili spíše na šálek čaje a kus příjemné řeči než za tou trochou masážních služeb, které jim ještě byla schopna poskytnout. Občas, zvláště takhle v sobotu večer, když Shadwell vypil nějaký ten gin, postavil se do chodby před její dveře a vykřikoval věci jako "nevěstko babylonská!". Madam Tracy ale řekla Newtovi mezi čtyřma očima, že za to byla Shadwellovi moc vděčná, i když nejbliž k Babylonu byla v Torremolinos. Jenže tohle je jako neplacená reklama, říkala.

Řekla, že jí vůbec nevadí, když jí během jejich odpoledních seancí nadává a buší do zdi. Má prý už v kolenou revma a nedokáže tak docela přesně ovládat věstecký stolek, takže nesrozumitelný hlas a tlumené údery jí občas přijdou docela vhod.

V neděli mu vždycky uvaří nějakou tu večeři a nechá mu ji na prahu, přikrytou druhým tácem, aby jídlo zůstalo teplé.

Shadwella prostě člověk musí mít rád, tvrdila. Vždyť on udělal tolik dobrého, že by mu to nemohla oplatit, ani kdyby ho vlastnoručně krmila.

Newt si vzpomněl na ostatní výstřižky. Přistrčil je po stole k Shadwellovi.

"Co je to?" zeptal se Shadwell s podezřením.

"Úkazy," odpověděl Newt. "Říkal jste, abych hlídal i různé úkazy. Obávám se, že dneska je mnohem víc úkazů než čarodějnic."

"Někdo střílel králíky stříbrnými kulkami a hned druhý den se zjistilo, že jedna bába z vesnice napadá na nohu?" Shadwellovi přeběhl po obličejí stín naděje.

"Obávám se, že ne."

"Pochcípaly nějaké krávy, když se na ně podívala místní stařena?"

"Taky ne."

"Tak o co jde?" zamračil se Shadwell. Pomalu se došoural k otlučené kredenci a vytáhl z ní plechovku kondenzovaného mléka.

“Dějí se podivné věci,” řekl Newt.

Na tomhle strávil tři týdny. Shadwell si nechal ty noviny málem přerůst přes hlavu. Tedy přesněji řečeno nechal si přes hlavu přerůst celé štosity novin. Některé z nich byly staré několik let. Newt měl velmi dobrou paměť - možná díky tomu, že se během těch pětadvaceti let, která byl na světě, se nestalo nic, co by mu ji vyplnilo - a začal být odborníkem na různé ezoterické záležitosti.

“Zdá se, že je každý den něco nového,” upozorňoval Shadwella Newt a zalistoval výstřižky. “Něco velice zvláštního se děje s atomovými elektrárnami, a jak se zdá, nikdo neví co. A objevilo se několik lidí, kteří tvrdí, že se z mořského dna zvedla dávno ztracená Atlantida.” Pyšně se rozhlédl po výsledcích své práce.

Shadwell propíchl kapesním nožem plechovku s mlékem. Odněkud se ozvalo vzdálené zvonění telefonu. Ani jeden z mužů si ho nevšímal. Stejně byly všechny hovory pro madam Tracy a některé z nich nebyly určeny pro mužské uši. Když tady byl Newt první den, zvedl zcela automaticky telefon, pozorně vyslechl otázku a řekl: “Soupravu Mark a Spencer ze stoprocentní bavlny se zesíleným předním dílem slipů, proč vás to zajímá?” Sluchátko v ruce mu zmrtvělo.

Shadwell se zhluboka nadechl. “Ach, ale to nejsou skutečné úkazy,” zavrtěl hlavou. “Nedovedu si představit, jak by to dělaly nějaké čarodějnice. Ty se spíš snaží většinu věcí potopit, rozumíte.”

Newt několikrát otevřel a zavřel ústa.

“Jestliže chceme být ve svém boji proti čarodějnictví opravdu silní, nemůžeme si dovolit nechat se rozptylovat něčím takovým,” pokračoval Shadwell. “Nemáte tam něco, co by trochu víc zaváňelo čarodějnictvím?”

“Ale Američani tam vysadili námořní pěchotu, aby to chránili před...” zasténal Newt. “Neexistující světadíl...”

“A našli tam nějaké čarodějnice?” zeptal se Shadwell a poprvé se zdálo, že v něm zadoutnal jistý zájem.

“To se ve zprávách neříká,” odpověděl mu Newt.

“No, tak je to jasné. Nejde o nic jiného než o politiku a územní zájmy,” prohlásil Shadwell odmítavě.

Ve dveřích se objevila hlava madam Tracy. “Kuk, pane Shadwelle,” zavrkala a přátelsky zamávala na Newta. “Máte na drátě nějakého pána. Dobrý den, pane Newtoně.”

“Odstupte, nevěstko,” odpověděl automaticky Shadwell.

“Zdá se, že je to velmi distinguovaný pán,” oznámila mu madam Tracy, která si jeho poznamenek nevšímal. “A na neděli jsem nám koupila pěkný kousek jater.”

“To raději zasednu k večeři s ďáblem, ženská.”

“Takže kdybyste mi laskavě vrátil talíře od minule... tak budete hodný,” přikývla madam Tracy a vykolébala se na svých deseticentimetrových podpatcích z místnosti, aby se vrátila k tomu, z čeho ji telefon vyrušil, ať už to bylo cokoli.

Newt si začal znovu prohlížet své výstřižky, zatímco brumlající Shadwell se vydal k telefonu. Newt si znovu přečetl ten o kamenech ve Stonehenge, které se začaly na svých místech přeskupovat jako železné piliny v magnetickém poli.

Jen tak na půl ucha vnímal Shadwellův rozhovor.

“Kdo? Aha. Jistě. Ano. Neříkejte? A o jaké věci by se to jednalo? Rozumím. Jistě, jak si přejete, pane. A kdeže je to místo?”

Ale jak bylo vidět, pohybující se menhiry nebyly Shadwellovým šálkem čaje, přesněji řečeno jeho plechovkou kondenzovaného mléka.

“Dobrá, samozřejmě,” ujišťoval Shadwell volajícího. “Pustíme se do toho ihned. Nasadím na to svoje nejlepší lidi a zanedlouho vám oznámím úspěšné splnění úkolu. O tom nepochybuje. Tak na shledanou, pane. A požehnání s vámi.” Ozvalo se klapnutí sluchátka a pak Shadwellův hlas, který najednou pozbyl, abychom tak metaforicky řekli, svého obranného postoje. “Drahý hochu! Ten jižanský teplouš⁴⁴!”

Došoural se zpět do místnosti a podíval se na Newta, jako by zapomněl, co tady vlastně dělá.

“O čem jsme to naposled mluvili?”

“O všech těch věcech, které se teď dějí po celém světě -” začal Newt.

“Jo,” přikývl Shadwell, ale díval se na něj, jako by ho neviděl, a zamyšleně si poklepával prázdnou plechovkou od mléka o zuby.

“No, pak je tady to malé městečko, ve kterém měli v poslední době přímo zázračné počasí,” pokračoval bezradně Newt.

“Cože? Myslíš jako déšť žab a takové věci?” a bylo vidět, že se duchem vrátil.

“Ne, ale bylo tam celý rok počasí docela normální.”

“Tomu ty říkáš ‚nadpřirozený úkaz‘?” ušklíbl se Shadwell. “Já viděl věci, při kterých by se ti vlasy stočily jako dráty, mladíku.” Začal si znovu poklepávat plechovkou o zuby.

“A vy víte o jiném místě v zemi, kde by bylo celý rok normální počasí?” bránil se Newt, kterého se Shadwellův nezáměr dotkl. “Pocasí, které opravdu odpovídá ročnímu období, *není* normální, seržante. Na Vánoce tam byl sníh. Kdy jste vy viděl naposledy sníh na Vánoce? A dlouhý horký srpen? Každý rok? A nádherné vlháké a barevné podzimy? Takové počasí, o jakém jste snil jako dítě? Aby na Medarda nepršelo a na Štědrý den byl všude sníh?”

Shadwellův pohled se rozostřil. Zarazil se s plechovkou od mléka na půl cestě k ústům.

“Já nikdy nesnil, když jsem byl dítě,” odpověděl tiše.

Newt si uvědomil, že se přiblížil k okraji jakési hluboké a temné propasti. Rychle v duchu ucouvl.

⁴⁴ Pozn. autora: *Shadwell nenáviděl mimo jiné všechny lidi, kteří žili na jih od něj, a podle jeho chování bychom se mohli domnívat, že on jediný stojí na severním pólu.*

“Je to prostě velice divné,” řekl. “V tom článku se k tomu vyjadřuje nějaký meteorolog a mluví o průměrech, normálech, mikroklimatech a takových věcech.”

“A co to jako znamená?” zeptal se Shadwell.

“To znamená, že neví, jak je to možné,” odpověděl mu Newt, který nestrávil část svého života na pobřeží úřední instituce, aniž by nějakou tu věc nepochytil. Vrhla na seržanta kosý pohled.

“Čarodějky jsou přece známé mimo jiné i tím, že dokážou ovlivnit počasí. Díval jsem se na to do odborné literatury.”

Oh bože, nebo kterákoliv jiná vhodná entita, nenech mě celé další odpoledne vystříhovat zbytečné články z novin v téhle příšerné místnosti podobné popelníku. Vyved' mě na čerstvý vzduch. Dovol mi alespoň chvíli dělat to, co je pro LČ (lovce čarodějek) ekvivalentem nejoblíbenější německé zábavy - vodního lyžování.

“Je to jen pětadesát kilometrů odsud,” mluvil jako had v ráji. “Myslel jsem si, že bych tam mohl zítra zajet a tak trochu se tam porozhlédnout. Benzin bych si zaplatil sám,” dodal ještě.

Shadwell si zamyšleně utřel horní ret.

“Nejmenuje se to místo čirou náhodou Tadfield, že ne?”

“Přesně tak se jmenuje, pane Shadwelle,” podíval se na něj Newt užasle. “Jak jste to uhodl?”

“Tak by mě zajímalo, co to na nás ten Jižan hraje?” vydechl Shadwell téměř neslyšně.

“Táák dobrá,” pokračoval pak hlasitě. “Ale proč ne?”

“Kdože co hraje, seržante?” nechápal Newt.

Shadwell si ho nevšímal. “Áno. Myslím, že to nemůže věci uškodit. Říkal jste, že byste zaplatil benzin?”

Newt přikývl.

“Takže se tady zastavte ráno v devět,” rozhodl Shadwell. “Než se vydáte na cestu.”

“A proč?”

“Pro své brnění svatých ctností.”

Těsně potom, co Newt odešel, zazvonil telefon znovu.

Tentokrát to byl Crowley, který vydal Shadwellovi přibližně stejné instrukce jako předtím Azirafal. Shadwell je pro formu vyslechl až do konce, zatímco madam Tracy stála za ním a potěšeně se usmívala.

“Dva hovory v jediném dni, pane Shadwelle,” řekla. “Vaše malá armáda musí snad vyrážet do pole!”

“Ach, pryč s vámi, vy zhýralá bezectná nádobo,” zabručel Shadwell a zabouchl za sebou dveře. Tak Tadfield, pomyslel si. Tak dobrá. No, pokud nám zaplatí ušlý čas a výdaje...

Ani Azirafal, ani Crowley armádě lovců neveleli, ale oba o ní věděli a podporovali ji, protože si byli jistí, že by ji odsouhlasili i jejich nadřízení. Proto se objevila na seznamu Azirafalových spolupracovníků. Vždyť to koneckonců byla armáda lovců *čarodějnic* a jeden musí podporovat každého, kdo chce bojovat proti čarodějnicím, stejně jako USA musí podporovat každého, kdo se nazve antikomunistou. Důvod, proč byli lovci i na Crowleyho seznamu, byl o něco jednodušší. Ti tam dole totiž věděli, že lidé Shadwellova typu věci Zla neublíží. Spíš naopak.

Abychom se vyjadřovali teoreticky přesně, ani Shadwell ALČ nevelel. Podle Shadwellových výplatních listin jí velel lovec generál Smith. Tomu podléhali plukovník Green a plukovník Jones, lovec major Jackson, Robinson a Smith (nebylo mezi nimi žádné příbuzenstvo). Pak tady byli lovci major Omáčník, Pocínovaný, Mlíko a Konvička. Jmenovali se tak proto, že na tomto místě už Shadwellovi začala docházet fantazie. A následovali lovci kapitáni Smith, Smith, Smith a Smythe a tak dále. A pět set lovců - vojínů a desátníků a četařů. Mnoho z nich se jmenovalo také Smith, ale na tom nezáleželo, protože ani Azirafal, ani Crowley se neunavovali dojít při kontrole výplatních listin tak daleko.

Vždyť nakonec o nic nešlo, kdyby se částky, které obě strany Shadwellovi platily, sečetly, dělalo by to jen nějakých 60 liber ročně.

Shadwell to v žádném případě nepovažoval za nějakou podvodnou, nebo dokonce kriminální činnost. Armáda, to bylo svaté poslání a člověk se nakonec něčím živit musel. A peníze už se nehrnuly, jako tomu bývalo dřív.

Sobota

Toho časného sobotního rána, rána posledního dne světa, byla obloha rudější než krev.

Muž z International Expressu projel velmi opatrně, rychlostí sotva nějakých padesát kilometrů v hodině zatačku, přeřadil na dvojku a vyjel na travnatou krajnici.

Vystoupil z dodávky a okamžitě se vrhl do příkopu, aby unikl přijíždějícímu kamionu, který se vyřítil ze zatačky přinejmenším stovvacítkou.

Vstal, sebral ze země své brýle, nasadil si je, našel blok příjemek a propisovací tužku, otřel si z uniformy bláto a stébla trávy, a jako kdyby ho to napadlo teprve dodatečně, zahrozil pěstí za kamionem, který se rychle zmenšoval v dálce.

“Tyhle mizerné nákladáky by měli zakázat, nemaje ani trochu úcty k ostatním účastníkům silničního provozu, to je moje řeč, a taky bych mu řekl svoje - pamatuj, že bez auta jsi taky jenom obyčejnej podělanej chodec, hochu, to bych mu řekl a taky...”

Slezl z travnaté krajnice, přešel nízký živý plot a stanul na břehu řeky Uck.

Doručovatel expresní společnosti se vydal po břehu a v rukou nesl balíček.

O kus dál seděl na břehu řeky mládenec, celý v bílém. Byl to jediný člověk v dohledu. Měl bílé vlasy, křídově bledou pleť a seděl nehybně, s očima upřenými na řeku, jako by obdivoval výhled. Vypadal tak, jak museli vypadat romantičtí básníci z viktoriánských dob, než na nich začaly hlodat souchotiny a drogy.

Muž z International Expressu to nedokázal pochopit. Tím myslíme to, že za starých časů, a ne zase *tak* starých, na břehu řeky seděl rybář každých pár metrů, hrály si tam děti a zamilované párky tam chodily poslouchat šumění řeky, držet se za ruce a užít si všechnu tu sentimentalitu při susexském západu slunce. On sám to s Maud, tedy se svou ženou, dělával, než se vzali. Vždycky ji tady pěkně posadil... a při jedné zvláště podařené příležitosti dokonce položil...

Časy se mění, pomyslel si nostalgicky muž z International Expressu.

Ted' po řece netečně pluly prapodivné útvary z nažloutlé pěny a hnědého kalu a často ji pokrývaly v celých pásech. A hladina řeky tam, kde byla náhodou vidět, byla pokryta tenkou duhovou vrstvičkou petrochemických produktů.

Ozvalo se hlasité zapleskání. Párek divokých hus, který byl vděčný za to, že je po dlouhé a únavné cestě přes severní Atlantik konečně zase zpátky v Anglii, přistál na duhové hladině řeky a potopil se beze stopy.

To je ale legrační svět, pomyslel si posel z International Expressu. Tady je Uck, kdysi nejkrásnější řeka v téhle části světa, a dneska je z ní jen opěvovaná průmyslová stoka. Labuť v ní jdou ke dnu a ryby plavou po hladině.

Tak to je celý ten jejich pokrok. Pokrok nikdo nezastaví.

Došel k muži v bílém.

“Promiňte, pane. Mám tu čest s panem Zemvirem?”

Muž v bílém mlčky přikývl. Dál upíral pohled na řeku a očima sledoval jeden zvláště vydařený pěnový útvar.

“Jaká to krása,” zašeptal. “Je to všechno tak neuvěřitelně krásné.”

Doručovatel v tom okamžiku zjistil, že nenachází slov. Pak se ale zapnul jeho automatické systémy. “Je to ale zvláštní svět, pane, vidíte, tedy abychom si rozuměli, člověk jezdí po celém světě a rozváží zásilky a pak se ocitne tady, abych tak řekl na prahu vlastního domova, tedy víte, pane, já se tady narodil a vychovali mě tady v okolí a ted' jsem byl ve středozemí a v Des Moines, to je v Americe, pane, a ted' jsem tady a tady je váš balíček, pane.”

Muž jménem Zemvir převzal balíček, uchopil podložku s blokem dokladů a podepsal potvrzenku. Pero, které k tomu účelu vytáhl z náprsní kapsy, ale spustilo a větší část podpisu zmizela pod inkoustovou skvrnou. Jméno, jež psal, bylo dlouhé, začínalo písmenem Z, pak je překrývala velká inkoustová skvrna a končilo něčím, co mohlo být právě tak - za jako *-štění*.

“Mnohokrát vám děkuji, pane,” kývl hlavou muž z expresní společnosti.

Vrátil se podél řeky zpět na rušnou silnici, kde nechal stát svou dodávku, a přitom se pokoušel nedívat se na řeku.

Muž za ním otevřel balíček. Byla v něm koruna - kroužek s bílého kovu osázený brilianty. Několik vteřin si ji spokojeně prohlížel a nakonec si ji nasadil. Zazářila ve světle zapadajícího slunce. Pak ji ale začal rychle pokrývat černý dehtový povlak, který vyrašil v místech, kde se jí dotkly mužovy prsty, a netrvalo dlouho, pokryl ji celou. Koruna zčernala.

Zemvir vstal. Je jediná věc, která mluví pro znečištění vzduchu - způsobuje až neuvěřitelně krásné západy slunce. Zdálo se, že někdo západní obzor zapálil.

A neopatrně odhozená zápalka by mohla zapálit řeku, ale bohužel, na takové věci ted' nebyl čas. Ve svém nitru si byl jistý, kde se oni čtyři sejdou a také kdy, a pokud tam měl být ještě dnes před večerem, musí si pospíšet.

Třeba *opravdu* zapálíme nebe, pomyslel si. A téměř nedočkavě se vydal na cestu.

Byl právě čas.

Muž z expresní společnosti nechal svou dodávku na zelené krajnici u odstavného pruhu. Přešel na stranu k volantů (opatrně, protože ze zatačky vyjížděla stále nová a nová auta a kamiony), sáhl otevřeným okénkem do vozu a vytáhl svůj časový rozpis.

Takže zbývá doručit ještě jednu zásilku.

Přečetl si pečlivě pokyny na průvodním dokladu.

Pak si je přečetl znovu a zvláště se zdržel u adresy a vzkazu pro doručovatele. Adresa zněla: všude.

Pak napsal vzkaz Maud, své ženě. Byl stručný a jednoduchý: *Miluju Tě*.

Odložil průvodní doklady zásilek na palubní desku, rozhlédl se vpravo i vlevo a začal rychle přecházet vozovku. Byl zhruba v polovině, když se ze zatáčky vyřítil německý juggernaut⁴⁵, jehož řidič byl napůl nepřítel z kofeinu, malých bílých pilulek a dopravních předpisů EHS.

Doručovatel pozoroval obrovskou hmotu, která se rychle vzdalovala.

K sakru, prolétlo mu hlavou, ten mě málem dostal. Pak se podíval do příkopu.

Oh, pomyslel si.

ANO, souhlasil jakýsi hlas, který se mu ozval za levým ramenem, nebo spíš z míst, kde míval levé rameno.

Muž z expresní služby se otočil a viděl. Zprvu nemohl najít slova, nemohl vlastně najít vůbec nic, ale pak se ho zmocnily celoživotní pracovní návyky a řekl: "Zpráva pro vás, pane."

PRO MĚ?

"Jistě, pane." Muž si přál, aby měl stále ještě krk. Kdyby měl krk, mohl by polknout. "Žádná zásilka, pane... pane. Jen vzkaz."

TAK MI HO TEDY PŘEDEJTE.

"Je to takhle, pane. Ehm. *Pojď*."

KONEČNĚ. Na té tváři byl škleb, ale je třeba přiznat, že s tím, co měla ona tvář k dispozici, tam ani nic jiného být nemohlo.

DĚKUJI, pokračoval příjemce. MUSÍM OBDIVOVAT VAŠI NAPROSTOU ODDANOST PRÁCI.

"Pane?" bývalý muž z expresní služby padal našedlou mlhou a jediné, co viděl, byly dva modře zářící body. Mohly to být oči, ale stejně tak dobře to mohly být dvě vzdálené hvězdy.

NEMYSLETE NA TO JAKO NA UMÍRÁNÍ, řekl Jediný spravedlivý, VEZMĚTE TO SPÍŠE TAK, ŽE JSTE ODEŠEL O TROCHU DŘÍVE, ABYSTE SE VYHNUL POZDĚJŠÍMU NÁVALU.

Bývalý muž z expresní společnosti měl jen kratičký okamžik na to, aby usoudil, zda jeho nový společník žertuje, nebo to myslí vážně, a pak nebylo nic.

Ranní nebe rudé jako krev. Bude pršet.

Ano.

Lovec seržant Shadwell ustoupil s hlavou nakloněnou k jedné straně. "Výborně," řekl, "vidím, že jste připraven. Máte všechno?"

"Jistě, pane."

"Kyvadlo odhalení?" "Kyvadlo odhalení mám."

"Palečnice?"

Newt namáhavě polknul a poklepal se po kapse. "Palečnice," přikývl.

"Pevný podpalovač?"

"No, víte, seržante, já si myslím -"

"*Pepo*?"

"*Pepo*⁴⁶," přikývl Newt smutně. "A zápalky."

"Zvon, knihu a svíci?"

Newt se poklepal po druhé kapse. V ní měl papírový sáček, ve kterém byl malý zvoneček, stejný jako ty, které přivádějí k šílenství andulky, růžová svíčka, jaké se používají o narozeninách na dorty, a malá knížečka s názvem Modlitbičky pro malé ručky. Shadwell mu vysvětlil, že přestože jsou jejich prvotním cílem čarodějnice, dobrý lovec nikdy nepromarní příležitost k rychlému exorcismu, a proto musí mít svou plnou polní neustále s sebou.

"Zvonek, kniha a svíce," potvrdil Newt.

"Špendlík?"

"Špendlík."

"Výborně, mladíku. Nikdy nezapomínej na svůj špendlík. Je to bajonet tvé armády světla."

Shadwell ustoupil. Newt si s úžasem všiml, že se starému seržantovi zamžily oči.

⁴⁵ Pozn. překlad.: *Juggernaut - hindský bůh Krišna, jehož uctívatelé se vrhali pod kola vozu, v němž bývala v průvodech tažena jeho socha. Jméno je symbolem ničivé síly, v Anglii se ovšem používá (podle mě velmi výstižně) i jako slangový název pro těžké kamiony.*

⁴⁶ Pozn. aut.: *Poznámka určená Američanům a dalším životním formám žijícím ve městech. Prostě a venkovsky založení Britové došli jednou provždy k názoru, že ústřední či etážové topení je příliš složitá věc, která by navíc nežádoucím způsobem podlamovala tradičně vysokou morálku ostrovanů. Proto dávají přednost systému, ve kterém se vybuduje a zapálí čadící hranička z malých kousků dřeva a kusů uhlí, na niž se narovnají velká, vlhká polena vyráběná pravděpodobně z azbestu. Celé se to jmenuje: "Neexistuje nic lepšího než hučící živý oheň., vidíte?" Protože ani jedna z použitých složek nemá přirozený sklon hořet, dávají se úplně na začátku dospod malé bílé a páchnoucí krychličky, které vesele plápolají, dokud je hranice svou vahou neudusí. A právě těm malým bílým hranolkům se říká pevný podpalovač. Pevný snad, ale proč podpalovač...?*

“Přál bych si, abych mohl jet s tebou,” řekl Shadwell. “Samozřejmě, o nic nejde, ale bylo by to docela hezké, zase si jednou vyrazit z města a rozhlédnout se po okolí. Je to velmi namáhavý život, pochop, všechno to polehávání v mokřím mechu a tajné pozorování jejich ďábelských tanců. Proniká to jednomu až do kostí a občas tě z toho vezme kruté revma.”

Pak se narovnal a zasalutoval.

“Tak na cestu, vojine Pulsifere. Necht’ tě provází armáda slávy.”

Když Newt odjel, Shadwella něco napadlo, věc, kterou ještě nikdy neměl možnost udělat. Teď potřeboval špendlík. Ne špendlík z vojenské výzbroje “čarodějky/použij na”. Jen docela obyčejný špendlík, který by se dal zapíchnout do mapy.

Mapa visela na stěně. Byla stará. Nebyl na ní Milton Keynes. Nebyl na ní ani Harlow. Tak tak že na ní byl zachycen Manchester a Birmingham. Ta mapa byla umístěna na velitelství ALČ už přes tři sta let. Tu a tam z ní stále ještě trčel nějaký špendlík, hlavně v Yorkshiru a Lancashiru a Essexu, ale ty byly skoro zrezivělé. Jinde bylo vidět už jen rezavé pahýlky, které signalizovaly akci některého z dávných lovců.

Shadwell nakonec našel špendlík v hromádce odpadků v popelníku. Dýchl na něj, vyleštil ho o klopou, chvíli zíral na mapu, a když našel Tadfield, špendlík do něj s vítězoslavným úsměvem zabodl.

Špendlík zářil.

Shadwell o krok ustoupil a znovu zasalutoval. V očích měl slzy.

Pak udělal předpisově čelem vzad a zasalutoval skříňce s trofejemi. Byla stará, otlučená a měla prasklé sklo, ale svým způsobem to byla ALČ. Obsahovala plukovní stříbro (pohár, který dostávalo vítězné družstvo při každoročním turnaji rot v golfu, ale který se bohužel posledních sedmdesát let nekonal), byla tam uložena hromoduňa, speciální předovka lovce plukovníka Nepozřeš-žádné-živé-bytosti-v-jejichž-žilách-koluje-krev-aníž-použiješ-zařikadla-jakož-aníž-budeš-čísti-Timesy Darlympla. Dále tam bylo vidět sbírku čehosi, co vypadalo jako větší ořechy, ale ve skutečnosti to byla sbírka zmenšených hlav lovců lebek, kterou daroval generálmajor Horác Odrovnej-je-dřív-než-oni-odrovnej-tebe Narker, který mnoho cestoval a často se dostal do velmi vzdálených míst. Skříňka prostě obsahovala vzpomínky.

Shadwell se hlasitě vysmrkal do rukávu.

Pak si otevřel plechovku kondenzovaného mléka a pustil se do večere.

Kdyby se armáda slávy skutečně pokusila Newta doprovázet, byla by za sebou dělala pěkné svinstvo. To proto, že kromě Newta a Shadwella byli všichni její vojáci už dávno mrtví.

Byla by ovšem chyba považovat Shadwella (Newtovi se nikdy nepodařilo zjistit, jestli má Shadwell i nějaké křestní jméno) za osamělého blázna.

Bylo to prostě tak, že všichni ostatní byli jednoduše mrtví, většina z nich už pár set let. Kdysi byla armáda velmi početná, alespoň tak to dodnes dokládaly Shadwellovy velmi nápaditě vedené účetní knihy. Newta překvapilo, když zjistil, že armáda lovců má historii skoro stejně dlouhou a krvavou jako její mnohem svěštější sestra.

Odměny lovců byly naposled stanoveny Oliverem Cromwellem a nikdy nebyly upraveny. Důstojníci dostávali korunu a generál celý sovereign. To byl ovšem jen takový čestný plat, protože každý člen dostal devět pencí za čarodějnicki a k tomu si mohl vybrat to nejlepší z jejího majetku.

Časem se však člověk musel naučit spoléhat na těch devět pencí. Shadwell si užil moc ošklivé časy, než se dostal na výplatní listiny Nebe a Pekla.

Newtův plat byl jeden šilink ročně⁴⁷.

Oplátkou za to byl povinen mít u sebe “hořící doutnák neboli lunt, hubku, křesadlo a troud či vznětlivé sirky, a to po vši čas denní či noční”, i když Shadwell několikrát naznačoval, že by snad stačil i jeho plynový ronson. Shadwell přijal vynález plynového zapalovače cigaret se stejným nadšením, s jakým asi obyčejní vojáci přijali vynález opakovačky.

Newt to viděl tak, že se armáda LČ podobá organizacím, jako je Zapečetěný uzel nebo onen spolek, který si rok co rok opakuje americkou občanskou válku. Člověk se při tom dostane o víkendech do přírody a navíc si může říkat, že udržuje ty překrásné staré tradice, díky kterým se západní civilizace stala tím, čím dnes je.

Asi hodinu potom, co vyrazil z velitelství, sjel Newton na odpočívadlo a začal se přehrabávat v krabici na sedadle spolujezdce.

Okenní klička na levé straně už dávno upadla, takže otevřel okno kleštěmi.

Vzápětí nato vyletěl z okna balíček pepa a za ním následovala palečnice.

⁴⁷ Pozn. autora: *PRO MLADÉ LIDI A AMERIČANY: Jeden šilink = pět vyčůrání. Pravděpodobně by většině z vás pomohlo porozumět prastarému finančnímu systému ALČ, kdybyste znali původní britský měnový systém: Čtvrták. Dva čtvrtáky = jeden půlpenny. Dva půlpenny = jeden penny. Tři penny = trojník. Dva trojníky = šesták. Dva šestáky = jeden šilink neboli šilas (Britové používají název “bob”). Dva šilasy = florin. Jeden florin a jeden šesták = půlkoruna. Čtyři půlkoruny = desetišilasová bankovka. Dvě desetišilasové bankovky = jedna libra (nebo 240 penny). Jedna libra a jeden šilink = jedna guinea. Desetinné mzdové soustavě Britové vzdorovali velmi dlouho, protože ji považovali za příliš složitou.*

Chvilku přemýšlel o zbytku věcí, ale nakonec je uložil zpět do krabice. Špendlík patřil ke služební výstroji lovců, na konci měl větší ebenovou kuličku, takže se tak trochu podobal dámské jehlici do klobouku.

Věděl, k čemu se používá. Hodně toho přečetl. Shadwell ho zásobil různými příručkami už při jejich prvním setkání, ale v armádním archivu se nashromáždily různé zajímavé knihy a listiny, které, jak se Newt zcela právem domníval, by vynesly tučnou sumu, kdyby se dostaly na trh.

Špendlík byl na píchání do podezřelých ženšin. Jestliže se na jejich těle našlo místo, které bylo necitelné na vpich, byly vinny. Jednoduché. Někteří z podvodných lovců čarodějnic používali zvláštní jehlice se zasunutelným hrotem, ale tahle byla z poctivé oceli. Nedokázal by se podívat starému Shadwellovi do očí, kdyby tuhle památeční jehlici zahodil. Kromě toho by mu to pravděpodobně přineslo smůlu.

Nastartoval auto a vydal se na další cestu.

Newtovo auto bylo wasabi. Říkal mu Dick Turpin v tajné naději, že se ho jednoho dne někdo zeptá proč⁴⁸.

Jedině velmi dokonalý historik by dokázal určit přesně den, kdy se Japonci změnili z robotů bez vlastního myšlení, automaticky kopírujících většinu západních výrobků, ve zkušené a důmyslné inženýry, kteří nechali Západ za sebou. Jenže wasabi muselo vzniknout právě v onen rozporuplný den, a spojilo tak tradičně špatné vlastnosti většiny západních automobilů s množstvím poruchových novinek, jejichž odstranění dostalo takové firmy, jako je Honda nebo Toyota tam, kde jsou dnes.

Newt druhé auto stejné značky na silnici nikdy nezahlédl, přestože se o to opravdu snažil. Celé roky, i když bez velkého nadšení, přesvědčoval své přátele o jeho ekonomičnosti a tajně doufal, že si některý z nich také jedno koupí. Neštěstí totiž miluje společnost.

Marně poukazoval na jeho motor o obsahu 823 kubických centimetrů, na třírychlostní převodovku a jeho skvělá bezpečnostní zařízení, jako vaky, které se nafoukly při nebezpečných situacích, například ve chvíli, kdy jste jeli sedmdesátkou po rovné suché silnici, ale málem jste se zabili, protože vám bezpečnostní vak zakryl výhled. Vyjadřoval se poněkud zasněně i o autorádiu korejské výroby, na které jste chytili až neuvěřitelně skvěle Rádio Pchjongjang, a o umělém elektronickém hlase, který vás upozorňoval, abyste si zapjali bezpečnostní pásy i tehdy, když jste je měli zapjaté. To rádio bylo naprogramováno někým, kdo nejen, že nerozuměl anglicky, ale neuměl ani japonsky. Newt vždycky říkal, že i v tom je ukryt velký kus umění.

Umění se v tomto případě ovšem týkalo nejspíš hrnčírství.

Jeho přátelé přikyvovali a souhlasili a v duchu se většina z nich rozhodla, že kdyby měli řešit otázku, zda si koupit wasabi, nebo chodit pěšky, investují do páru dobrých bot. Newtovi to ale vyšlo prakticky na stejno, protože jedním z charakteristických rysů automobilu Wasabi byla skutečnost, že většinu času trávil v garážích a dílnách, zatímco potřebné součástky byly na cestě z Japonska. Posílal je jediný zbývající zástupce firmy Wasabi, který žil v Nigirizuši v Japonsku.

V tom zvláštním tranzu, podobném orientálnímu rozjímání, ve kterém většina lidí řídí, přemýšlel Newt, jak by asi tu jehlici použil. Že by řekl: "Mám jehlici a nebojím se ji použít?" *Pořid' si jehlici, budeš cestovat... Dutá jehla... Muž se zlatou jehlou... Jehly z Navarone... Ohněm a jehlou... Jehlátor...*

Možná že by Newta velmi zajímalo, kdyby věděl, že z devětatřiceti tisíc žen zkoušených jehlou během těch minulých staletí jich devěťadvacet tisíc řeklo "au", devět tisíc devět set devadesát devět necítilo nic díky oněm patentním jehlicím, o kterých jsme již mluvili, a jedna prohlásila, že jí ono píchnutí zázračně vyléčilo artritidu v noze.

Ta žena se jmenovala Agnes Magorésová.

Představovala největší neúspěch armády lovců čarodějnic.

Jedna z dřívějších kapitol v knize *Skvělá a přesná prorocství Agnes Magorésově, čarodějky* se zabývala Agnesinou smrtí.

Angličané, kteří jsou všeobecně nevzdělaná a zabezděná rasa, nebyli tak hr do upalování žen jako příslušníci ostatních národů v Evropě. V Německu byly budovány hranice a hořely táboráky se stejnou teutonskou pravidelností, s jakou dnes začínají jejich slavnosti. Dokonce i pobožní Skotové, kteří už od pradávny minulosti vedli vleklý boj proti svým arcinepřátelům - Skotům, zapálili několik hranic, aby si tak ukrátili a zpříjemnili dlouhé zimní večery. Ale jak se zdálo, Angličané k tomu tak nějak neměli vztah.

Jeden z důvodů k jejich nechuti by mohl spočívat ve způsobu, jakým zemřela Agnes Magorésová. Její smrt víceméně předznamenala konec onoho bláznivého honu na čarodějnice v Anglii. Vyjící dav, který byl k nepřítelství vydrážděn Agnesiným zvykem chovat se jako inteligentní člověk a navíc ještě léčit lidi, vrazil do jejího domu jednoho dubnového večera. Byla už kompletně oblečená a čekala na ně.

"Prodlení máte," pokárala je. "Dobrou tu již jsem desítko minut mnila na hranici plápolat."

Pak vstala, pomalým a těžkým krokem prošla náhle ztichlým zástupem a vydala se k hranici, kterou lidé narychlo navrhli na vesnické návsi. Pověsti říkají, že pomalu vylezla na hranici, postavila se zády ke kůlu a sama za ním složila ruce.

"Tok správné jest," obrátila se k zaskočenému lovcovi. A pak, když se vesničané nesměle trousili k hranici, pozvedla svou krásnou tvář ozářenou svitem ohně a řekla: "Jen blíže přistupte, lidé dobří! Přistupte, necht' vás plameny hranice

⁴⁸ Pozn. překl.: *Kdybyste se zeptali vy, řekl bych, že to není tak docela jasné, protože Turpinů bychom našli v anglickém prostředí víc (přinejmenším dva), ale myslím, že Newt měl na mysli středověkého lupiče, který byl postrachem silnic.*

mé ožehnou. Jest to mé přání, by jeden každý z vás v paměť svou vtiskl, jak poslední čarodějka anglická smrt svou jest vzala. Neb čarodějka věru jsem a toť důvod mého odsouzení, a přec nepochopuji, která že jest vina má. Proto nechť jest smrt má poselstvím celému vezdejšímu světu. Jen přistupte blíže, pravím vám, a *dobře pomněte, ký osud stihne každého, kdož s věcmi neznámými si zahrávati bude.*”

Potom se údajně usmála, zvedla oči k nebi nad vesnicí a dodala: “A to i tobě platí, ty hloupý starý, blázne!”

Potom, co pronesla toto strašlivé rouhání, už jí z úst nevyšlo ani slovo. Dovolila, aby jí dali roubík, a vztyčená u kůlu pyšně jako královna pozorovala, jak lovcovi pacholci přikládají pochodně k otýpkám dřeva.

Dav se skutečně stáhl kolem hranice, několik lidí začalo přemýšlet a začalo ztrácet jistotu, že dělají tu správnou věc.

O třicet vteřin později zničil strašlivý výbuch celou náves a zahubil všechny živé tvory v okruhu několika set metrů. Záblesk byl vidět až v Halifaxu.

Došlo ke vzrušené hádce, zda ono děsné neštěstí bylo dílem Božím, nebo výplodem ruky Ďáblovy, ale dopis, který se později našel v Agnesině domku, vnesl do celé věci přece jen trochu světla. Ať už šlo o zásah Boží, či Ďáblův, hmotně onomu neštěstí napomohl především obsah Agnesiných spodniček, pod kterými si díky svému věšteckému daru stačila ukrýt přes třicet kilo střelného prachu a šestnáct kilo hřebíků padesátek.

Kromě dopisu a lístku, kterým odříkala mléko, zanechala Agnes na stole v kuchyni ještě dřevěnou krabici a knihu. K těm byly přiloženy podrobné pokyny, které přesně určovaly, co se má udělat s krabicí, a ještě podrobnější o tom, co se má stát s knihou. Kniha měla být doručena Agnesinu synovi, Johnovi Novotrikovi.

Lidé, kteří to všechno našli - byli to lidé ze sousední vesnice, které přivolal výbuch -, nejdřív uvažovali o tom, že si pokynů nebudou všimnat a jednoduše celý Agnesin domek spálí, ale pak se někteří bystřejší rozhlédli po doutnajících troskách domů a po mrtvých tělech plných hřebíků a změnili názor. Kromě toho Agnesiny pokyny obsahovaly i přesný popis toho, co se stane každému, kdo by její příkazy nevyplnil.

Muž, který jako první přiložil pochodeň k Agnesině hranici, byl lovec major. Jeho klobouk se našel v koruně stromu tři kilometry za bývalou vesnicí.

Podle nápisu vyšítego uvnitř klobouku se jmenoval Ni-Ve-Snu-Nespácháš-Smilstvo Pulsifer a patřil mezi nejhorlivější anglické lovce čarodějnic a možná by pro něj bylo zadostiučiněním, kdyby byl věděl, že poslední potomek jeho rodu teď míří, i když o tom neví, za posledním potomkem rodu Agnesina. Možná by měl potit, že tady zasáhl osud a prastará pomsta dojde naplnění.

Kdyby však věděl, co se stane, až se Newton s Anatómou setkají, byl by se obrátil v hrobě. Kdyby nějaký měl.

Nejdříve ale musel Newton udělat něco s tím létajícím talířem.

Přistál na silnici před ním ve chvíli, kdy se pokoušel najít odbočku na Dolní Tadfield a měl přes volant rozloženou mapu. Musel pořádně dupnout na brzdu.

Talíř vypadal přesně tak, jak vypadaly všechny létající talíře v komiksech, které Newt čítával.

Jak tak vyhlížel přes horní okraj mapy, vstupní otvor se s příslušným "sssvoššš" otevřel a odkryl lesklou vnitřní chodbu, která se automaticky prodloužila až k silnici. Z nitra se vylinulo oslnující modré světlo, na jehož pozadí se črtaly tři podivné siluety. Tři bytosti sešly dolů po šikmé rampě. Tedy dvě z nich sešly. Ta, která vypadala jako přerostlá slánka, po rampě jednoduše sklouzla a dole upadla.

Ostatní dvě bytosti ignorovaly její zoufalý pískot a pomalu došly k autu. Tvorové se přitom chovali tak, jak se chovají policisté na celém světě, když vás přistihli a teď si v hlavě sestavují seznam přestupků, ze kterých vás vzápětí obviní. Ten nejvyšší, žlutý žabák oblečený do alobalu, zaklepal Newtonovi na okénko. Newt hro stáhl dolů. Tvor měl na očích zrcadlové brýle proti slunci, které Newtonovi vždycky připomínaly zlatý věk gangsterských filmů.

"Dobrý den, pane, paní nebo střední rode," řekl tvor. "Tohle je vaše planeta, že?"

Druhý mimozemšťan, malý a zelený, se odsunul do lesíka u silnice. Newt zahlédl koutkem oka, jak kopl do stromu a pak protáhl jeden ze spadlých listů podivným složitým zařízením, které měl u pasu. Nevypadal příliš šťastně.

"No, dalo by se to tak říct."

Žabák se zamyšleně zahleděl k obzoru.

"A máte ji už dlouho, pane?"

"Hm. Tedy, jaksi, osobně ani ne. Jak bych vám to..., ale jako druh, tedy specie, abyste rozuměl, asi půl milionu let, myslím."

Mimozemšťan si vyměnil pohled se svým kolegou. "Ale tak nějak jste si nepohlídali kyselé deště, co pane?" prohlásil mimozemšťan. "A trochu jste to přehnali s uhlovodíky, co myslíte?"

"Promiňte, ale já vám nerozumím."

"Mohli byste mi říci, jaké je albedo⁴⁹ vaší planety, pane?" řekl žabák tak trochu mimochodem a stále upíral pohled k obzoru, jako by se tam dělo bůhvíco zajímavého.

"Cože? Ne."

"No, nerad vám to říkám, pane, ale pro planetu této třídy se vaše polární čepičky zmenšily pod normál."

"Proboha," řekl Newt. Přemýšlel, komu by o tom měl říci, a uvědomil si, že neexistuje nikdo, kdo by mu něco takového věřil.

Žabák se naklonil blíže k okénku. Zdálo se, že mu něco dělá starosti, tedy alespoň pokud dokázal Newt odhadnout podle výrazu tváře náladu mimozemského tvora, kterého viděl poprvé.

"Protentokrát bychom to mohli přehlédnout, pane."

Newt se zakoktal. "Oh. Ehm. No. Já na to dohlédnu - tedy, abyste rozuměl, když říkám já, tak myslím - víte z Antarktidy, nebo o čem je řeč, patří každé zemi nějaký kousek a tak -"

"Byli jsme požádáni, abychom vám předali poselství, pane."

"Oh?"

"Poselství zní: Zasíláme vám poselství nekonečného míru a kosmického souladu. Konec poselství," řekl žabák.

"Oh." Newt si poselství pomalu obracel v hlavě. "Oh. To je opravdu velmi laskavé."

"Nevíte náhodou, pane, proč nás požádali, abychom vám tohle poselství doručili, pane?" zeptal se žabák.

Newt se poněkud vzpamatoval. "No, snad... předpokládám," hledal slova, "že když teď lidstvo ovládlo jadernou energii a -"

"No, my to taky nevíme, pane." Žabák se narovnal. "Předpokládám, že je to jeden z těch nadpřirozených úkazů. Takže my bychom měli vyrazit." Mimozemšťan nejistě potřásl hlavou, otočil se a bez dalšího slova vykročil k talíři.

Newt vystrčil hlavu z okénka.

"Děkuju vám!"

Kolem auta prošel malý mimozemšťan.

"Obsah kyslíčnicku uhlíčitého dosáhl 0.5 procenta," zachrčel a vrhl na Newta významný pohled. "Uvědomujete si doufám, že byste mohli být obviněni z toho, že jste dominantní životní forma, která si vypěstovala závislost na konzumerismu?"

Malý s velkým zvedli třetího mimozemšťana, vytáhli ho s sebou po rampě nahoru a zavřeli vstupní otvor.

Newt chvíli čekal pro případ, že by talíř předvedl nějaké speciální světelné efekty, ale mimozemská loď tam jen nehnutě stála. Nakonec sjel až ke krajnici a objel ji. Když se pak podíval do zpětného zrcátka, byl talíř pryč.

Určitě jsem něco přehnal pomyslel si s pocitem viny. Jenže co?

A navíc o tom ani nemůžu říct Shadwellovi, protože ten by mě určitě seřval za to, že jsem jim nepře počítal bradavky.

"No, já bych řekl," uzavíral svou řeč Adam, "že s těmi čarodějnicemi jste to všechno pochopili úplně špatně."

Oni seděli na dřevěných vratech plotu, oddělujícího pole, a pozorovali Psa, který se válel v kravincích. Zdálo se, že si to ten malý lump skvěle užívá.

⁴⁹ Pozn. překl.: *Bondovo albedo. Ne, není to on. Tohle byl americký astronom. Jde o poměr rozptýlené zářivé energie a energie dopadající ze zdroje na povrch. Tak např. albedo měsíce je 0.08.*

“Hodně jsem o nich četl,” pokračoval Adam trochu silnějším hlasem. “Podívejte, žily tady s námi odedávna a bylo by špatné trestat je nějakou britskou inkvizicí a kdečím.”

“Moje máma říká, že jsou to jen velmi chytré ženy, které protestují proti všeobecné nespravedlnosti tím jediným způsobem, který jim tahle muži ovládaná sociální hierarchie dovoluje,” ozvala se Pepřenka.

Pepřenčina matka přednášela na Nortonské polytechnice⁵⁰.

“No jo, jenže tvoje máma takové věci vykládá pořád,” prohlásil Adam po chvíli.

Pepřenka klidně přikývla. “A taky říká, že v nejhorším případě jsou to svobodomyšlné uctívačky progenerativního principu.”

“Co je to zač, ten progenerál princip?” zeptal se Wensleydale.

“To nevím. Řekla bych, že to má něco společného s jarem a májkami,” odpověděla Pepřenka nepříliš jistě.

“No, *já* jsem si vždycky myslel, že uctívaly Ďábla,” prohlásil Brian, ale v jeho slovech nebylo žádné odsouzení. Oni se vždycky dívali na uctívání Satana velmi tolerantně. Oni se ostatně dívali velmi tolerantně téměř na *všechno*. “Kromě toho si myslím, že uctívat Ďábla je mnohem lepší než uctívat nějakou pitomou májku.”

“A to se moc pleteš,” odpověděl mu Adam. “To není Ďábel. To je nějaký jiný bůh, nebo co. Taky má rohy.”

“Ďábel,” řekl Brian.

“Ne,” trval Adam trpělivě na svém. “Lidi si je oba pletou. Má akorát stejný rohy. Jmenuje se Pan. Je napůl kozel.”

“A na kterou půlku?” zajímal se Wensleydale.

Adam se na okamžik zamyslel.

“Na dolní půlku,” odpověděl. “To se divím, že to nevíš. Myslel jsem, že tohle ví každéj.”

“Kozlové nemají dolní půlku,” odporoval mu Wensleydale. “Mají akorát přední půlku a zadní jako krávy.”

Chvilí zase pozorovali Psa a kopali patami do dřeva. Na myšlení bylo příliš horko.

Pak se ozvala Pepřenka. “No ale jestli má kozlí nohy, tak by neměl mít rohy. Ty přece patří k té přední půlce.”

“Já ho přece nevymyslel, nebo jo?” ohradil se Adam. “Jenom vám to povídám. To je pro mě novinka, že jsem si ho vymyslel zrovna já. *Mně* to vyčítat nemusíte.”

“Jenže stejně,” přikývla Pepřenka, “ten pitomej pán si přece nemůže stěžovat, když si lidi myslí, že je Ďábel. Když má ty rohy. Co jinýho může lidi napadnout? Tak řeknou: hele, támhle jde Ďábel.”

Pes se začal prohrabávat do králíčího doupěte.

Adam, kterého, jak se zdálo, něco tížilo, si zhluboka povzdechl.

“No nemusíte všechno brát hned tak *doslova*,” řekl nakonec. “V tom je ta dnešní potíž. Zelenej materialismus. Jsou to akorát takoví lidi jako ty, co kácejí deštný pralesy a dělají díry do ozónový vrstvy. V ozónový vrstvě je velická díra právě kvůli tomu vašemu pitomému zelenému materialismu.”

“S tím teď ale nemůžu nic dělat,” opověděl mu Brian automaticky, “víš dobře, že pořád ještě splácím to rozbitý pařeníště.”

“V těch časopisech to všechno je,” pokračoval Adam. “Potřebuješ miliony akrů deštnýho pralesa, abys udělal jeden beefburger. A všechn ten ozon utíká, protože...” zaváhal, “protože lidi si sprejují životní prostředí.”

“A nezapomeň na velryby,” připomínal mu Wensleydale. “Musíme zachránit velryby.”

Adam se zatvářil neutrálně. Ani v jednom z čísel *Nového Vodnáře*, která tak nemilosrdně vyplnil, nebyla o velrybách zmínka. Vydavatelé časopisu totiž pokládali za zcela samozřejmé, že *všichni* jeho čtenáři jsou pro záchranu velryb, stejně jako že všichni jeho čtenáři dýchají a chodí vzpřímeně.

“Vymysleli na to přece celý záchranný program,” vysvětloval Wensleydale.

“A proč bysme je vlastně měli zachraňovat?” zamračil se na něj Adam. V duchu měl jakousi vzdálenou představu, že se za zachraňování velryb uděluje čestný odznak nebo něco podobného.

“Wensleydale chvilku pátral v paměti. “Protože zpívají. A mají obrovské mozky: A zbývá jich už velice málo. A taky je nepotřebujeme zabíjet, protože se z nich dá vyrábět akorát krmení pro domácí zvířata a takové věci.”

“No a když jsou teda tak chytrý,” začal Brian záluďně, “tak co dělají v moři?”

“To nevím,” odpověděl Adam zamyšleně. “Plavou celej den sem a tam, otvírají huby a cpou se jídlem... to se mi zda dost chytrý, náhodou.”

Přerušilo ho zakvílení brzd a dlouhé plechové zaskřípění. Seskákali z brány a rozběhli se po louce nahoru ke křižovatce silnic. Po asfaltu se tam táhly dva dlouhé černé pruhy spálené gumy a na jejich konci leželo na střeše malé auto.

O kousek dál byla na silnici velká díra. Zdálo se, že právě té se auto pokusilo vyhnout. Když se na ni Oni podívali, zmizela v ní rychle malá orientálně vyhlížející hlava.

Oni rychle otevřeli dveře a vytáhli z auta bezvědomého Newta. Adamovi se v hlavě už už objevoval obraz medailí, které dostanou za hrdinskou záchranu. Wensleydalemu se v ní honily věty z příručky první pomoci.

“Neměli bychom s ním hýbat,” upozorňoval. “Pro případ, že by měl nějaké zlomeniny. Měli bychom taky sehnat první pomoc.”

Adam se rychle rozhlédl. Nad korunami stromů pod silnicí byla vidět střecha. Patřila Jasminovému loubí.

A v Jasminovém loubí seděla u stolu Anatéma Novotriková a před sebou měla obvazy, aspiriny a další jednotlivé předměty první pomoci, které si tam připravila už před půlhodinou.

⁵⁰ Pozn. autor.: Alespoň během dne. Večer vykládala nervózním vedoucím pracovníkům z tarokových karet, protože zvyk je železná košile.

Anatéma se podívala na hodiny. Teď už se musí každou chvíli objevit, pomyslela si.

Nebyl ale ani zdaleka takový, jak čekala. Tedy přesněji řečeno nebyl takový, jaký doufala, že bude.

Představovala si, že bude tmavovlasý, vysoký a půvabný.

Newt byl vysoký, ale spíš hubený. Vlasy sice měl tmavé, ale nevypadaly nijak skvěle, byla to jen spousta tenkých černých pramínků, které mu prostě a jednoduše vyrůstaly z vrcholku hlavy. Nebyla to Newtonova vina. Když byl ještě mladší, chodil každých pár měsíců do holičské officíny na rohu a v ruce svíral obrázek, který vytrhl z jakéhosi časopisu. Z obrázku se do fotoaparátu usmíval mladý muž s dokonalým plastickým sestřihem. Newt obrázek ukázal holiči a poprosil ho, aby mu udělal stejný sestřih, jako má onen šťastný mladík na obrázku. Holič, který dokonale ovládal své řemeslo, se mrkl na Newtonovu hlavu a vytvořil na ní onen základní účes vhodný pro každou příležitost vystříhat vzadu a nad ušima. Když to tak trvalo rok, došel Newt k názoru, že prostě nemá obličej, který by svědčil účesům. To nejlepší, co mohl Newton Pulsifer očekávat od návštěvy v kadeřnictví, byly kratší vlasy.

A s oblečením to bylo stejné. Ještě nebylo vymyšleno oblečení, ve kterém by vypadal jako elegantní intelektuál a přitom se v něm cítil pohodlně. Teď už se naučil spokojit se s oblečením, co ho uchránilo před zimou a deštěm a v čem mohl nosit klíče a drobné.

A půvabný taky nebyl. Ani když si sundal brýle⁵¹. A jak zjistila, když mu vyzula boty, aby ho mohla uložit na lůžko, měl divné ponožky. Jednu modrou s dírou na patě a druhou šedou s dírou na prstech.

Čeká se ode mě, předpokládám, že ve mně něco takového vzbudí nával vřelé a něžné ženské náklonnosti, pomyslela si. Byla bych jen ráda, kdyby je měl aspoň vyprané.

Takže... vysoký a tmavovlasý, i když ne půvabný. Pokrčila rameny. Dobrá, dvě ze tří, to není tak špatné.

Postava na lůžku se začala hýbat. A Anatéma, která už díky prapodstatě věcí vždycky hleděla do budoucnosti, potlačila své zklamání a řekla:

“Tak jak se teď cítíme?”

Newt otevřel oči.

Ležel v ložnici, která nebyla jeho. Poznal to okamžitě podle stropu. U stropu jeho ložnice totiž stále ještě visel na barevných bavlnkách plastický model letadla. Nikdy se nedostal k tomu, aby ho sundal.

Tenhle strop měl popraskanou omítku. Newt ještě nikdy v životě nebyl v ložnici, která patřila ženě, ale podle směsi různých vůní poznal, že tahle ženě patří. Zachytil vůni pudru a konvalinek a ani náznak špinavých nátělníků, které už dávno zapomněly, jak vypadá pračka zevnitř.

Zkusil zvednout hlavu, zasténal a nechal ji klesnout zpět na polštář. Růžový, jak si všiml.

“Narazil jste si hlavu o volant,” sdělil mu tentýž hlas, který ho probudil. “Ale nemáte nic zlomeného. Co se vlastně stalo?”

Newt znovu otevřel oči.

“Co auto? Je v pořádku?”

“Zdá se, že ano. Jen v něm nějaký podivný hlásek neustále opakuje ‚zapněte si bezpečnostní pásy, plosím‘.”

“Vidíte?” obrátil se Newt k neviditelné posluchačce. “Ti pane vědí, jak se dělají moderní auta. Na tom jejich vypalovaném laku nebude ani škrábanec.”

Zamrkal na Anatému.

“Uhnul jsem, abych se vyhnul Tibetanovi na silnici,” řekl. “Aspoň to tak vypadalo. Myslím, že jsem se asi zbláznil.”

Postava popošla tak, že se dostala do jeho zorného pole. Měla tmavé vlasy, rudé rty a zelené oči a byla to téměř jistě žena. Newt se pokoušel zírat na ni co nejnenápadněji. Dívka nakonec řekla. “No jestli jste se opravdu zbláznil, tak tady si toho nikdo nevšimne.” Pak se usmála. “Víte, že jsem se ještě v životě nesetkala s lovcem čarodějnic?”

“Já..., jak...” začal Newt. Pozvedla jeho otevřenou náprsní tašku.

“Musela jsem nahlédnout dovnitř,” vysvětlila.

Newt se cítil v silných rozpacích a velmi nesvůj. Shadwell mu dal na cestu úřední pověřovací a průvodní list, který mimo jiné vyzýval všechny “kostelní i soudní slouhy, magistrátní ouředníky, biskupy jakož i správce zemské”, aby mu umožnili volný průjezd a poskytlí tolik suchého paliva, o kolik požádá. Listina byla velmi impozantní, bylo to mistrovské dílo staré kaligrafie. Docela na ni zapomněl.

“Víte, to je jen takový můj koníček,” vysvětloval jí zničeně. “Já jsem... totiž...” nedokázal říci mzdový účetní, ne tady, ne teď a ne dříve, jako byla tahle, “počítačový programátor,” zalhal. *Chtěl* jsem být programátorem, *chtěl*, v *srdci* jsem programátorem, to jenom hlava mě ne a ne pořádně poslouchat. “Promiňte, mohl bych znát -”

“Anatéma Novotriková,” představila se Anatéma. “Jsem okultistka, ale to je jen můj koníček. Ve skutečnosti jsem čarodějka. Skvělá práce. Máte asi půlhodinové zpoždění,” dodala a podala mu malý obdélník kartonového papíru. “Nejlepší bude, když si přečtete tohle. Ušetří nám to hodně času.”

Newt ve skutečnosti opravdu vlastnil malý domácí počítač, a to navzdory svým zkušenostem z mládí. Přesněji řečeno postupně jich měl několik. Vždycky jste věděli, jaký počítač právě vlastní. Byly to jakési stolní počítačové verze Wasabi. Byly to ty, které například, hned potom, co jste si je koupili, zlevnily na polovinu. Nebo se staly terčem šířavé

⁵¹ Pozn. autora: *Naopak, to byl většinou ještě mnohem méně půvabný, protože chodil a do všeho vrážel, takže pak byl samá náplast a obvaz.*

veřejné kritiky a během roku zmizely na vrakovišti dějin, nebo fungovaly jen tehdy, když jste je na nějakou dobu zavřeli do lednice. Nebo, když už to byly skutečně značkové a slušné přístroje, dostal Newt ty z výběhové série, které vykazovaly nějakou technickou závadu, nebo měly alespoň zavirovaný operační systém. Nevzdával se však, protože v počítače věřil.

I Adam měl svůj malý počítač. Používal ho hlavně na hraní her, ale to nikdy netrvalo příliš dlouho. Nahrál si do něj hru, deset minut soustředěně pozoroval demo a základní průběh a pak ji hrál tak dlouho, až na počítadle zisku došly nuly.

Když ostatní Oni žasli nad touhle jeho schopností, vyjádřil nad tím Adam mírný údiv. Velmi ho překvapilo, že každý nehraje hry stejně jako on.

“Musíte se to jenom na začátku pořádně naučit a pak už to nic není,” vysvětloval jim.

Jak si Newton s usedajícím srdcem všiml, byla velká část obývacího pokoje v Jasminovém loubí zaplněna hromadami novin. Všude na stěnách byly napichány výstřižky. Na některých z nich byly části zatrženy červeným inkoustem. S mírným zadostiučiněním si všiml, že mezi nimi bylo i několik takových, které on sám vystříhl pro Shadwella.

Co se týče nábytku, byla Anatéma zařízena velmi skromně. Jediná věc, kterou si přivezla, byly hodiny, prastará rodinná památka. Nebyly to původní stojací hodiny, ale velké nástěnné hodiny s velkým kyvadlem, pod které by jistě E. A. Poe někoho s potěšením přivázal.

Newt se přistihl, že se k ní neustále vrací očima.

“Byly sestaveny jedním z mých předků,” vysvětlila mu Anatéma, která právě kladla na stůl šálky s kávou. “Sir Joshua Novotrik. Možná že jste o něm už slyšel? Vymyslel tu malou výkyvnou věcičku, která umožnila levné a přitom přesné hodiny. Dokonce ji po něm pojmenovali.”

“Joshua?” nakrčil Newt zamyšleně čelo.

“Novotrik.”

V poslední půlhodině vyslechl Newt spoustu neuvěřitelných věcí, kterým téměř uvěřil, jenže někde přece musí být nějaká hranice.

“Ta věcička je pojmenována po skutečné osobě?” ujišťoval se.

“Jistě. Je to dobré prastaré lancashirské jméno. Myslím, že pochází z francouzštiny. Teď už jenom chybí, abyste mi řekl, že jste v životě neslyšel o siru Humfrey Choodlickovi -”

“Ale no tak -”

“- který navrhl *udělátor*, s jehož pomocí se dá odčerpat voda ze zaplavených dolů. Nebo o Pietru Maschinccovi? Karlu Joachim Schtiffťovi? Co takhle Cyrus B. Azmec, jeden z nejpřednějších amerických vynálezců černé pleti? Thomas Edison kdysi prohlásil, že jediní žijící praktičtí vynálezci, kterých si váží, jsou Cyrus B. Azmec a Karl Joachim Schtiffť. A kromě toho...”

Podívala se na Newtonovu nic nechápající tvář.

“Udělal jsem si na nich doktorát,” vysvětlovala mu. “Jedná se o lidi, kteří vymysleli věci tak jednoduché a univerzálně užitečné, že už všichni zapomněli na to, že právě tyhle věci potřebovaly být vymyšleny. Cukr?”

“No -”

“Obvykle si dáváte dvě,” usmála se na něj sladce Anatéma.

Newt upřel pohled na kus tuhého papíru, který mu předtím vtiskla do ruky.

Jak se zdálo, předpokládala, že ten mu všechno objasní.

Jenže neobjasnil.

Středem stránky vedla shora dolů linka, která ji dělila na dvě stejné poloviny. Na levé polovině bylo něco, co vypadalo jako báseň psaná černým inkoustem. Na pravé straně byly, tentokrát červeným inkoustem, poznámky a kratičké úvahy. Vypadalo to zhruba takto:

3819. Až obrácen jest kočár orientálský, jehož čtvero kol k nebi bude čnít, pak muž zhmožděný ulehne v lože své s hlavou obolenou, a ať to muž, jenž jehlou zkoumá, sněhu čistší srdce jeho, byť jest byl sémě zhoubece mého. Třeba mu prostředky zápalné odebrati a posléz zalíbení v sobě naleznete a do konce dnů spolu budete.

Japonské auto? Převrácené.

Zřejmě havárie... žádné vážné zranění??

Jód, obvaz!!

Obol. Hlava – aspirin

(viz. 3757) jehla = lovec čarodějek, (viz. 102)

(viz. 002) potomek Pulsif.

Prohledat, sebrat sirky atd.

...Hm? ...

...to znamená necelý den

(viz. 712, 3803, 4004)

Newt si automaticky sáhl rukou do pravé kapsy u kalhot. Jeho zapalovač byl ten tam.

“Co to má znamenat,” zeptal se chraptivě.

“Slyšel jste někdy o Agnes Magorésové?” zeptala se Anatéma.

“Bohužel,” zavrtěl hlavou Newt, který se pokoušel najít svou obranu: v sarkasmu. “Předpokládám, že ta vymyslela něco jako blázný, ne?”

“Tak to je další klasické jméno, které naši předkové nosili s pýchou,” odpověděla mu Anatéma odměřeně. “Jestli tomu nevěříte, pročtete si zápisy z čarodějnických procesů z počátku sedmnáctého století. Patřila k mým vzdáleným předkům. A abych to už řekla všechno, jeden z *tvých* předků ji upálil zaživa. Nebo se o to pokusil.”

Newt s fascinovanou hrůzou naslouchal příběhu o smrti Agnes Magorésové.

“Ni-Ve-Snu-Nespácháš-Smilstvo Pulsifer?” řekl, když skončila.

“Podobná jména byla v těch dnech celkem běžná,” přikývla Anatéma. “Jak se zdá, byl z deseti dětí a byla to velmi zbožná rodina. Byl tam Chamtivý Pulsifer, Falešný svědek Pulsifer -”

“Myslím, že tomu rozumím,” přikývl pomalu Newt. “U všech všudy! Měl jsem dojem, že Shadwell řekl něco o tom, že už to jméno někde slyšel. Musí být v záznamech armády. Předpokládám, že kdybych *já* chodil po světě se jménem Smilstvo Pulsifer, taky bych asi chtěl ublížit co nejvíce lidem.”

“Já mám dojem, že neměl příliš v lásce jen ženy.”

“Díky, že to berete tak sportovně,” usmál se na Anatému Newt. “On to asi opravdu musel být můj předek. Pulsiferů zase tolik není. Možná... třeba je to jeden z důvodů, proč jsem se nakonec dostal až k armádě lovců. Třeba je to osud,” dodal s nadějí.

Zavrtěla hlavou. “Ne, nic takového.”

“Lov čarodějnic už stejně není to, co býval za oněch dnů. Já si myslím, že ani starý Shadwell neudělal nic horšího, než že vysypal Doris Stokesové popelnice.”

“Rečeno mezi námi, Agnes byla poněkud podivná povaha,” odpověděla mu Anatéma neurčitě. “Ona nedokázala myslet ve středním proudu.”

Newt zamával kouskem tuhého papíru.

“Ale co to má všechno společného s tímhle?”

“To napsala ona. Tedy originál. Je to č. 3819 ze *Skvělých a přených prorocství Agnes Magorésové, čarodějky*, poprvé publikováno roku 1655.”

Newt znovu upřel oči na prorocství. Pak otevřel ústa jako leklá ryba, několikrát zalapal po dechu a ústa zase zavřel.

“*Ona věděla, že tady havaruju autem?*” vypravil ze sebe nakonec.

“Ano. Ne. Asi ne. Těžko říct. Podívejte, Agnes byla nejhorší prorok, jaký kdy existoval. Protože měla vždycky pravdu. Proto se její kniha nikdy neprodávala.

Můžeme říci, že většina výjimečných psychických schopností je způsobena nedokonalou schopností zaostřit se v čase a vědomí Agnes Magorésové se v čase pohybovalo natolik volně, že byla považována za dokonale bláznivou i podle velmi benevolentních měřítek Lancashire sedmnáctého století, kde byli blázniví proroci něco jako vývozní artikl.

Všichni se shodli na tom, že je nebezpečné ji poslouchat.

Tvrdila například, že se dají rány a některé nemoci léčit s pomocí jisté plísně nebo že je důležité si mýt ruce, aby se tak odplavila ta strašně malá zvířátka, která přenášejí nemoci, přestože každý rozumný člověk věděl, že jedinou spolehlivou ochranou proti démonu nemoci je pořádný zápach. Přesvědčovala sousedy, že ten, kdo každý den uběhne klidným poklusem pár set metrů, podporuje své zdraví, což bylo více než podezřelé, a to vlastně na její stopu přivedlo Pulsifera. Zdůrazňovala také důležitost vláknin v pokrmech, i když to bylo celkem zbytečné, protože lidem v oné době v jídle nevadily ani tak vlákniny, jako kamení. A kromě toho neuměla člověka zbavit bradavic.

“Toť vše v mysli vaší,” říkávala, “vypuďte je z myšlének a ony samy z těla odejdou.”

Bylo jasné, že Agnes měla spojení s budoucností, ale byla to jen velmi slabá a specializovaná linka. Jinak řečeno linka téměř nepoužitelná.

“Jak to myslíte?” nechápal Newt.

“Vždycky se jí podařilo přijít s takovou věštbou, že jste jí porozuměl teprve potom, co se předpovězená věc stala,” vysvětlovala mu Anatéma. “Jako například: ‘Necht’ nikdo z vás betamaksy nekupuje.’ To byla předpověď pro rok 1972.

“To chcete říct, že *předpověděla* videorekordéry?”

“Ne! Ona jenom zachytila maličký fragment z celkové informace. V tom je celý ten vtíp. Většinou přicházela s tak nejasnými výroky, že je nebylo možno pochopit, dokud se zmíněná událost nestala, a teprve pak vám věci do sebe zapadly. Navíc nikdy nevěděla, co bude důležité a co ne, takže je to spíš něco jako sázka do loterie. Její předpověď na 22. listopad 1963 mluvila o tom, že v King's Lynnu spadne dům.”

“Ano?” Newt se na ni nechápavě díval.

“To je den, kdy byl zavražděn prezident Kennedy,” napověděla mu Anatéma. “Jenže v té době Dallas neexistoval, rozumíte. Zatímco King's Lynn byl dost důležitý.”

“Oh.”

“Zvláště, dobrá byla tam, kde se to týkalo jejich potomků.”

“Oh?”

“A o spalovacích motorech nemohla samozřejmě vůbec nic vědět. Pro ni to všechno byly jen legrační kočáry. Dokonce ještě moje matka si myslela, že to mluví o převráceném královském kočáře. Jak vidíte, nestačí jen vědět, jaká budoucnost *bude*. Je taky třeba vědět, co *znamená*. Agnes byla jako někdo, kdo se dívá úzkou trubičkou na velký obraz. Napsala to, co považovala za dobrou radu, a vycházela při tom z toho, jak porozuměla oněm maličkým místům, která zahlédla.

“Někdy měl člověk štěstí,” pokračovala Anatéma. “Můj pradědeček například pochopil jedno z jejích proroctví, které se týkalo krachu burzy v roce 1929. Podařilo se mu to dva dny před tím, než to začalo, a vydělal na tom skutečné jmění. Dalo by se o nás říci, že jsme profesionální potomci.”

Pak se ostře podívala na Newta. “Podívejte, to, co si moji předkové uvědomili až někdy před dvěma sty lety, je, že *Skvělá a přesná proroctví* považovala Agnes za něco jako rodinné dědictví. Mnoho těch proroctví se týká jejich potomků a má jim dopomoci ke šťastnému životu. Ona se tak nějak pokoušela nám pomoci i potom, co musela odejít. To je například důvod pro její proroctví s King's Lynnem, alespoň my si to myslíme. Můj otec se tam byl v té době podívat, a protože bylo nepravděpodobné, že by ho zasáhla zbloudilá kulka z Dallasu, z Agnesina pohledu vzato se mohlo stát, že mu spadne na hlavu cihla.”

“To ale musela být opravdu moc hodná paní,” ušklíbl se Newt. “Jeden by pomalu přehlídl, že vyhodila do povětří celou vesnici.”

Anatéma si jeho jízlivosti nevšímalá. “No a to je tak skoro všechno,” končila. “Od té doby jsme se začali zabývat tím, že se její věštby pokoušíme rozluštit. Zatím to bylo zhruba jedno proroctví na měsíc - teď víc, protože se blížíme ke konci světa.”

“A kdypak by to tak asi mělo být?” zeptal se Newt.

Anatéma se významně zadívala na hodiny.

Vyrazil ze sebe krátký přiškrčený smích a doufal, že to znělo vesele a svěťácky. Po všech událostech dnešního dne se necítil zcela příčetný. A navíc velmi výrazně vnímal Anatemin parfém, což mu také na klidu nepřidávalo.

“A to buďte rád, že nepotřebuju stopky,” upozornila ho Anatéma. “Zbývá nám - hm - asi tak šest hodin.”

Newt si to chvilku obracel v hlavě. Až dosud ve svém životě necítil potřebu konzumovat alkohol, ale něco mu říkalo, že vždycky musí být nějaké to poprvé.

“Mívají čarodějky v domě nějaký alkohol?” zeptal se.

“Ale jistě.” Usmála se na něj tak, jak se pravděpodobně usmívala Agnes Magorésová, když vybalovala obsah svého prádelníku. “Zelenou bublající odpornost na jejímž škrálopovitém povrchu plavou odpudivé věci. To byste vy měl vědět.”

“Prima. A máte i led?”

Jak se ukázalo, byl to gin. Měla i led. Anatéma, která se dostala k čarodějnictví jen tak mimochodem, byla proti alkoholu všeobecně, ale co se jí osobně týkalo, celkem ho schvalovala.

“Už jsem vám řekl o tom Tibetanovi, který vylezl z díry v silnici?” zeptal se Newt, který se poněkud uvolnil.

“Hm, o těch já vím,” přikývla a přesunula několik papírů na stole. “Dva z nich se mi objevili včera v předzahrádce. Ti chudáci byli naprosto zmatení, takže jsem jim nalila šálek čaje. Potom si ode mě vypůjčili rýč a spustili se zase tam dolů. Mám dojem, že oni sami tak docela nevědí, co se od nich chce.”

Newt se cítil mírně ukřivděný. “Jak jste poznala, že jsou to Tibetané?”

“Když už se na to ptáte, tak jak jste to poznal vy? To začal křičet ,ommmmm!‘, když jste do něj vrazil?”

“No... on *vypadal* tak tibetsky,” řekl Newt. “Šafránové roucho, holá hlava... vždyť víte... *Tibetan*.”

“Jeden z těch mých mluvil docela slušnou angličtinou. Zdá se, že v jednom okamžiku opravoval v Lhasě rádia a najednou se ocitl v tunelu. Teď neví, jak se dostane domů.”

“Kdybyste je poslala tímhle směrem po silnici, tak si mohli stopnout létající talíř,” přikývl Newt zachmuřeně.

“Byli v něm tři mimozemšťané? Jeden z nich vypadal jako neohrabaný robot?”

“Ti vám taky přistáli v předzahrádce, jo?”

“To je podle rádia snad jediné místo, kde naopak nepřistáli. Přistávají po celém světě a předávají lidem krátká poselství, ve kterých je ujišťují o věčném míru a kosmickém souladu, a když jim na to lidé odpovídají ,dobrá a co?‘, nechápavě se na ně podívají a zase odletí. Znamení a varovné předzvěsti, jak říká Agnes.”

“Takže tím mi chcete naznačit, že ona předpověděla i tohle všechno, co?”

Anatéma zalistovala v ohmataných listcích kartotéky na stole.

“Pořád jsem si říkala, že to hodím na počítač,” řekla. “Rejstřík, vyhledávání jednotlivých slov a tak dále. Znáte to? Hrozně to zjednoduší hledání. Ta proroctví jsou sestavena podle jakéhosi starého systému, ale existují určitá klíčová slova, rukopisné poznámky a tak dál.”

“Ona si to všechno vedla v kartotéce?”

“Ne, byla to kniha. Ale já jsem ji... jaksí... někam založila. Samozřejmě jsme vždycky měli několik kopií.” “Tak vy jste ji ztratila, co?” Prohlásil Newt a pokusil se do hlasu přimísit alespoň náznak veselosti. “Vsadím se, že *tohle* nepředvíдалa!”

Anatéma na něj vrhla ošklivý pohled. Kdyby mohly pohledy zabíjet, ležel by Newt už touhle dobou v pitevně.

Pak pokračovala: “Během těch let se rodina celkem slušně dohodla a můj dědeček přišel s velmi užitečným systémem odkazů... aha, tady.”

Přistrčila před Newta kus papíru.

3988. Až muži barvy krokusu ze země vystoupí a zelené sešle nebe, aniž oni vědět budou proč, a Plutův hněv utiší hrady bleskové, zem ztracená se z moře vynoří a Leviathan svobodně bude plout, zem brazilská bude zelená, pak sejde se jich tré a čtvrtý povstane, na železných bestích ti pak jest pojedou, já pravím vám, pak se konec přiblížil.

...*krokus* = *šafrán*
(viz. 2003)...*cizinci*...

...*výsadbáři*?

...*atomové elektrárny* (viz.
výstř. 798-806) ... *Atlantida*

výstř. 812-819

...*Leviathan* = *velryba*...

(viz. 1981)?

...*Jižní Amerika je zelená*?

? 3 = 4 ? *Železnice*? (*železný oř*, *žel. cesta* (viz. 2675)

“Nepochopila jsem to samozřejmě najednou,” připouštěla Anatéma. “Některé poznámky jsem tam doplnila až potom, co jsem slyšela zprávy z poslední doby.”

“U vás v rodině musíte být jeden vedle druhého skvělí křížovkáři,” bylo jediné, na co se Newt zmohl.

“Mám ale stejně dojem, že tady Agnes není tak tajemná jako obvykle. Ty kousky o velrybách a Jižní Americe a třech a čtyřech mohou znamenat cokoliv.” Povzddechla si. “Problém spočívá v novinách. Nikdy nevíte, jestli se Agnes neodvolává na nějakou malou noticku, kterou můžete přehlédnout. Víte, kolik času to zabere, projít každé ráno *pečlivě všechny* deniky?”

“Tři hodiny deset minut,” odpověděl Newt automaticky.”

“Doufám, že dostaneme alespoň medaili, nebo něco takového,” řekl Adam plný optimismu. “Za záchranu člověka z planoucích trosek.”

“Vždyť tam nic nehořelo,” upozornila ho Pepřenka. “Vždyť nebylo vůbec nic ani tomu autu, když jsme ho nakonec obrátili tou správnou stranou nahoru.”

“Ale *mohlo* to tak být,” zdůraznil Adam. “Nevím, proč bysme neměli dostat medaili jenom proto, že to pitomý starý auto zrovna nechytlo.”

Stáli na okraji díry a dívali se dolů. Anatéma zavolala policii, která usoudila, že se silnice propadla, protože byla jednoduše podemletá, a postavila kolem červenobílou ohrádku. Díra byla temná a vedla někam hluboko.

“Mohla by to být docela legrace, vypravit se do Tibetu,” začal opatrně Brian. “Mohli bysme se naučit bojový umění a tak. Viděl jsem takovej starej film, jak je v Tibetu jedno údolí a tam každě žije celý stovky let. Jmenuje se Šangri-La.”

“Šangri-La se jmenuje bungalow mé tety,” prohlásil Wensleydale.

Adam si odfrkl.

“To je pěkná pitomost, pojmenovat údolí po nějakým starým baráku,” ušklíbl se. “To by mu taky mohli říkat Šedáček nebo Ve vavřínech.”

“Pořád je to lepší než Šantala,” podotkl opatrně Wensleydale.

“Šambala,” opravil ho Adam.

“No, já si myslím, že to bude jedno a to samé místo. Pravděpodobně má dvě jména,” vmísila se Pepřenka do hovoru neobvykle diplomaticky. “Jako náš barák. Když jsme se sem přistěhovali, změnili jsme jméno z Domečku na Severní vyhlídku, ale ještě dneska nám chodí dopisy na adresu Theo C. Cupier, Domeček. Možná to tam fakticky pojmenovali Šambala, ale lidi tomu pořád říkají u Vavřínu.”

Adam vhodil do díry kámen. Tibeťané ho začínali nudit.

“Co budeme dělat teď?” nadhodila Pepřenka. “Na farmě u Nortonů koupou ovce. Mohli bychom tam zajít a pomoci jim.”

Adam vhodil do díry kámen mnohem větší a čekal, až se ozve náraz. Neozvalo se nic.

“Já nevím,” odpověděl nepřítomně. “Já si myslím, že bychom měli udělat něco pro velryby, deštný pralesy a tak.

“Jako třeba co?” nadhodil Brian, milující všechny ty malé lumpárny, které se daly provozovat při koupání ovci. Začal si z kapes vytahovat zmačkané prázdné sáčky od brambůrků a házel je jeden po druhém do díry.

“Nebo bychom mohli jít odpoledne do Tadfieldu a *nedat* si hamburger,” navrhl Pepřenka. “Kdybysme si ho nedali všichni čtyři, nemuseli by porazit celé miliony akrů deštných pralesů.”

“Jenže oni je porazí stejně,” upozornil ji Wensleydale.

“Už jsme zase u toho zeleného materialismu,” zamračil se Adam. “S velrybama je o úplně stejný. Je to divný, všechny ty věci, co se teď dějou.” Podíval se na Psa.

Cítil se velmi podivně.

Když malý tulák ucítil, že jeho pán k němu obrátil pozornost, postavil se plný očekávání na zadní.

“To jsou takoví jako ty, co jedí velryby,” zamračil se na něj Adam. “Vsadil bych se, že jsi už sežral skoro celou velrybu, co?”

Pes, v jehož duši ještě doutnala poslední ďábelská jiskřička, která ho za to nenáviděla, naklonil hlavu ke straně a zakňučel.

“To rosteme do pěkného světa,” pokračoval Adam nahlas ve svých úvahách. “Žádný velryby, žádné vzduch a všichni lidi kolem budou pádlovat, protože hladiny oceánů se zvedají.”

“No, potom na tom ze všech nejlíp budou Atlantid'ani,” snažila se ho rozveselit Pepřenka.

“Hm,” odpověděl Adam, který ji moc neposlouchal.

V jeho hlavě se něco odehrávalo. Bolelo to. Objevily se mu tam myšlenky, které si sám nemyslel. Něco říkalo *Ty bys mohl něco udělat, Adame Youngu. Ty bys to mohl napravit. Ty dokážeš všechno, co si jen budeš přát*. A to, co mu to říkalo... to byl on sám. Nějaká jeho část, ukrytá kdesi hluboko v něm. Nějaká část jeho já, která k němu celou tu dobu patřila, aniž si to uvědomoval, stejně jako stín. A ta mu teď říkala: ano je to prohnitý svět. Mohl být nádherný. Ale teď je prohnitý a je čas s tím něco udělat. A ty jsi tady právě proto. Abys z něj udělal svět lepší.

“Protože ti potom budou moc chodit, kam budou chtít,” rozvíjela Pepřenka dále svou teorii a přitom vrhla na Adama starostlivý pohled. “Ti Atlantid'ani. Protože -”

“Mám už těch Atlantid'anů i Tibeťanů plný zuby,” utrl se na ni Adam.

Všichni tři Oni se k němu otočili. Ještě nikdy předtím se takhle nechoval.

“Pro *ně* je to hrozně fajn, to jo,” řekl Adam. “Každý si jenom tak používá velryby a uhlí a naftu a ozon a deštný pralesy a všechno a na nás už nezůstane vůbec nic. Měli bychom se vydat na Mars nebo tak, místo abysme seděli potmě a potili se strachy, kdy už nám konečně dojde vzduch.”

Tohle nebyl ten starý Adam Young, kterého znali. Oni se vzájemně vyhýbali jeden druhému pohledy. Když byl Adam v takovéhle náladě, bylo na světě mnohem chladněji.

“Mně se zdá,” prohlásil po chvíli praktický Brian, “že jediný, co s tím můžeš dělat, je, že o tom přestaneš číst.”

“Je to tak, jak jsi to říkal včera,” zarazil ho Adam. “Vyrůstáš s knížkami o pirátech, kovbojích, kosmonautech a tak, a akorát když si začneš myslet, že svět je plný skvělých věcí, tak ti řeknou, že je naopak plný mrtvejch velryb a pokácených pralesů a nukleárního svinstva, který tady strádáme už kolik milionů let. Jestli mám říct *já*, co si o tom myslím, tak *já* si myslím, že do takového světa vůbec nestojí za to vyrůst.”

Oni si znovu vyměnili pohledy.

Na svět *opravdu* padal stín. Na severu se shromažďovaly husté temné mraky a sluneční světlo se od nich odráželo nepřírodně žlutě, jako kdyby byla obloha spodobněna nadšeným malířem amatérem.

“Já bych řekl, že nejlepší by bylo všechno to sbalit a začít znovu,” pokračoval Adam.

Neznělo to ani jako Adamův hlas.

Letními lesy proletěl závan zatrpklého větru. Adam se podíval na Psa, který se pokoušel postavit na hlavu. Odněkud sem dolehlo temné zadunění hromu. Natáhl se a nepřítomně Psa pohladil.

“A jestli všechny ty atomové bomby vybuchnou, tak dobře jim tak. Všechno začne znovu, akorát to bude líp organizovaný. Někdy si tak říkám, že bych si to skoro přál. Pak bychom to mohli všechno udělat pořádně.”

Znovu zaduněl hrom. Pepřenka se zachvěla. To nebyla Jejich obvyklá hra s “kdyby a jako”, kterou si vydrželi krátit čas celé hodiny. V Adamových očích se teď objevil výraz, který jeho přátelé neznali - ne čertovský, protože ten tam byl víceméně neustále, ale jakási prázdna šed', která byla mnohem horší.

“No, já nevím, jestli *my*,” zkusila to Pepřenka. “Nevím, jestli *my*, protože kdyby všechny ty bomby vybuchly, tak nás zabijou všechny. Jestli mám mluvit jako zástupce matek nenarozené generace, tak jsem zásadně proti.”

Všichni se na ni zvědavě podívali. Pokrčila rameny.

“A pak svět ovládnou obrovští mravenci,” řekl Wensleydale nervózně. “Viděl jsem o tom film. Nebo chodíte po světě s brokovnicí s upilovanou hlavní a každý má na autě přidělané kosy a nahoře kulomet a nože a takové věci -”

“Já bych žádné obrovské mravence nedovolil ani nic takového,” řekl Adam a bylo vidět, že se mu vrací lepší nálada. “A vám všem by se nic nestalo, na to už bych dohlídl. Bylo by to *děsný* mít celej svět pro sebe, co? Co tomu říkáte? Mohli bysme si ho rozdělit. Hráli bysme úžasný hry. Třeba války se skutečnějma armádama a tak.”

“Ale vždyť by nezůstali žádní *lidi*,” upozornila ho Pepřenka.

“No, nějaký lidi bych nám mohl udělat,” odbyl Adam její námitku mávnutím ruky. “Aspoň takový, aby se hodili na vojáky. Každý bysme si vzali čtvrtinu světa. Tak třeba ty -” ukázal na Pepřenku, která ucouvla, jako by se Adamův prst změnil v rozžhavený pohrabáč, “by sis mohla vzít Rusko, protože to je rudý a ty máš zrzavý vlasy, ne? A tuhle Wensley by si mohl vzít Ameriku a Brian Afriku a Evropu a... a...”

I v onom stavu narůstající hrůzy věnovali Oni jeho nápadu takovou pozornost, jakou si zasloužil, a zamysleli se.

“Brr,” otřásla se Pepřenka, když jí silící vítr nafoukl tričko. “N-nevím akorát, p-proč by měl Wensleydale dostat Ameriku a já a-akorát Rusko. Rusko je *nudný*.”

Tak můžeš dostat Čínu, Japonsko a Indii,” navrhoval Adam.

“Takže na mě zbyde jenom Afrika a spousta malých otravných zemiček, co?” ušklíbl se Brian, který vyjednával jako vždycky bez ohledu na to, že je svět na pokraji katastrofy. “Vzal bych si Austrálii,” dodal rychle.

Pepřenka do něj strčila a s naléhavým výrazem zavrtěla hlavou.

“Austrálii dostane Pes,” řekl Adam a oči mu zaplály ohněm tvoření, “protože potřebuje pořádný místo, kde by se mohl proběhnout. A taky jsou tam všichni ti králíci a klokani, který bude moct honit, a -”

Mraky se začaly rychle šířit kupředu a do stran jako inkoust vylitý do mísy s čistou vodou a pohybovaly se oblohou rychleji než vítr.

“Jenže *potom* žádní králíci -” vykřikl Wensleydale.

Adam neposlouchal. Rozhodně ne hlasy, které zněly *vně* jeho hlavy. “Je v tom všem hrozný zmatek,” řekl nakonec. Měli bysme začít znovu. Zachránit jen ty, o který stojíme, a začít znovu. To je nejlepší způsob. To by Zemi udělalo velkou službu, když se tak nad tím zamyslíte. Začínám dostávat pěkně *vztek*, když vidím, jakěj svinčík ti staří cvoci dělaj ze světa...”

“Je to jednoduše paměť, rozumíte?” vysvětlovala Anatéma. “Funguje stejně tak dopředu jako dozadu. Myslím tedy rasová paměť, abyste rozuměl.”

Newt na ni vrhl přátelský, ale nic nechápající pohled.

“Pokouším se vám vysvětlit,” pokračovala trpělivě, “že Agnes *nenahlížela* do budoucnosti. To je jen taková metafora. Ona si ji *pamatovala*. Samozřejmě, že ne zrovna nejlíp, a když ji pak ještě přecedila přes síto svého vlastního chápání, často se význam jejích vizí poněkud zamlžil. Myslíme si, že nejlépe si zapamatovala věci, které se přihodí jejím potomkům.”

“Jenže když budete jezdit na ta místa a dělat jistě věci, protože to předpověděla a protože to, co napsala, je jen její vzpomínka na místa a věci, kde jste byla a které jste udělala,” začal Newt, “tak -”

“Já vím. Ale máme jistě... é... důkazy o tom, že to tak prostě funguje,” řekla Anatéma.

Podívali se na mapu, kterou měli rozloženou na stole před sebou. Vedle nich tlumeně mluvilo rádio. Newt si velmi silně uvědomoval, že kousíček od něj sedí žena. Chovej se jako profesionál, nabádal se v duchu. Jsi přece voják, ne? No, téměř. Tak se chovej jako voják. Zlomek vteřiny intenzivně přemýšlel. Dobrá, tak se tedy chovej alespoň jako slušný voják, který jedná podle svého nejlepšího svědomí. Přinutil se soustředit na to, o čem se mluvilo.

“A proč právě Dolní Tadfield?” zeptal se nakonec. “*Mě* začal zajímat kvůli počasí. Říkají tomu optimální mikroklima. To znamená, že je to takové místočko s vlastním, velmi příjemným počasím.”

Podíval se na její zápisníky. Na tomhle místě bylo každopádně něco divného, i když pomineme Tibetany a ufony, kteří ostatně v posledních dnech jako by zamořili celý svět. Oblast kolem Tadfieldu nejenže měla počasí, podle kterého byste si mohli řídit kalendář, ale byla také až neuvěřitelně imunní ke změnám. Jak se zdálo, nikdo tady nestavěl nové domy. Nikdo se také nestěhoval. Všude kolem bylo tak nějak víc živých plotů, houštin a lesů, než bylo v této době běžné. Jediná moderní velkofarma, která byla nedaleko založena, zkrachovala během dvou let a místo ní se na onom pozemku usadil konzervativní farmář s chovem prasat, který nechával svá prasata pobíhat v ovocném sadu a prodával vepřové za tučné ceny. Obě místní školy, jak se zdálo, celkem úspěšně vzdorovaly stále se měnícímu trendu směřujícímu k modernímu školství. Dálnice, která by větší část Dolního Tadfieldu změnila v jakousi pobočku řetězu motorestů Šťastný poker se deset kilometrů před městysem náhle odklonila, obešla ho velkým polokruhem a pak pokračovala dál svým směrem, nevšímavá k malému ostrůvku poetického venkova, kterému se vyhnula. Jak se zdálo, nikdo nevěděl proč. Jeden ze zúčastněných zeměměřičů se nervově zhroutil, druhý vstoupil do kláštera a třetí odjel na Bali, kde začal malovat nahá děvčata.

Bylo to, jako kdyby velký kus dvacátého století považoval těch několik desítek čtverečních kilometrů za zakázané území.

Anatéma vytáhla z kartotéky další obdélník kantonu a hodila ho Newtovi přes stůl.

2315. A někteří lidé teď praví, žeť on zjeví se v městě Londýně, a jiní zas že v Novém Yorku, ale špatně myslí, neb místo ono zove se Taddes Fild, tam mocný bude ve své síle, neb jako rytíř pomsty zjeví se a Svět ve čtvero rozdělí pak dílu a s ním přijde bouře nesmírná.
...čtyři roky předstih (Nový Amsterdam až do r. 1664)
...

*Taddville, Norfolk ...
Tardesfield, Devon ...
Tadfield, Oxon ...!!
Viz. Zjevení, k6, v10*

“Musela jsem projít obrovské množství venkovských kronik a záznamů,” vysvětlila mu Anatéma.

“Proč má tenhle číslo 2315? Je mnohem dřívější než ty ostatní.”

“Agnes byla co do časového řazení poněkud ledabylá. Myslím, že si občas nebyla tak docela jistá, kdy a kde se co stalo. Vždyť už jsem vám říkala, že trvalo celou věčnost, než jsme vymysleli určitý systém, jak některé z těch věšteb spojit.”

Newt se namátkou podíval na několik kartotéčních lístků. Stálo na nich například:

1111. A objeví se i Pekelný pes, strašlivé zvíře temnot, a dvě síly budou přihlížeti bezmocně, neb on následovatí bude Pána svého na Místo, které Silám úradkem osudu neznámé jest, a jméno jemu dá pán jeho podle původu tvorů a Peklo před ním uprchne.
Něco společného s Bismarckem?
(A. F. Novotrik 8.června 1888)

Velitel?

...Schleswig-Holstein?

“Tahle věštba je na Agnes velmi nejasná,” řekla Anatéma.

3017. Vidím čtvero jezdců, s nimiž konec všeho přichází, a po boku pojedou jim Andělé pekla. Tři povstanou. Čtvero a Čtvero spojí se znovu ve Čtvero a Anděl temnot bude poražen, byť by člověk věřil v prohru svou.

*z Apokalypsy.
Pán = Pan, tedy Dábel.
(Viz. čarodějnický proces
z Lancashire, Brewster 1782). Myslím, že dobrá Agnes
se nám téhle noci napila (Quincy
Novotrik 15. 11. 1789)*

Čtyři příšerní jezdci

*Souhlasím. Všichni jsme jenom lidé. (sl. O. J.
Novotriková
5. 1. 1854)*

“A proč skvělá a přesná?” pokračoval Newt ve výzkumu.

“Tady skvělá ve smyslu pravdivá, dokonalá,” odpověděla mu Anatéma unaveným tónem někoho, kdo už tuto věc vysvětloval mnohokrát. “Takový mívalo to slovo dřív význam.”

“Ale podívejte,” začal Newt -

- už sám sebe téměř přesvědčil o neexistenci ufona, který jistě byl pouhým výplodem jeho fantasmie, a ten Tibet'an, to mohl být třeba - no, zatím na tom pracoval, ale ať to byl kdo chtěl, jistě to nebyl Tibet'an. Mezitím však si byl stále jistější, že je v jedné místnosti s velmi přitažlivou mladou ženou, které se podle všech známek docela líbí nebo která alespoň nedala najevo, že by se jí nelíbil. To byla pro Newta každopádně zcela nová zkušenost. Musel sice připustit, že se děje množství velmi podivných věcí, jenže kdyby se cílevědomě pokusil řídit loďku rozumu proti divokému proudu hmatatelných důkazů, mohl předstírat, že to všechno byly meteorologické balony, Venuše nebo davová halucinace.

Krátce řečeno, ať už Newt v této chvíli myslel čímkoliv, mozek to nebyl.

“Ale podívejte se,” začal znovu, “vždyť svět určitě neskončí právě teď, to je snad jasné? Víte, jak to myslím, stačí se přece rozhlídnout. Vždyť se podstatně zmírnilo i mezinárodní napětí... rozhodně není větší než obvykle. Co kdybychom se na chvíli přestali bavit o těch nesmyslech a třeba... no já nevím, třeba bychom mohli jít jen tak na procházku, nebo něco takového, víte -”

“Copak to nechápete? Tady něco je! Něco, co ovlivňuje celou tuhle oblast!” vykřikla. “Pokřivilo to všechny linie W-záření. Chrání to celou tuhle oblast proti všemu, co by ji mohlo změnit! Je to... je to...” A bylo to tady zase: ta myšlenka, která se jí ukrývala v hlavě a neustále unikala jako ostražitě zvíře, slova na špičce jazyka, s jejichž pomocí nedokázala vytvořit zvuk, pocit jako vzpomínka na sen, který jsme okamžitě po probuzení zapomněli.

Okna zadrnčela. Na sklo zabubnovala sprška jasmínových květů hnaných větrem.

“Jenže pořád to nemůže zaměřit,” stěžovala si Anatéma a rozpačité si proplétala prsty. “Už jsem vyzkoušela všechno.

“Zaměřit?” nechápal Newt.

“Zkoušela jsem pendl. Telepatodolit. Jsem parapsychologicky citlivá, rozumíte. Ale jak se zdá, neustále se to pohybuje.” Newtovi se stále ještě dařilo ovládat své vlastní myšlenky natolik, aby si její slova přeložil do srozumitelné mluvy. Většina lidí, kteří řekli, že “jsou parapsychologicky citliví”, tím myslela “mám příliš aktivní, i když velmi

nenápaditou představivostí/lakuji si nehty na černo/a mluvím se svou andulkou”, když to řekla Anatéma, znělo to, jako by se přiznávala k jakési dědičné chorobě, kterou by raději neměla.

“Takže Armageddon se nám potuluje po okolí?” nadhodil Newt.

“Různá proroctví říkají, že nejdříve musí povstat Antikrist,” zavrtěla hlavou Anatéma. “Agnes říká on. Nemůžu ho najít.”

“Nebo ona,” řekl Newt.

“Cože?”

“Mohla by to být ona,” trval na svém. “Tohle je, koneckonců, dvacáté století. Všichni stejná práva, všichni stejné možnosti.”

“Myslím, že to neberete tak docela vážně,” odpověděla mu odměřeně. “Jedno je jisté. Není tady žádné *zlo*. Tomu pořád nerozumím. Cítím jen lásku.”

“Cože? Teď zase nerozumím já.”

Vrhla na něj bezmocný pohled. “To se těžko vysvětluje,” odpověděla. “Něco nebo někdo miluje tohle místo. Miluje každý jeho kousek tak silně, že ho svou láskou brání a ochraňuje. Je to hluboká, nesmírná a divoká láska. Jak by se tady mohlo stát něco ošklivého? Tohle je místo, na kterém by člověk chtěl vychovávat své děti. Je to dětský ráj.” Slabě se usmála. “Měl byste vidět místní děti. Jsou až neskutečné! Jako vystřižené z časopisu *Kluci, za mnou!* Samá odřená kolena a ,skvělé!‘ a nevinné lumpárny -”

Už to měla na jazyku. Cítila tvar té myšlenky a rychle ji doháněla.

“A co je tady?” zeptal se najednou Newt.

“Cože?” vykřikla Anatéma, když vlak jejích myšlenek vykolejil.

Newt poklepal prstem na mapu.

“Říká se tady ,nepoužívané letiště‘. Tady, přímo na západ od Tadfieldu -”

Anatéma si vztekle odfoukla. “Nepoužívané? Tak tomu nevěřte. Za války tam byla letecká základna. Pak to byla asi deset let letecká základna Horní Tadfield. A ještě než to řeknete, tak odpověď zní ne. Nenávidím celé to místo, ale plukovník je mnohem přičetnější než vy. Jeho žena cvičí jógu, proboha.”

Takže. Co byla ta poslední myšlenka? Že ty děti tady...

Cítila, jak její duševní soustředění povoluje, jak jí původní myšlenky unikají a do vědomí jí pronikají jiné, mnohem osobnější. Newt byl docela prima, vážně. Ani ji příliš neznepokojovalo Agnesino proroctví, že s ním stráví zbytek života. Vždyť to nebude trvat ani tak dlouho, aby jí začal jít na nervy.

Rádio mluvilo o jihoamerických deštých pralesích.

O těch nových.

Venku začaly padat kroupy.

Když Je Adam vedl do lomu, trhaly listí kolem nich ledové projektily.

Pes jim šel v patách, ocas stažený mezi nohama, a kňučel. Tohle není fěr, myslel si. Přesně ve chvíli, kdy jsem konečně přišel na to, jak vyzrát na ty krysy. Zrovna když už jsem si to skoro vyřídil s tím pitomým německým ovčákem od sousedů přes ulici. Teď to celé skončí a já zase budu tam, kde dřív. Budu mít zase ty pitomé ohnivé oči a zase budu honit zatracené duše. Jaký to má smysl? Vždyť ty se ani nebrání a chuť to nemá žádnou...

Myšlenky, které probíhaly hlavami Wensleydala, Briana a Pepřenky zdaleka nebyly tak souvislé. Jediné, co si uvědomovali, že kdyby se pokusili Adama nenásledovat, bylo by to totéž, jako kdyby se pokusili létat. Pokus vzdorovat síle, která je hnala kupředu, by jednoduše skončil mnohonásobnými zlomeninami nohou a i pak *by museli* jít.

Adam nemyslel vůbec. Část jeho mysli se otevřela a vzplála jasným plamenem.

Nechal je usednout na starou bednu.

“Tady se nám nic nestane,” oznámil jim.

“No,” odkašlal si Wensleydale. “Nemyslíš, že budou mít naši rodiče -”

“S těma si nelam hlavu,” uklidňoval ho Adam. “Když tak udělám nějaké nové. A taky už nebude žádné to ,v půl desáté ať jste v posteli‘. Už nebudete muset do postele vůbec, když se vám nebude chtít. Ani uklízet pokoj a tak. Prostě to všechno necháte na mně a bude to fantastický.” Pak se na ně nepříčetně usmál. “Teď čekám pár nových kamarádů,” svěřil se jim. “Budou se vám líbit.”

“Ale -” začal Wensleydale.

“Představte si všechny ty skvělé věci, který budou potom,” přesvědčoval je Adam nadšeně. “Naplníme celou Ameriku novějma Indiánama a kovbojema a policajtama a gangsterama a komiksama a kosmonautama a tak. Nebude to skvělý?”

Wensleydale vrhl zoufalý pohled na své dva společníky. Všem běžely hlavou myšlenky, které by nebyli schopni přesně vyjádřit ani za normálních okolností. Všeobecně asi něco v tom smyslu, že kdysi existovali skuteční Indiáni a gangsteři a že to bylo skvělé. A že budou pořád existovat ti kovbojové a gangsteři, kteří jsou “jako”, a to že samozřejmě je skvělé. Ale skuteční *jako* kovbojové a gangsteři, kteří jsou a zároveň nejsou živí a které můžete uložit do krabice, když vás přestanou bavit - to už zdaleka skvělé nebylo. Celá legrace s gangstery a mimozemšťany a piráty byla v tom, že jste je mohli zrušit a jít domů.

“Ale než uděláme tohle všechno,” prohlásil Adam temným hlasem, “tak jim nejdřív *ukážeme*...”

V rozlehlé hale stál strom. Nebyl zvlášť velký, listů měl zažloutlé a světlo, které k němu pronikalo sklem, zbarveným tajemnou šedí, bylo nesprávného druhu. Strom byl živěn větším počtem různých drog než olympijský atlet a ve větvích mu hnízily reproduktory. Ale přes to všechno to *byl* strom, a kdybyste napůl přivřeli oči a dívali se na něj přes umělý vodopád, možná byste uvěřili, že se díváte na nemocný strom závojem slz.

Jaime Hernandez pod ním rád obědval. Kdyby to zjistil místní šéf pomocného personálu, zase by na něj křičel, ale Jaime vyrostl na farmě - byla to moc hezká farma - a miloval stromy a nechtěl do města, ale co měl dělat? Nebylo to špatné zaměstnání a o penězích, jaké dostával, se jeho otců ani nesnilo. A dědečkovi se nesnilo vůbec o žádných penězích. Ten ještě ve svých patnácti letech nevěděl, co to peníze jsou. Jenže přijdou chvíle, kdy člověk potřebuje stromy, a je ostuda, pomyslel si Jaime, že moje děti vyrůstají s myšlenkou, že stromy jsou jen palivo, a jejich děti budou vyrůstat s myšlenkou, že stromy jsou jen minulost.

Ale co mohl dělat? Tam, kde dřív bývaly stromy, stojí dnes velké farmy, tam, kde byly malé farmy, se dnes rozkládají náměstí, a kde byla náměstí, jsou taky pořád náměstí. Tak to bohužel chodí.

Zajel se svým vozíkem za novinový stánek a otevřel krabici, ve které měl jídlo.

A právě v té chvíli si Jaime uvědomil, že slyší jakési šumění a že se po zemi pohybují podivné stíny. Rozhlédl se.

Strom se hýbal. Jaime ho se zájmem pozoroval. V životě ještě neviděl, jak roste strom.

Zem, což nebylo nic jiného než vrstvička jakési umělé drti, se doslova hýbala, jak se kořeny pod povrchem začaly hýbat a prodlužovat. Jaime viděl, jak se jeden slabší bílý kořínek spustil po stěně vyvýšené umělé zahrádky dolů a zmateně tápal po povrchu betonové dlažby.

Aniž věděl proč, přistrčil jej opatrně nohou k mezeře mezi dlaždicemi. Kořínek rychle pochopil a zavrtal se dolů.

Větve se natahovaly a měnily tvar.

Jaime slyšel skřípění brzd venku před budovou, ale nevěnoval mu pozornost. Někdo něco křičel, ale v Jaimeho okolí vždycky lidé křičeli a většinou na něj.

Pátrající kořínek musel najít hluboko ukrytou zem. Okamžitě změnil barvu a zesílil jako hasičská hadice, kterou naplnila voda. Umělý vodopád se zastavil. Jaime si představil prasklé trubky ucpané žiznivými kořeny.

Teprve teď si všiml, co se děje venku. Povrch ulice se vlnil jako mořská hladina. Puklinami se draly na světlo stromky.

No jistě, pomyslel si, mají dost slunce. Jeho strom dost slunce neměl. Jediné, co měl, bylo blátivé šedé světlo, které sem pronikalo tónovanou skleněnou kopulí rozklenutou o čtyři patra výš. Mrtvé světlo.

Jenže co mohl dělat?

Mohl by udělat tohle:

Výtahy nefungovaly, protože byla přerušena dodávka elektrického proudu, ale byla to přece jenom čtyři patra. Jaime pečlivě zavřel krabici s jídlem, došel k vozíku a vybral si své nejdelší kostě.

Křičící lidé prchali z budovy. Jaime se s přátelským úsměvem prodíral opačným směrem, stejně úporně jako losos proti proudu potoka. Kopulí z kouřového skla podíralo bílé síťové nosníky, které mělo podle architekta vyjadřovat protest proti tomu či onomu. Nebylo to vlastně sklo, ale nějaký plastík a Jaimemu, který stál na široké římsě pod kopulí, to dalo velkou práci a musel využít celou svou sílu a páku danou délkou kostě, než se na našedlé tabuli objevily praskliny. Několik dalších ran a tabule se v záplavě střepů řítila dolů.

Dovnitř se vliło světlo a ozářilo drobné částice prachu, které se vznášely v prostoru kopule, takže to vypadalo, že je vzduch plný drobných světlušek.

Hluboko dole konečně strom roztrhl stěny svého betonového vězení a začal růst rychlostí expresního výtahu. Jaime si nikdy neuvědomil, že stromy, které rostou, vydávají zvuk. Neuvědomil si to pravděpodobně nikdo, protože ten zvuk je vyluzován stovky let a mezi vrcholy vln jeho kmitočtu je vzdálenost čtyřiašest hodin.

Zrychlete to a zjistíte, že zvuk, který strom vydává, zní "húúú".

Jaime pozoroval, jak se k němu strom blíží, podobný zelenému hřibovitému mraku. Z okolí kořenů tam dole vystupovala pára.

Nosníky neměly nejmenší naději. Zbytky kopule vyletěly vzhůru jako pingpongový míček na vrcholku vodotrysku.

A stejné to bylo po celém městě, i když to město jste už vlastně neviděli. Jediné, co jste viděli, byla zelená stěna. Táhl se od obzoru k obzoru.

Jaime seděl na své větvi, přidržoval se liány a smál se a smál.

Zanedlouho začalo pršet.

Kappamaki, výzkumná velrybářská loď, hledala odpověď na jednu velmi důležitou otázku: Kolik velryb lze chytit a zpracovat za jeden týden?

Až na to, že dnes nebyli schopni narazit na jedinou velrybu. Posádka zírala na obrazovky, které byly díky pokročilé technice schopny zachytit cokoliv většího než sardinka a okamžitě přepočítat na cenu, kterou by za to společnost stržila na mezinárodním trhu s olejem. Avšak obrazovky byly prázdné. Občas se na nich objevila osamělá ryba, která sebou většinou mrskla a zmizela, jako by chtěla naznačit, že má něco velmi důležitého na práci jinde.

Kapitán bubnoval prsty na panel počítače. Obával se, aby už brzo nemusel podniknout malý soukromý výzkum, který by se zabýval otázkou, co dělá ten statisticky malý zlomek kapitánů velrybářských lodí, kteří se vrátí z moře s tovární lodí, v níž není ani kousek průzkumného materiálu.

Bylo to naprosto neskutečné. *Něco* tam přece být muselo.

Navigátor vyvolal na obrazovce jakýsi graf a obrátil se ke kapitánovi.

“Ctihodný pane?”

“Děje se něco?” nadhodil opatrně kapitán.

“Zdá se, že došlo k nepochopitelnému selhání přístrojů. Mořské dno by mělo být v této oblasti zhruba v hloubce dvě stě metrů.”

“A co?”

“Přístroje mi ukazují patnáct tisíc metrů, ctihodný pane. A dno stále klesá.”

“To je přece nesmysl. Taková hloubka vůbec neexistuje.”

Kapitán vrhl nevraživý pohled na špičkovou techniku, jejíž hodnota se dala vyjádřit v desítkách milionů jenů. Navigátor se nervózně zasmál.

“Už ne, pane,” řekl. “Už se začalo zvedat.”

Pod hromovým řevem svrchní hlubiny - jak dobře věděl jak Azirafal, tak Tennyson - hluboko, v nekonečné moře propasti, spí kraken.

A ten se teď probouzel.

Když se začal zvedat, stékaly z jeho boků miliony tun slizkého kalu nejtemnějších mořských hlubin.

“Vidíte,” pokračoval navigátor. “Už jen tři tisíce metrů.”

Kraken nemá oči. Nikdy se nepotřeboval na nic podívat. Ale jak se vzdouval ledovými vodami, větší než vlna tsunami, zachycoval mikrovlnné zvuky moře a smutný pískot a pípání velryb.

“Hm,” znejistěl navigátor. “Tisíc metrů?”

Krakenovi to nic neříká.

“Pět set metrů?”

Loď-továrna se náhle zakymácí v silicím proudu vystupujícím z hlubin.

“Sto metrů?”

Někde nedaleko nahoře je jakási malá kovová věcička. Kraken se neklidně pohne.

A miliony suší večeří se hlasitě dožadují pomsty.

Okno domku prasklo a vletělo dovnitř. To nebyla bouře, ale válka. Úlomky jasmínu se zatočily místností a promíchaly se s deštěm kartotéčních lístků.

Newt s Anatómou se krčili v malém prostoru mezi převráceným stolem a stěnou.

“Tak do toho,” zamumlal Newt. “Řekněte mi, že to Agnes taky předpověděla.”

“Řekla, že On s sebou přinese bouři,” upozornila ho Anatóma.

“To není bouře, ale hurikán, k sakra. Neřekla, co se stane potom?”

“Ve 2315 je odvolávka na 3477,” odpověděla Anatóma.

“To si i v téhle situaci pamatujete tyhle detaily?”

“No, když už jste se o tom zmínil, tak ano,” přikývla. Zvedla jeden lístek.

3477. Nechat se ruleta osudu otáčí, nechat srdce se spojit, jestli i jiný oheň, než co strávil tělo mé. Až vichr květ požene, vztáhněte ruku jeden k jednomu, neboť klidu všichni do jdeme, až sejdou se Rudý a Bílý a Černý a Bledý, a pak už jen pokoj bude jest našich profesí střelbou ku ptáku.

*? Ruleta ? Toť jakýsi
mysticismus, řekl bych
(A.F. Novotrik, 17. října 1889)
Sakura? Gejši?
(OFD 4. 9. 1929)*

Znovu Zjev. Jan kpt. 6
(dr. T. Novotr. 1833)

Newt si lístek přečetl znovu. Zvenčí do místnosti doléhal zvuk, jako když vichřice honí po zahradě obrovský kus zrezivělého plechu, a přesně tak to skutečně bylo.

“Má to snad znamenat,” začal pomalu, “že se my dva máme stát dalším číslovaným zápisem? Ta Agnes, to byla ale šprýmařka.”

Ucházet se o někoho bývá vždycky složité, a to zvláště v případě, kdy má osoba, o kterou se chcete ucházet, v domě obstarožní příbuznou. Ty mají sklony mluvit si pro sebe nebo se hloupě chichotat, chodí si od vás půjčovat cigarety a v těch nejhorších případech vytáhnou album rodinných fotografií, což je ve válce pohlaví agresivní akt, který by měl být ženevskou dohodou zakázán. A je to ještě mnohem horší, když je to příbuzná, která už je tři sta let mrtvá. Je pravda, že se v Newtově mysli vylíhly jisté úvahy, které zahrnovaly Anatómu, a nejen že se vylíhly, ale on je choval a pěstoval, hýčkal, napájel, sypal jim nejdražší semenec a chystal se pro ně vybudovat pozlacenou voliér. Jenže představa Agnesina jasnovidného pohledu, který se mu zavrtává do týla, ochromila jeho libido stejně spolehlivě jako kbelík ledové vody.

Zabýval se dokonce myšlenkou, že by Anatómu pozval někam na oběd, ale celou tu myšlenku mu otrávil představa oné cromwellovské čarodějky, která před třemi sty lety seděla ve svém domku a zírala mu do talíře.

Byl přesně v té náladě, ve které lidé upalují čarodějky. Jeho život byl už tak dost složitý a nepotřeboval, aby s ním ještě přes několik století manipulovala nějaká bláznivá stařena. V krbu to zadunělo, jako by se zřítíla přinejmenším polovina komína.

A najednou ho napadlo: vždyť můj život vlastně vůbec není složitý. Vidím to stejně jasně, jak by to viděla Agnes. Táhne se bez jediné zátacky přímo k zasloužené penzi, večírku na rozloučenou, který uspořádají dlouholetí spolupracovníci, k pěknému malému bytečku bůhvídkde a jednoduché, tiché a nevýznamné smrti. Jenže teď to vypadá, že zahynu pod troskami tohoto domku v průběhu něčeho, co by mohlo být koncem světa.

Anděl-statistik se mnou nebude mít žádné potíže, můj život musel být celé roky řádek po řádku samé dtto. Vždyť co jsem vlastně vykonal? Nikdy jsem nevylopil banku. Nikdy jsem nedostal pokutu za špatné parkování. Nikdy jsem si nedal thajské jídlo -

Někde v domku se se šťastným cinkotem skleněných střepů vysypalo další okno. Anatóma ho objala rukama kolem krku a přitiskla se k němu s povzdechem, který neznel ani vystrašeně, ani zklamaně.

Nikdy jsem nebyl v Americe. Vlastně ani ve Francii, protože Calais se nepočítá.

Rádio zmlklo, protože víchř konečně přetrhal dráty.

Zabořil tvář do jejích vlasů.

Nikdy jsem -

Ozvalo se tiché zacinknutí.

Shadwell, který právě doplňoval účetní knihy armády, zvedl hlavu ve chvíli, kdy byl v polovině podpisu stopaře svobodníka Smitha.

Nějakou chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že na mapě se už neleskne Newtonův špendlík.

Vstal a s tichým mumláním se spustil na všechny čtyři. Pak prohledal podlahu pod mapou, a když špendlík našel, přešláhl ho o klopou a vpíchl ho zpět do míst, kde byl Tadfield.

Právě podepisoval stopaře vojína Podlahu, který dostával roční příplatek dvě pence na seno pro koně, když se znovu ozvalo tiché cink.

Znovu našel špendlík, s podezřením si ho prohlédl a zabodl ho do mapy tak hluboko, že zajel do omítky pod ní. Pak se vrátil ke svým knihám.

Další cink.

Tentokrát ležel špendlík přes dva metry od zdi. Shadwell ho zvedl, pečlivě si prohlédl jeho špičku, zapíchl ho do mapy a upřeně ho pozoroval.

Zhruba za pět vteřin mu špendlík se zasvištěním proletěl kolem ucha.

Znovu ho sebral ze země, zabodl do mapy a přidržel ho.

Špendlík se mu začal pod prsty hýbat. Opřel se o něj celou vahou.

Z mapy začal vystupovat slabý proužek dýmu. Shadwell vykřikl a vstrčil si prsty do úst, zatímco do ruda rozpálený špendlík se odrazil od protější stěny a rozbil okno. Jak se zdálo, nechtěl být v Tadfieldu.

Deset vteřin nato už se Shadwell přehraboval v armádní pokladně, ve které našel hrst měďáků, desetišilikovou bankovku a jednu malou padělanou minci z doby vlády Jakuba I. Bez ohledu na osobní bezpečí si prohrabal i vlastní kapsy. Výsledek celého jeho snažení, i když vzal v potaz průkaz penzisty, který mu zaručoval slevu v dopravních prostředcích, by mu sotva stačil na to, aby se dostal z domu, natož do Tadfieldu.

Znal jen dva lidi, kteří měli nějaké peníze, a to byl pan Rajit a madam Tracy. Co se Rajita týkalo, bylo jasné, že kdyby se odhodlal vstoupit s ním do jednání o finančních prostředcích, vyvstala by zcela nevyhnutelně otázka nezaplaceného nájmu za posledních sedm týdnů. A madam Tracy? Ta by mu jistě ochotně půjčila hrst větších mincí, ale háček byl v tom, že až příliš ochotně...

"Ať jsem zatracen, půjčím-li si jediný hříšný groš od té zmalované jezabelie," zabručel.

Tím vyčerpal všechny možnosti.

S jedinou výjimkou.

Zbýval ten jižanský buzík.

Na velitelství ALČ se v minulosti zastavili dva. Byli tady jen jedinkrát a strávili tu tak krátký čas, jak jen to bylo možné. Azirafal se navíc během té doby až zoufale střežil dotknout kterékoliv vodorovné plochy. Ten druhý, elegantní bastard v černých brýlích, nebyl podle Shadwella člověkem, kterého by se mohl dotknout. V Shadwellově jednoduchém světě byl každý člověk v tmavých brýlích, který neležel na pláži, pravděpodobně zločinec. Měl podezření, že Crowley patří k mafii nebo k podsvětí, i když by byl jistě neobyčejně překvapen zjištěním, jak velmi se ve svém úsudku přiblížil pravdě. Jenže ten změkčilý, v plášti z velbloudí srsti, to bylo něco jiného a Shadwell to kdysi riskl a stopoval ho až k jeho základně a přesně si pamatoval cestu, Myslel si, že je Azirafal ruský špion. Toho by mohl požádat o peníze. Trochu mu pohrozit.

Byl to nesmírně riskantní.

Shadwell se sebral. Možná že mladý Newt už touhle dobou podstupuje strašlivé mučení v rukou dcer noci a on, Shadwell, ho do těch rukou poslal.

"Nemůžeme své lidi nechat v něčem takovém," řekl nahlas, natáhl si svůj tenký svrchník, nasadil beztvary klobouk a vyšel z domu.

Jak se zdálo, počasí se trochu pokazilo.

Azirafal byl nervózní jako veverka. Byl nervózní už celých dvanáct hodin. Řekl by, že má nervy v kýblu. Chodil sem tam po obchodě a bral do rukou kousky papíru a zase je odhazoval a hrál si s tužkami a pery na stole.

Měl by to říci Crowleymu.

Ne neměl, *chtěl* to říci Crowleymu. *Měl* by to říct Nebi.

Koneckonců, vždyť byl anděl. Anděl musí dělat ty správné věci. Měl to v sobě zabudované. Vidíte zlo jste nervózní. Crowley to tedy přesně trefil. Měl to hlásit Nebi hned od začátku.

Jenže s Crowleyem se znal už přes tisíc let. Vždycky spolu celkem dobře vycházeli. Občas měl podezření, že mají mnohem víc společného jeden s druhým než se svými nadřízenými. Tak především oba svět příliš milovali, než aby jej považovali za herní plochu, na níž se odehrává kosmická partie šachu.

Jistě, v tom to bylo. To byla ta odpověď, která mu teď neodbytně zírala do tváře. Bylo by to v tom správném *duchu* jeho spojenectví s Crowleyem, kdyby Nebi mrknutím naznačil, o co jde, a pak by se v tichosti postaral o to dítě. Ne že by s ním udělal něco ošklivého, to jistě ne, jsme přece všichni tvorové boží, když to vezmete do důsledků, dokonce i osoby jako Crowley a Antikrist. Svět by byl zachráněn a nemusel by být žádný pitomý Armageddon, který by stejně nikomu neprospěl, protože *každý* přece ví, že Nebesa musí nakonec zvítězit. To by musel pochopit i Crowley. Ano. A všechno bude zase v pořádku.

Přesto, že na dveřích visela tabulka s nápisem "zavřeno", někdo zaklepal.

Vstoupit ve spojení s Nebem bylo pro Azirafala mnohem složitější než pro obyčejné smrtelníky, kteří neočekávají odpověď a ve většině případů by byli velmi zaskočení tím, kdyby se jim nějaké dostalo.

Odstrčil stůl pokrytý papíry a stočil prošlapaný koberec. Na parketách pod ním byl křídou nakreslený malý kruh rámovaný příslušnými výroky z Kabaly. Anděl zapálil sedm svící, které obřadně postavil na určitá místa po obvodě kruhu. Pak ještě zapálil nějaké kadidlo, což sice nebylo nutné, ale zato to příjemně provonělo celý krámk.

Pak vstoupil do kruhu a odříkal Slova.

Nic se nestalo.

Znovu odříkal Slova.

Nakonec se od stropu snesl silný sloup modrého světla a vyplnil kruh.

Ozval se sytý, kultivovaný hlas. "Nuže?"

"To jsem já, Azirafal."

"To my víme," odpověděl hlas.

"Mám velké noviny! Našel jsem Antikrista! Mohu vám dát jeho adresu a všechno!"

Nastala odmlka. Modré světlo zablikalo.

"Takže?" nadhodil pak hlas.

"Ale chápete, teď už se na to můžete - můžete to celé zastavit! V minutě! Zbývá vám už jen pár hodin! Můžete to celé zastavit a nemusí být žádná válka a všichni budou zachráněni!"

A zvedl rozzářenou tvář směrem ke zdroji modrého světla.

"Ano?" prohlásil hlas nezúčastněně.

"No jistě! Žije v místě, které se jmenuje Dolní Tadfield, a jeho adresa je -"

"Dobrá práce," odpověděl mu hlas nevýrazným, mechanickým tónem.

"Teď už nemusíte měnit třetinu světa v krev a takové ty věci," pokračoval Azirafal šťastně.

Když se hlas ozval znovu, zněl poněkud dotčeně.

"A proč ne?" řekl.

Azirafal cítil, jak se pod nohama jeho nadšení otevírá ledová propast, a pokusil se předstírat, že tomu tak není.

Začal rychle argumentovat: "Vždyť stačí, když zařídíte, aby -"

"My *zvítězíme*, Azirafale."

"Jistě, ale -"

"Armády temnot musí být *zničeny*. Jak se zdá, tys to ještě nepochopil. Náš cíl není *vyhnout* se válce, ale *vyhrát* ji. Čekali jsme na tuto chvíli dlouhý čas, Azirafale."

Azirafal cítil, jak mu mysl zaplavuje ledový chlad. Otevřel ústa, aby řekl "A nemyslíte, že by nebyl špatný nápad tu válku na Zemi zrušit?", ale pak změnil úmysl.

"Rozumím," odpověděl zachmuřeně. Ode dveří se ozvaly jakési tiché a podezřelé zvuky, a kdyby se Azirafal podíval tím směrem, byl by viděl, že se světlíkem do obchodu pokouší nahlédnout beztvary klobouk.

"To neznamená, že sis nevedl dobře," pokračoval hlas. "Bude ti zapsána pochvala. Skvělá práce."

"Děkuji," odpověděl Azirafal automaticky. Trpkost v jeho hlase by jistě dokázala srazit libovolné množství mléka. "Bohužel, zapomněl jsem na okamžik na nevyslovitelné."

"Přesně to jsme si pomysleli."

"Mohl bych se zeptat," začal anděl opatrně, "s kým jsem mluvil?"

Hlas odpověděl: "My jsme Metatron⁵²."

"Aha. Samozřejmě. Hm. Dobrá. Takže mnohokrát děkuju. Díky."

Na dveřích za ním se odklopila záklopka šterbiny na dopisy a v otvoru se objevil pár očí.

"Ještě jednu věc," dodával hlas. "Ty se k nám samozřejmě přidáš, že?"

"No, tedy, ono už je to opravdu celou věčností, co jsem naposled držel v ruce plamenný meč -" začal Azirafal.

⁵² Pozn. autor.: *Hlas boží. Ale ne ten hlas Boží. Samostatná entita. Něco jako prezidentův mluvčí.*

“Jistě, to my si uvědomujeme,” souhlasil hlas. “Teď budeš mít velkou příležitost si to všechno znovu dokonale procvičit.”

“Aha. No jistě. Hm. A jaký počáteční akt rozpoutá válku?”

“Mysleli jsme si, že výměna raket s atomovými hlavicemi mezi několika zeměmi najednou by nebyl špatný začátek.”

“Aha. No ano. Velmi nápadité.” Azirafalův hlas byl nevýrazný a plný beznaděje.

“Výborně. Takže tě očekáváme ihned,” končil hlas.

“Cože? Hm. Dobrá, dotáhnu jen do konce několik obchodních drobností, ano?” vyrazil ze sebe Azirafal se zoufalou naléhavostí.

“Nezdá se, že by to bylo ještě potřeba,” upozornil ho Metatron.

Azirafal se narovnal. “Ale já cítím, že to je povinnost, neřku-li morální závazek poctivého obchodníka, uzavřít některé -”

“Dobrá, dobrá,” řekl Metatron poněkud smířlivěji. “Chápeme. Takže tě budeme očekávat v co nejkratším čase.”

Světlo zesláblo, ale nezmizelo úplně. Nechali linku otevřenou, pomyslel si Azirafal. Tak z tohohle se jen tak nedostanu.

“Halo?” zavolal polohlasně. “Je tam ještě někdo?”

Ticho.

Velmi opatrně vystoupil z kruhu a odplížil se k telefonu. Otevřel svůj zápisník a vytočil číslo.

Po čtvrtém zazvonění si přístroj odkašlal, na okamžik zavládlo ticho a pak se ozval hlas, který přicházel z takové hloubky, že byste na něj mohli položit podlahu a koberec. “Ahoj. Tady je Anthony Crowley Hm. Bohužel práv-”

“Crowley!” Azirafal se pokoušel křičet a šeptat současně. “Poslyš! Mám málo času! Musím ti říct, že -”

“- doma nebo spím nebo mám moc práce nebo něco takového, ale až -”

“Bud zticha! Poslouchej mě! Bylo to v Tadfieldu! Všechno je to v té knize! Musíš to zastavit -”

“- krátký vzkaz a já se vám ozvu hned, jak to bude možné. Čau.”

“Musím s tebou mluvit teď hned, *okamžitě!*”

Pííp!

“Přestaň na mě dělat ty zvuky. Je to v Tadfieldu! To bylo to, co jsem pořád cítil! Musíš tam okamžitě zajet a-”

Odtáhl mluvítko od úst.

“Krucifix!” vykřikl. To bylo poprvé za tisíc let, kdy zaklel.

Moment. Vždyť démon má ještě další linku, ne? Byl přesně ten typ. Azirafal horečnatě listoval ve svém zápisníku a málem ho upustil na zem. Ti tam nahoře už brzo začnou být netrpěliví.

Našel další číslo. Vytočil ho. Sluchátko někdo zvedl téměř okamžitě a v téže chvíli zazněl zvonek nade dveřmi obchodu.

Crowleyho hlas sílil, jak se Crowley přibližoval k mluvítku: “- to myslím vážně. Haló?”

“Crowley, to jsem já!”

“Hm.” Hlas byl strašlivě neosobní. I ve stavu, ve kterém byl, cítil Azirafal potíže.

“Jsi sám?” zeptal se opatrně.

“Ne. Mám tady návštěvu.”

“Poslyš -!”

“*Odstup, obludo pekelná, výhonku pekelný, zplozenče Satanův!*”

Azirafal se pomalu, velmi pomalu otočil.

Shadwell se vzrušením třásl po celém těle. Všechno to viděl, všechno to slyšeli Ničemu nerozuměl, ale věděl dobře, co lidé dělají v kruzích mezi plápolajícími svícemi a za vůně kadidla. Věděl to moc dobře. Film *Ďábel vyjíždí*⁵³ viděl patnáctkrát, vlastně šestnáctkrát, budeme-li počítat i ono představení, kdy ho vyhodili z kina, protože vykřikoval pohrdavé připomínky na trapně amatérského lovce čarodějnic Christophera Leea.

Ti hnusáci ho využívali! Z celé svaté armády lovců čarodějnic a jejich tradic měli jenom hec!

“Ale já tě dostanu, ty mizernej bastarde!” vykřikl a postupoval kupředu jako moly ohlodaný anděl pomsty.

“Je mi jasné, o co ti jde. Lákáš sem ženský a svádíš je, aby pak sloužily tvý ďábelský vůli!”

“Obávám se, že jste si spletl obchod,” zavrtil hlavou Azirafal. “Zavolám ti za chvíli,” řekl do sluchátka a zavěsil.

“Je mi úplně jasné, o co ti jde,” vrčel Shadwell. V koutcích se mu objevily chomáčky pění. Byl mnohem zuřivější než kdykoliv předtím.

“Tedy poslyšte,” začal Azirafal, “věci vždycky nejsou to, na co vypadají -” a už když ta slova vypouštěl z úst, uvědomoval si, že přestože jsou užívána často, nejsou právě tím nejlepším úvodem k pokusu něco vysvětlit.

“To bych se vsadil, že ne!” vykřikl Shadwell triumfálně.

“Ne, počkejte, já jsem chtěl říci, že -”

Shadwell, aniž spustil oči z anděla, pomalu couval, až narazit na pootevřené dveře obchodu, které přirazil s takovou silou, že zvonek nad nimi zařinčel.

“Zvon,” řekl.

Zvedl *Skvělá a přesná proroctví* a udeřil jimi o stůl.

⁵³ Pozn. překl.: *The Devil Rides Out*.

“*Kniha!*” zavrčel.

Pak se chvilku přehraboval v kapse a nakonec vytáhl svůj věrný ronson.

“*Prakticky svíce!*” vykřikl a pomalu vykročil kupředu. V cestě mu ovšem mimo jiné ležel i namodralý světélkující kruh.

“Poslyšte, člověče,” začal Azirafal, “myslím, že by to nebyl zrovna nejlepší nápad -”

Shadwell ho neposlouchal. “Při síle vložené do mě moci úřadu lovce čarodějnic,” prohlásil s dramatickým přízvukem, “vyzývám tě, abys okamžitě opustil toto místo -”

“Abyste tomu rozuměl, ten kruh -”

“- a navrátil se tam, odkud jsi vzešel, aniž při tom komukoliv -”

“- tedy zvláště pro člověka by bylo velmi nebezpečné vstoupit -”

“- z nás co zlého učiníš -”

“Nelez do toho kruhu, ty idiote!”

“- a nikdy, zvláště ne s úmysly mstivými -”

“Dobrá, dobrá, ale *prosím*, držte se od toho -”

Azirafal se rozběhl k Shadwellovi a naléhavě na něj mával rukama.

“- již se NEVRÁTIL VÍC!” dokončil Shadwell. Přitom výhrůžně napřáhl k Azirafalovi nemytý prst s černým obloučkem špíny za nehem.

Azirafal se zadíval na podlahu, vstoupil do kruhu a podruhé během pěti minut zaklel.

“Do hajzlu,” řekl.

Ozvalo se melodické zadrnčení a modrá záře zmizela. A s ní zmizel i Azirafal.

Uběhlo třicet vteřin. Shadwell se nehýbal. Pak natáhl roztřesenou levici, uchopil se za pravou ruku a přitáhl si ji k boku.

“Haló?” řekl nejistě. “Haló?”

Nikdo mu neodpovídal.

Shadwell se otřásl. Pak s levou rukou napřaženou před sebe jako se zbraní, ze které se neodvažuje vystřelit, ale přitom neví, jak ji vybit, vyšel na ulici. Dveře za ním s třesknutím zapadly.

Podlaha se mírně otřásla. Jedna z Azirafalových svící spadla a hořící vosk se rozlil po vyschlých prknech.

Crowleyho londýnský byt byl přímo prototypem dokonalého bytu. Byl přesně takový, jaký by měl skvělý byt být. Prostorný, světlý, elegantně zařízený a s oním nepostižitelným vzhledem obytných prostor navržených dokonalým bytovým architektem, ve kterých se nebydlí.

Bylo to tím, že Crowley v nich nebydlel.

Bylo to jednoduše místo, kam se vracel na konci dne, když byl v Londýně. Lůžka byla vždycky ustlaná, lednička byla přeplněna vybranými lahůdkami všeho druhu (proto taky, koneckonců, Crowley lednici měl) a pochopitelně se nikdy nemusela odmrazovat, právě tak jako nikdy nebyla připojena do zásuvky.

V hale byla obrovská televize, bílá, kůží potažená sedačka, video, telefonní záznamník a další dva telefonní přístroje, z nichž jeden byl veřejný a druhý tajný (tajná linka byla tak tajná, že ji zatím neobjevila ani armáda telefonních prodejců, kteří trvali na tom, že musí Crowleymu prodat vakuová plastová okna, která on už dávno měl, nebo životní pojistku, kterou naopak nepotřeboval) a matové černá stereověž obsahující všechno včetně přehrávače kompaktních disků. Soustava byla tak drahá a dokonalá, že na jejím dálkovém ovladači byla jen tlačítka zapnuto, vypnuto a síla zvuku. Jediné zvukové zařízení, které chybělo, byly reproduktory, na které Crowley zapomněl. Ne že by na tom záleželo. Zvuk celé soustavy byl naprosto dokonalý.

Byl tam nezapojený fax s inteligencí počítače a počítač s inteligencí opožděného mravence. Ale bez ohledu na to ho Crowley každých několik měsíců vylepšoval, protože cítil, že moderní počítač je něco, co by ten druh člověka, kterým se snažil být, každopádně měl. Tenhle byl něco jako porsche s obrazovkou. Všechny příručky a pokyny byly stále ještě zatavené ve svých plastických sáčcích⁵⁴.

Abychom řekli pravdu, tak jediná věc, které Crowley v bytě věnoval pozornost, byly květiny. Byly bujné, zelené a překrásné a do poslední měly lesklé a zdravé listy.

To bylo tím, že Crowley alespoň jednou týdně prošel celý byt s ručním postřikovačem, květiny orosil a přitom k nim tiše promlouval.

O hovoru s květinami se doslechl začátkem sedmdesátých let na Rádiu Čtyři a považoval to za skvělý nápad. I když slovo *hovořil* možná není ten správný výraz pro to, co Crowley dělal.

Ve skutečnosti se v nich snažil vypěstovat strach z Boha.

Ještě přesněji strach z Crowleyho.

Navíc k tomu všemu ještě Crowley vzal každé dva tři měsíce tu rostlinu, která rostla nejpomaleji, měla nažloutlé listy nebo zkrátka nevypadala tak dobře jako ty ostatní, a nosil ji od jedné květiny ke druhé. "Rozlučte se se svou kamarádkou," říkal jim. "Ona si chudinka nedá říct..."

Pak s provinilou květinou opouštěl byt, aby se za hodinku dvě vrátil s prázdným květináčem, který pak na několik dnů postavil tak, aby na něj všechny ostatní květiny viděly.

Jeho pokojové květiny byly nejkrásnější, nejzelenější a nejdokonalejší v celém Londýně. Také ovšem nejvystrašenější.

Hala byla osvětlena bodovými světly a neonovými svítidly, jaká normální člověk většinou opře o židli někde v koutě místnosti.

Ozdobou stěn byl jediný obraz. Byl to náčrtek uhlím - originální studie Leonarda k *Moně Lise*. Crowley ho koupil jednoho horkého odpoledne ve Florencii přímo od malíře a už tenkrát byl přesvědčen, že je lepší než konečná kresba olejem⁵⁵.

Crowley měl ložnici, kuchyni, pracovnu, obytnou halu a toaletu a koupelnu a každá místnost byla čistá a uklizená na věky.

Během dlouhého čekání na konec světa strávil v každé z oněch místností nudný a nezázivný čas. Zavolal svým spolupracovníkům v Armádě lovců čarodějnic, aby získal nějaké novinky, ale jeho přímý kontakt, seržant Shadwell, odešel někam mimo budovu a ta tupá spojovatelka jednoduše nebyla schopná pochopit, že by mu stačil kterýkoliv z ostatních.

"Pan Pulsifer je někde venku, zlato," řekla mu. "Odjel dnes ráno do Tadfieldu. Za posláním."

"Tak mi dejte někoho jiného," požádal Crowley.

⁵⁴ Pozn. autora: Spolu se standardním upozorněním, jaké se u počítačů často nachází, ve kterém se říká, že jestliže 1) přístroj nefunguje, 2) nedělá všechno to, co slibuje nákladná reklama, 3) ruší svým provozem příjem rádia a televize nejbližších sousedů nebo 4) se dokonce stalo, že po otevření byla drahá krabice s přístrojem prázdná, nenese za to výrobce v žádném případě vinu. Kupující by měl být šťasten, že mu bylo dovoleno předat výrobci své peníze a že jakýkoliv pokus o to zacházet s právě zaplaceným zbožím jako s vlastním majetkem bude mít za následek zvýšenou pozornost a návštěvu vážných mužů s výhrůžnými černými kufříky a velmi drahými hodinkami. Na Crowleyho udělaly výhrady a varování v průvodní dokumentaci, kterou počítačové firmy vybavovaly své výrobky, takový dojem, že zaslal jednu kompletní sadu Dolů, do oddělení, které připravovalo úpisy pro hříšníky. Místo komentáře k nim přiložil žlutý lepicí papírek, na kterém stála jen tři slova: "Učte se, hoši!"

⁵⁵ Pozn. autora: Cítil to tak ostatně i Leonardo. "V tom náčrtu jsem ten její pitomý úsměv trefil dokonale," sdělil Crowleymu, když spolu seděli v poledním slunci a usrkávali studené víno, "ale když jsem tu dělal v oleji, roztekl se mi na všechny. Její manžel k tomu měl nějaké připomínky, když jsem mu obraz odevzdával, ale já mu řekl: 'Podívejte, signor del Giocondo, kdo ten obraz kromě vás ještě uvidí?' No, ale abychom to nezamluvili... mohl byste mi ještě jednou vysvětlit, jak je to s tou vaší helikoptérou?"

“Já to panu Shadwellovi vyřídím,” odpověděla mu, “jen co se vrátí zpět. A teď mě omluvte, je to jedno z těch mých dopolední a nemůžu tam gentlemana nechat tak dlouho samotného, to by ho mohlo zabít. A ve dvě má přijít pan Ormerod, pan Scroggie a mladá slečna Julie na seanci, a to předtím musím pokoj alespoň trochu poklidit a tak. Váš vzkaz ale panu Shadwellovi předám, buďte bez obav.”

Crowley se vzdal, Pokoušel se číst nějakou knihu, ale nedokázal se na čtení soustředit. Pak se rozhodl, že si v abecedním pořádku seřadí své kompakty, ale vzdal to, když zjistil, že už je v abecedním pořádku seřazené má, stejně jako knihovnu a svou sbírku soulové⁵⁶ hudby.

Nakonec se usadil na sedačku potaženou bílou kůží a mávl na televizi.

“Dostáváme zprávy,” oznámil ustaraný moderátor, “tedy, hm, zprávy dostáváme, ale jak se zdá, nikdo neví přesně, co se vlastně děje. Nicméně zprávy, které dostáváme, pravděpodobně signalizují stále sílící mezinárodní napětí, i když by něco takového ještě před týdnem každý z nás považoval za nemožné, protože světové vztahy, abychom tak řekli, byly skvělé. Ehm.

To vše by se však jistě dalo alespoň zčásti přičíst na vrub množství nezvyklých událostí, které se odehrály v průběhu několika posledních dnů.

U pobřeží Japonska -”

CROWLEY?

“Ano,” připustil svou přítomnost Crowley.

CO SE TO U VŠECH ĎÁBLŮ DĚJE, CROWLEY? CO JSI TAM CELOU TU DOBU VLASTNĚ DĚLAL?

“Jak to myslíte?” zeptal se Crowley, přestože přesně věděl, o co jde.

TEN HOCH JMÉNEM WARLOCK. PŘENESLI JSME HO NA POLE MEGGIDSKÁ. PES S NÍM NENÍ. TO DÍTĚ NEMÁ NEJMENŠÍ POTUCHY O VELKÉ VÁLCE. NENÍ TO SYN NAŠEHO PÁNA.

“Ale?” řekl Crowley.

TO JE VŠECHNO, CO K TOMU ŘEKNEŠ, CROWLEY? NAŠE VOJSKA JSOU SHROMÁŽDĚNA, ČTYŘI JEZDCI VYJELI - ALE KAM TO TEĎ VLASTNĚ JEDOU? NĚCO SE ZHATILO, CROWLEY. BYLA TO TVOJE ZODPOVĚDNOST. A JE TO PRAVDĚPODOBNE I TVÁ VINA. DOUFÁME JEN, ŽE PRO TO VŠECHNO MÁŠ NĚJAKÉ DOKONALE PŘESVĚDČIVÉ A LOGICKÉ VYSVĚTLENÍ...

“No samozřejmě,” přikyvoval Crowley pohotově. “Naprostě logické.”

... PROTOŽE BUDEŠ MÍT MOŽNOST TO VŠECHNO VYSVĚTLIT. BUDEŠ MÍT NEKONEČNÉ MNOŽSTVÍ ČASU NA TO, ABYS NÁM TO VYSVĚTLIL. A MY BUDEME NASLOUCHAT S NEOBYČEJNÝM ZÁJMEM VŠEMU, CO NÁM K TOMU ŘEKNEŠ. A TVOJE ŘEČ A OKOLNOSTI, KTERÉ JI BUDOU DOPROVÁZET, POSKYTNOU ZDROJ ZÁBAVY A POTĚŠENÍ VŠEM, KDOŽ BYLI ODSOUZENI K VĚČNÉMU ZATRACENÍ, CROWLEY. VÍŠ PROČ, CROWLEY? PROTOŽE BEZ OHLEDU NA TO, JAK STRAŠLIVÁ MUKA HRÍŠNÍCI PROŽÍVAJÍ, BEZ OHLEDU NA DĚSIVOU AGONII, VE KTERÉ TRÁVÍ ZBYTEK VĚČNOSTI TI NEJUBOŽEJŠÍ Z HRÍŠNÝCH, CROWLEY, TY NA TOM BUDEŠ MNOHEM HŮŘ -

Crowley jediným gestem ruky televizi vypnul.

Hlas zmlkl, ale šedo zelená obrazovka nepřestala vysílat a ticho se zformovalo do následujících slov:

A □ TĚ ANI NENAPADNE POKUSIT SE NÁM UTĚCI, CROWLEY. PŘED NÁMI NENÍ ÚNIKU. ZŮSTAŇ, KDE JSI. MY UŽ SI TĚ... VYZVEDNEME...

Crowley přešel k oknu a vyhlédl ven. Po ulici se směrem k domu, kde bydlel, pomalu sunula černá hmota podobná autu. Tvar onoho stínu se podobal autu natolik, že by při letmém pohledu oklamal většinu pozorovatelů. Crowley, který celou věc pozoroval *velmi* pozorně, si ovšem všiml, že se kola nejen netočí, ale navíc nejsou s autem nikterak spojena. Temný stín u každého domu zpomalil. Crowley předpokládal, že se cestující (ani jeden z nich neřídí; ani jeden z nich to totiž neumí) dívají po číslech domů.

Zbývalo mu velmi málo času. Zašel do kuchyně a vytáhl zpod dřezu kbelík. Pak se vrátil do haly.

Pekelné autority přerušily spojení. Crowley však pro jistotu obrátil přijímač obrazovkou ke stěně.

Přešel k Moně Lise.

Sňal obraz ze stěny a pod ním se objevil sejf. Nebyl to obyčejný sejf do zdi, Crowley ho koupil od společnosti, která se specializovala na dodávky atomovým elektrárnám.

Odemkl jej a ukázala se vnitřní dvířka s číselníkovým zámekem. Vytočil číselnou kombinaci. (Kód byl 4-0-0-4. Ten nemohl nikdy zapomenout, protože to byl rok, kdy se připlazil na tuhle hloupou, a přitom tak úžasnou planetu, v té době zbrusu novou a zářící.)

V sejfu byla termoska, těžké rukavice ze silné gumy, ty, kterými si člověk chrání ruce až k ramenům, a nějaké kleště.

Crowley na okamžik znehybněl a nervózně pozoroval láhev.

(Odněkud ze zdola sem dolehl zaprašění a těžký náraz. To byla vstupní vrata...)

Natáhl si rukavice a neohrabaně uchopil láhev, kleště, kbelík a - jako kdyby ho to napadlo až dodatečně - vzal postřikovač, stojící vedle nádherného papýru, a vydal se do své pracovny. Šel jako muž s termoskou plnou něčeho, co by mohlo v případě, že by ji upustil, nebo jen *pomyslel* na to, že ji upustí, vyvolat explozi. Ne ovšem obyčejnou explozi, ale takovou, o jakých se v béčkových sci-fi filmech vyjadřují šedovousí starci nějak jako: “A v místech, kde vidíte ten obrovský kráter, se kdysi rozkládalo město Wah-Shing-Ton”.

⁵⁶ Pozn. překl.: *Soul = duše. Jako ďábel měl Crowley k tomuto druhu hudby velmi blízko. Ale abychom mu nekrivdili, miloval všechnu oduševnělou hudbu.*

Došel ke své pracovně a opatrně ramenem otevřel dveře. Pak pokrčil nohy a stejně opatrně odložit všechny věci na stůl. Kbelík... kleště... postřikovač... a nakonec i termosku.

Crowleymu vyrazily na čele krůpěje a pramének potu mu zamířil do jednoho oka. Trhnutím hlavy jej setřásl.

Pak s maximálním soustředěním odšrouboval pomocí kleští uzávěr termosky... opatrně... opatrně... ták, to je ono...

(Na schodišti se ozvalo dupání a tlumený výkřik. To bude ta drobná stařenka z prvního patra.)

Nemohl si spěch dovolit.

Uchopil termosku do kleští a co nejpečlivěji, aby neukápl ani tu nejmenší kapičku, přelil její obsah do kbelíku z umělé hmoty. Stačil by jediný chybný pohyb a...

Tak.

Pak pootevřel dveře pracovny zhruba o deset dvanáct centimetrů a kbelík postavil na ně.

Pomocí kleští termosku znovu uzavřel (zapaštění z venkovní chodby), poté si stáhl gumové rukavice, vzal do ruky postřikovač a usedl za stůl.

“Crawly...?” zazněl hrdelní hlas. Hastur.

“Ten je určitě támhle,” zasyčel druhý hlas. “Cítím ho, toho slizkého malého hada.” Ligur.

Hastur a Ligur.

Nemůžeme říci - a Crowley by byl první, kdo by proti takovému tvrzení protestoval -, že všichni démoni jsou zlem prolezlí až *do morku kostí*. Žijí spíše s pocitem, že v tom velkém vesmírném kšeftu hrají roli jakýchsi daňových inspektorů - dělají velmi neoblíbené zaměstnání, možná, ale zaměstnání naprosto nezbytné pro chod celé věci. Když už o tom mluvíme, tak na druhé straně ani každý anděl není výlupkem všech ctností. Crowley se setkal s jedním nebo dvěma, kteří, když přišlo na to zdrtit malověrné, drtili je mnohem tvrději, než bylo zapotřebí. Všeobecně řečeno, každý měl prostě svou práci a tak ji dělal.

A na druhé straně jste tady měli někoho, jako byli Ligur a Hastur, kteří nacházeli v nepřijemných věcech tak temné potěšení, že jste si je klidně mohli splést s lidmi.

Crowley se pohodlně opřel ve svém drahém křesle. Pokusil se přinutit ke klidu, ale očividně se mu to nepodařilo.

“Tady, lidičky!” zavolal.

“Rádi bychom s tebou na slovíčko,” ozval se v hale Ligur (pronesl to tónem, který naznačoval, že slovo “slovíčko” je synonymem pro “strašlivou a velmi bolestnou věčnost”) a vzápětí strčil do dveří kanceláře.

Kbelík se na okamžik zakýval a pak spadl Ligurovi přesně na hlavu.

Vhodte kus sodíku do vody. Pozorujte, jak vzplane, hoří, šíleně krouží sem a tam, prská a bublá. Bylo to podobné, jen mnohem ošklivější.

Démon hořel, plápolal a rozpadal se. Stoupal z něj hnědý, olejovitý kouř a démon řval a řval a řval. Pak se sesul k zemi, propadl se sám do sebe a to, co z něj zbylo, nakonec vytvořilo na spáleném koberci temnou lesklou skvrnu. Vypadalo to jako hromádka rozmačkaných slimáků.

“Háj!” pozdravil Crowley Hastura, který šel za Ligurem a měl to štěstí, že nebyl ani postříkaný.

Jsou jisté věci, které jsou nemyslitelné, jisté hlubiny, o nichž ani démoni nevěří, že by do nich mohl některý z nich klesnout.

“...Svěcená voda. Ty bastarde,” zavrčel Hastur. “Ty hnusná *svině*. Vždyť ti vůbec nic neudělal.”

“Zatím,” opravil ho Crowley, který se teď, když se síly alespoň trochu vyrovnaly, cítil přece jen o něco líp. Líp, ale zdaleka ne dobře. Hastur byl kníže pekelné. Crowley nebyl ani místní radní.

“O tom, jaký tě potkal osud, budou matky šeptat na temných místech svým mláďatům, až je budou chtít zabít strachem,” zasyčel Hastur, ale pak vycítil, že pekelný jazyk se k tomu co chce vyjádřit, příliš nehodí. “Vezmu tě k našim valchařům⁵⁷ a ti už si tě podají, kámo,” dodal světácky.

Crowley pozvedl zelenou plastickou nádobku a několikrát výhrůžně stříkl. “Běž pryč,” řekl. Slyšel, jak v hale začal zvonit telefon. Zazvonil čtyřikrát a zapnul se záznamník. Jen tak mimochodem si pomyslel, kdo by to asi mohl být.

“Mně strach nenaženeš,” ušklíbl se Hastur. Ten už totiž chvilku pozoroval, jak se v ústí trysky rozprašovače vytvořila kapka vody, a teď pomalu klouže po zelené stěně nádobky přímo ke Crowleyho prstům.

“Viš, co to je?” zeptal se Crowley. “To je sainsburský postřikovač květin, nejlevnější a nejvýkonnější postřikovač na celém světě. Rozpráší do vzduchu jemnou vodní mlhu. Musím ti snad říkat, *co* v něm je? Promění tě to v něco takového,” pokračoval a ukázal na odpuzující hromádku na koberci. “Tak a teď zmiz.”

Pramének vody na vnější stěně nádoby dospěl až ke Crowleyho prstům, o které se zastavil. “Blufuješ,” ušklíbl se Hastur.

“Možná ano,” přikývl Crowley a doufal, že jeho tón dostatečně jasně naznačuje, že blufovat by ho ani ve snu nenapadlo. “Ale možná taky ne. Jsi spokojený?”

Hastur udělal krátký pohyb rukou a plastická nádobka se rozpustila jako rýžový papír. Voda se rozlila po stole a zmáčela Crowleymu přední díl šatů.

“Jsem,” přikývl Hastur. A pak se usmál. Zuby měl příliš dlouhé a špičaté a mezi nimi se rychle pohyboval rudý jazyk. “A co ty?”

Crowley neodpověděl. Plán A zabral. Plán B nikoliv. Teď všechno záviselo na plánu C, a to mělo jedinou nevýhodu: on totiž ve svém plánování došel jen k plánu B.

“Tak prosím,” napůl zasyčel a napůl zavrčel Hastur. “Je čas jít Crowley.”

⁵⁷ Pozn. překl.: *Jak je vidět, myslel si Hastur, že toho ví víc, než opravdu věděl. Valchař je falešný hráč.*

“Myslím, že je tady něco, co bys měl vědět,” řekl Crowley, který hrál o čas.

“A co by to mělo být?” usmál se Hastur.

V tom okamžiku zazvonil telefon na Crowleyho stole.

Crowley zvedl sluchátko a varoval Hastura: “Nehýbej se. Je tady skutečně něco velmi důležitého, co bys měl vědět, a to myslím vážně. Haló?”

Hm,” řekl Crowley. Pak dodal “Mám tady starého známého.”

Azirafal najednou zavěsil. Crowley přemýšlel, co mohl chtít.

A najednou se mu v hlavě objevil plán C. Neodložil sluchátko do vidlice. Místo toho řekl: “Dobrá, Hasture. Prošel jsi zkouškou. Teď už si můžeš začít hrát s dospělými.”

“Zbláznil ses?”

“Kdepak. Copak tomu nerozumíš? Tohle byla zkouška. Pekelná rada musela zjistit, jestli jsi důvěryhodný, než ti v nadcházející válce svěříme velení legie Prokletých.”

“Crowley, ty lžeš, nebo ses zbláznil, nebo nejspíš obojí,” řekl Hastur, ale jeho jistota byla otřesena.

Jen na okamžik zvažoval tu možnost a byl přesně tam, kde ho chtěl Crowley mít. Ono totiž *bylo* možné, že ho Peklo prověřuje. Že je Crowley víc, než se zdá. Hastur byl paranoidní, což byla jen pochopitelně citlivá a téměř normální reakce na život v Pekle, kde se každý pokoušel dostat každého.

Crowley začal vytáčet číslo. “Všechno je v pořádku, kníže Hasture. Víím, že nemohu chtít, abyste to věřil *mně*,” připouštěl. “Ale proč byste si nepromluvil s Temnou radou - jsem si jistý, že oni vás přesvědčí.”

Číslo, které vytočil, konečně naskočilo a na druhém konci linky to začalo vyzvánět.

“Tak se měj, troubo,” řekl Crowley.

A zmizel.

Během zlomku vteřiny zmizel i Hastur.

V minulosti bylo stráveno nesmírné množství teologických lidohodin při probírání klasické otázky:

*Kolik andělů může tančit na špendlíkové hlavičce?*⁵⁸

Pokud se chceme dobrat alespoň nějaké odpovědi, musíme zvažovat následující fakta:

Tak za prvé, andělé netančí. To je jeden ze základních poznávacích znaků andělů. Mohou s andělskými výrazy naslouchat hudbě sfér, ale necítí potřebu vyrazit na parket a pořádně to tam roztočit. Takže *ani jeden*.

Tedy přesněji *téměř* ani jeden. Azirafal se naučil gavotu v jednom diskrétním pánském klubu v Portlandu někdy v roce 1880, a zatímco se k ní na začátku stavěl jako kachna k obchodnímu bankovníctví, netrvalo dlouho a byl poměrně dobrý. Když pak po několika desetiletích vyšla gavota z módy, přišlo mu to skutečně velmi líto.

Takže když budeme předpokládat, že tanec by byl gavota a že by měl Azirafal vhodnou partnerku (která by pro tento hypotetický případ uměla jak gavotu, tak tančit na špendlíkové hlavičce), zní odpověď jasně. *Jeden*.

Právě tak byste se mohli zeptat, kolik *démonů* může tančit na hlavičce špendlíku. Koneckonců, jsou ze stejného rodu. A ďáblové tančí⁵⁹.

Když otázku položíte takhle, odpověď zní *celkem hodně*, pokud by tedy opustili svá hmotná těla, což je pro démona samozřejmě hračka. Démony nesvazuje fyzické jsoucnost. Když si to představíte v dlouhém časovém úseku, vesmír je jen něco malého a kulatého jako ty skleněné koule naplněné vodou, kterými stačí zatřást, abyste v nich rozpoutali miniaturní vánici⁶⁰. Ale když se na to podíváte *hodně* zblízka, jediný problém tance na hlavičce špendlíku budou představovat ty velké *díry* mezi elektrony.

Pro démony rodu andělského, stejně jako pro ty původu pekelného, jsou velikost, tvar a složení pouhopouhou otázkou volby.

V této chvíli Crowley cestuje nesmírnou rychlostí po telefonních linkách.

CRRRR!

Crowley proletěl dvěma ústřednami rychlostí blízkou rychlosti světla. Hastur byl o něco za ním: deset patnáct centimetrů, ale při jejich velikosti to poskytovalo Crowleymu velmi slušný náskok. Jenže ten zmizí ve chvíli, kdy se dostanou na konec linky.

Byli příliš malí, než aby vydávali nějaký zvuk, ale démoni zvuk ke komunikaci nepotřebují. Vnímali, jak Hastur za ním ječí: “Ty bastarde! Dostanu tě! Mně neunikneš!”

CRRRR!

“Ať vylezeš, kde chceš, já budu hned za tebou! Neunikneš?”

Crowley se hnál rychlostí pětaticeti kilometrů kabelu za vteřinu.

Hastura měl v patách. Crowley bude muset celou tu věc načasovat opravdu přesně. Velmi přesně.

⁵⁸ Pozn. překl.: Já víím, že se u nás říká: *Kolik andělů se vejde na špičku jehly, ale kdybych to použil v této formě, tak co s následujícím textem? Tak vidíte.*

⁵⁹ Pozn. autora: *I když to pravděpodobně nebude přesně to, co bychom nazvali tancem. Démoni se pohybují spíše jako britská skupina na písňové soutěži Eurovize. Pozn. překl.: Další důkaz o tom, že naši čerti jsou prostě jiní. Vzpomeňme namátkou na Čerta a Káču, Taneček přes dvě pekla nebo na tu princeznu, co každou noc protančila s ďáblem střevíce. A to bych mohl pokračovat.*

⁶⁰ Pozn. autora: *I když můžeme předpokládat, že pokud není celý Nevyslovitelný plán ještě nevyslovitelnější, než se říká, nebude asi v případě vesmíru na té rovné plošce dole stát velký sněhulák z umělé hmoty.*

CRRRR!

To bylo třetí zvonění. Dobrá, pomyslel si Crowley, teď, nebo nikdy.

Zastavil na místě a pozoroval, jak překvapený Hastur proletěl kolem. Hastur se obrátil a-

CRRRR!

Crowley vyrazil po telefonní lince, proletěl umělohmotnou izolací a zhmotnil se v plné velikosti a téměř bez dechu ve své hale.

Klik.

V záznamníku se rozeběhla páska s namluveným vzkazem určeným pro volajícího. Pak se ozvalo pípnutí a hned po něm se z reproduktoru ozval řev: "Ták! A teď ...Cože?... *Ty proklatý hnusný hade!*"

Na přístroji začalo blikat malé červené světélko nad nápisem "vzkaz".

Blik - blik - blik - jako malé zuřivé oko.

Crowley si přál, aby měl ještě trochu svěcené vody a dost času podržet v ní kazetu, dokud by se nerozpustila. Jenže sehnat tu vodu, kterou použil k poslední Ligurově koupeli, už bylo samo o sobě dost nebezpečné. Vodu měl jen tak pro všechny případy už několik let a stačila pouhá její přítomnost v místnosti, aby se cítil nejistý. Nebo... možná že... ano, co by se tak asi *stalo*, kdyby tu kazetu vstrčil do přehrávače v autě? Mohl by si Hastura přehrávat pořád dokola, dokud by se nezměnil ve Fredyho Mercuryho. Ne. Možná *že je* bastard, ale všechno má své meze.

Ozvalo se vzdálené zahřmění hromu.

Nemá času nazbyt.

Nemá kam jít.

Ale stejně šel. Vyběhl ke svému bentleyi a vydal se směrem k West Endu, jako kdyby měl v patách d'ábly celého pekla. Skoro to tak bylo.

Madam Tracy slyšela, jak pan Shadwell pomalu vystupuje po schodišti. Šel pomaleji než obvykle a po každých několika krocích se zastavoval. Obvykle vyšel po schodech se silným dupotem, jako kdyby schody jeden vedle druhého nenáviděl.

Otevřela dveře. Opíral se o stěnu na odpočívadle.

“Ale božíčku, pane Shadwell, copak jste si to udělal na ruce?”

“Odstup ode mne, ženštino,” zasténal Shadwell.

“A proč ji tak divně držíte?”

Shadwell se pokusil ustoupit do zdi.

“Ustup, pravím! Nejsem za sebe zodpovědný! Za nic neručím!”

“Copak se vám to, pro všechno na světě, přihodilo, pane Shadwelle?” nedala se odbýt madam Tracy a pokoušela se ho uchopit za ruku.

“Nic! Vůbec nic se mi nestalo!”

Nakonec se jí to podařilo. On, Shadwell, postrach zla, jí nedokázal vzdorovat a dal se od ní nakonec odvést do jejího bytu.

Nikdy předtím tam nebyl, rozhodně ne v bdělém stavu. Jeho sny ono místo vybavily hedvábím, bohatými závěsy a něčím, co on v duchu nazýval miskami na vonné soli a kadidlo. Opravdu tam byl místo dveří do kuchyně korálkový závěs a lampa dosti neuhrabané zhotovená z láhve Chianti, protože madam Tracy vlastnila smysl pro krásno, který stejně jako ten Azirafalův ustrnul někde kolem roku 1953. Ve středu místnosti byl stůl pokrytý sametovým ubrusem a na něm ve stojánku křišťálová koule, která se pro madam Tracy stávala čím dále tím více hlavním zdrojem příjmů.

“Myslím, že by vám hodně pomohlo, kdybyste se pořádně vyspal, pane Shadwelle,” oznámila mu hlasem, který vylučoval jakékoliv námitky, a vedla ho do ložnice. Byl příliš zmatený, než aby se zmohl na jakékoliv protesty.

“Ale je tam mladý Newt,” zamumlal Shadwell, “vydaný napospas pohanským vášním a okultní zvlášti!”

“V tom případě jsem si docela jistá, že si s nimi poradí,” odpověděla mu rozhodně madam Tracy, jejíž mentální obraz nebezpečí, které Newta ohrožuje, byl pravděpodobně mnohem blíže skutečnosti než představy pana Shadwella. “Jsem si jistá, že by se mu nelíbilo, kdyby musel myslet na to, jak si tady děláte zcela zbytečně takové starosti. Jen si hezky lehněte a já nám oběma uvařím šálek dobrého čaje.”

A se zachřestěním prošla korálkovým závěsem.

A Shadwell najednou zůstal zcela sám na místě, o kterém navzdory tomu, že jeho myšlenky byly v pouhých troskách, stále ještě uvažoval jako o loži hříchu. Díky své zmatené mysli se nedokázal rozhodnout, zda je to lepší, nebo horší než *nebýt* v loži hříchu sám. Pootočil hlavu, aby si prohlédl své okolí.

Představy madam Tracy o tom, co působí eroticky, pocházely z doby, kdy mladí muži vyrůstali s přesvědčením, že jediný rozdíl v anatomii muže a ženy je v tom, že ženy nosí vpředu dva nafukovací balónky, o Brigitte Bardotové se dalo říct, že je vtělený sex, a nikdo se nespál a skutečně existovaly časopisy jako *Děvčata, úsměvy a podvazky*⁶¹. A odněkud z kotle téhle morálně uvolněné doby vytáhla nápad, že plyšové hračky v ložnici vytvářejí důvěrnou až koketní atmosféru.

Shadwell chvíli zíral na velkého opelichaného medvěda, kterému chybělo jedno oko a jedno ucho mu viselo jen na několika nitích. Pravděpodobně se jmenoval nějak jako pan Brumla.

Otočil hlavu na druhou stranu. Jeho pohled se zarazil o schránku na pyžama, která byla vyvedena ve tvaru zvířete. Mohl to být pes, ale na druhé straně to právě tak dobře mohl být třeba tchoř. V každém případě mělo ono zvíře lišácký úsměv.

“Urg,” vypravil ze sebe pracně.

Ale pak se mu začaly houfně vracet myšlenky. On to opravdu dokázal! Pokud věděl, nikdo z armády ještě nevymýtl démona. Ani Hopkins, ani Siftings, dokonce ani Diceman. Pravděpodobně ani výkonný praporčík roty, lovec čarodějnic Narker⁶², který si vedl záznamy o všech dopadených čarodějnicích. Každá armáda dříve či později objeví zbraň, proti které není obrany, a taková zbraň teď existovala, jak si Shadwell pyšně pomyslel, na konci jeho ruky.

No, čert vzal nějaké zkoušky a záběhy. Když už jsem tady, tak si trochu odpočinu, pomyslel si Shadwell, a pak vytáhnu rovnou do boje, který bude pro síly Zla tím posledním...

Když madam Tracy donesla čaj, už spokojeně chrápal. Zavřela dveře s vrozeným taktem a velkou dávkou vděčnosti, protože měla mít během dvaceti minut seanci a v dnešních dnech nebylo moudré odmítat peníze.

Přestože byla madam Tracy v některých věcech až neuvěřitelně hloupá a naivní, když přišlo na amatérský okultismus, byl její úsudek bezchybný. Uvědomila si, že její návštěvníci stojí právě o ten amatérismus. Nechtěli spadnout až po krk do okultismu. Nechtěli slyšet o mnohočetných mystériích Času a Vesmíru. Chtěli být jen ujišťováni,

⁶¹ Pozn. překl.: *Girls, Giggles and Garters*.

⁶² Pozn. autora: *Armáda lovců čarodějnic prodělala během koloniálních dnů Britského impéria pravou renesanci. Nekonečné boje a šarvátky britské armády ji neustále vedly ke střetům s rozličnými šamany, medicinmany, kouzelníky, a jinými okultními nepřáteli. To bylo to nejlepší podhoubí pro vznik mužů, jako byl vpr. lč. Narker. Jeho krok, křik, dva metry deset, přes metrů váhy, mosazí kovaná kniha, kterou prakticky neodkládal stejně jako čtyřkilový zvon, a speciálně vyztužená svíce dovedly vyčistit veldt rychleji než Gatlingova strojní puška. Cecil Rhodes o něm napsal: “Některé vzdálenější kmeny ho považují za krále všech božstev a jediné výjimečně odvážný, nebo naopak výjimečně hloupý kmenový kouzelník se odváží zůstat stát na místě, když se k němu blíží vpr. Narker. Kdybych si mohl vybrat, měl bych ho po svém boku raději než dva prapory Gurků.”*

že teď, když je mrtvá, daří se mamince dobře. Chtěli jen tolik okultismu, aby si s jeho pomocí okořenili své nevýrazné životy, a to v dávkách pokud možno ne delších než pětadvacet minut, po kterých následoval čaj a nějaká ta sladkost.

V žádném případě nestáli o podivné svíce, vůně, mumlavý zpěv nebo tajemné runy. Madam Tracy dokonce vybrala ze svého balíčku tarokových karet většinu velkých tajemství neboli arkán, protože jejich objevení lidi vždycky velmi rozrušilo.

A také dbala na to, aby za žádných okolností nezapomněla dát vařit nedlouho před seancí kapustu. Nic nedodá člověku takový pocit jistoty, nic tak dokonale nevyjadřuje ducha anglického okultismu jako pach růžičkové kapusty, která se vaří ve vedlejší místnosti.

Bylo časně odpoledne a těžká bouřková mračna potáhla oblohu olovenou šedí. Brzo se spustí déšť, těžký, hustý a oslepující. Hasiči doufali, že déšť přijde co nejdříve. Čím dřív, tím líp.

Byli na místě velmi rychle a mladší hasiči vzrušeně pobíhali kolem, roztáčeli hadice - a ohmatávali své sekerky. Starší hasiči poznali na první pohled, že je budova ztracená, a nebyli si jisti ani tím, zda sebehubší déšť zabráni ohni přeskóčit na vedlejší budovy. V té chvíli do ulice smykem zahnul černý bentley, skoro stovkou vyjel na chodník a zastavil se zaječením brzd jen několik centimetrů od stěny obchodu. Z vozu vyskočil výjimečně rozrušený mladý muž v černých brýlích a rozběhl se ke dveřím obchodu, který stál v plamenech.

Do cesty se mu postavil jeden z hasičů.

“Vy jste majitelem toho obchodu?” zeptal se hasič.

“Nebud’te blázen! Copak *vypadám* jako antikvář?”

“To nevím, pane. Vzhled bývá často klamný. Tak například, já jsem hasič. Jenže ve společnosti mě lidé často považují za hlavního účetního, nebo dokonce ředitele společnosti. Představte si mě bez uniformy, pane, a řekněte mi, co před sebou vidíte? Ale pravdivě?”

“Pěknou srágoru,” prohlásil Crowley a vběhl do obchodu.

Zdá se to snazší, než to opravdu bylo, protože se cestou musel vyhnout půl tuctu hasičů, dvěma policistům a několika zajímavým obyvatelům Soho⁶³, kteří zřejmě vstali díky ohni poněkud předčasně a teď se mezi sebou přeli, která část místní společnosti jim tak rozjasnila šedivé odpoledne a proč.

Crowley se protlačil přímo jejich středem. Málomocný z nich mu věnoval letmý pohled.

Pak otevřel dveře a vstoupil do hořícího pekla.

Celý obchod byl v plamenech. “Azirafale!” zakřičel. “Azirafale, ty - ty *hloupej* - Azirafale? Jsi tady?”

Žádná odpověď. Jen praskot hořícího papíru, cinkot praskajícího skla, protože požár už se dostal do vyššího patra, dunění padajících trámů.

Prohlížel obchod naléhavým, zoufalým pohledem, hledal anděla, hledal *pomoc*.

Ve vzdáleném rohu se převrátila hořící knihovna a přitom se z ní na podlahu vyřinul celý vodopád plápolajících knih. Plameny byly všude kolem, ale Crowley si jich nevšímal. Když mu začala doutnat levá nohavice, zastavil oheň pohledem.

“Haló! Azirafale! U Bo-, u Dáb-, u *někoho*! Azirafale!”

Někdo zvenčí rozbil výkladní skříň. Crowley se otočil, aby zjistil, co se děje, a naprosto nečekaně ho do prsou zasáhl prudký proud vody a srazil ho k zemi.

Celý jeho mekap odletěl do vzdáleného rohu místnosti a změnil se v kalužinku hořící umělé hmoty. Odhalil tak žluté oči se svislými temnými zorníčkami. Promočený Crowley, z nějž stoupala oblaka páry, klečel na všech čtyřech uprostřed hořícího obchodu s tváří zčernalou popelem. Zdaleka nebyl tak chladný, jak by si byl přál, a aby si ulevil, proklínal střídavě Azirafala, Nevyslovitelný plán, ty Nahoře i ty Dole.

Pak sklopil pohled a uviděl to. Knihu. Knihu, kterou ve středu zapomnělo v autě to děvče z Tadfieldu. Kniha měla lehce ožehnuté desky, ale jinak byla jako zázrakem nepoškozená. Zvedl ji, nacpal si ji do kapsy kabátu, nejistě vstal a oprášil se.

Podlaha kolem něj se začínala propadat. Se strašlivým řevem a gigantickým pokrčením ramen se budova v dešti cihel, hořících trámů a žhavých zbytků zřítila k zemi.

Policie zatím venku zatlačovala zvědavé kolemjdoucí a hasič vyprávěl každému, kdo ho byl ochoten poslouchat: “Nedokázal jsem ho zastavit. Musel být šílený. Nebo namol. Prostě vběhl dovnitř. Nedal se zastavit. Byl to blázen. Rovnou dovnitř. Strašná smrt. Děsivá, fakt, děsivá. Prostě si to namířil rovnou do...”

V té chvíli se Crowley vynořil z plamenů.

Policisté i hasiči se k němu obrátili, viděli výraz jeho tváře a všichni zůstali na místech, kde právě stáli. Vsunul se za volant bentleye, vycouval zpět na vozovku, objel hasičskou cisternu, vyjel na Wardour Street a zmizel v šerém odpoledni.

Všichni zírali, jak auto zrychluje. Nakonec se ozval jeden z policistů. “V takovémhle počasí by si měl rozsvítit reflektory,” prohlásil mdle.

“Zvlášť když jede tak, jak jede. To by mohlo být nebezpečné,” souhlasil nevýrazným plochým hlasem druhý, a tak tam všichni stáli ve světle a žáru hořícího knihkupectví a přemýšleli, co se to stalo se světem, o kterém se domnívali, že mu rozumějí.

⁶³ Pozn. autora: *Kdyby to bylo v kterékoliv jiné čtvrti, mohli bychom říci ,několika obyvatelům, kteří se zajímali o oheň‘.*

Oblohou plnou bouřkově černých mračen proletěl modrobílý blesk, po kterém následovalo zahřmění tak silné, že si lidé zacpávali uši, a začaly dopadat první obrovské a tvrdé dešťové kapky.

Seděla na rudém motocyklu. Nebyla to přátelská červená, jakou se odívají hondy, tahle byla sytější, krvavě rudá, bohatá, temná a nenávidná. Jinak na motocyklu nebylo nic výjimečného, kromě meče v pochvě vsazené do sedla.

Helmu měla karmínovou a její kožený oděv byl v barvě starého červeného vína. Na zádech se jí leskl nápis PEKELNÍ ANDELE vytvořený z nýtů s rubínovými hlavičkami.

Bylo deset minut po třinácté hodině, šero, vlhko a vedro. Dálnice byla téměř prázdná a žena v rudém se po ní hnala na svém řvoucím stroji, zatímco na tváři jí pohrával líný úsměv.

Dosud to byl skvělý den. V pohledu na překrásnou ženu s mečem za zády v sedle silného motocyklu je něco, co má na jistý typ mužů neuvěřitelný účinek. Dosud si s ní dali závody čtyři obchodníci na služební cestě, a kusy Fordu Sierra teď zdobily svodidla a podpěry mostu asi o šedesát kilometrů zpět. Zajela na odpočívadlo, kde stál motorest a benzinová pumpa, a zašla do bufetu u Veselého čuníka. Byl téměř prázdný. Za pultem seděla zrudlá servírka a zašivala ponožku a kolem obrovského muže v dlouhém černém kabátě se mačkala skupina mohutných, zarostlých a špinavých motorkářů v černých kožených bundách a kombinézách, kteří ho napjatě pozorovali. Muž hrál cosi, co by se snad v minulých letech nazvalo jednoduchým hracím automatem. Všichni si je pamatujeme, byla na nich jablíčka a švestky a pomeranče a člověk musel zastavit tři stejné, aby...

Ted' na chromové skříní blýskala videoobrazovka a inzerovala sama sebe jako TRIVIA SCRABBLE.

Diváci vykřikovali věci jako: "Děčko! Zmáčkni děčko - *Kmotr* musel dostat víc Oscarů než *Jih proti Severu*!"

"*Panenko na řetěze!* Sandie Show! Čestně. Je to na tudy!"

"1666!"

"Ne, ty pako! To byl ten oheň! Mor byl 1665!"

"Tohle je béčko! Velká čínská zeď *nepatří* k sedmi divům světa!"

Ve hře byly čtyři nabídky: pop-music, sporty současné události a všeobecné znalosti. Vysoký motorkář, který si nesundal helmu z hlavy, mačkal knoflíky podle systému a vědomostí, které jeho publiku naprosto unikaly. Ať tak či onak, neustále vyhrával.

Rudá jezdce popošla k pultu.

"Šálek čaje, prosím. A chleba se sýrem."

"Vy jste tady sama, drahoušku?" zeptala se servírka, když jí přes pult podávala čaj a něco bílého a okoralého.

"Čekám na přátele."

"Aha," přikývla servírka a překousla štipovací bavlnku. "No rozhodně je lepší čekat tady uvnitř. Venku je skutečně peklo."

"Ne," odpověděla dívka v rudém. "Zatím ještě ne." Sedla si k oknu, ze kterého měla vyhlídku na celé parkoviště, a čekala.

Jako zvuková kulisa k ní doléhaly hlasy fanoušků Trivia Scrabble.

"Tahle je nová: 'Kolikrát byla Anglie od roku 1066 oficiálně ve válečném stavu s Francií?'"

"Dvacetkrát? Prdlajs, kde by se vzalo dvacetkrát... Oh. Tak to bylo fakticky dvacetkrát. No to mě vomejte!"

"Americká válka s Mexikem? To znám. To bylo v červnu 1845. Děčko! Aha! Já ti to říkal!"

Druhý nejmenší motorkář, Sprasák (195 cm), se šeptem obrátil k nejmenšímu, Masťovi (192 cm):

"Kam zmizel 'sport', hele?" Na kotnících jedné ruky měl vytetováno LOVE a na kotnících druhé HATE.

"No ale vždyť je to volnej výběr, vole, ne? Rozumíš, dělaj to mikročipama. Asi to má ve svý ramce milion různých témat." Masť měl na kotnících jedné ruky vytetováno FISH a na těch druhých CHIP⁶⁴.

"Pop-music, všeobecné znalosti, současné události a válka. Já akorát, že jsem tam nikdy neviděl 'válku'. Proto o tom mluvím." Sprasák hlasitě zapraskal klouby na rukou a vytrhl uzávěr z plechovky piva. Nalil do sebe půl plechovky, hlasitě řihl a pak si povzdechl: Já bych si jenom přál, aby tam bylo víc otázek z té blbě bible."

"Proč?" Masť nikdy nenapadlo, že by byl Sprasák zatížený na bibli.

"No, pamatuješ si ten průser v Brightonu?"

"No jasně. Byl jsi v *Policejní hlídce* v televizi," přikývl Masť s nádechem závisti.

"No, tak potom jsem se musel nějakou dobu schovávat v tom hotelu, kde maká mutr, jo? Tři měsíce, vole. A nic ke čtení, jenom tam nechal nějakou zkurvenou Gideon tu svoji zasranou bibli⁶⁵. To víš, že ti potom v té lebce něco zustane."

Na parkovišti venku zastavil další motocykl, uhlově černý a nablýskaný.

Dveře do bufetu se otevřely. Místností proletěl závan ledového vzduchu. Mezi stolky prošel muž oblečený od hlavy k patě v černé kůži, s krátkou, pečlivě zastřiženou černou bradkou a posadil se naproti ženě v rudém. Motorkáři kolem hracího automatu si najednou uvědomili, jak strašlivý mají hlad, a vyslali Soráče, aby jim přinesl něco k jídlu. Všem s výjimkou hráče, který neřekl nic, jen mačkal tlačítka správných odpovědí a své výhry nechával hromadit se v zásobníku na dně automatu.

"Neviděla jsem tě od Mafekingu," řekla Rudá. "Tak jak to jde?"

"No, to víš, že jsem se zaměstnal," odpověděl Černý. "Strávil jsem dost času v Americe. Potom krátké cesty po světě. Jen tak jsem zabíjel čas."

("Co to má znamenat, že nemáte žádný biftek ani zapečené ledvinky?" zeptal se Soráč dotčeně.

"Byla jsem si skoro jistá, že ještě nějaké máme, ale nemáme," odpověděla mu žena za pultem.)

⁶⁴ Pozn. překl.: Takže LÁSKA a NENÁVIST a RYBA (většinou jde o smaženou) a SMAŽENÝ BRAMBŮREK. V češtině by tvrdí hoši museli použít zkratky.

⁶⁵ Pozn. překl.: Člen Gideonovy společnosti, založené spolkem obchodních cestujících r. 1899, jejímž cílem je vybavit všechny hotelové pokoje příruční bibli.

“Připadá mi to jako velká legrace, že se my čtyři máme takhle sejít všichni najednou.”

“Legrace?”

“No vždyť víš. Když strávíš celé tisíce let čekáním na tu velkou věc a ona nakonec přijde. Jako když čekáš na Vánoce nebo na narozeniny.”

“My přece nemáme narozeniny.”

“Já jsem přece neřekl, že máme. Já jsem jenom řekl, že je to ‚jako‘.”

(“Já nevím, jak je to možné,” pokračovala mezitím žena za pultem, “ale podle všeho už nemáme nic jiného než tenhle kousek pizzy.”

“Je s ančovičkama?” zeptal se Soráč zachmuřeně. Nikdo z motorkářů neměl rád ančovičky. Ani olivy. “Jasně drahousku. Je s ančovičkama a olivama. Dáš si ji?”

Soráč smutně zavrtěl hlavou. S hlasitě kručícím žaludkem se pomalu vrátil k hracímu automatu. Když měl Velkej Ted hlad, většinou se strašlivě rozzuřil, a když se velkej Ted rozzuřil, dostal každý z gangu svůj díl.)

Na obrazovce se objevilo nové téma. Teď to byly otázky z pop-music, světových událostí, dějin hladu a války. Jak se zdálo, měli motorkáři ještě menší znalosti, co se týkalo irského bramborového hladu z r. 1846, všeobecného hladu v Anglii z r. 1315 a drogového hladu v San Francisku z r. 1969, než byly ty, které se týkaly války, ale vysoký hráč neochvějně určoval správné odpovědi a ticho bylo přerušováno jen občasným zavrčením, zachřestěním a krátkým cinkotem, když hrací automat zvracel do schránky na dně další vyhrané mince.

“Zdá se, že od jihu jde dost ošklivé počasí,” řekla Rudá.

Černý se úkosem podíval z okna na nízká temná mračna. “Proč? Mně se zdá dobré. Každou chvilku začne bouře.”

Rudá si prohlížela nehty. “To je dobře. Nebylo by to ono, kdyby při tom nebyla bouře. Máš představu, jak daleko pojedeme?”

Černý pokrčil rameny. “Pár set kilometrů.”

“Myslela jsem, že to bude delší. Všechno to čekání pro pár set kilometrů.”

“Na té cestě vlastně ani tak nezáleží. Důležitější je Zjevení.”

Zvenčí zazněl řev motoru. Byl to zvuk motocyklu s porouchaným výfukem, nevyladěným motorem a neseřízeným karburátorem. Nemuseli jste ho ani vidět a dokázali jste si představit ta oblaka černého kouře, která motocykl halila, olejové skvrny, které se rozlévaly v jeho stopách, drobné součásti a zbytky nepotřebného vybavení, které lemovaly silnici, kudy projel.

Černý došel k pultu.

“Čtyři čaje,” řekl. “Jeden černý.”

Dveře se otevřely. Vstoupil mladý muž v zaprášené kombinéze z bílé kůže a v jeho patách vehnal vítr dovnitř prázdné sáčky od čipsů, zmačkané noviny, kelímky od zmrzliny a celou přehrášli cigaretových nedopalků. Odpadky mu chvilku tančily pod nohama jako hejno nedočkavých dětí a pak se vyčerpaně usadily na podlaze.

“Vy jste čtyři, miláčku?” zeptala se žena za pultem. Pokoušela se najít nějaké čisté pohárky a lžičky - zdálo se, že celá police s nádobím se najednou pokryla slabou vrstvou motorového oleje a zaschlých vajec.

“Budeme,” přikývl muž v černém, vzal podnos s čaji a vrátil se ke stolu, kde čekali jeho dva společníci.

“Víte o něm někdo?” zeptal se mladík v bílém.

Zavrtěli hlavami.

Kolem obrazovky hracího automatu se strhla hádka (nabídka témat teď ukazovala: válka, dějiny hladu, znečištění světa a základy pop-music z let 1962-1979).

“Elvis Presley? To musí bejt céčko - šel pod kytky v roce 1977, ne?”

“Houby. Je to děčko. To jsem si jistej.”

“Jasně. Bylo to ten samej rok, co votočil kopyta Bing Crosby.”

“A taky Marc Bolan. Toho jsem žral k smrti. Dej děčko. Dělej.”

Jak se zdálo, vysoký muž se nechystal stisknout žádné tlačítko.

“Tak co tě žere?” zeptal se Velký Ted popuzeně. “Dělej. Zmáčkni děčko. Elvis umřel v roce 1976.”

MNĚ JE JEDNO, CO SE ŘÍKÁ, odpověděl vysoký motorkář v helmě. JÁ SE HO NEDOTKL ANI PRSTEM.

Trojice u stolku se otočila jako na povel. První promluvila Rudá. “Kdy jsi sem dorazil?”

Vysoký muž přešel k jejich stolu a za sebou nechal jak užaslé motorkáře, tak celou svou výhru. NIKDY JSEM NEODEŠEL, odpověděl a jeho hlas zněl jako ozvěna z temných nočních míst, ledový plát zvuku, šedý a mrtvý. Kdyby byl ten hlas kamenem, slova by na něm byla vytesána už velmi dávno. Přesněji řečeno, bylo by to jméno a dvě data.

“Styďte vám čaj, pane,” upozorňoval ho Hlad.

“Už jsme se dávno neviděli,” řekla Válka.

Venku se zablesklo a blesk následovalo dlouhé zahřmění.

“Nádherné počasí, jako stvořené pro naši věc,” řekl Znečištění.

ANO.

Motorkáři kolem hracího automatu byli jejich slovy naprosto zmateni. Pod vedením Velkého Teda se přesunuli ke stolku a zírali na čtyři cizince.

Jejich pozornosti samozřejmě neuniklo, že všichni čtyři cizinci mají na zádech svých bund nápis PEKELNÍ ANDĚLÉ. Ten název by snad seděl, pokud bychom vzali v potaz jen slovo “andělé”. Především byli příliš čistí a ani jeden z nich nevypadal jako typ, který by zlomil někomu ruku jen proto, že je neděle odpoledne a zrovna není nic v televizi. A jedna z nich byla ženská, a ne že by jela s někým na tandemu, ale měla dokonce vlastní motorku, jako kdyby na to měla právo.

“Takže vy jste Pekelní andělé?” zeptal se Velký Ted jízlivě. Jestliže je něco, co skuteční Pekelní andělé nesnášejí, jsou to sváteční motorkáři⁶⁶.

Čtyři cizinci přikývli.

“A odkud jste?”

Vysoký cizinec zvedl hlavu k Velkému Tedovi. Pak vstal. Byl to složitý pohyb - kdyby byly na plážích moře noci lehátka, rozkládala by se podobným způsobem.

Zdalo se, že vstává věčně.

Jeho helma byla tmavá a kryla mu dokonale obličej. Velký Ted si uvědomil, že je vyrobena z jakéhosi podivného plastiku. Když se do ní člověk díval, viděl v ní jen svůj vlastní obličej.

Z APOKALYPSY, odpověděl vysoký cizinec. KAPITOLA ŠEST.

“Verše dva až osm,” napovídal mladík v bílém.

Velký Ted na ně zíral. Spodní čelist se mu pomalu vysunovala a na spánku mu začala pulzovat modrá žilka. “Co to má znamenat?” zavrčel.

Někdo ho zatahal za rukáv. Sprasák. Obličej menšího motorkáře měl pod vrstvou špíny šedivě bledý odstín.

“To znamená, že jsme v průseru,” oznamoval Velkému Tedovi.

Pak vysoký cizinec vztáhl ruku v šedé motocyklové rukavici a zvedl kryt své helmy, a Velký Ted začal poprvé v životě litovat, že nevedl lepší život.

“Ježíši Kriste!” zasténal.

“Hele, ten by tady mohl bejt každou minutu,” oznamoval mu Sprasák naléhavým tónem. “Asi zrovna hledá, kam by zaparkoval mašinu. Hele, měli bysme radši vypadnout a vstoupit do nějakýho klubu mladejch, nebo tak něco...”

Jenže nekonečná ignorance Velkého Teda byla jeho štítem i zbrojí. Zůstal stát na místě.

“Ale kurva,” řekl užasle. “Pekelní andělé!”

Válka mu líně zasalutovala.

“To jsme my, Velkej Tede. Pravý ořechový.”

Hlad přikývl. “Prvotřídní značkový zboží.”

Znečištění si stáhl přílbu a rozpustil si dlouhé bílé vlasy. Převzal firmu, když Mor, mumlající něco o penicilinu, odešel v roce 1936 na odpočinek. Kdyby ten starý dobrák věděl, jaké možnosti budoucnost nabídne...

“Ostatní slibují,” řekl, “my dodáváme!”

Velký Ted se znovu podíval na vysokého jezdce v našedlé kombinéze. “Hele, tebe už jsem někde viděl,” řekl. “Ty jsi byl na přebalu té desky Blue Oyster Cult. Jo a taky jsem jednu dobu nosil prsten s tvojí tou... hlavou... na něm.”

JÁ SE DOSTANU VŠUDE.

“No do prdele.” Tvář Velkého Teda se zkřivila úsilím. Přemýšlel.

“A jakou značku jezdíš, kámo?” řekl nakonec.

Nad křídovým lomem zuřila bouře. Stará pneumatika zavěšená na provaze poskakovala ve větru jako šílená. Občas kolem proletěl plát plechu, památka na pokus vybudovat domek na stromě. Ted se nedostatečně upevněné kusy uvolňovaly ze svého zakotvení a odletovaly na všechny strany.

Oni se choulili k sobě a upírali pohledy na Adama. Připadal jim najednou nějaký větší. Pes seděl a vrčel. Myslel na všechny ty pachy, o které přijde. V Pekle žádné pachy nebyly, tam bylo cítit jen síru. Zatímco tady některé z nich byly... no, a čubičky v Pekle taky nejsou.

Adam chodil vzrušeně sem a tam a mával rukama ve vzduchu.

Mohli bysme si nekonečně užívat,” říkal právě. “Můžeme dělat výzkumné výpravy a já nevím co. Myslím, že se mi brzo podaří nechat znova vyrůst starý džungle.”

“No jo, ale - ale kdo - heled’, kdo bude prát a vařit a takový věci?” vypravil ze sebe Brian.

“Takový věci nebude muset dělat nikdo,” odpověděl mu Adam. “Budeš moct jíst, co budeš chtít, hromadu pomfritů s tatarkou, smažený cibulový kolečka, co budeš chtít. A nikdy si nebudeš muset oblíct nový šaty a nebudeš se muset koupat, když nechceš, a nic takovýho. Nebo chodit do školy a tak. A nebudeme muset dělat nic, co nechceme, to vám opakuju. Dělat to, co musíš, to bude *hřích*.”

Nad Kookamundskými kopci vyšel měsíc. Dnes v noci bylo velmi jasno.

Šaman Johnny Dvěkosti seděl v rudé propadlině australské pouště. Byl to posvátné místo, kde ležely dva kameny předků, tak jak tam ležely už od počátku časů. Pout’ Johnnyho Dvěkosti se chýlila ke konci. Tváře a hrud’ měl pomazány rudou hlínkou a zpíval prastarou píseň, něco jako zhudebněnou mapu kopců a oštěpem přitom kreslil obrazce do písku.

Už dva dny nejedl, dva dny nespal. Blížil se chvíli, kdy upadne do transu, který ho spojí s bušem a dovede do společnosti jeho předků.

Už tam skoro byl.

Skoro...

⁶⁶ Pozn. autora: Je víc věcí, které Pekelní andělé nesnášejí. Tak například policii, mýdlo, Fordy Cortina a v případě Velkého Teda ještě ančovičky a olivy.

Zamrkal. A užasle se rozhlížel kolem sebe.

“Promiň, hošku,” řekl sám sobě nahlas, zvučným, přesně formulujícím hlasem. “Ale nemáš náhodou ponětí, kde to jsem?”

Kdo to řekl?” zeptal se Johnny Dvěkosti.

Ústa se mu znovu otevřela. “To jsem řekl já.”

“Johnny se zamyšleně poškrabal za uchem. “Předpokládám, že jsi asi jeden z mejch předků, kámo, co?”

“Oh, bezpochyby, hošku. Nad jakoukoliv pochybnost, abychom tak řekli. A teď zpět k mé původní otázce. Kde to jsem?”

“Když jsi jeden z mých předků,” pokračoval Johnny, proč mluvíš jako prodejná lubra?”

“Aha, takže Austrálie,” řekla ústa Johnnyho Dvěkosti. Pronesla ta slova jako něco, co by se mělo nejdříve vydezinfikovat, než to vysloví znovu. “No nazdar! Ale stejně díky, chlapče.”

“Haló? Haló?” vykřikl Johnny Dvěkosti.

Seděl v písku a čekal a čekal, ale neodpovídal si.

Azirafal pokračoval v cestě.

Citron Deux-Chevaux byl *tonton macoute*, potulný *houngan*⁶⁷. Přes rameno měl vak, ve kterém měl léčivé byliny, kousky divoké kočky, pár černých svící, prášek, vyrobený z větších částí z kůže jistě sušené ryby, mrtvou stonožku, půl láhve Chivas Regat, deset rothmansek a jeden výtisk knihy *Co se děje na Haiti*.

Potěžkal nůž a zkušeným pohybem utál hlavu černému kohoutovi. Pravou ruku mu skropila krev.

“Loa mě řídí,” pronesl zpěvavým hlasem, “Gros Bon Ange, přijď ke mně!”

“Kde to jsem?” prohlásil vzápětí.

“To je moje Gros Bon Ange?” zeptal se sám sebe.

“Řekl bych, že to je příliš osobní otázka,” odpověděl si. “Vždyť víš, jak to chodí. Jenže jeden to zkoušet musí. Dělá, co umím.”

Citron zjistil, že jeho ruka se natahuje pro kohouta.

“To je pěkně nehygienické místo na vaření, nemyslíš? Dáme si ho na rožni, co říkáš? Co je to za místo?”

“Haiti,” odpověděl si Citron.

“Proklatě! Zase tak daleko! No, mohlo by být ještě hůř. Bohužel musím jít. Sbohem.”

A Citron Deux-Chevaux ve své hlavě osaměl.

“K ďáblu s Loasem,” zabručel pro sebe. Chvilí zíral do prázdna a pak se natáhl po svém vaku a láhvi Chivas Regalu, která se v něm ukrývala. Jsou přinejmenším dva způsoby, jak někoho proměnit v zombii. On se rozhodl pro ten jednodušší.

Na pláži hlasitě hučel příboj. Palmy se kývaly.

Blížila se bouře.

Rozsvítla se světla. Evangelický sbor z Power Cable (Nebraska) spustil “Ježíš je telefonní mechanik v ústředně mého života” a téměř přehlušil hukot silícího větru.

Marvin O. Bagman si upravil kravatu, zkontroloval v zrcadle i úsměv, poplácal po zadku svou osobní asistentku (slečna Cindi Kellerhalsová, před třemi lety Mazlík měsíce června časopisu *Penthouse*; nechala těch hloupostí ve chvíli, kdy začala dělat Kariéru.) a vydal se do studia.

“Ježíš tě nepřeruší, hovor tě nechá dokončit,
s Ním nikdy nenapojíš se na linky nesprávné,
až účet dostaneš, nebudeš v něm ni chybičku mít,
On je telefonní technik, v života ústředně mé,”

zpíval sbor. Marvin byl na tu píseň pyšný. Napsal ji sám.

Mezi další písně, které také napsal, patřily i “Šťastný pan Ježíš”, “Ježíši, můžu k tobě zajít a zůstat u Tebe bydlet?”, “Ten starý ohnivý kříž”, “Ježíš je ochranná vrstva na nárazníku mé duše” a “Až mě zasáhne infarkt, uchop volant mé dodávky”. Všechny jste si mohli koupit na albu *Ježíš je kámo* (LP, kazeta a CD), které inzerovali každé čtyři minuty v Bagmanově evangelickém vysílání⁶⁸.

Navzdory skutečnosti, že se verše téměř nerýmovaly, a dokonce (což bylo pravidlo) většinou ani nedávaly žádný smysl a že Marvin, který neměl hudební sluch, vykradl všechny melodie ze starých country písní, prodalo se alba *Ježíš je kámo* přes čtyři miliony kusů.

Marvin začal jako country zpěvák s písněmi starého Conwaye Twittyho a Johnnyho Cashe.

⁶⁷ Pozn. autora: Kouzelník nebo kněz. Vúduismus je velmi zajímavé rodinné náboženství, protože se ho mohou účastnit dokonce i ti členové rodiny, kteří už jsou dávno mrtví.

⁶⁸ Pozn. autor.: LP nebo kazeta \$ 12.95, CD 24.95. Desku ovšem můžete také obdržet zdarma, pokud přispějete na Poslání Marvina Bagmana částkou alespoň \$ 500.

Provozoval pravidelně živé koncerty v San Quentinu, dokud ho Společnost pro lidská práva neobžalovala z krutého zacházení s vězni.

A tehdy se Marvin obrátil na víru. Nebyla to ta klidná, tichá a soukromá víra, která zahrnuje konání dobrých skutků a lepší život, ani ta, která od vás vyžaduje, abyste si oblékli společenský oděv a ve dvojicích zvonili lidem u dveří, ne, tohle byla ta víra, která předpokládá, že budete mít vlastní televizní společnost a lidé vám budou posílat peníze.

Podářilo se mu sestavit dokonalou směsici televizního vysílání v proslulé *Marvinově Hodině síly* ("Pořad, proti kterému je záchvat smíchu zábava dobrá sotva pro fundamentalisty."). Čtyři třiminutové písně z desky, dvacet minut pekelného ohně a pět minut léčitelství. (Zbýlých třiadvacet minut se využívalo k získávání peněz, a to tak, že se lidé střídavě přesvědčovali, že se jim vyhrožovalo, že se prosili, byli naváděni, obluzováni a někdy docela obyčejně žádáni o peníze.) Na začátku své kariéry zval do studia živé lidi, které pak léčil, ale rychle zjistil, že je to příliš složité, takže teď při léčení jen popisoval zázraky, o kterých mu napsali nemocní z celé Ameriky, které jeho vysílání magickým způsobem vyléčilo. To bylo mnohem jednodušší, nemusel najímat herce a taky nikdo nemohl kontrolovat procento jeho úspěšnosti⁶⁹.

Svět je mnohem složitější, než si lidé dovedou představit. Mnoho lidí si například myslelo, že Marvin nemůže být skutečný věřící, protože na víře vydělává tolik peněz. Mýlili se. On v srdci skutečně věřil. Věřil bezvýhradně a vložil mnoho peněz do toho, co považoval za skutečné dílo Boží.

*"Telefonní linka ke Spasiteli nemá nikdy poruchu,
On zvedá sluchátko v kteroukoliv denní i noční dobu,
a když voláš Ježíše, je hovor vždycky zadarmo,
On je telefonní technik v ústředně života mého."*

První píseň dozněla, Marvin vešel do záběru kamer a s výrazem skromnosti pozvedl ruce v žádosti o ticho. V kontrolním boxu stáhl zvukař stopu s potleskem.

"Bratři a sestry, děkuji vám, děkuji, nebylo to překrásné? A pamatujte, tuhle a mnoho dalších stejně povznášejících písní můžete slyšet na desce Ježíš je kámo. Stačí, když vytočíte telefonní číslo 0800-PLAT a co nejdříve uděláte závaznou objednávku."

Pak o něco zvažněl.

"Bratři a sestry, mám pro vás poselství, naléhavé poselství od našeho Pána, pro vás všechny, muže, ženy i vaše dětičky, přátelé, a dovoluji, abych vám nejdříve řekl něco o Apokalypse. Máte to všechno ve své Bibli ve Zjevení, které náš Pán odhalil svatému Janovi z Pathmu a v Knize Danielově. Pán vám vždycky všechno říká rovnou, a tak je to i s vaší budoucností. Takže co se stane? Co vás čeká?"

Válka. Strašlivé choroby. Hlad. Řeky plné krve. Děsivá zemětřesení. Atomové bomby. Nadcházejí hrůzné časy, bratři a sestry. A existuje jen jediná cesta, jak se jim vyhnout.

Než začne Zkáza - než se světem rozjedou čtyři příšerní jezdci Apokalypsy -, než se začne sypat na nevěřící déšť atomových střel, přijde Rozdělení.

Slyším vás křičet 'Co je to Rozdělení?'

Až přijde Rozdělení, bratři a sestry, budou všichni praví věřící pozvednuti do vzduchu - nebude záležet na tom, co právě děláte, třeba budete v lázni nebo v zaměstnání, třeba budete řídit své auto nebo sedět doma a číst si v Bibli. Najednou se budete vznášet ve vzduchu, v dokonalých a nezničitelných tělech. A budete se vznášet vysoko ve vzduchu a dívat se dolů na zkázu světa. Jen praví věřící budou spaseni, jen ti z vás, kteří byli znovu zrozeni, se vyhnou bolesti, smrti, hrůzám a pekelnému ohni. Pak započne velká válka mezi Nebem a Peklem a Nebe zničí síly pekelné a Bůh otře slzy strádajících a nebude už další smrti, žalu, pláče ani bolesti a on bude ve slávě vládnouti navěky -"

Najednou se zarazil.

"To nebyl špatný pokus," řekl úplně jiným hlasem, "jenže tak to bohužel nebude. Ve skutečnosti vůbec ne."

Tedy chci říct, že co se týče plamenů, válek a utrpení, to máš pravdu. Ale to Rozdělení, jak bych vám to - kdybyste se mohli podívat, jak to teď vypadá v Nebi - nekonečně čekající řady, které se táhnou, kam myšlenka doletí, a ještě dál, legie za legií, my všichni s planoucími meči, a tak dále, podívejte, chtěl bych vám říci prostě tohle: kdo by měl v takové době čas chodit po světě, třídit lidi na věřící a nevěřící a ty věřící vynášet někam vysoko do vzduchu, odkud by se mohli rozhlížet po vyprahlé a spálené Zemi a pozorovat, jak ti ostatní umírají na nemoc z ozáření? Tedy i v případě, že by to pro vás vůbec bylo morálně a psychicky únosné, dodal bych.

A pokud jde o to skálopevné přesvědčení o vítězství Nebes... No, když mám být upřímný, kdyby to bylo opravdu **tak** jasné, nemusela by být žádná válka Dobra a Zla, ne? To je jen taková propaganda. Čistá a jasná. Nemáme větší šanci vylézt z téhle skrumáže jako vítězové než padesát procent. Zrovna tak byste mohli volat na linku satanistů a vsadit si na černou, i když abych se vyjádřil jasně, až začnou ohnivé deště a oceány krve se vylijí ze svých břehů, budete vy všichni - všichni obyvatelé Země - civilní oběti válečného konfliktu tak nebo tak. V tom je tak trochu rozdíl mezi tou naší a vaší válkou. My to jednoduše pobijeme všechno a ať si to potom Bůh přebere - je to jasné?

Ale promiňte, že tady stojím a řečním, mám jen jednu otázku - kde to jsem?"

Marvin O. Bagman postupně víc a víc rudl.

⁶⁹ Pozn. autora: Samotného Marvina by jistě překvapilo, kdyby zjistil, že určitá procenta úspěchu tady skutečně jsou. Jenže některým lidem pomůže skoro všechno.

“To je ďábel! Pane ochraňuj mě! Mými ústy promlouvá ďábel!” vykřikl, ale vzápětí sám sebe přerušil. “*Ale vůbec ne, je to úplně naopak. Já jsem anděl. Hm. Takže tohle by měla být Amerika, že? V tom případě sorry, nemám čas se zdržovat...*”

Zavládlo ticho. Marvin se pokusil otevřít ústa, ale nic se nestalo. Ať už měl v hlavě cokoli, teď se to rozhlíželo kolem. Prohlížel si posádku studia, tedy aspoň ty z nich, kteří netelefonovali na policii nebo nevzlykali v koutech. Podíval se na kameramana, kterému tvář zešedla jako popel.

“*Ale bože,*” řekl, “*že já jsem nakonec v televizi?*”

Crowley hnál auto dvoustovkou po Oxford Street.

Natáhl se do palubní schránky pro náhradní tmavé brýle a našel jen kazety. Popuzeně jednu namátkou vybral a vsunul ji do přehrávače.

Toužil po Bachovi, ale byl by se spokojil i s Travelling Wilburys.

“*Všechno, co potřebujeme, je Radio Gaga,*” oznámil mu Freddie Mercury.

Všechno, co potřebuju já, je dostat se někam ven, pomyslel si Crowley.

Zahnul na kruhový objezd kolem Marble Arch v protisměru a stopadesátkou. Blesky rozblikaly nebe nad Londýnem jako zářivku s porouchaným startérem.

Zsinalé nebe nad Londýnem, pomyslel si Crowley. *A já vím, že konec je nedaleko.* Kdo napsal tohle? Chesterton, ne? Jediný básník dvacátého století, který se přiblížil pravdě.

Bentley mířil ven z Londýna, zatímco Crowley se pohodlně opřel v sedačce a začal listovat ožehnutou kopií *Skvělých a přesných proroctví Agnes Magorésové*.

Nedaleko před koncem knihy našel založený složený list papíru pokrytý Azirafalovým kaligrafickým písmem. Rozložil ho (zatímco řadič páka Bentleye přeskočila na trojku a auto začalo objíždět nákladní vůz se zeleninou, který nečekaně vycouval z postranní ulice) přečetl, pak ho přečetl znovu a ještě jednou.

Četl ho ještě několikrát a cítil, jak se mu žaludek pomalu propadá někam strašlivě hluboko.

Auto náhle změnilo směr. Teď mířilo k vesnici Tadfield v Oxfordshiru. Když si pospíší, mohl by tam být za necelou hodinu.

Vždyť když tak o tom přemýšlel, stejně nebylo jiné místo, kam by jel.

Kazeta dohrála a automaticky zapnula autorádio.

“*...je klub Zahrádkáře, který tentokrát vysíláme z Tadfieldu. Naposled jsme tady byli v roce 1953, bylo překrásné léto, a pokud si to členové našeho týmu pamatují, je to území tmavé a úrodné oxfordshirské půdy, které začíná na východ od fary a k západu stoupá ke křídovým pahorkům, jedno z těch míst, o kterých s oblibou říkám, že ať tam zapichnete do země cokoli, vzejde vám to na to tata. Nemám pravdu, Frede?*”

“*Jasně,*” přisvědčil profesor Fred Windbright, z Královské botanické zahrady, “*sám bych to nedokázal říct líp.*”

“*Dobrá - takže první otázka pro naši skupinu je od pana R. P. Tylera, předsedy místní organizace starousedlíků, je to tak?*”

“*Ehm. Správně. Víte, já jsem vášnivý pěstitel růží, ale moje Molly McGuire, která už zvítězila na několika soutěžích, ztratila včera několik květů během deště něčeho, co zjevně vypadalo jako ryby. Mohli by mi vaši odborníci doporučit jako ochranu proti takovému dešti něco jiného než sítě natažené nad zahradou? Víte, napsal jsem totiž na Spolek zahrádkářů...*”

“*To není tak docela běžný problém, řekl bych. Co ty na to, Harry?*”

“*Pane Tylere, mohl byste mi říci, jestli se jednalo o ryby čerstvé, nebo konzervované?*”

“*No, řekl bych, že byly čerstvé.*”

“*V tom případě to není žádný problém, příteli. Slyšel jsem, že tady někde v okolí dokonce pršela i krev - a já bych si jen přál, aby se něco takového stalo i u nás v Dales, kde mám zahradu. Ušetřilo by mi to pěknou sumičku peněz na hnojivech. Takže co uděláte? Stačí vám je jednoduše zarýt do-*”

CROWLEY?

Crowley mlčel.

CROWLEY. *VÁLKA ZAČALA, CROWLEY. SE ZÁJMEM JSME ZJISTILI, ŽE JSI UNIKL SILÁM, KTERÉ JSME PRO TEBE POSLALI.*

“Hm,” souhlasil Crowley.

CROWLEY... *TUHLE VÁLKU VYHRAJEME. ALE I KDYBYCHOM PROHRÁLI, CO SE TEBE TÝKÁ, NEBUDE V TOM ŽÁDNÝ ROZDÍL. PROTOŽE POKUD V PEKLE ZŮSTANE JEDEN JEDINÝ DÉMON, BUDEŠ SI PŘÁT, ABY SES NARODIL JAKO ČLOVĚK.*

Crowley mlčel.

SMRTELNÍCI MOHOU DOUFAT VE SMRT NEBO VE VYKOUPENÍ. TY NEMŮŽEŠ DOUFAT V NIC.

JEDINÉ, V CO MŮŽEŠ DOUFAT, JE MILOSRDENSTVÍ PEKEL.

“Opravdu?”

TO BYL JEN TAKOVÝ MALÝ ŽERT.

“Nhh,” bylo jediné, na co se Crowley v tom okamžiku zmoohl.

“*...a jak všichni zahrádkáři vědí, není ani třeba říkat, že ten náš Tibetán je mazaný malý lumpík. Vykope si tunel přímo vašimi begoniami, jako kdyby to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. Spolehlivě ho však odláká šálek čaje nejlépe s kouskem staršího jačího másla, které dostanete v každém větším orientálním...*”

Húúú. Škrt. Huiíí. Prask. Praskot statických výbojů pohltil další program.

Crowley vypnul rádio a skousl si spodní ret. Pod vrstvou z popela a sazí, která pokrývala jeho tvář, byl velmi unavený, bledý a vystrašený.

A najednou taky velmi rozzuřený. To ten způsob, jakým s tebou mluví. Jako kdybys byl pokojová kytka, která si dovolila shodit listy na koberec.

A pak na křižovatce odbočil na spojkou, která ho měla dovést na dálnici D25, ze které měl v úmyslu uhnout na D40 nahoru k Oxfordshiru.

Jenže s D25 se něco stalo. Něco, co vám při přímém pohledu vhánělo do očí slzy bolesti.

Z toho, co donedávna bývalo dálničním londýnským obchvatem D25, se ozývalo podivné melodické zaklínadlo tvořené mnoha zvuky - klaksony a motory automobilů, houkáním sirén, zvoněním mobilních telefonů a křikem malých dětí, které byly navěky připoutány bezpečnostními pásy na zadní sedadla. Bylo zřetelně slyšet slova "Pozdravena budiž Velká šelma, Ničitel světů," která se donekonečna opakovala, a to v tajném jazyce Černých kněží prastarého kontinentu Mu.

Strašlivý znak Odegra, pomyslel si Crowley, když rychle obrátil auto a zamířil k severnímu obchvatu. *A udělal jsem ta já - je to moje vina. Mohla to být jen další obyčejná dálnice. Dobrá práce, za tím si stojím, ale stálo to opravdu za to? Vymkla se zpod kontroly. Ted' už věci neřídí ani Nebe, ani Peklo, je to, jako by se celý svět změnil v zemi třetího světa, která konečně dostala svou bombu...*

Pak se ale začal pomalu usmívat. Luskkl prsty. Na očích se mu zhmotnily tmavé brýle. Ze šatů a tváře mu zmizel popel a nečistota.

U ďábla! Když už tedy musím jít, tak proč ne se vši parádou?

Začal si tiše pohvizdovat.

Trůnili na svých strojích a hnali se venkovskou silnicí jako andělé zkázy, což nemělo daleko k pravdě.

Když vezmeme v potaz všechny okolnosti, nejeli ani tak rychle. Čtyři přední jezdci udržovali stabilní rychlost 160 kilometrů v hodině, jako kdyby si byli jisti, že představení nezačne dřív, než oni dorazí. Ani nemohlo. Měli skutečně všechnen čas na světě.

Hned za nimi jeli další čtyři jezdci. Velký Ted, Mast'a, Sprasák a Soráč. Byli v neobyčejně povznesené náladě. Stali se *skutečnými* Pekelnými anděly a jeli v tichu.

Věděli, že kolem nich hřmí hromy a doprava a sviští vítr a déšť. Jenže ve vzduchové brázdě za prvními jezdci bylo ticho, čisté a mrtvé. Tedy téměř čisté. Mrtvé každopádně.

Ticho přerušil Sprasák, který křikl na Velkého Teda.

“Co chceš potom bejt?”

“Cože?”

“Povídám, co chceš -”

“Já jsem slyšel, cos říkal, vole. Nejde o to, cos *říkal*. Každý slyšel, cos *říkal*. Ale mě by zajímalo, cos tím *myslel*?”

Sprasák si teď přál, aby Zjevení věnoval více pozornosti. Kdyby byl jen tuší, že se ho osobně zúčastní, byl by si ho přečetl mnohem pečlivěji. “No já tím myslím, jako že v Apokalypse jsou *čtyři* jezdci, ne?”

“Motorkáři,” opravil ho Mast'a.

“Jasněže. Čtyři motorkáři Apokalypsy. Válka, Hlad, Smrt a ten... poslední. To... no... Znečištění.”

“Jo? A co má bejt?”

“No řekli přece, že můžeme jet s nima, ne?”

“No a co teda?”

“Takže my jsme ty *druhý* čtyři jezd-, ehm, motorkáři Apokalypsy. Takže by mě zajímalo, kterej z nás je kterej?”

Zavládlo ticho. Kolem se míhaly reflektory protijedoucích aut, blesky vyvolávaly na sítnicích čtyř druhých jezdců falešné obraty mračen a ticho se blížilo absolutnu.

“No a nemoh bych já bejt taky Válka?” zeptal se Velký Ted.

“Jasněže nemůžeš bejt Válka, vole. Jak bys moh bejt válka? *Vona* je Válka. Musíš bejt něco jinýho.” Velkému Tedovi se tvář zkřivila strašlivým úsilím, jak se pokoušel přemýšlet. “TUT.,” řekl nakonec. “Těžký ublížení na těle, to sem já. A máš to. A co chceš bejt ty?”

“Moh bych bejt Svinstvo?” zeptal se Soráč. “Nebo Osobní trapasy?”

“Nemůžeš bejt Svinstvo,” zavrtil hlavou Těžký ublížení na těle. “To je támdlecten, Znečištění. Ale to druhý můžeš klidně bejt.”

Jeli dál tichem a temnotou a drželi se koncových světel první čtveřice, která jela několik desítek metrů před nimi.

Těžký ublížení na těle, Osobní trapasy, Sprasák a Mast'a.

“A já budu Tejrání zvířat,” prohlásil Mast'a. Sprasák přemýšlel, jestli je pro, nebo proti. Ale na tom koneckonců nezáleželo.

Pak přišla řada na Sprasáka.

“Já, nó... já si myslím, že budu ty telefony, co ti vodpovídaj. To je pěkej hnus,” řekl.

“Nemůžeš bejt Telefonní záznamník. Co by to bylo za motorkáře ze Zaskakalypsy - Telefonní záznamník? To je naprostá krávvovina, vole.”

“To teda není!” odpověděl mu Sprasák popuzeně. “Je to zrovna jako Válka, Hlad a to vostatní. Je to velkej životní průser, ne? Vodpovídací telefony. Nenávidím ty zasraný mechanický trpaslíky, se kterejma nic nevyřídíš!”

“Já ty záznamníky taky nenávidím,” přidal se k němu Týráni zvířat.”

“Ty drž hubu,” oznámil mu Těžký ublížení na těle.

“Hele, mohl bych si to změnit?” zeptal se Osobní trapasy, který od chvíle, kdy promluvil naposled, horečně přemýšlel. “Já chci bejt Věci, co nefungujou ani potom, co do nich praštíte.”

“Dobrá, můžeš si to vyměnit. Ale *ty* nemůžeš bejt Telefonní záznamník, Sprasáku, v žádnym případě. Vyber si něco jinýho.”

Sprasák uvažoval. Přál si, aby s celou tou věcí vůbec nezačal. Bylo to jako ty rozhovory o jeho budoucím zaměstnání, které s ním vedli, když byl ještě ve škole.

“Chlapy, co jsou studený čumáky,” prohlásil nakonec. “Ty nenávidím.”

“Studený čumáky?” zamyslel se Věci, co nefungujou ani potom, co do nich praštíte.

“Jo, Znáš je. Takový ty, co je vidíš v bedně, maj ty pitomý sestříhy, akorát že na nich nevypadaj tak pitomě, protože jsou to zrovna voni. Nosej saka s kravátlí a pytlovitý kalhoty a ty jim ani nemůžeš říct, že jsou banda vonanistů. Tim myslím, rozumíš, že teda alespoň já, pokaždý když jsem je viděl, jsem měl chuť propasírovat jim ty jejich blbý ksichty pomalu přes vohradu z vostatnýho drátu. A tak si myslím jedno,” zhluboka se nadechl. Byl si jistý, že je to nejdelší řeč, kterou v životě pronesl⁷⁰. “Estli tak strašně serou mě, tak ty vostatní určitě taky.”

“Jo,” řekl Tejrání zvířat. “A taky všichni nosej tmavý brejle, i když je nepotřebujou.”

“Žerou smradlavej sejra a chlastaj nealkoholický pivo,” přidal se Věci, co nefungujou ani potom, co do nich praštíte. “Ty taky nemůžu ani cejtít. Jakej to má smysl, chlastat to svinstvo, když se potom ani trochu nenakalíš? Koukni, tak mě něco napadlo. Hele já bych si to méno změnil eště jednou, můžu? Vod teďka bych byl jako Nealkoholickej ležák, jo?”

“Ne, to tedy do prdele nemůžeš,” odpověděl mu Těžký ublížení na těle. “Už sis ho změnil jednou.”

⁷⁰ Pozn. autora: *S výjimkou té, kterou pronesl před deseti lety u soudu a kterou se vydal na milost porotě.*

“Tak teda,” ozval se znovu Sprasák. “Proto bych chtěl bejt Chlapi, co jsou studený čumáky”

“Tak jo,” přikývl jeho vůdce.

“Nevidím důvod, proč bych nemoh bejt zasranej Nealkoholickej ležák, dyž se mi to líbí.”

“Zavři tlamu!”

Smrt a Hlad a Znečištění a Válka pokračovali směrem k Tadfieldu.

A Těžký ublížení na těle, Tejrání zvířat, oficiálně Věci, co nefungujou ani potom, co do nich praštíte a tajně Nealkoholickej ležák a Chlapi, co jsou studený čumáky se jim drželi v patách.

Bylo vlhké a bouřlivé sobotní odpoledne a madam Tracy se cítila velmi okultně.

Měla na sobě své květované šaty a na plotně kastrůlek plný kapusty. Místnost byla osvětlena svícemi, z nichž každá byla pečlivě přilepena na hrdlo vinné láhve pokryté steklým voskem. V každém rohu obývacího pokoje stála jedna taková láhev.

V místnosti byly ještě tři další osoby. Paní Ormerodová z Belsize Parku v tmavozeleném klobouku, který byl jistě ve svém předchozím životě květináčem, pan Scroggie, hubený a bledý, s vypoulenýma vodnatelnýma očima a Julie Petleyová z *Dnešního vlasu*⁷¹, kadeřnictví na High Street, nedávno vyšlá ze školy a přesvědčená, že právě ona objevila hlubiny okultismu. Aby zdůraznila své okultní já, začala nosit stříbrné šperky lidových tvůrců a zelené oční stíny. Cítila, že vypadá jako vyhublý romantický štvanec, což by byla pravda, kdyby ztratila nějakých patnáct kilo na váze. Byla si jistá, že trpí anorexií, protože pokaždé, když se podívala do zrcadla, viděla opravdu obtloustlou osobu.

“Můžete spojit ruce?” požádala madam Tracy. “A musíme zachovávat dokonalé ticho. Spirituální svět je velmi citlivý na vibrace.”

“Zeptejte se, jestli tam je můj Ron,” zaševalila paní Ormerodová. Měla bradu, kterou by jí mohl závidět i buldozer.

“Zeptám se, drahoušku, ale musíte mlčet, dokud nenavážeme spojení.”

Nastalo ticho rušené jen kručením v žaludku pana Scroggieho. “Pardon, mé dámy,” zamumlal.

Madam Tracy zjistila během těch let, kdy Poodhalovala závoj a Zkoumala tajemno, že dvě minuty ticha, během nichž zúčastnění tiše a nehybně sedí a čekají na kontakt se spirituálním světem, je optimální doba pro zdárný začátek seance. Trvá-li to déle, začínají být přítomní neklidní, a když je doba kratší, mají zase dojem, že si za své peníze nepřicházejí na své.

Zatím si v hlavě sestavovala seznam věcí, které musí zítra ráno nakoupit.

Vajíčka. Hrášek. Dvacet deka sýra na strouhání. Čtyři rajčata. Máslo. Roli toaletního papíru. Na to *nesmí* zapomenout, už jim skoro dochází. A nějaký opravdu pěkný kousek jater pro pana Shadwella, aby si ten chudáček měl na čem pochutnat, je to hanba že...

Je čas.

Madam Tracy zaklonila hlavu a nechala ji bezvládně klesnout na jedno rameno, pak ji znovu pomalu zvedla. Oči měla téměř zavřené.

“Už upadá do tranzu, drahoušku,” slyšela paní Ormerodovou šeptat Julii Petleyové. “Teď už to nebude dlouho trvat. Jen žádný strach. Ona se pouze mění v Most na Druhou stranu. Už brzo se objeví její spirituální průvodce.”

Madam Tracy poněkud popudilo, že jí někdo takovým způsobem kazí vystoupení, a vydala ze sebe dlouhý sten. “Oooooooh.”

Pak pokračovala vysokým roztřeseným hlasem: „Jsi zde, můj spirituální průvodče?”

Chvilku počkala, aby tak zvýšila napětí a výsledný efekt. Něco na nádobí. Dvě plechovky fazolí v rajském protlaku. A brambory!

“Hau,” řekla temným a hlubokým hlasem.

“To jsi ty, Geronimo?” zeptala se sama za sebe.

“Tak, to já,” odpověděla jako Geronimo.

“Dnes odpoledne je v našem kruhu nový člen,” řekla.

“Hau, slečno Petleyová?” jako Geronimo. Vždycky tak nějak cítila, že Indiáni jako spirituální průvodci jsou častí a oblíbení, a kromě toho se jí líbilo to jméno. Tak to vysvětlovala i Newtovi. Ten si rychle uvědomil, že madam Tracy o Geronimovi vůbec nic neví, a neměl to srdce zkazit jí představy.

“Oh!” vyjekla Julie. “Jsem okouzlena. Těší mě, že vás poznávám.”

“Je tam s tebou můj Ron, Geronimo?” zeptala se paní Ormerodová.

“Hau, skvav Beryl,” pokračovala madam Tracy ve hře. “Před dvěma mého - um - týpí stojí tolik - hm - zatracených duší, že konce nedohlédnu. Je možné, že tvůj Ron je někde mezi nimi. Hau.”

Madam Tracy se v minulých letech hodně poučila a teď Rona nepřivedla na scénu dřív než před koncem seance. Kdyby to tak neudělala, zabrala by si Beryl Ormerodová celý čas seance pro sebe a vyprávěla by zesnulému Ronovi všechno, co se jí přihodilo od té chvíle, kdy spolu mluvili naposled. (“...a představ si, Ronnie, pamatuješ Erikovu nejmenší, Sibillu, tak tu bys teď nepoznal, dala se na macramé, a naše Letitie, vždyť víš, Karenina nejstarší, z té se vyklubala lesbička, ale to je dneska docela normální a dělá dizertační práci na téma filmy Sergia Leoneho pohledem feministky a náš Stan, víš který, dvojče naší Sandry, minule jsem ti o něm vyprávěla, no tak ten ti vyhrál soutěž v šipkách, což je skvělé, protože my si všichni mysleli, že je to takový maminčin mazánek, a představ si, okap nad

⁷¹ Pozn. autora: *Předtím* Art-de-Coiffeur slečny Daisy, *předtím* Bílá hříva, *předtím* Neváhej a kulmuj, *předtím* Zástřih v pravou chvíli, *na začátku* Telefon Taxi.

přístěnkem se napůl utrl, ale už jsem mluvila s nejmladším naší Cindy, on dělá ve stavební firmě, a dohodli jsme se, že se na to v neděli zajde podívat, aha! to mi připomíná, že...”)

Ne, Beryl Ormerodová může počkat. Venku se zablesklo a blesk byl vzápětí následován hlubokým dlouhým zahřměním. Madam Tracy pocítila pýchu, jako kdyby to ona sama. Bylo to pro navození *atmosféry* skoro ještě lepší než svíčky. *Atmosféra*, to je vlastně to hlavní, o co ve spiritismu jde.

“Poslouchejte,” začala madam Tracy vlastním hlasem, “pan Geronimo by rád věděl, zda tady náhodou není někdo jménem pan Scroggie?”

Scroggieho vodnaté oči zaplály. “Ehm. Tak se jmenuji já,” připustil hlasem plným naděje.

“Výborně, v tom případě je tady někdo, kdo by s vámi chtěl mluvit.” Pan Scroggie už sem docházel celý měsíc a jí se zatím nepodařilo vymyslet pro něj žádný vhodný vzkaz. Musela s tím něco udělat. “Znáte někoho, kdo se jmenuje John?”

“Neznám,” odpověděl pan Scroggie.

“No ruší nás tady trochu nebeské sféry. To jméno by mohlo býti Tom. Nebo Jim. Nebo, hm, Dave.”

“Znal jsem jednoho Dava, když jsem ještě bydlel v Hemel Hempstedu,” řekl s jistou pochybností v hlase pan Scroggie.

“Ano, to bude ono, říká něco o Hemel Hempstedu,” pospíšila si madam Tracy.

“Jenže toho jsem potkal minulý týden, byl na procházce s pejskem a zdálo se, že se těší skvělému zdraví,” uvažoval pan Scroggie poněkud užasle.

“Říká, abyste se netrápil, že je tam za závojem mnohem šťastnější,” bojovala statečně madam Tracy, která věděla, že je vždycky lepší podávat svým klientům dobré zprávy.

“Řekněte mému Ronovi, že mu musím říct, jaká byla svatba naší Krystal,” řekla paní Ormerodová.

“Řeknu mu to, drahoušku. A teď okamžik, něco se nám tady objevuje...”

A pak se něco opravdu objevilo. Usadilo se to madam Tracy v hlavě a vyhlédlo to jejima očima ven.

“*Sprechen sie Deutsch?*” řeklo to a použilo k tomu ústa madam Tracy. “*Parlez-vous Francais? Wo bu hui jiang zhongwen?*”

“To jsi ty, Ronnie?” zeptala se madam Ormerodová. Odpověď, která se ozvala, byla poněkud nejistá.

“*Ne. Rozhodně ne. Jenže tak dokonale nepřesně formulovaná otázka může být položena jen v jediné zemi na téhle neosvícené planetě - z níž jsem naneštěstí v několika minulých hodinách větší část procestoval. Drahá dámo, tady není Ron.*”

“Dobrá, ale já bych chtěla mluvit s Ronem Ormerodem,” řekla paní Ormerodová opatrně. “Je dost malý a má pleš. Mohl byste mě s ním spojit, prosím?”

Chvilku bylo ticho. “*No, jak se zdá, skutečně se tady vznáší duch, na kterého by se váš popis hodil. Dobrá. Spojím vás, ale pospěšte si. Pokouším se zabránit apokalypse.*”

Paní Ormerodová a pan Scroggie si vyměnili pohledy. Na žádné z předchozích seancí u madam Tracy se něco takového nepříhodovalo. Julie Petleyová byla u vytržení. Tohle bylo ono. Doufala, že madam Tracy začne každou chvilku vyzařovat ekto plazmu.

“H-haló?” ozvala se madam Tracy jiným hlasem. Paní Ormerodová vytřeštila oči. To znělo úplně stejně jako Ronův hlas. Při předchozích seancích zněl Ronův hlas jako hlas madam Tracy.

“Rone, jsi to ty?”

“Ano, Brb-Beryl.”

“Dobrá. Mám ti moc co vyprávět. Tak nejdřív, byla jsem na Krystalině svatbě, minulý pátek, Krystal, to je nejstarší naší Marily, to přece víš, že a...”

“Brb-Beryl. Ty-ty jsi mě nih-nikdy nenecha-chala říct jedin-né sloh-slovo, dohu-dokud jsem ješ-ště byl naž-naživu. Ted'-ka jsem mrk-tvej a chi-chci ti řík-říct jedu-jednu věc...”

Beryl Ormerodovou to všechno poněkud zmátlo. Kdykoliv se Ron předtím přihlásil, sdělil jí, že je za závojem šťastný, a místo, kde žije, popisoval jako něco, co se tak trochu podobalo nebeskému bungalovu s bazénem. Ted' zněl jeho hlas jako hlas pravého Rona a ona si přestávala být jistá, zda je to to, o co opravdu stojí. Proto řekla svému manželovi to, co mu za života říkala tolikrát, když na ni začal mluvit tímhle tónem: “Rone, myslí na své srdíčko!”

“Já uf-už žáh-dné srn-srdce nehá-mám. Pana-pama-tuješ? Tah-akže, Brb-Beryl...?”

“Prosím, Rone.”

“Tch-takže ti chcíp-chci říp-říct...”

“Ano Rone?”

“Di-d-rž hou-hubu!” Duch byl ten tam. “*Nebylo to dojemné? Tak a ted' vám všem děkuji, dámy a pánové, ale obávám se, že se musím věnovat původnímu účelu své návštěvy.*”

Madam Tracy vstala, došla ke dveřím a rozsvítila světla.

“*Vypadněte,*” řekla.

Její návštěvníci více než překvapeně vstali, v případě paní Ormerodové němi vztekem, a vyšli do předsíně.

Tak o tom si ještě něco řekneme, Marjorie Pottsová,” zasyčela paní Ormerodová, přitiskla si kabelku na mocnou hrud' a práskla za sebou dveřmi.

Pak se ještě do předsíně donesla slabá ozvěna jejího hlasu z chodby: “A Ronovi můžete říct, že s ním si o tom taky ještě promluvíme!”

Madam Tracy (na jejímž řidičském průkazu opravňujícím k řízení malých motocyklů se skutečně skvělo jméno Marjorie Pottsová) zašla do kuchyně a odstranila z plotny hrnec s kapustou.

Pak postavila na sporák konvici s vodou. Uvařila silný čaj. Vzala dva šálky, sedla si ke kuchyňskému stolu, nalila čaj, do jednoho hrnku nasypala dvě lžičky cukru a s tázavým výrazem vyčkávala.

“*Já nesladím, díky,*” řekla si vzápětí.

Pak postavila oba šálky před sebe a zhluboka se napila z toho oslazeného.

“Tak a teď,” řekla hlasem, který by každý, kdo ji znal, okamžitě poznal jako její, i když by přísahal, že tímhle tónem ji ještě mluvit neslyšel, “doufám, že mi řeknete, o co jde, a uvedete mi pro to nějaký skutečně velmi dobrý důvod.” Hlas se jí třásl vztekem.

Nákladní auto rozsypalo svůj náklad po celé šíři dálnice D5. Podle nákladního listu bylo auto naloženo vlnitým plechem, i když oba přítomní policisté tomu odmítali uvěřit.

“Já se vás naposled ptám, kde se tady vzaly všechny ty ryby?” naklonil se seržant k řidiči.

“Už jsem vám to řekl. Spadly z nebe. Jednu chvíli jednu osmdesátkou, a vzápětí prásk! předním sklem mi proletí desetikilovej losos. Strhnu volant a nejdřív jsem dostal smyk na *tomhle*,” ukázal na zbytky žraloka kladivouna, které se válely pod autem, “a pak jsem narazil *do tohohle*.” *Tohle* byla deset metrů vysoká hromada ryb nejrůznějších velikostí a tvarů.

“Pil jste, pane řidiči?” zeptal se seržant s neskrývanou nadějí.

“Jste na hlavu? Samozřejmě, že jsem nepil. Vy ty ryby přeci vidíte taky, ne?”

Policejní konstábl se opíral o služební auto a mluvil do mikrofonu vysílačky: “...vlnitého plechu a ryb, která blokuje jižní tah dé šestky asi osm set metrů za sjezdem číslo deset. Budeme muset v tomto směru uzavřít všechny tři jízdní pruhy. Jasně.”

Děšť zhoustl. Maličký pstruh, který jakýmsi zázrakem přežil pád, začal statečně plavat směrem k Birminghamu.

“To bylo úžasné,” řekl Newt.

“Bylo,” přikývla Anatéma. “Pod všemi se jistě otřásla zem.” Vstala z podlahy, rozházené šaty nechala ležet, kde byly, a vydala se do koupelny.

Newt zesílil hlas. “Já tím ale myslím, že to bylo vážně úžasné. Fakticky a *opravdu* úžasné. Vždycky jsem doufal, že to takové bude, a bylo.”

Ozval se zvuk tekoucí vody.

“Co děláš?” zeptal se.

“Sprchuju se.”

“Aha.”

Napůl nepřítomně zapřemýšlel, jestli se *po tom* musí sprchovat všichni, nebo jenom ženy. A měl pocit, že v tom také hraje nějakou roli bidet.

“Něco ti řeknu,” prohlásil Newt, když Anatéma vyšla z koupelny, nepříliš zahalená do nadýchaného růžového ručníku. “Co kdybychom to udělali znovu?”

“Houby,” odpověděla mu. “Teď ne.” Utřela se, začala sbírat ze země šaty a nepřítomně je na sebe natahovala. Newt, člověk, který byl odhodlaný čekat raději půl hodiny na převlékací kabinku v lázních, než by se odhodlal odhalit svou nahotu před jinou lidskou bytostí, byl mírně šokován a hluboce vzrušen. Různé kousky jejího těla se objevovaly a zase mizely. Newt se jí neustále pokoušel spočítat bradavky. Nedařilo se mu to, ale to mu ani v nejmenším nevadilo.

“Proč ne?” zeptal se. Už už chtěl poukázat na to, že by to netrvalo dlouho, ale nějaký vnitřní hlásek ho před tímto argumentem varovat. Dospíval velmi rychle.

Anatéma pokrčila rameny, což není právě jednoduché, když si při tom natahujete přiléhavou černou sukni. “Řekla, že to uděláme jen teď.”

Newt otevřel dvakrát třikrát ústa naprázdno a pak ze sebe vyrazil: “To je pěkná blbost. Naprostá volovina. *Tohle* přece nemohla předpovědět. Nevěřím tomu.”

Anatéma, už kompletně oblečená, přešla ke své kartotéce, vytáhla z ní jeden lístek a podala mu ho.

Newt si ho přečetl, zčervenál a se sevřenými rty ji ho vrátil.

Nebylo to jen tím, že Agnes očividně věděla, co se stane, a že to vyjádřila velmi prostými, jasnými a jednoznačnými slovy, ale hlavně díky tomu, že za celá ta staletí se na okrajích kolem textu nashromáždilo velké množství více i méně vtipných, ale především povzbuzujících poznámek, které prorocí komentovaly.

Podala mu vlhký ručník. “Tu máš. A pospěš si. Musím udělat nějaké obložené chleby a je třeba abychom se připravili.”

“A, co s tím mám dělat?”

“Osprchuj se.”

Aha, takže se po tom sprchuje jak žena, tak muž. Byl rád, že se tahle nejasnost vyřešila.

“Ale musíš si pospíšet,” dodala.

“Proč? To odsud musíme vypadnout během deseti minut, jinak s námi dům vyletí do povětří?”

“Ale ne. Pořád ještě nám zbývá několik hodin. Já jen, že jsem spotřebovala skoro všechnu teplou vodu. Máš vlasy plné omítky.”

Bouře kolem Jasmínového loubí polevovala a Newt, který si před sebou strategicky přidržoval růžový ručník - už zdaleka ne tak nadýchaný - se odsunul do koupelny, aby si dal studenou sprchu.

V Shadwellově snu se on sám vidí, jak se vznáší nad vesnickou návší. Ve středu je obrovská hromada suchých větví a dřevěných odřezků. Ve středu hranice je do země zatlučen dřevěný kůl. Kolem stojí muži, ženy i děti, všichni plní očekávání, oči rozzářené, tváře zčervenale vzrušením.

Náhly pohyb. Napříč návší přichází deset mužů a mezi sebou vedou půvabnou ženu středního věku. V mládí musela být až omamně krásná a Shadwellovi se do snových myšlenek maně vkrádá slovo temperamentní. Před ženou kráčí lovec čarodějnic vojín Newton Pulsifer. Ne, pozor, není to Newt. Tenhle muž je starší a oblečený do černé kůže. Shadwell poznává naprosto jistě pradávnou uniformu majora lovce čarodějnic.

Žena sama šplhá na hranici, rukama za zády objímá kůl a pacholci jí je spoutají. Hranice je zapálena. Žena se obrací k přihlížejícím, něco říká, ale Shadwell je příliš vysoko, a tak jejím slovům nerozumí. Zástup se stahuje k hranici.

Čarodějnice, pomyslí si Shadwell. Upalují čarodějnic. Má z toho hřejivý pocit. To byl ten jediný správný způsob, jak dělat věci. Tak by tomu mělo být i dnes.

Jenže...

Žena najednou zvedá hlavu, dívá se přímo na něj a říká: “A totéž jest platí i tobě, ty starý a pomatený mléčný měchu.”

Žena už brzo zemře. Uhoří. A Shadwell si ve snu uvědomuje, že je to strašlivý způsob smrti.

Už ji olizují plameny.

A žena znovu zvedá hlavu. Znovu se dívá přímo na něj, i když on ví, že je neviditelný. A žena se usmívá.

A pak najednou všechno vybuchne.

Zadunění hromu.

To byl hrom, pomyslel si Shadwell, když se probudil s neodbytným pocitem, že ho někdo pozoruje.

Otevřel oči a zjistil, že se na něj upírá třináct párů skleněných pohledů. Byly to pohledy třinácti zasklených portrétů, které se na něj upíraly z různých míst budoáru madam Tracy.

Odvrátil pohled a zjistil, že hledí někomu přímo do očí. Sobě samému.

Ach bože, pomyslel si v záchvatu hrůzy. Mám jeden z těch strašlivých zážitků, o kterých lidé mluví, při nichž duch opouští tělo, aby je pozoroval odněkud z povzdálí. Vidím se zvenčí a teď už je se mnou ámen...

Udělal několik zoufalých plaveckých temp v pokusu vrátit se do své tělesné schránky a pak, jak to většinou bývá, najednou do sebe všechno zapadlo.

Shadwell se uvolnil a začal uvažovat o tom, z jakého důvodu si může někdo pověsit na strop ložnice zrcadlo. Užasle zavrtil hlavou.

Vylezl z postele, natáhl si boty a opatrně vstal. Něco mu chybělo. Cigareta. Zasunul ruku hluboko do kapsy, vytáhl z kapsy plechovku s tabákem a papírky a začal si jednu balit.

Věděl, že snil. Nepamatoval si sice, co se mu zdálo, ale věděl, že ať už to bylo cokoliv, měl z toho nepříjemný pocit.

Zapálil si. A pak mu pohled padl na pravou ruku. Uvědomil si, že je to konečná zbraň. Nástroj zkázy. Namířil prst na jednookého plyšového medvěda na krbové římse.

“Prásk!” řekl a sípavě se rozesmál. Nebyl zvyklý se smát, a tak se rozkašlal, čímž se dostal na známou půdu. Měl chuť na něco k pití. Nejraději na slazené kondenzované mléko.

Madam Tracy bude jistě nějaké mít.

Vydusal z její ložnice a zamířil do kuchyně.

Před kuchyňkou se zastavil. Madam Tracy tam s někým mluvila. S mužem.

“A co tedy přesně chcete, abych udělala?” ptala se právě.

“Ach, ty babo,” zabručel Shadwell. Byl si jistý, že je to některý z těch mužských, se kterými tak často telefonuje.

“Abych byl upřímný, drahá dámo, moje plány v té věci jsou zatím velmi nejasné.”

Shadwellovi začala stydnout krev v žilách. Prošel korálkovým závěsem s výkřiky: “Sodoma a Gomora! Chcete zneužít bezbrannou animírku? Jen přes mou mrtvolu!”

Madam Tracy zvedla hlavu a usmála se na něj. V kuchyňce byla sama.

“Kde je?” zeptal se Shadwell.

“Kdo?” zeptala se madam Tracy.

“Slyšel jsem tady nějakýho jižanskýho buzíka,” prohlásil Shadwell zavile. “Slyšel jsem ho. Byl tady a dělal vám podezřelé návrhy. Jasně jsem to slyšel.”

Ústa madam Tracy se otevřela a ten druhý hlas řekl: “*Nejen nějaký jižanský buzík, seržante Shadwelle, ale ten jižanský buzík.*”

Shadwell upustil cigaretu. Natáhl lehce roztřesenou pravici a ukazovák namířil na madam Tracy.

“Démon!” zakrákoral.

“Ne,” odpověděla madam Tracy démonovým hlasem. “*Poslyšte, vím přesně, co si myslíte, seržante Shadwelle. Vy si myslíte, že se mně každou vteřinu začne hlava točit dokola a já při tom budu zvracet hrachovou polévku. Tak na to klidně zapomeňte. Nejsem démon. A byl bych rád, kdybyste mě chvíli poslouchal.*”

“Mlč, zplazenče pekelný!” přikazoval Shadwell. “Odmítám poslouchat tvé strašlivé lži. Víš ty, co je tohle? To je ruka. Čtyři prsty. Jeden palec. Dnes ráno už jsem s její pomocí vymýtil jednoho z vás. A teď opusť okamžitě hlavu této dobré ženy, nebo tě pošlu rovnou na onen svět, kam patříš.”

“Potíž je v tom, pane Shadwelle,” ozvala se teď madam Tracy svým normálním hlasem, že onen svět přichází. To je to. Pan Azirafal mi o tom právě vyprávěl. Takže ze sebe přestaňte dělat hlupáka, pane Shadwelle, sedněte si, nalejte si čaj a on vám to vysvětlí jako mně.”

“Já nemám v úmyslu poslouchat jeho pekelná rouhání, ženská,” prohlásil Shadwell.

Madam Tracy se na něj usmála. “Vy starý *hlupáčku*.”

Cokoliv jiného by zvládl.

Sedl si.

Ruku však nespustil.

Provizorně zavěšené informační tabule oznamovaly, že jižní větev dálnice je uzavřena, a malý prales oranžových jehlanců určoval směr, kterým se byli motoristé nuceni vydat k objížděce. Další tabule jim prikazovaly snížit rychlost na pětáctýřicet kilometrů. Policejní auta honila automobilisty sem a tam jako smečka červeně pruhovaných ovčáckých psů.

Čtyři motocyklisté ignorovali všechny tabule, oranžové jehlany i policejní auta a pokračovali po jižní větvi dálnice M6. Další čtyři motocyklisté, kteří jeli nedaleko za nimi, zpomalili.

“Neměli bysme to... zpomalit, nebo co?” ozval se Chlapi, co jsou studený čumáky.

“Jo. Třeba je tam řetězová bouračka,” řekl Šlápnutí do psiho hovna (předtím Všichni cizinci, zvláště Francouzi, ještě předtím Věci, co nefungují ani potom, co do nich praštíte, nikdy oficiálně Nealkoholickej ležák, na začátku krátce Osobní trapasy a původně Soráč).

“My jsme ti *druzí* čtyři motorkáři z Apokalypsy,” řekl Těžký ublížení na těle, “děláme to, co voni. Jedeme za nima.”

Mířili na jih.

“To bude svět přesně pro nás,” pokračoval Adam. “Lidi vždycky všechno pokazili, ale my se toho všeho teď zbavíme a začneme znovu. Nebude to *fantastický*?”

“*Předpokládám, že jste obeznámen se Zjevením svatého Jana?*” řekla madam Tracy Azirafalovým hlasem.

“Jistěže,” přikývl Shadwell, přestože to tak vůbec nebylo. Jeho biblické vědomosti začínaly a končily s Exodem, kapitola dvaadvacet, verš sedmáct, který se vyčerpávajícím způsobem vyjadřoval k otázce čarodějnic, jejich života a shrnoval základní povinnosti každého lovce čarodějnic⁷². Jednou se podíval i na verš osmáct, jenž mluvil o smrti lidí, kteří spávají se zvířaty, ale došel k názoru, že to je mimo okruh jeho soudní pravomoci.

“*Takže jste slyšel o Antikristovi?*”

“Jistěže,” přikývl Shadwell. Kdysi viděl jeden film, kde se to všechno vysvětlovalo. Bylo to něco o tom, jak z nákladního auta padají skleněné tabule a uřezávají lidem hlavy. Žádná pořádná čarodějka. Polovinu toho prospal.

“*Antikrist už teď žije na Zemi. S ním přichází Armageddon, den posledního soudu, i když on sám to zatím neví. Nebe i Peklo se připravují na válku a bude to veliký zmatek.*”

Shadwell jen něco nesrozumitelného zabručel.

“*Já vlastně nemám dovoleno v téhle záležitosti zasahovat přímo, seržante, ale předpokládám, že i vy chápete, že okamžitá zkáza světa je něco, co by žádný logicky uvažující člověk nedovolil. Nemám pravdu?*”

“Asi ano, předpokládám,” přikývl Shadwell a ucucával kondenzované mléko z rezavé plechovky, kterou Madam Tracy našla pod výlevkou.

“*Je jen jedna věc, kterou můžeme udělat, a vy jste jediný člověk, na kterého se mohu spolehnout. Antikrist musí být zabit, seržante Shadwelle. A vy jste ten, kdo to udělá.*”

Shadwell se zamračil. “No tak to nevím,” zavrtěl hlavou. “Armáda lovců čarodějnic zabíjí jen čarodějnice. To je jedno z pravidel. A démoni a skřety, samozřejmě.”

“*Ale Antikrist je mnohem víc než obyčejná čarodějnice. On je ta hlavní čarodějnice. On je ta nejstrašlivější čarodějnice, jakou si jen dokážete představit.*”

“A myslíte, že bude těžší se ho zbavit než zbavit se například... démona?” zeptal se Shadwell, který očividně pookřival.

“*No, o moc asi ne,*” odpověděl Azirafal, který k tomu, aby se zbavil démona, nikdy nepotřeboval víc než poněkud důrazněji naznačit, že on, Azirafal, má ještě dost práce a jestli se už příliš nepřípozdilo? Crowley to vždycky pochopil.

Shadwell se podíval na svou pravou ruku a usmál se. Pak zaváhal.

“A ten Antikrist - kolik má bradavek?”

Účel světi prostředky, pomyslel si Azirafal. A cesta do pekla je dlážděna dobrými předsevzetími⁷³. A tak lhal vesele a přesvědčivě. “*Spousty. Celé přehršle. Jeho hrud' je jimi pokryta. Diana z Efesu vedle něj vypadá jako úplně bez bradavek.*”

⁷² Pozn. překl : *Tento verš zní: Čarodějnicí nenecháš naživu.*

⁷³ Pozn. autora: *Není to pravda. Cesta do pekla je dlážděna zmrzlými podomními a cestujícími obchodníky. Mnoho mladších démonů si na ně chodí o víkendech zabruslit.*

“O té vaší Dianě nic nevím,” prohlásil Shadwell, “ale jestli je ten váš Antikrist čarodějka, a tak se mi všechno zdá, že ano, pak, mám-li promluvit jako seržant ALČ, jsem váš muž.”

“Výborně,” odpověděl Azirafal ústy madam Tracy.

“Já si jen nejsem tak docela jistá tím zabíjením,” prohlásila napůl pro sebe madam Tracy. “Ale jestli je ten muž, nebo nějaký jiný člověk, skutečně Antikrist, potom předpokládám, že asi nemáme na vybranou.”

“Přesně tak, drahá paní,” odpověděla sama sobě. “*Takže teď, seržante Shadwelle, máte zbraň?*”

Shadwell si promasíroval levou rukou svou pravici a pak několikrát otevřel a zavřel pěst. “To mám,” přikývl. “Mám tohle.” Pozvedl dva prsty pravice k ústům a lehce na ně foukl.

Na okamžik se rozhostilo ticho. “*Vaši ruku?*” zeptal se poněkud nechápavě Azirafal.

“Jistě. To je strašlivá zbraň. Vždyť jsem si s její pomocí poradil i s tebou, pekelný zmetku, či ne?”

“*A nemáte něco trochu... podstatnějšího? Co takhle zlatou dýku z Merida? Nebo posvátný nůž bohyně Káli?*”

Shadwell zavrtěl hlavou. “Mám pár špendlíků,” navrhl. “A taky hromovou pušku plukovníka lapače Nepojíš-Živé-Bytosti-V-Jejímž-Těle-Koluje-Teplá-Krev-Aniž-Zaklínadel-Užívati-Budeš Dalrympla... Mohl bych ji nabít stříbrnejma kulkama.”

“*To platí jen na vlkodlaky, obávám se.*”

“A co česnek?”

“*To jsou zase upíři.*”

Shadwell pokrčil rameny. “Tak jo, dobrá, já nepotřebuje žádný pitomý stříbrný kulky. Hromoduňa, ta vystřelí cokoliv. Půjdu a donesu ji.”

Vyšoural se z místnosti a přitom si myslel, na co potřebuje nějakou jinou zbraň? Jsem muž s rukou.

“*Tak a teď, drahá paní,*” řekl Azirafal, “*doufám, že máte k dispozici nějaký vhodný dopravní prostředek.*”

“Ó zajisté,” přikývla madam Tracy. Přešla do rohu kuchyně, vzala tam růžovou motocyklistickou helmu, na které byla namalována žlutá slunečnice, helmu si nasadila a zapnula si její kožený pásek pod bradou. Pak se chvilku přehrabovala v zásuvce, vytáhla tři nebo čtyři desítky mikrotenových sáčků, do jakých vám dávají nákupy, hromadu zažloutlých místních novin a pak zaprášenou prastarou zelenou helmu, která měla na horní části nápis BEZSTAROSTNÁ JÍZDA. Byl to dárek, dostala ji před dvaceti lety od své neteře Petuly.

Mezitím se vrátil Shadwell s puškou přes rameno a teď na ni s nevěřicím výrazem pouliil oči.

“Nevím, proč na mě tak zíráte, pane Shadwelle,” řekla mu. “Je to zaparkováno dole na ulici.” Podala mu helmu. “Musíte si ji nasadit. Na to je zákon. Myslím, že sice není povoleno jezdit na skútru ve třech, i když dva z nich jsou jaksi... v jednom těle. Ale tohle je naléhavý případ nouze. A jsem si naprosto jistá, že když se mě budete hezky a pevně držet, budete v naprostém bezpečí.” Pak se usmála. “Nebude to skvělá legrace?”

Shadwell zbledl, zamumlal něco, čemu nebylo rozumět, a nasadil si zelenou helmu.

“Co jste to říkal, pane Shadwelle?” podívala se na něj madam Tracy.

“Řekl jsem, že kam čert nemůže...” zabručel Shadwell.

“No myslím, že těch vašich řečí už bylo dost, pane Shadwelle,” řekla madam Tracy a vystrkala ho do předsíně, na chodbu a pak dolů po schodech na Crouch End High Street, kde čekal obstarožní skútr, aby je oba, no dobrá, tak tedy všechny tři odnesl pryč.

Nákladní auto blokovalo silnici. A silnici blokovaly i hromady vlnitého plechu. A dále cestu blokovala i desetimetrová hromada ryb. Byla to jedna z nejdokonaleji zablokových cest, jaké kdy seržant viděl.

Děšť ani v nejmenším nepomáhal.

“Nevíte, kdy by tak mohly dorazit buldozery?” zakřičel do vysílačky.

“My tady *chrrr* děláme, co *chrrr*,” zněla odpověď.

Policista ucítil, jak ho něco tahá za nohavici, a sklopil oči.

“Humři” vyrazil ze sebe. Několikrát zmateně zadupal na místě a pak se obrovským skokem vymrštil na střechu policejního auta. “Humři!” opakoval. Bylo jich asi třicet, někteří přes šedesát centimetrů dlouzí.

“Něco není v pořádku, seržante?” zeptal se policejní konstábl, který stál s řidičem na krajnici a zapisoval si podrobnosti.

“Já prostě nesnáším humry,” odpověděl mu zachmuřeně seržant a zavřel oči. “Ti mě dovedou vytočit! Mají příliš moc nohou. Já si tady jen tak chvíli posedím a vy mi můžete říct, až budou všichni pryč.”

Seděl v dešti na střeše auta a cítil, jak mu voda prosakuje zadní částí kalhot.

Odněkud sem dolehlo hluboké dunění. Hrom? Ne. Tohle bylo pravidelné a přibližovalo se to. Motocykly. Seržant otevřel jedno oko.

Ježíši Kriste!

Byli čtyři a museli jet alespoň stošedesátkou. Právě se chystal slézt z auta, zamávat na ně, vykřiknout, ale to už ho minuli a mířili přímo k převrácenému nákladnímu autu.

Seržant nemohl vůbec nic dělat. Zavřel raději znovu oči a s nataženými ušima čekal na zvuky srážky. Slyšel, jak se blíží k překážce. A pak:

Húúúš.

Húúúš.

Húúúš.

A pak mu v hlavě zazněl těžký, temný hlas: JÁ VÁS HNED DOHONÍM.

“Viděli jste to *taky*?” zeptal se Chlapi, co jsou studený čumáky. “Voni to prostě *přeletěli*!”
“A mám blejt krev?!” prohlásil Těžký ublížení na těle. “Dyž to dokážou voni, tak my *taky*!”
Seržant otevřel oči. Obrátil se ke konstáblovi a otevřel ústa.
Konstábl řekl: “Oni. Oni to. Oni to fakticky prostě...”

Bum. Bum. Bum.

Plesk.

Nastal nový déšť ryb, i když tenhle byl mnohem kratší a mnohem snáze vysvětlitelný. Z obrovské hromady ryb chabě mávala jedna ruka v kožené bundě. Kolo motocyklu se pomalu a beznadějně dotáčelo.

To byl Soráč, napůl v bezvědomí, který právě docházel k přesvědčení, že je ještě jedna věc, kterou nenávidí víc než Francouze, a to být až po krk v hromadě mokrých ryb, navíc se zlomenou nohou. To bylo opravdu k zešílení.

Chtěl o téhle nové zkušenosti říci Těžkému ublížení na těle, ale nemohl se pohnout. Do jednoho rukávu mu vlezlo něco mokrého a kluzkého.

Když ho později vyprostili z rybí závěje a on uviděl ostatní tři motorkáře přikryté tmavou fólií, uvědomil si, že už je zbytečné říkat jim cokoliv.

Tak to byl ten důvod, proč se o nich nemluvílo ve Zjevení, o kterém Sprasák pořád mluvil. Oni se tam totiž nikdy nedostali.

Soráč něco zamumlal. Seržant se k němu naklonil. “Raději nemluv, synku,” radil mu. “Ambulance tady bude každou chvíli.”

“Poslouchejte,” zakrákoral namáhavě Soráč, “musím vám říct něco důležitýho. Ti čtyři jezdci z Apokalypsy... to sou pěkný svině, všichni čtyři.”

“Je v deliriu,” prohlásil seržant.

“To teda, do prdele, nejsem. Já jsem Chlap zasypanej rybama,” zasípal Soráč a ztratil vědomí.

Londýnský dopravní systém je několiksetkrát složitější, než si kdokoliv dokáže představit.

To nemá nic společného s vnějšími vlivy, ať už andělskými, nebo ďábelskými, ale především se zeměpisnou polohou, historií a architekturou.

Většinou to všechno působí ve prospěch lidí, i když by tomu málokdo věřil.

Londýn nebyl navržen pro auta. Když se nad tím zamyslíte, on nebyl navržen ani pro lidi. On se spíše tak nějak stal. To ovšem mělo vzápětí za následek problémy a řešení, která se objevila, vyvolala o nějakých těch pár set let později nové, ještě větší potíže.

Jedno z posledních řešení byla D25, dálniční obchvat, který vytváří kolem města zhruba kruh. Až dosud byly obtíže víceméně základního charakteru jako třeba, že všechny takové stavby zastarají dřív, než je někdo stačí dostavět, strašlivé dopravní průjmy, které se pak mění v dopravní zácpy a takové věci.

Průběžný problém byl v tom, že ta dálnice neexistovala, ne v obyčejných vesmírných měřících, jak je lidé chápou. Nekonečné šňůry aut, jejichž řidiči o něčem takovém neměli ani tušení a teď hledali nějaké náhradní cesty z Londýna, se naopak táhly ke středu města. Poprvé v historii byl Londýn dokonale ucpán. Město se změnilo v jeden jediný dopravní kolaps.

Automobily vám teoreticky umožňují rychle se přesunovat z místa na místo. Dopravní zácpy vám naopak nabízejí děsivou příležitost setrvat v klidu. V dešti a šeru, zatímco kolem vás pomalu sílí kakofonní symfonie stále popuzenějších klaksonů.

Crowleymu se z toho začínalo dělat špatně.

Využil tu příležitost k tomu, aby si znovu přečetl Azirafalovy poznámky, prolistoval Agnesina proroctví a vážně se nad tím zamyslel.

Závěry, ke kterým došel, by se daly zhruba formulovat takto:

- 1) Začal Armageddon.
- 2) Neexistuje nic, co by s tím mohl dělat.
- 3) Nejdříve se to odehraje v Tadfieldu. Nebo tam to alespoň začne. Pak to začne *všude*.
- 4) Crowley je zapsán v pekelných Smolných knihách.
- 5) Azirafal - alespoň jak se to jevílo - vypadl ze hry.
- 6) Všechno bylo temné, pochmurné a strašlivé. Na konci tunelu nebylo žádné světlo - a i kdyby, byl by to přijíždějící vlak.
- 7) Možná že by udělal nejlip, kdyby si našel nějakou útulnou malou hospůdku, a zatímco by čekal na konec světa, mohl by tiše nasávat, dokud by se nezťukal jak datel.
- 8) A přece...

A v tomhle místě se jeho úvahy zarazily.

Protože ať už se dělo co se dělo, Crowley byl optimista. Jestli tady byla nějaká neotřesitelná jistota, která mu pomohla překonat všechny těžké časy - maně si vzpomněl třeba na čtrnácté století -, pak to byla vnitřní jistota, že nakonec se z toho nějak dostane, že vesmír se už o něj nějak postará.

Dobrá, takže měl Peklo v patách. Svět končí. Skončila studená válka a začíná ta skutečná. Šance, že to s ním dobře dopadne, byla menší, než že o svátku Josefa nepotkáte ani jediného opilce. Jenže pořád ještě tady nějaká byla.

Byla to otázka toho, být v příslušnou dobu na příslušném místě.

Správným místem byl Tadfield, tím si byl jistý. Částečně díky knize a částečně díky zvláštnímu smyslu - na duševní mapě světa, kterou Crowley nosil v hlavě, pulzoval Tadfield jako migréna.

Správný čas - to znamenalo dostat se tam před koncem světa. Podíval se na hodinky. Na cestu do Tadfieldu mu zbývaly dvě hodiny, když normální průběh času už byl touhle dobou dosti nejistý.

Crowley odhodil knihu na sedadlo spolujezdce. Když se kácí les, lítají třísky. Jezdil tak, že jeho bentley za těch šedesát let neutřil jedině škrábnutí.

K čertu s tím.

Zařadil zpátečku, způsobil tak těžké poškození na přední části Renaultu 5, který stál za ním, přeřadil a vyjel na chodník.

Zapnul světla a zmáčkl klakson.

To by mělo všechny chodce včas varovat, že jede. A jestli se jim nepodaří uklidit se včas z cesty... no, za pár hodin by na tom nebyli o nic líp. Možná. Pravděpodobně.

“Takže vzhůru,” prohlásil Anthony Crowley a řítit se kupředu.

Bylo tam šest žen a čtyři muži. Každý z nich měl telefon a štos papírů, na nichž byly řady jmen a telefonních čísel vytištěných tiskárnou počítače. U každého čísla byla poznámka rukou, která říkala, zda volaná osoba byla, či nebyla zastizena, jestli je číslo stále ještě zapojeno a, což bylo nejdůležitější, zda ten, kdo zvedl sluchátko, touží po tom, aby do jeho života vstoupila voštinová izolace stěn.

Většina volaných po ničem takovém netoužila.

Oněch deset lidí tam sedělo hodinu za hodinou u telefonů a přemlouvali potenciální zákazníky. Žadonili, slibovali, přesvědčovali, vnucovali se, lichotili a sváděli je umělohmotnými úsměvy. Mezi hovory dělali poznámky, usrkávali kávu a žasli nad silou deště, který jim narážel do oken. Zůstávali na svých místech se stejnou úporností jako orchestr na Titaniku. Jestliže nedokážete prodat dvojitou izolaci za takového počasí, jaké právě panovalo, neprodáte ji nikdy.

Lisa Morrowová právě říkala: “...takže kdybyste dovolil, abych dokončila, pane, jistěže, chápu, ale kdybych vám mohla...”

A pak, když zjistila, že zavěsil, prohlásila: “Tak si trhni, ty blbštajne!”

Položila sluchátko.

“Měla jsem další koupelnu,” oznámila svým kolegům. Byla daleko v čele soutěže o největší počet lidí vytažených z vany a chyběly jí jen dva další zásahy, aby získala cenu za vítězství v týdenní soutěži Coitus Interruptus.

Vytočila další číslo ze svého seznamu.

Lisa si nikdy nepřála stát se telefonní prodavačkou. Přála si stát se příslušnicí mezinárodní smetánky, ale její konto nemělo ten správný počet nul, které by jí v tom směru poskytly potřebnou oporu. Kdyby byla natolik snaživá a pilná, aby byla přijata jako příslušnice mezinárodní smetánky či se dopracovala místa zubní asistentky (což bylo druhé povolání, které si vysnila) nebo se alespoň stala něčím jiným než telefonní prodavačkou v téhle konkrétní společnosti, byla by pravděpodobně prožila mnohem delší a plnější život.

Možná že by její život nebyl zase o tolik delší, když si uvědomíme, že byl den Armageddonu, ale o nějakou tu hodinu jistě.

Přesněji řečeno, k tomu, aby žila déle, jí stačilo jedno jediné, a sice nevytočit to číslo, které právě vytočila. Bylo v Mayfairu a na jejím seznamu figurovalo v duchu nejlepších tradic podobných telefonních obchodů jako bydliště pana A. J. Cowlleyho.

Jenže ona ho vytočila. A čekala, než telefon čtyřikrát zazvonil. Pak řekla “do prkýnka, další pitomej záznamník” a pokusila se položit sluchátko.

Jenže v tom ze sluchátko něco vylezlo, něco obrovského a strašlivě rozzuřeného.

Vypadalo to jako červ. Obrovský rozzuřený červ, tvořený tisíci a tisíci malých červů, kteří se svíjeli a ječeli, miliony malých červích úst se v zuřivosti otvíralo a zavíralo a každá ta ústa ječela: “Crowley!”

Pak ústa přestala křičet. Hmota se slepě zakývala sem a tam a zdálo se, že zjišťuje, kde se to vlastně ocitla.

Pak se rozpadla na kusy.

Ta příšerná věc se rozpadla na desetitisíce svíjejících se šedivých červů. Zaplavili koberce, stoly s telefony, pokryli Lisu Morrowovou i jejích devět kolegů, vnikli jim do úst, nosů, zaplnili jim plíce, a zatímco se prohlodávali masem, očima a mozky, překotně se množili, až zaplnili celou místnost jedinou směsicí svíjejícího se masa a špinavého slizu. Pak se začali znovu stahovat dohromady, až se spojili do jednoho jediného živého organismu, který vyplňoval prostor od podlahy ke stropu. Hmota v pravidelných intervalech pomalu pulzovala.

Nakonec se v té strašlivé hmotě otevřelo něco jako ústa, napůl zalepená pruhy slizu, spojujícími to, co nebyly tak docela rty, a Hastur prohlásil:

“To jsem vážně potřeboval.”

Hodina a půl, kterou strávil na telefonním záznamníku sám, jen s Azirafalovým vzkazem, mu na náladě nepřidala.

Zrovna tak mu nezlepšovalo náladu ani pomyšlení na to, že se bude muset spojit s Peklem, vysvětlit, proč se už před půlhradou hodinou neobjevil, a co víc, kde má Crowleyho.

Peklo chyby neodpouští.

Na druhé straně alespoň znal obsah Azirafalova vzkazu. Tahle vědomost mu pravděpodobně zachrání další bytí.

A poslední, co mohl počítat k dobru, bylo, že když už bude muset čelit zlobě Temné rady, což bylo velmi pravděpodobné, nebude to alespoň s prázdným žaludkem.

Kancelář se naplnila hustým kouřem, který páchl sírou. Když se po chvíli vzduch vyčistil, byl Hastur pryč. V místnosti nezbylo nic. Jen deset dočista obraných a vybělených koster a několik kaluží tuhnoucího plastiku, v nichž se občas zaleskla nějaká kovová součást telefonu. Být zubní sestrou by bylo přece jen mnohem lepší.

Avšak máme-li se na to podívat z té lepší stránky, dokazovalo to, že zlo v sobě vždycky nese zárodek svého vlastního zániku. Právě teď se na zemi snižoval počet lidí, kteří by byli za normálních okolností o něco napjatější, popuzenější a nevrlejší, protože je někdo vytáhl z vany, z lože či od stolu nebo chybně vyslovil jejich jméno. Teď byli v klidu, pohodě a cítili lásku k celému světu. Výsledkem Hasturovy akce tedy bylo, že mezi lidmi začala narůstat hladina nízkofrekvenčního dobra, protože miliony lidí, kteří by jinak strádali lehčími úrazy duše, toho byly ušetřeny. Takže v tomto směru bylo vše v pořádku.

Nikdo by to auto nepoznal. Nebyl na něm snad ani jediný čtvereční decimetr, který by nebyl poškozený. Oba reflektory byly rozbité. Poklice z kol dávno zmizely. Auto prostě vypadalo jako veterán ze známých soutěží v rozbíjení aut.

Chodníky byly mizerné. Ještě horší byly ovšem podchody pro pěší. Nejtěžší chvíle zažil, když přejížděl Temží. Naštěstí měl tolik prozíravosti, že si včas zavřel okénka.

Dobrá, ale byl tady.

Ještě pár set metrů a bude na D40, na celkem volném úseku, který ho přivede až do Oxfordshiru. Mělo to jediný velký háček. Obě cesty se naposled křižovaly. Mezi Crowleym a volnou D40 ležel ještě jednou široký pruh D25. Ječící, zářící stuha bolestivého temného světla⁷⁴. *Odegra*. Ten nadjezd nemohlo přejet nic živého.

Rozhodně nic, co bylo smrtelné. A Crowley si nebyl jistý, co to udělá s démonem. Zabit ho to nemohlo, ale příjemné to v žádném případě nebude.

Před začátkem nadjezdu byla silnice policejně uzavřena. Několik hořících aut a pár zčernalých, ožehlých vraků - to bylo svědectví o osudu těch automobilistů, kteří se pokusili dostat na druhou stranu temné silnice.

Policie nevypadala šťastně.

Crowley přeřadil na dvojku a přišlápl plyn.

Přes uzávěru proletěl stovkou. To bylo to nejsnadnější.

Případy samovolného vznícení osob jsou zaznamenány po celém světě. Jednu chvíli si ten který člověk jen tak spokojeně poblařává životem, jednou jiskří vtípem a dobrou náladou, jindy doutná vzteky a vzápětí dostanete do ruky smutnou fotografii, na níž je nevelká hromádka popela a nějaká ta ohněm nestrávená bota nebo ruka. Případy samovolného vznícení automobilů už tak dobře podchyceny nejsou.

Ať už říkají statistické údaje cokoliv, právě v této chvíli se o jeden případ zvýšily.

Z kožených potahů se začato kouřit. S očima upřenýma kupředu zašmátral Crowley jednou rukou po vedlejším sedadle. Když nahmátl *Skvělá a přesná proroctví* Agnes Magorésové, přesunul je do bezpečí svého klína. Přál si, aby byla proročkou tohle⁷⁵.

Pak auto pohltily plameny.

Musel řídit dál.

Na druhé straně nadjezdu byl pochopitelně další silniční zátaras, který měl zastavit auta, jež se pokoušela dostat do Londýna. Policisté, kteří ho hlídali, se v té chvíli vesele smáli nad hlášením, které právě zaslechli ve služebním vysílání. Mluví tvrdil, že dopravní policista na motocyklu pronásledoval po D6 ukradené policejní auto jen proto, aby nakonec zjistil, že ujíždějící vozidlo řídí velká chobotnice.

Někteří policajti taky uvěří všemu. Samozřejmě, že ne londýnská městská policie. Londýnská městská policie je přece ta nejtvrdší, nejrealističtější, nejvytrvalejší a nejlepší policejní síla v celé Británii.

Poldy z londýnské městské by z míry mohlo vyvést jen něco opravdu výjimečného.

Jako třeba velké otlučené auto, skutečné pohyblivé moře plamenů, které vypadalo jako hořící, hučící a vymačkaný pekelný citron, řízené usmívajícím se šilencem v tmavých brýlích. Ten muž seděl na místě řidiče obklopen plameny, auto za sebou táhlo vlečku temného dýmu a hnalo se hustým deštěm a vichřicí k nic nechápajícím policistům z londýnského policejního sboru rychlostí přinejmenším sto třicet kilometrů v hodině.

Něco takového bylo prostě a jednoduše trochu moc i na hochy z londýnské městské.

⁷⁴ Pozn. autora.: *Nebyl to oxymoron. Tohle byla barva, která leží až za ultrafialovou. Technicky správný výraz pro ni je "infračerná". V pokusných podmínkách ji můžete pozorovat celkem snadno. K pokusu, který je velmi jednoduchý, stačí zvolit si dostatečný rozběh, vybrat zachovalou cihlovou zeď a se skloněnou hlavou na ni zaútočit. Barva, která vám pak těsně předtím, než zemřete, začne spolu s bolestí v hlavě v gejzírech vybuchovat na sítnici, to je infračerná.*

⁷⁵ Pozn. autora: *Ona to skutečně proročkou. Proroctví znělo takto: Až cesta temným svitem tvořená naplní se, pak vzplane černý kočár hadí a královna již písně plné rtuti více zpívati nebude. Většina členů rodiny se přikláníla k názoru Gelatly Novotrikové, která v r. 1830 napsala kratičkou monografií, v níž uvedené proroctví vysvětlovala jako metaforu popisující vyhnání Weishauptových Osvícených z Bavorska r. 1785.*

Pozn. překl.: *Známe-li výše uvedené souvislosti a víme-li, že královna je anglicky Queen a rtuť Mercury, je to jasné.*

Starý křídový lom byl jediným ostrůvkem relativního klidu uprostřed bouřlivého světa. Hrom, který jim duněl nad hlavou, doslova rval nebe na dvě poloviny. “Čekám ještě nějaké kamarády,” opakoval Adam. “Budou tady brzo a pak se do toho fakticky pustíme.” Pes začal výt. Už dávno to nebylo strašlivé táhlé vytí opuštěného vlka, ale vystrašený jekot malého pejška, který se ocitl ve smrtelných nesnázích. Pepřenka seděla a upírala oči na vlastní kolena. Zdálo se, že má něco na mysli. Pak zvedla hlavu a podívala se Adamovi do prázdných šedých očí. “A kterou část si necháš ty, Adame?” zeptala se. Bouři vystřídal náhlé zvonící ticho. “Cože?” nepochopil Adam. “No, rozdělil jsi přeci svět a každý z nás si musí vzít nějakou jeho část - kterou část si vezmeš ty?” Ticho zpívalo jako harfa - tenkými a stříbřitými tóny. “Jo,” přikývl Brian, “to je pravda. Nikdy jsi nám neřekl, kterej kus si vezmeš ty.” Adam otevřel ústa a pak je zase zavřel. “Cože?” zeptal se znovu. “Který kus bude tvůj, Adame?” opakovala Pepřenka. Adam na ni upíral pohled. Pes přestal kňučet a díval se na svého pána upřeným, zamyšleným pohledem moudrého voříška. “J-já?” řekl nakonec Adam. Ticho znělo dál jednou jedinou notou, která dokáže pohltnout všechny zvuky světa. “Ale vždyť já budu mít Tadfield,” vyhrkl najednou. Všichni se na něj podívali. “A Dolní Tadfield a Norton a Nortonský les -” Dál na něj mlčky upírali pohledy. Adamův pohled klouzal po jejich tvářích. “Nikdy jsem po ničem jiném netoužil.” Zavrtěli hlavami. “Můžu to mít, když budu chtít,” prohlásil Adam a v hlase mu zazněl umíněný vzdor, do kterého se najednou vmísil náznak pochybnosti. “Z těch taky můžu udělat lepší místa. Lepší stromy na lezení, lepší rybníček, lepší...” Hlas se mu vytratil. “Nemůže to být tvoje,” řekl Wensleydale nevýrazným hlasem. “Tadfield není jako Amerika a ta další místa. Tohle je *opravdové*. Je ti přece jasné, že tady to patří nám všem? Je to *naše*.” “A lepší je taky nemůžeš udělat,” přidal se Brian. “A kdybys to náhodou udělal,” řekla Pepřenka, “hned bychom to poznali.” “No, jestli vám dělá starosti jenom tohle, tak můžete bejt klidní,” prohlásil Adam s přehnanou ledabylostí, “protože já vás můžu všechny přinutit, abyste dělali všechno, co vám řeknu -” Najednou se zarazil a jeho uši s hrůzou naslouchaly slovům, která vypouštěla jeho ústa. Oni před ním ustupovali. Pes se tiskl k zemi a předními tlapkami si přikrýval hlavu. Adamova tvář vypadala jako zosobněný pád říše. “Ne,” vydralo se mu najednou ze rtů. “Ne. Vraťte se! *Já vám poroučím!*” Oni ztuhli uprostřed pohybu. Adam se na ně chvíli díval. “Ne, počkejte, já to tak nemyslel -” začal. “Vždyť jste mí kamarádi -” Jeho tělo sebou zazmítalo. Hlava se mu sama od sebe zaklonila. Pozvedl paže a začal bušit pěstmi do nebe. Tvář se mu strašlivě zkrivila. Bělavá zem pod nohama jeho tenisek popraskala. Pak Adam otevřel ústa a vyrazil ze sebe děsivý výkřik. Byl to zvuk, jaký nemohl vyjít z hrdla obyčejného smrtelníka. Řev se zvedl z lomu, smísl se s řevem bouře a způsobil, že mračna zavířila a vytvořila nové, ještě odpudivější tvary. A neustával. Proletěl celým vesmírem, který je mnohem menší, než by fyzici věřili. Rozechvěl nebeské klenby. Zdálo se, že chce vyjádřit strašlivou ztrátu a dlouho, dlouho neumlkal. Nakonec se tak přece stalo. Něco se vytratilo. Adamova hlava se vrátila do přirozené polohy. Otevřel oči. Ať už to ve starém křídovém lomu předtím stálo cokoliv, teď tady stál Adam Young. Vědoucí Adam Young, ale Adam Young. Možná mnohem víc Adam Young než kdykoliv předtím. Neskutečné strašidelné ticho v lomu bylo nahrazeno mnohem známějším, obyčejným a skoro příjemným tichem - tou obyčejnou nepřítomností zvuku. Osvobození Oni stáli zády přitisknutí k nízké křídové stěně a upírali oči na Adama.

“Už je to v pořádku,” řekl Adam tiše. “Pepřenko? Wensley? Briane? Vraťte se prosím. Už to bude v pořádku. Už to je v pořádku. Ted’ vím všechno. A potřebuju, abyste mi pomohli. Jinak se stane všechno, o čem jsem mluvil. Opravdu by se to stalo. Jestli něco neuděláme, tak se to stane.”

Vodovodní rozvod v Jasmínovém loubí se chvěl, hučel a rezonoval a zaléval Newta vodou, která měla lehce hnědozelený odstín. Byla to pravděpodobně ta nejchladnější sprcha, kterou si kdy Newt v životě dal. Nijak moc mu to nepomohlo.

“Obloha je celá rudá,” řekl, když se vrátil. Cítil se mírně nepříčetně. “Ve dvě hodiny odpoledne. V *srpnu*. Co to má znamenat? Co to má znamenat například v terminologii zaměstnanců námořního provozu, jak bys je jistě nazvala ty? Víš, jak to myslím? Když rudá *noční* obloha potěší námořníky, co potřebuje k radosti člověk, který obsluhuje počítač supertankeru? Nebo jsou to pasáci ovcí, kterým dělá radost rudé noční nebe? Ted’ nevím. Tohle se mi vždycky plete.”

Anatéma pozorovala omítku, kterou měl v hlavě. Studená voda, již ještě navíc šetřil, mu hlavu nespláchla, omítku jen rozmočila. Ted’ vypadal, jako když má bílý klobouk, kterým jsou tu a tam vidět vlasy.

“Tebe musel někdo něčím praštit do hlavy,” řekla.

“Ne, to se mi stalo, když jsem narazil hlavou do stěny. Vzpomeň si, bylo to v té chvíli, co jsi mě -”

“Já vím.” Anatéma nejistě vyhlédla z okna. “Řekl bys, že má barvu krve?” řekla. “Je to velmi důležité.”

“To bych tedy neřekl,” zavrtěl hlavou Newt, jehož myšlenky zmátla Anatéma otázkou. “Krvavé rozhodně ne. Spíš takový odstín červené do růžova. Ta bouře pravděpodobně zvedla do vzduchu spoustu prachu.”

Anatéma se horečně probírala hesly ze *Skvělých a přesných proroctví*.

“Co to děláš?” zeptal se.

“Pokouším se najít nějaké další odvolávky. Pořád ještě si nejsem -”

“Zbytečně se unavuješ,” oznámil jí Newt. “Myslím, že vím, co znamená ten konec 3477. Napadlo mě to, když jsme -”

“Co tím myslíš, že víš, co to znamená?”

“Četl jsem už něco podobného. A neštěkej tak na mě, strašně mě bolí hlava. Tedy chci tím říct, že jsem to viděl cestou sem. Bylo to před tou vaší leteckou základnou. Nemá to nic společného s pokojem ani s bydlením. Je to jedna z těch pitomostí, které vždycky píší na ty velké tabule. Znáš to: VSL (velitelství strategického letectva) 8657745. letka, Ječící modří démoni, mír je náš cíl. Mír - pokoj, rozumíš? To je ono.” Newt si sevřel hlavu rukama. Jeho euforie se dokonale vytratila. Agnes pravděpodobně viděla tadfieldskou leteckou základnu s tím nápisem, a jestli se nemýlí, tak už tam touhle dobou zamknul nějaký šílenec a aktivuje všechny ty rakety a kašle na to, co na něj ječí jeho letecký maršál, nebo co to tam mají.

“To tedy ne,” odpověděla rozhodně Anatéma.

“Že ne? Já o tom viděl filmy! Řekni mi jen jediný rozumný důvod, proč by to tak nemělo být.”

“Na téhle základně nejsou žádné bomby. Ani rakety. To ví každý v celém širém okolí.”

“Ale vždyť je to letecká základna! Máto rozjezdové dráhy!”

“Jenže ty slouží jen dopravním letadlům a tak podobně. Jediné vybavení na tomhle letišti je spojovací technika. Rádía, vysílačky a tak. Vůbec žádné výbušniny, natož rakety.”

Newt na ni mlčky zíral.

Laskavý čtenář se teď s námi podívá na Crowleyho, který se řítí stoosmdesátkou po D40 k Oxfordshiru. I ten nejdůslednější letmý pozorovatel by si na něm musel všimnout několika podivných věcí. Tak například zaťatých zubů nebo matné rudé záře, která se linula z černých skel jeho brýlí. A taky auta. Auto, to byl každopádně jistý náznak.

Crowley začal cestu ve svém bentleyi a byl rozhodnut ji v něm také dokončit, i kdyby ho to mělo stát věčné prokletí. Je pravda, že touhle dobou ani ti nejzavilejší automobiloví fanoušci, kteří si pořídili vlastní motoristické brýle, by v tom děsivém stroji nepoznali starodávného bentleye. Už ne. Nedokázali by už poznat, ani že to byl nějaký bentley. Možná že někteří z nich by byli ochotní vsadit se jedna ku jedné, že to původně bylo auto.

Ztratilo všechnu lak. Na těch místech, kde nemělo špinavou červenohnědorezavou barvu, bylo stále ještě černé, ale byla to matová černí sazí. Auto jelo zahaleno v ohnivé kouli jako kosmický modul, který prodělává neočekávané těžký návrat atmosférou.

Na kovových discích zbývala slabá vrstva rozehráté gumy plné puchýřů, ale vzhledem k tomu, že disky se jakýmsi zázrakem vznášely dva tři centimetry nad povrchem vozovky, tohle už podezření letmého pozorovatele příliš nezvyšovalo.

Auto se mělo podle všech zákonů rozpadnout před mnoha a mnoha kilometry.

A právě úsilí udržet ho stále ještě pohromadě mělo za následek Crowleyho zaťaté zuby a bioprostorová zpětná vazba mu rozpalovala oči dorůda. Ta a pak námaha spojená s nutností pamatovat si, že nesmí dýchat.

Takhle se necítil už od čtrnáctého století.

Ovzduší v lomu teď bylo o něco přátelštější, ale napětí stále ještě nepovolilo.

“Musíte mi s tím pomoci,” řekl Adam. “Lidé se to pokoušejí vyřešit už tisíce let, ale my si s tím musíme poradit teď.”

Celkem ochotně přikýkli.

“Koukněte, celá věc je v tom,” začal nejistě Adam, “celá tahle věc je jako, je jako kdyby - no podívejte, všichni znáte Tučňáka Johnsona.”

Oni přikýkli. Všichni znali Tučňáka Johnsona a členy té druhé party, která působila v Dolním Tadfieldu. Byli starší a dost nepříjemní. Málokdy uběhl týden, aby mezi oběma partami nedošlo k šarvátce.

“No, my přece *vždycky* vyhráváme, ne?” pokračoval Adam.

“Skoro *vždycky*,” opravil ho Wensleydale.

“Skoro *vždycky*,” přikývl Adam, “takže -”

“No, rozhodně víc než v polovině případů,” doplnila nezáladně Pepřenka. “Jen si vzpomeňte, jak byl tenkrát ten zmatek kolem slavnosti, co pořádal Klub starých občanů v radničním sále, když jsme při tom -”

“To se nepočítá,” zavrtěl Adam hlavou. “Tamti to odnesli stejně jako my. Kromě toho starý lidi obvykle *rádi* poslouchají zvuky toho, jak si děti hrajou. To jsem někde četl. Nevím, proč bychom si měli nechat nadávat jenom proto, že máme u nás v Tadfieldu divný penzisty -” odmlčel se. “A pak... jsme stejně mnohem lepší než tamti.”

“No, to ví každý, že jsme *lepší* než oni,” přikývla Pepřenka. “To máš pravdu. Samozřejmě, že jsme lepší než oni. Akorát, že pokaždé nevyhráváme.”

“No tak teda tentokrát předpokládejme, že je dokážeme porazit,” řekl Adam pomalu. “Že se nám podaří dokázat, aby je poslali někam pryč, nebo tak. Prostě to udělat tak, že v Tadfieldu už nebude žádná jiná parta kromě nás. Co vy na to?”

“Počkej, jak to myslíš... to jako, že by byl mrtvej?” zeptal se Brian.

“To ne. Prostě... prostě by jenom tak zmizel.”

Oni se nad tím zamysleli. Tučňák Johnson byl součástí jejich života od chvíle, kdy byli natolik velcí, aby se navzájem dokázali udeřit do hlavičky mašinkou na klíček. Pokoušeli se vyrovnat s představou světa, ve kterém by po Johnsonovi zbývalo jen prázdné místo.

Brian se podrbl na nose. “No, já si myslím, že bez Tučňáka Johnsona by to bylo skvělé,” řekl nakonec. “Vzpomínáte, co provedl na oslavě mejch narozenin? A *já* to všechno odnesl.”

“Já nevím,” zamyslela se Pepřenka. “Já si myslím, že by to bez toho pitomého Tučňáka Johnsona a jeho party už nebylo tak zajímavé. Zkuste si to představit. Kolik jsme si se starým Tučňákem a jeho Johnsonákama užili zábavy. To bysme si museli najít nějakou jinou partu nebo co.”

“A *já* si myslím,” ozval se Wensleydale, “že kdybyste se zeptali lidí v Dolním Tadfieldu, řekli by, že by jim bylo bez Johnsonáků určitě líp, ale bez nás taky.”

Tohle, jak se zdálo, šokovalo dokonce i Adama. A Wensleydale s neochvějným klidem pokračoval: “Rozhodně by to řekl Klub starých obyvatel. A starý Picky taky. A -”

“Ale my jsme přeci ti *správní*...” začal Brian. Pak zaváhal. “No, tak jo,” řekl nakonec, “ale vsadil bych se, že by si *tamti* určitě taky mysleli, že by to tady bez nás bylo o moc méně zábavné.”

“To je ono,” řekl Wensleydale. “To jsem chtěl říct.”

“Lidé tady nechťejí ani nás, ani Johnsonáky,” pokračoval zasmušile. “Jen si vzpomeňte, jak po nás jdou *vždycky*, když jim jezdíme na kolech nebo na skateboardech po jejich chodnících a jsme *strašlivě* hluční a bůhvíco. Je to, jak to řekl ten člověk v těch historických knihách. Jméno vaše jest zapsáno písmem ohnivým a ke zkáze budiž označeny domy ten i ten.”

Následovalo dlouhé mlčení.

“Myslíte, že to mluvil o těch mosazných tabulkách?” ozval se nakonec Brian. “Co se na nich říká třeba ,Tady žil Adam Young, od do‘, nebo tak nějak?”

Obyčejně mezi Nimi taková poznámka vyvolala dlouhou a zapálenou diskusi, ale teď nebyli v náladě, a Adam navíc cítil, že na to není ani vhodná doba.

“Ty nám tím chceš říct,” shrnul svým nejlepším náčelnickým tónem, “že by vlastně vůbec nebylo dobré, kdyby nás Tučňák Johnson porazil, ale ani naopak?”

“To je ono,” přikývla Pepřenka. “Protože,” dodávala, “kdybychom je porazili a oni zmizeli, museli bychom být sami sobě nepřáteli. Jako třeba já a Adam proti Wensleymu a Brianovi.” Sedla si a pohodlně se opřela. “Tučňáka Johnsona potřebuje každý.”

“No jo,” přikývl po chvíli Adam. “Něco podobného jsem si taky myslel. Bylo by špatný, kdyby jedna nebo druhá strana vyhrála. Jo, to jsem si myslel taky.” Podíval se na Psa, nebo spíš skrz něho.

“Mně to ale připadá docela jednoduché,” řekl Wensleydale. “Nevím, co na tom komu trvalo celé tisíce let.”

“To proto, že ti lidi, kteří se to pokoušeli vyřešit, byli mužští,” upozornila ho významně Pepřenka.

“Nevím, proč by ses měla najednou stavět na něčí stranu,” ohradil se Wensleydale.

“Samozřejmě, že se musím postavit na nějakou stranu,” odsekla mu Pepřenka. “Každý se musí v *něčem* nebo *někdy* postavit na nějakou nebo něčí stranu.”

Jak se zdálo, Adam se rozhodl.

“To je fakt, ale myslím, že občas si můžeš taky udělat svoji vlastní stranu. Myslím, že byste si měli skočit pro kola,” řekl tiše. “Řekl bych, že uděláme nejlip, když objedeme pár lidí a promluvíme s nimi.”

Putputputputput bublal skútr madam Tracy po ulici Crouch End High. Bylo to jediné motorové vozidlo, které se pohybovalo po předměstské ulici ucpané nehybnými automobily, taxíky a červenými londýnskými autobusy.

“V životě jsem takovou dopravní zácpu neviděla,” prohlásila madam Tracy. “Říkám si, jestli se tam vepředu něco nestalo.”

“*To je docela možné,*” odpověděl jí Azirafal. Pak pokračovala: “A pane Shadwelle, jestli se mě pořádně nechytíte, určitě spadnete. Tahle věc nebyla vymyšlená pro dva lidi, to přece víte.”

“Pro tři,” zabručel Shadwell, který jednou rukou křečovitě svíral sedadlo a v druhé hromoduňu

“Pane Shadwelle, podruhé už vám to opakovat nebudu.”

“V tom případě budeme muset na chvíli zastavit, abych si mohl upravit svou zbraň.”

Madam Tracy se povinně zachichotala, ale zamířila k chodníku a zastavila.

Shadwell se srovnal na malém sedadle a objal madam Tracy oběma neohrabanýma rukama, zatímco puška trčela mezi nimi jako gardedáma.

Vydali se na další cestu a dalších deset minut jeli hustým deštěm mlčky. Za pravidelného *putputputputput* si madam Tracy hledala cestu mezi nehybnými automobily a autobusy.

Madam Tracy se přistihla při tom, že očima spočinula na tachometru. To byla úplná hloupost, protože ten nefungoval od roku 1974 a už předtím ukazoval velmi špatně.

“*Drahá dámo, jak rychle myslíte, že jedeme?*” zeptal se Azirafal.

“Proč?”

“*Protože mám dojem, že pěšky bychom se pohybovali o něco rychleji.*”

“No, když na tom stroji jedu sama, je maximální rychlost asi čtyřicet kilometrů za hodinu, ale takhle, ještě s panem Shadwellem, to odhaduju na takových, hm...”

“*Sedm až deset kilometrů,*” přerušila sama sebe.

“Asi tak nějak,” souhlasila.

Za zády se jí ozvalo zakašlání. “Nemohla byste zpomalit ten strašlivý stroj, ženská?” zeptal se sípavý hlas. V pekelném Panteonu, který - což není jistě třeba říkat - Shadwell pevně a neochvějně nenáviděl, bylo zvláště odporné místo vyhrazeno démonům rychlosti.

“*V tom případě,*” pokračoval Azirafal, “*se do Tadfieldu dostaneme zhruba za šest až sedm hodin.*”

Madam Tracy chvíli mlčela a pak se zeptala: “A jak daleko vlastně ten váš Tadfield je?”

“*Asi pětasedesát kilometrů.*”

“Hm,” řekla madam Tracy, která sice jednou na skútru dojela až do blízkého Finchley, kam jela navštívit svou neteř, ale od té doby tam kvůli legračním zvukům, jež skútr začal vydávat na zpáteční cestě, raději jezdila autobusem.

“... *měli bychom jet alespoň stovkou, jestli tam máme být včas,*” uvažoval nahlas Azirafal. “*Hmm. Seržante Shadwelle? Ted' se opravdu pevně chyťte.*”

Putputputputput a skútr i s pasažéry se začal halit namodralým oparem jako do podivné světélkující záře a čím dál tím víc se podobal falešnému obrazu, který lidské oko zdánlivě vidí na stínítku náhle vypnuté televize.

Putputputput a skútr se začal bez jakékoliv viditelné opory pomalu a těžkopádně zvedat do vzduchu. Mírně se kýval a stoupal, dokud nedosáhl výšky zhruba jednoho a půl metru.

“*Radil bych vám, abyste se dolů raději nedíval, seržante Shadwelle,*” ozval se Azirafal.

“...” prohlásil Shadwell, který měl víčka pevně stisknutá, zšedlé čelo pokryto velkými krupěmi potu a nedíval se nejen dolů, ale raději vůbec nikam.

“*Nuž tedy kupředu.*”

V každém velkorozpočtovém sci-fi filmu je okamžik, kdy kosmická loď velká jako celý New York náhle přejde na rychlost světla. Zazní podivný zvuk, podobný zhruba tomu, když položíte na okraj stolu dřevěné pravítko a brknete na ně, vytryskne oslepující světlo, pak se všechny okolní hvězdy na okamžik protáhnou do linek a zmizí. Tohle bylo přesně totéž, až na to, že místo třicetikilometrové zářivé lesklé kosmické lodi to provedl špinavý šedý, dvacet let starý skútr. A chyběly takové ty zvláštní duhové úkazy. A tenhle stroj se pravděpodobně nepohyboval rychleji než tři sta kilometrů v hodině. A místo pulzujícího jeku, který stoupal v celých oktávách, pokračoval ve svém *putputputputput...*

VRÚÚŠŠŠ.

Ale jinak v tom opravdu nebyl žádný rozdíl.

V místě, kde se ječící zatuhlý pás D25 protíná s D40 směrem na Oxfordshire, neustále narůstal počet policistů. Od okamžiku, kdy asi před půlhodinou přejel nadjezd Crowley, se jejich počet zdvojnásobil. Alespoň na té straně od Oxfordshiru. Oběd v Londýně nepřípadal v úvahu.

Kromě policie tady bylo zhruba ještě dalších dvě stě zástupců jiných složek, kteří zkoumali D25 dalekohledy. Skupina zahrnovala několik vojenských pozorovatelů a pyrotechniků, jistý počet mužů z protiteroristického oddělení, zástupce MI5, MI6, Zvláštního oddělení a CIA. Byl mezi nimi i muž, který prodával párky v rohlíku.

Všichni byli promoklí, promrzlí, nervózní a nedůvěřiví, s výjimkou jediného policisty, který byl promoklý, promrzlý, nervózní a velmi rozzlobený.

“Koukněte, mně je úplně fuk, jestli mně věříte, nebo nevěříte,” povzdechl si. “Popisuje vám jenom, co jsem viděl. Bylo to staré auto, rolls nebo bentley, jeden z těch překrásných rychlých veteránů, a tomu se podařilo nadjezd překonat.”

Přerušil ho jeden ze starších armádních techniků. “Nemohlo se mu to podařit. Podle našich přístrojů dosahuje teplota nad D25 zhruba sedmi set stupňů Celsia.”

“Nebo v některých okamžicích taky sto čtyřiceti stupňů pod nulou,” dodal jeho kolega.

“...nebo sto čtyřiceti stupňů pod nulou,” souhlasil starší technik. “Zdá se, že tady vznikl nějaký zmatek v měření, i když si myslím, že to klidně můžeme připsat nějaké mechanické závadě přístrojů⁷⁶, ale je pravda, že nejsme schopni dostat přes D25 ani vrtulník, aniž by se z něj nestaly plastikový čipsy. Tak mi tady, člověče, nevykládejte, že se přes tu zatracenou silnici dostal nepoškozenej nějakej pitomej veterán!”

“Já jsem přece neřekl, že byl nepoškozený,” opravil ho policista, který už začal vážně uvažovat o tom, že opustí řady městské policie, spojí se se svým bratrem, který právě opouštěl společnost atomových elektráren, a založí s ním firmu pro chov kuřat. “To auto bylo v plamenech, ale pokračovalo v cestě.”

“A to si vážně myslíte, že někdo z nás uvěří takové...” začal jeden z důstojníků.

Ozval se vysoký ostrý zvuk, podivný a strašidelný. Znělo to, jako by unisono zahrály tisíce maličko rozladěných skleněných harmonik, jako kdyby to bolesti kvílely samy molekuly vzduchu.

Vrúúššš! Najednou jim to proletělo nad hlavami, v desetimetrové výšce, zahaleno sytě modrou aurou, která na okrajích rudě pulzovala. Malý šedobílý skútr a na něm jela žena středního věku v růžové helmě a k ní se pevně tiskl drobný muž v dlouhém plášti do deště a starobylé tmavozelené motoristické přilbě (skútr byl příliš vysoko, než aby si někdo všiml, že muž má pevně zavřené oči, ale bylo tomu tak).

Žena něco křičela. Bylo to jediné slovo:

“Gerrrrrrnnimoooo!”

Jedna z předností wasabi, jak Newt nikdy neopomenul zdůraznit, spočívala v tom, že se skoro nepoznalo, kdy je auto těžce poškozeno. Newt musel s Dickem Turpinem neustále sjíždět na krajnici, aby se vyhnul spadáním větvím.

“Teď jsem kvůli tobě upustila všechny záznamní lístky!”

Auto s nárazem vyjelo zpět na silnici. Kdesi pod palubní přihrádkou se ozval slabý hlásek, který prohlásil: “Zkontrolujte tlak oleje, plosím vás.”

“Teď už nebudu mít dost času, abych je znovu srovnala,” zakvílela Anatéma.

“To ani nebude potřeba,” odpověděl jí Newt napůl nepřítelně. “Prostě nějakou zvedni. Kteroukoliv. Na tom nezáleží.”

“Co tím myslíš?”

“No, jestli má Agnes pravdu a my tohle všechno děláme proto, že to předpověděla, potom *každá karta, kterou teď zvedneš*, bude ta pravá. To je logické.”

“To je pitomost.”

“Jo? Koukni, dokonce i *tady*, v tom autě jsi proto, že to předpověděla. A přemýšlela jsi už o tom, co řekneme plukovníkovi, jestli se k němu vůbec dostaneme, což je samozřejmě nemožné?”

“Když budeme mluvit rozumně -”

“Poslyš, já tahle místa znám. Před branami tam stojí obrovští strážníci, kteří vypadají jako vyřezaní ze starého dubu, Anatémo, a ti mají na hlavách bílé helmy a v rukou opravdové zbraně, rozumíš, ze kterých střílejí opravdové kulky, vyrobené ze skutečného olova, které do tebe vletí, zatočí se ti v těle a vyletí zas dírou po vstřelu ven dřív, než bys řekla

⁷⁶ Pozn. autora: V tom měl pravdu. Na Zemi neexistoval teploměr, který by dokázal současně zaznamenat jak sedm set nad nulou, tak sto čtyřicet pod nulou, což byla právě přesná teplota.

„promiňte, my máme několik dobrých důvodů se domnívat, že každou chvíli začne třetí světová válka a že začne zrovínka tady.“ Pak tam taky mají takové vážné chlápky v oblecích s vyboulenými saky, kteří tě odvedou do malé místnosti bez oken a ptají se tě na takové věci jako třeba, jestli v současné době jsi nebo jestli jsi někdy byla členem narůžovělé organizace, jako je například Britská politická strana? A taky -”

„Už tam skoro jsme.“

„Podívej, vždyť to má brány a ohrady z ostnatého drátu! A taky tam asi chovají ty psy, co žerou lidi!“

„Myslím si, že jsi příliš nervózní,“ řekla Anatéma tiše a sebrala z podlahy auta poslední z rozsypaných karet.

„Já že jsem moc nervózní? Vůbec ne! Já se jen začínám velmi vážně obávat, že by mě mohl někdo zastřelit.“

„Jsem si jistá, že by se o tom Agnes zmínila, kdyby nás měl někdo zastřelit. V takových věcech je opravdu moc dobrá.“ Začala nepřítomně míchat posbírané karty.

„Viš,“ řekla, opatrně karty sklepla, sejmula a znovu smíchala tak, že okraje obou slabších balíčků pustila proti sobě, „někde jsem četla, že existuje sekta, která věří, že počítače jsou nástroje Ďáblů. Její členové tvrdí, že Armageddon přijde, protože Antikrist spolupracuje s počítači. Údajně je to jakýmsi způsobem zmíněno ve *Zjevení*. Myslím, že jsem o tom nedávno četla něco v novinách...”

„To bylo v *Daily Mail*, ‚Dopis z Ameriky‘. Z třetího srpna,“ přikývl Newt. „Bylo to hned za tou historkou o té paní z Wormsu v Alabamě, která naučila svou kachnu hrát na tahací harmoniku.“

„Hm,“ zabručela Anatéma a na kolenou rozhrnula karty lícem dolů.

Takže počítače jsou nástrojem Ďáblovým, pomyslel si Newt. Nedělalo mu příliš potíží uvěřit tomu. Počítače musely někomu sloužit a Newt z naprostou jistotou věděl, že jemu ne.

Auto sebou trhlo a zastavilo se.

Letecká základna vypadala dost pocuchaně. Nedaleko vchodu leželo vyvráceno několik velkých stromů a skupina mužů s kolovým rypadlem se je pokoušela odstranit. Strážný ve službě je lhostejně pozoroval, ale když zaslechl auto, obrátil se a upřel na ně odmítavý pohled.

„Fajn,“ zabručel Newt. „Tak teď si vyber jeden lístek.“

3001. Za sídlem velkého orla padne jasan rozměrný.

„To je všechno?“

„Ano. My jsme si vždycky mysleli, že to má něco společného s ruskou revolucí. Pokračuj po téhle cestě a na konci zahni doleva.“

Ocitli se na úzké cestě, kterou po levé cestě ohraničovala vysoká zeď letiště.

„Tak, tady zastav. Tady stojí auta často a nikdo si jich nevšímá,“ řekla Anatéma.

„Co je to za místo?“

„To je místní ulička milenců.“

„A proto vypadá, jako kdyby se ji někdo pokusil vydláždit gumou?“

Kráčeli po cestě ležící ve stínu zdi a ušli asi sto metrů, když došli k jasanu. Agnes měla pravdu. Byl skutečně obrovský. A padl přímo na zeď, kterou rozbíjel.

Na jeho konci seděl strážný a pokuřoval cigaretu. Byl to černoch. Newt se v přítomnosti amerických černochů vždycky cítil mírně provinile pro případ, že by mu přičítali vinu za dvě stě let trvající obchod s otroky.

Když se blížili, muž vstal, ale pak se očividně uvolnil.

„Těbuch, Anatémo,“ řekl.

„Nazdar, Georgi. To byla bouřka, co?“

„To ti řeknu.“

Šli dál. Voják se za nimi díval, dokud mu nezmizeli z očí.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Newt s vynucenou lhostejností.

„Jasně. Tu a tam jich pár zajde do hospody. Jsou to docela fajn kluci, tedy na vojáky.“

„Myslíš, že by po nás začal střílet, kdybychom prostě vlezli dovnitř?“

„No, asi by na nás výhrůžně zamířil pušku,“ připustila Anatéma.

„Tak to *mně* úplně stačí. Co chceš dělat teď?“

„Podívej, Agnes musela něco vědět. Myslím, že bychom měli počkat. Teď, když zeslábl vítr, to nebude tak hrozné.“

„Hm.“ Newt se rozhlédl po hradbách mračen zaplňujících obzor. „Dobrá stará Agnes,“ zabručel.

Adam vytrvale šlapal po cestě, Pes běžel za ním a tu a tam se mu z čirého vzrušení pokoušel prokousnout zadní kolo.

Ozval se drnčivý zvuk a z vedlejší uličky vyjela Pepřenka. Pepřenčino kolo poznal každý. Byla přesvědčená, že doznalo skvělého vylepšení tím, že k zadní vidlici šikovně přidělala kolíčkem na prádlo pásek silnější umělé hmoty, který zasahoval do špicí, takže kolo při jízdě vydávalo silný chrčivý zvuk. Kočky vyhlašovaly evakuaci, když byla ještě několik ulic daleko.

„Myslím, že bychom si to mohli zkrátit Drovers Lane a pak horem kolem Roundhead Woods,“ navrhla Pepřenka.

„Tam to bude samý bahno,“ odpověděl Adam.

„To je tedy fakt,“ přikývla Pepřenka nervózně. „Tam nahoře je to samý bahno. Měli jsme to raději vzít kolem Dolíku. Tam je skoro vždycky sucho, protože vodu vsákne křída. A pak kolem Smrdutý farmy.“

To už za nimi zastavili i Brian s Wensleydalem. Wensleydaleovo kolo bylo černé, lesklé a solidní. To Brianovo bylo možná kdysi bílé, ale jeho barva se teď ztrácela pod silnou vrstvou zaschlého bláta.

“Stejně je to nesmysl, říkat tomu vojenská základna,” ozvala se Pepřenka. “Byla jsem se tam podívat, když měli den otevřených dveří a neměli tam ani děla, ani rakety, nic takového. Jenom tlačítka, ciferníky a ukazatele a hrála tam vojenská dechovka.”

“Jasně,” souhlasil Adam.

“Na knoflíkách a ukazovateli není nic moc vojenského,” pokračovala Pepřenka v úvahách.

“Já jsem dostal k Vánocům takovou stavebnici,” ozval se v té chvíli Wensleydale. “Samá elektřina. Bylo v ní pár vypínačů a ciferníků. Dalo se z toho postavit buď rádio, nebo bzučák. Takže kdyby bylo potřeba...”

“No, já nevím,” zavrtěl Adam zamyšleně hlavou. “Já spíš myslel na takový ty lidi, co se dokážou napojit na celosvětovou vojenskou komunikační síť a poručit všem počítačům a takovejším věcem, aby začaly bojovat.”

“Ty blázne,” vykulil Brian oči. “To by byl pěkný děs.”

“Tak nějak,” přikývl Adam.

Funkce předsedy Starousedlíků Dolního Tadfieldu je zodpovědná a velmi osamělá.

R. P. Tyler, nevelký, dobře živý a spokojený, dusal ve společnosti slečny Shutzi, miniaturního pudlíka své ženy, po cestě mezi poli. R. P. Tyler znal dokonale rozdíl mezi dobrem a zlem, mezi správným a špatným - jeho život neznal žádnou morální šed' . A co víc, on se nespokojil tím, že rozdíl mezi špatným a dobrým znal. Cítil jako svou povinnost podělit se o své vědomosti se světem.

Pro pana R. P. Tylera to ovšem neznamenal vystoupit v parku na bedničku od mýdla, psát polemické verše nebo vyrazit do ulic s transparentem. Pan R. P. Tyler si jako své kolbiště zvolil rubriku Dopisy čtenářů tadfieldského *Oznamovatele*. Jestliže například sousedův strom projevil tolik troufalosti, že setřásl své listy do páně R. P. Tylerovy zahrady, pan R. P. Tyler listy nejdříve pečlivě shrabal, nasypal do krabice a krabici s dopisem přísného a odmítavého obsahu uložil před sousedovy dveře. Pak napsal dopis do tadfieldského *Oznamovatele*. Když přistihl starší děti sedět na trávníku v městském parčíku, kde si pouštěly nejnovější nahrávky z kazetového magnetofonu a skvěle se bavily, považoval za svou povinnost upozornit je na nebezpečnost jejich počínání hraničícího s kriminalitou. A když pak uprchl před jejich pohrdavým výsměchem, napsal do tadfieldského *Oznamovatele* článek Pokles morálky a mládež dneška.

Od loňského roku, kdy odešel do penze, vzrostl počet příspěvků, které zaslal do místních novin, natolik, že ani tadfieldský *Oznamovatel* je nebyl s to všechny otisknout. Bylo pak jen pochopitelné, že dopis, který part R. P. Tyler dokončil předtím, než se vypravil na svou večerní procházku, začínal:

Vážení pánové,

s rostoucím neklidem zjišťuji, že současné noviny už déle necítí své závazky k veřejnosti, k nám, občanům, kteří poctivě platí daně a...

Pečlivě zkoumal ulámané větve, které pokrývaly větší část úzké polní cesty. Samozřejmě, pomyslel si popuzeně, když nám posílají tyhle bouře, nikdo z nich si na účty za úklid ani nevzpomene. Na účet za takovýhle úklid bude Farní rada jistě doplácet a přitom my, daňoví poplatníci, ještě přispíváme na *jejich* platy...

Oni bylo v tomto případě oddělení předpovědi počasí Rádía Čtyři⁷⁷, které pan R. P. Tyler považoval za viníka a strůjce počasí.

Shutzi se zastavila u buku vedle cesty a zvedla nožičku.

R. P. Tyler rozpačitě odvrátil hlavu. Samozřejmě můžeme předpokládat, že nejzákladnějším a původním důvodem jeho večerní procházky bylo poskytnout psovi možnost si ulevit, ale musel by se propadnout, kdyby si to připustil. Zvedl oči k bouřkovým mračnům. Vzpínala se jako vysoké špinavě šedočerné hradby. Strašidelné na nich nebyly ani tak rozežrané jazyky blesků, které je každou chvíli ozařovaly, a připomínaly tak úvodní pasáže z filmu o Frankensteinovi, ale spíš způsob, jak se zastavily ve chvíli, kdy dorazily nad Dolní Tadfield. A v jejich středu byl kruhový otvor, kterým dolů proudilo skoro normální denní světlo, ale i to mělo podivnou umělou a nažloutlou barvu jako vynucený usměv.

A bylo strašlivé ticho.

Pak zazněl vzdálený temný řev.

Úzkou cestou se řítily čtyři motocykly. Proletěly kolem něj a zahnulý za roh, přičemž vyplašily bažantiho kohouta, který jako nervózní zelenohnědá čmouha zavířil nad polem.

“Vandalové!” vykřikl pan R. P. Tyler za motocykly.

Venkov nebyl pro takové lidi. Byl naopak pro lidi, jako byl on.

Zatahal za Shutziino vodítko a vydal se dál cestou.

⁷⁷ Pozn. autora: Pan R. P. Tyler neměl televizi, neboť, jak vždycky říkala jeho žena: “Ronald by tu věc v domě nesnesl, vid’ Ronalde?” a on pokaždé souhlasil, přestože si tajně přál vidět některé odpornosti, chlípnosti a násilí, proti kterým tak vehementně protestovalo Národní sdružení diváků a posluchačů. Samozřejmě ne proto, aby je jen tak viděl. Pochopitelné proto, aby věděl, před čím by měli být chráněni jeho spoluobčané.

O pět minut později zahnul za roh i on a zjistil, že tam tři z motocyklistů stojí nad vyvráceným ukazatelem, který nepřežil bouři. Čtvrtý jezdec, vysoký muž v šedém, se zrcadlovým hledím helmy, seděl stále ještě na svém motocyklu.

R. P. Tyler obhlédl situaci a celkem snadno došel k rozhodnutí. Tihle vandalové - samozřejmě že měl ve svém prvním úsudku pravdu - si vyjeli na venkov, aby znesvěcovali pomníčky obětí války a vyvraceli orientační tabule.

Právě se k nim chystal přistoupit a říci jim od plic, co si o nich myslí, když si uvědomil, že je v menšině, respektive že oni jsou v přesile čtyři na jednoho, k tomu ještě všichni větší než on, a navíc jistě jeden jak druhý nebezpeční psychopati. Ve světě pana R. P. Tylera na silných motocyklech jezdili kromě policie *jen* násilní psychopati.

Zvedl proto pyšně bradu a procházel kolem nich s ostentativně nevšímavým výrazem a snažil se tvářit, jako kdyby jednoduše nebyli⁷⁸, a v hlavě už si sestavoval koncept dopisu (Vážení pánové, dnes večer jsem si s úzkostí všiml většího počtu chuligánů na motocyklech, kteří zaplavili naši krásnou ves. Proč, ptám se, proč vláda této země nedělá nic s tou odpornou metlou, která...).

“Dobrý večer,” řekl jeden z jezdců, zvedl hledí přílby a odhalil hubenou tvář s přistříženou černou bradkou. “Víte, my jsme asi někde sjeli z cesty.”

“Hm,” odpověděl pan R. P. Tyler odmítavě.

“Tady ten ukazatel musela vyvrátit bouře,” pokračoval motocyklista.

“Ano, myslím, že máte pravdu,” souhlasil R. P. Tyler. S úžasem si uvědomil, že dostává hlad.

“No právě. Víte, máme namířeno do Dolního Tadfieldu.”

Pan R. P. Tyler pozvedl mírně tázavě obočí: “Předpokládám, že jste Američané a patříte asi k té letecké základně.” (Vážení pánové, když jsem *já* vykonával základní vojenskou službu, snažil jsem se být své vlasti ke cti. S hrůzou však zjišťuji, že v dnešní době piloti z Tadfieldské letecké základny jezdí po našem překrásném okolí na motorkách a v oblečení, které by si nezapadlo s oděvem těch nejodpornějších kriminálních živlů. I když uznávám důležitou roli, kterou hrají v ochraně svobody západního světa...)

Pak ale převládla jeho touha po udělování rad a instrukcí. “Vrátíte se po téhle silnici asi tak osm set metrů, pak zahnete doleva na takovou mizernou cestu. Kolikrát už jsem kvůli tomu psal na obecní úřad, máte veřejnosti *sloužit*, nebo jí chcete *šéfovat*? To jsem se jich ptal, vždyť nakonec, kdo jim platí mzdy?”

Potom se dáte druhou doprava, ona vlastně není doprava, ale doleva, a teprve za první zatáčkou uhýbá prudce doprava a je tam tabule s nápisem Porrit's Lane, ale není to Porrit's Lane, když se totiž podíváte na orientační plán, zjistíte, že je to jednoduše východní konec Forest Hill Lane. Vyjedete z vesnice, projedete kolem Býka a houslí, to je hostinec, a pak, když dojedete ke kostelu (už jsem několikrát upozorňoval lidi z kartografického ústav, že to je kostel s *kopulí*, ne s *věží*, samozřejmě jsem to napsal i do tadfieldského *Oznamovatele* a navrhoval jsem jim, aby rozpoutali místní kampaň, která by požadovala opravu mapy, a doufám jen, že až si ti lidé uvědomí, s *kým* mají tu čest, že z celé té věci rychle vycouvají), pak přijedete na křižovatku, tu přejedete rovně a hned nato dorazíte na druhou křižovatku a tam můžete buď uhnout vlevo, nebo jet zase rovně, na tom nezáleží, protože obě ty cesty vedou k základně (i když ta vlevo je skoro o dvě stě metrů kratší), prostě jak říkám, nemůžete to minout.”

Hlad na něj nepřítomně zíral. “Já, hm, nejsem si jaksí jistý, že jsem to úplně pochopil...” začal.

JÁ ANO. JEDEME.

Shutzi vykvikla a bleskově se schovala za pana R. P. Tylera, kde se celá roztřesená schoulila.

Cizinci nasedli na své motocykly. Ten v bílém (pan Tyler si pomyslí, že s těmi dlouhými bílými vlasy to bude určitě hippie) odhodil na zelený pruh mezi silnicí a chodníkem prázdný sáček od chrupek.

“É, promiňte,” vyštěkl Tyler. “Tenhle sáček od chrupek je *váš*?”

“Ach, ten není jen můj,” odpověděl mu mladík, “ten patří *všem*.”

R. P. Tyler se narovnal do celé své výše⁷⁹. “Mladý muži,” začal přísně, “jak by se vám líbilo, kdybych přišel k vám domů a všude za sebou trousil nějaké odpadky?”

Znečištění se toužebně usmál. “To byste mě velmi, opravdu velmi potěšil,” vydechl. “Oh, to by bylo skutečně *skvělé*.”

Pod jeho motocyklem se šířila olejová skvrna a na vlhké silnici se na ní lámalo světlo v duhových barvách.

Motory se rozeřvaly v obrátkách.

“Já asi něco minula,” ozvala se najednou Válka. “Poslyšte, kam to vlastně máme u kostela vycouvat?”

JEN MĚ SLEDUJTE, řekl ten vysoký šedivý, který seděl na svém motocyklu vpředu, a čtveřice vyrazila.

R. P. Tyler se za nimi díval až do chvíle, kdy jeho pozornost připoutalo něco, co dělalo *trrrrrrrrr*. Otočil se. Kolem proletěla čtyři kola, za nimiž se hnál malý pes.

“Vy! Stůjte!” vykřikl pan R. P. Tyler.

Oni zabrzdili, zastavili a otočili se k němu.

“Hned jsem si pomyslel, že to budeš ty, Adame Youngu, a ten tvůj, hm, gangsterský spolek. Mohli byste mi laskavě sdělit, co vy, děti, pohledáváte venku v tuhle večerní dobu? Vědí vaši otcové o tom, že jste venku?”

Vůdce malé skupinky se ošil. “Nevěděl, jak můžete říct, že je *pozdě*,” odpověděl, “mně se zdá, teda *mně* se zdá, že když ještě svítí slunce, nemůže bejt vůbec *pozdě*.”

⁷⁸ Pozn. autora: *I když jako člen (zakladatel) místní Občanské pořádkové hlídky měl v úmyslu zapamatovat si poznávací čísla motocyklů!*

⁷⁹ Pozn. autora: *Sto šedesát jeden centimetr.*

“Touhle dobou býváte obvykle už dávno v posteli,” informoval je pan R. P. Tyler, “a vy na mě nevyplazujte jazyk, mladá dámo.” To platilo Pepřence, “nebo napíšu dopis vaší paní matce a informuji ji o politováníhodných a velmi nedivcích způsobech její dcery.”

“No, tak se tedy omlouvám,” přemohl se Adam. “Pepřenka se na vás jen tak dívala. Neslyšel jsem nic o tom, že by bylo zakázaný na někoho se koukat.”

V travnatém pruhu se něco hýbalo. Shutzi byla vyšlechtěný francouzský pudl toho druhu, jaký si pořizují lidé, kteří nedokáží do svého rozpočtu na domácnost zakalkulovat děti a přitom potřebují něco rozmazlovat. Teď ji obtěžoval Pes.

“Pane Youngu,” požádal R. P. Tyler ledovým hlasem, “prosím, odvolejte toho svého *voříška* od mé Shutzi.” Tyler Psovi nevěřil. Když toho psa před čtyřmi dny potkal poprvé, zvíře na něj vrčelo a loupalo po něm rudýma očima. To přinutilo pana Tylera, že si sedl a začal psát dlouhý dopis, ve kterém poukazoval na to, že Pes má bezpochyby vzteklinu a každopádně je nebezpečím pro celou ves a měl by být v zájmu všeobecného blaha utracen. Nakonec mu avšak jeho žena připomněla, že rudě zářící oči nejsou příznakem vztekliny a kromě toho se nevyskytují jinde než v těch druzích filmů, o kterých Tylerovi nic nevědí a vědět nechťejí a raději by se do země propadli, než by připustili, že o nich vůbec kdy co slyšeli, pěkně děkujeme.

Adam se zatvářil velmi překvapeně. “Pes není žádný *voříšek*. Pes je skvělý pes. Je chytrý. *Pse*, dej pokoj tomu strašlivému Tylerovic pudlovi.”

Pes si ho nevšímal. Chystal se ještě před koncem světa prohnat celou řádku psů.

“*Pse*,” zvýšil Adam významně hlas. Pes se vrátil zpět ke kolu svého pána.

“Mám dojem, že jste mi stále ještě neodpověděli na mou otázku. Kam tedy máte vy čtyři namířeno?”

“Na leteckou základnu,” řekl Brian.

“Tedy *jestli vám to nevadí*,” řekl Adam s přízvukem, o kterém doufal, že vyjadřuje sžravý sarkasmus. “Chtěl jsem tím říct, že bychom tam samozřejmě nejeli, kdyby se vám to nelíbilo.”

“Ty nevychovaný uličníku,” zachmuřil se pan R. P. Tyler, “až potkám tvého otce, Adame Youngu, řeknu mu zcela *konkrétně*, jakým způsobem jsi...”

Ale to už Oni šlapali po silnici směrem k tadfieldské letecké základně. Jeli svou zkratkou, která byla mnohem kratší, jednodušší a hezčí než ta, o níž před chvílkou mluvil pan Tyler.

R. P. Tyler v duchu sestavil dlouhý dopis, který se zabýval celkovým úpadkem dnešní mládeže. Zahrnoval klesající úroveň vzdělání, nedostatek úcty ke starším a respektu k lepším, způsob, jakým se většina dnešních mladých klackuje, místo aby chodila rovně a s hlavou vztyčenou, kriminální činnost mladistvých, pracovní povinnost jako alternativní trest, mrskání, bičování a povolení k chování psů.

Byl s ním velmi spokojen. Měl jakési nejisté podezření, že pro tadfieldský *Oznamovatel* je příliš dobrý, a rozhodl se, že ho zašle přímo do *Timesů*.

Putputput putputput.

“Promiňte, drahoušku,” ozval se vřelý ženský hlas. “Obávám se, že jsme trochu zabloudili.”

Byl to obstarožní skútr, který řídila žena ve středním věku. Za ní seděl drobný muž, který se k ní se zavřenýma očima pevně tiskl. Na sobě měl dlouhý plášť do deště a ostře zelenou motoristickou helmu. Mezi mužem a ženou trčelo cosi, co vypadalo jako prastará puška s nálevkovitě rozšířeným ústím.

“Oh. A kam máte namířeno?”

“Do Dolního Tadfieldu. Neznám přesnou adresu, ale někoho hledáme,” odpověděla žena a pak dodala úplně jiným hlasem, “*jmenuje se Adam Young*.”

R. P. Tyler se zhrozil. “Vy *hledáte* toho kluka? Aha. Co provedl tentokrát? Ne, ne, nic mi neříkejte! Nechci to vědět.”

“Kluk?” podivila se žena. “Neřekl jste mi, že je to chlapec. Jak je starý?” Pak si odpověděla: “*Jedenáct*. No, měl jste se o tom alespoň zmínit. To vrhá na věc úplně jiné světlo.”

R. P. Tyler na ni jen tiše zíral. Pak si ale uvědomil co a jak. Ta žena je břichomluvec. To, co zpočátku považoval za muže v motoristické helmě, je břichomluvecká loutka. Divil se sál sobě, jak ji vůbec mohl považovat za živého muže. Cítil, že celá tahle záležitost prapodivně zavání.

“Adama Younga jsem zahlédl před pěti minutami,” odpověděl. “On a ti jeho vydaření kamarádičci jeli na kolech k americké letecké základně.”

“Oh, propáníčka,” vydechla žena a poněkud zbledla. “Já ty Amíky nikdy neměla moc ráda. *Jsou ta moc hodní a milí lidé*. Možná, ale jak má jeden věřit lidem, kteří při fotbale pořád zvedají míč rukama?”

“Promiňte,” ožil pan R. P. Tyler, “já si myslím, že to je skutečně skvělé. Velmi působivé. Jsem místopředseda místního Rotary klubu a tak mě napadlo, pořádáte i soukromé ukázky?”

“Jen ve středu,” přikývla madam Tracy bez valného nadšení. “A za zvláštní příplatek. *Nezlobte se, ale napadlo mě, jestli byste nám nemohl říci, kudy se dostaneme* -”

Tohle pan Tyler už jednou zažil. Mlčky natáhl ruku a ukázal prstem.

A malý skútr udělal *putputputputput* a vyrazil úzkou silničkou.

Ve chvíli, kdy se rozjížděl, otočila šedá loutka v zelené helmě hlavu a otevřela jedno oko. Pak sípavým hlasem zakrákala: “Ty pitomej jižžanskej troubo!”

R. P. Tyler se cítil dotčený, ale současně i zklamaný, protože doufal, že loutka bude vypadat mnohem živěji.

R. P. Tyler, který byl slabých deset minut chůze od vsi, se zastavil, zatímco Shutzi se pustila do dalšího čísla z bohatého rejstříku svých vylučovacích funkcí. Nahlédl přes živý plot.

Jeho znalost lidové moudrosti byla omezená, ale byl si skoro jistý, že když si krávy na pastvině lehnou, znamená to déšť. Když stojí, bude pravděpodobně hezky. Tyhle krávy to prováděly střídavě, a provozovaly tak jakýsi podivný tanec. Pan Tyler zauvažoval, jaké počasí tím asi prorokují.

Najednou zavětril. Něco se pálilo - vzduchem se šířil nepříjemný zápach rozžhaveného kovu a spálené gumy a kůže.

“Promiňte,” ozval se mu za zády příjemný hlas. Pan R. P. Tyler se rychle otočil.

Na cestě za ním stálo hořící auto, které snad bylo kdysi černé, a z jeho okénka se vykláněl muž v tmavých brýlích, jenž se na pana Tylera usmíval závojem kouře. “Promiňte, ale trochu jsem zabloudil. Nemohl byste mi poradit, jak bych se dostal k letecké základně v Dolním Tadfieldu? Musí to být někde tady v okolí.”

Hoří vám auto.

Ne. Pan Tyler se prostě nedokázal přinutit k tomu, aby ta slova řekl. Přece to ten chlap musí vědět, ne? Vždyť seděl uprostřed plamenů. Možná že je to jen nějaký takový kanadský žertík, že?

Místo toho tedy řekl: “Myslím, že jste na poslední křižovatce chybně odbočil. Vichřice tam vyvrátila ukazatel.”

Cizinec se znovu usmál. “To bude ono,” přikývl. Oranžové plameny olizující automobil dodávaly mužově tváři téměř pekelného vzezření.

Vítr vál přes auto směrem k panu Tylerovi a ten cítil, jak mu přichytává obočí.

Promiňte, mladý muži, ale hoří vám auto a vy si v něm sedíte a nepálí vás to, a přitom je místy rozžhavené do červena.

Ne.

Že by se toho člověka zeptal, jestli nemá zavolat hasiče?

Místo toho mu podrobně vysvětlil cestu a snažil se pokud možno nezápat.

“To je skvělé. Mnohokrát děkuji,” řekl Crowley a začal zvedat okénko.

Pan. R. P. Tyler musel něco říci.

“Promiňte, mladý muži,” začal.

“Prosím?”

Kruci, vždyť to není věc které by si člověk mohl nevšimnout, když mu hoří auto.

Po zčernalé palubní desce přeběhl plamen.

“To máme ale divné počasí, vidíte?” vypravil ze sebe pan Tyler neohrabaně.

“Vážně?” odpověděl mu Crowley. “Věřil byste, že jsem si ani nevšiml?” a odcouval ve svém hořícím autě zpět silničkou.

“To asi proto, že vám hoří auto,” prohlásil teď pan R. P. Tyler popuzeně. Trhl vodítkem a přitáhl si malého pejska k noze.

Šéfredaktorovi

Vážený pane,

rád bych vás upozornil na to, že v poslední době lidé, to především mladší, trestuhodným způsobem zanedbávají při řízení motorových vozidel základní bezpečnostní pravidla. Dnešního večera se mě ptal na cestu jakýsi gentleman, jehož automobil byl v jednom...

Ne.

...který řídil hořící...

Ne.

...a automobil, v němž cestoval, hořel zvenčí i...

Pan Tyler, jehož nálada se rychle zhoršovala, vztekle dusal poslední úsek cesty ke vsi.

“Hej!” vykřikl pan R. P. Tyler. “Youngu!”

Pan Young seděl v zahrádce před domem a pokuřoval dýmku.

Souviselo to s jedním z posledních Deidřiných objevů, který se týkal pasivního kuřáctví, a s následným zákazem kouření v domě víc, než by byl ochoten připustit před sousedy. Na náladě mu to samozřejmě nepřidalo. Na náladě mu nepřidalo ani to, že ho někdo jako pan Tyler oslovuje *Youngu*.

“No?”

“Ten váš kluk, Adam.”

Pan Young si povzdychl. “Co zase provedl?”

“Víte, kde teď je?”

Pan Young se podíval na hodinky. “Řekl bych, že se právě chystá do postele.”

Tyler se strojeně a triumfálně zasmál. “O tom pochybuji. Viděl jsem celý ten jejich vypečený spolek i s tím zblešeným voříškem asi tak před půlhodinou. Jeli na kolech a mířili k letecké základně.”

Pan Young zabafal.

“Víte, jak přísná bezpečnostní opatření tam mají,” dodával pan Tyler pro případ, že by pan Young nepochopil, co mu naznačuje.

“Vzpomeňte si, jak rád váš syn mačká různé knoflíky a dělá podobné věci,” rozechříval se.

Pan Young vyňal dýmku z úst a zamyšleně prozkoumal její troubel.

“Hm,” řekl.

“Aha,” doplnil.

“Dobrá,” dodal.

A odešel do domu.

V tom samém okamžiku se čtyři silné motocykly zastavily několik set metrů od hlavní brány. Jezdci vypnuli motory a zvedli hledí svých přileb. Tedy alespoň tři z nich je zvedli.

“Já tajně doufala, že se budeme muset probojovat zátarasy,” řekla Válka.

“Z toho by byly zbytečné potíže,” zavrtěl hlavou Hlad.

“Tím líp.”

“Potíže pro nás. Elektrické a telefonní vedení je pravděpodobně přerušené, ale budou tam mít generátory a určitě jsou vybaveni vysílačkami. Kdyby někdo ohlásil, že na základnu zaútočili teroristé, začali by lidé reagovat logicky a podle předem připravených směrnic a celý Plán by se nám z bortil pod rukama.”

“Aha.

JDEME DOVNITŘ, UDĚLÁME, CO JE TŘEBA, A PRYČ. LIDSKÁ PŘIROZENOST UŽ SE PAK DÁ SVOU CESTOU.

“Takhle jsem si to tedy nepředstavovala, mládenci,” řekla Válka. “Nečekala jsem přece tisíce let jenom proto, abych si pak trochu pohrála s nějakými drátky. O tom se zdaleka nedá říct, že by to bylo *dramatické*. Albrecht Dürer neplýtvá časem na to, aby vytvořil dřevoryt Čtyř bytostí z Apokalypsy mačkajících knoflíky, to jsem si jistá.”

“A já si zase myslel, že tady budou nějaké hlásné trouby a polnice,” přidal se k ní Znečištění.

“Podívejte se na to takhle,” řekl Hlad. “Tohle je jen nezbytný základ. A jízdu můžeme podniknout potom. Myslím tu správnou jízdu. Na křídlech bouře a tak dál. Musíte být trochu pružní, to je to.”

“A neměli jsme... neměli jsme se tady s někým setkat?” zeptala se Válka.

Všude bylo ticho rušené jen tichým kovovým praskotem chladnoucích motorů.

Pak řekl Znečištění pomalu: “Víte, ani já nemůžu říct, že jsem si to představoval takhle. Já si představoval velké město. Byl jsem přesvědčený, že to bude velké město. Nebo velká země. Třeba New York. Nebo Moskva. Nebo dokonce samotný Armageddon.”

Znovu se rozhostilo ticho.

Pak se Válka zeptala: “A kde je vlastně ten Armageddon?”

“Je to legrace, že se ptáš,” odpověděl jí Hlad. “Taky už jsem se chtěl podívat na mapu.”

“Nějaký Armageddon je v Pensylvánii,” prohlásil Znečištění. “Nebo je to možná v Massachusetts, nebo někde tam. Spousta mužských s plnovousy a v kulatých černých kloboucích.”

“To těžko,” zavrtěl hlavou Hlad, “podle mě je to někde v Izraeli.”

JE TO HORA CARMEL.

“Já myslel, že tam roste avokádo?”

A KONEC SVĚTA.

“A je to správné? To je po čertech velké avokádo.”

“Myslím, že jsem tam jednou byl,” řekl Znečištění. “Staré město Meggido. Těsně před tím, než padlo. Moc hezké místo. Nádherná královská brána.”

Válka se rozhlédla po okolní zeleni.

“Hoši,” řekla, “jestli my jsme někde špatně *neodbočili*.”

ZEMĚPISNÉ ÚDAJE NEJSOU PODSTATNÉ.

“Asi nerozumím, pane?”

JESTLIŽE JE ARMAGEDDON NĚKDE, JE VŠUDE.

“To je pravda,” přikývl Hlad. “Teď už nemluvíme o kusu pastvíska se stádem koz.”

Opět zavládlo ticho.

POJĎME.

Válka si odkašlala. “Já bych... já jen, že jsem si myslela..., že *on* půjde s námi...?”

Smrt, ten vysoký jezdec v prašné šedi, si upravil rukavice.

TOHLE, řekl pak rozhodným hlasem, JE PRÁCE PRO PROFESIONÁLY.

Později popisoval seržant Thomas A. Deisenburger události u brány zhruba takto:

U brány zastavilo velké štábní auto. Bylo štíhlé, přísné a vypadalo nezvykle úředně, i když si seržant později nebyl jistý, proč v něm ten dojem budilo. Nedokázal vysvětlit ani to, proč motor auta zněl, jako by ho pohánělo několik motocyklů.

Vystoupili čtyři generálové. A tady si seržant znovu nebyl jistý, proč si myslel právě tohle. Měli správné uniformy i distinkce a identifikační doklady. Seržant připustil, že neví, *jaké* identifikační doklady to byly, trval však na tom, že byly v pořádku. Zasalutoval.

Jeden z generálů prohlásil: "Přepadová kontrola, vojáku."

Nato seržant Thomas A. Deisenburger odpověděl: "Pane, nebyl jsem informován v tom smyslu, že by se tady v této době měla nějaká taková kontrola vyskytnout."

"Samozřejmě, že ne," odpověděl mu jeden z generálů, "proto se jí říká přepadová."

Seržant znovu zasalutoval.

"Pane, dovozte mi ověřit si tyto informace u velitelství základny," řekl nejistě.

Nejvyšší a nejhubenější generál se k němu otočil zády a založil si ruce na prsou.

Jeden z těch ostatních položil seržantovi přátelsky ruku kolem ramen a důvěrně se k němu naklonil.

"Podívejte -" zašilhal na seržantovu jmenovku,

"- Deisenburger, já vám trochu pomůžu. To je přepadová inspekce, rozumíte? *Přepadová*. To znamená žádné sirény v okamžiku, kdy projedeme branou, jasné? A ne abyste opustil své stanoviště. Jako voják z povolání, který by rád udělal kariéru, tomu jistě rozumíte, že ano?" Pak na seržanta zamrkal. "A jestli ne, tak zjistíte, že jste spadl tak hluboko, že budete muset salutovat i trpaslíkům, jasné?"

Seržant Thomas A. Deisenburger na něho němě zíral.

"*Vojínovi*," sykl další z generálů. Jmenovka na jeho klenuté hrudi prozrazovala, že se jmenuje Valková. Seržant Deisenburger v životě podobnou ženu-generála neviděl. Tahle byla v každém případě velmi vylepšený model.

"Cože?"

"*Vojínovi. Ne trpaslíkovi.*"

"Ano. Přesně to jsem myslel. Samozřejmě. Vojínovi. Je to jasné, vojáku?"

Seržant zvážil velmi omezený počet možností, které měl k dispozici.

"Pane, tedy přepadová kontrola, pane?" řekl.

"Duoprovizionálně superklasifikovaná," dodal Hlad, který strávil dlouhá léta tím, že se učil, jak výhodně obchodovat s federální vládou, a teď cítil, že se mu vracejí slova i celé věty.

"Pane, potvrzeno, pane," odpověděl seržant.

"Tak se mi to líbí, vojáku," řekl Hlad, když se závora zvedla. "Vy dojdete daleko." Podíval se na hodinky. "A brzy."

Lidské bytosti se někdy neobyčejně podobají včelám. Včely až přehnaně brání svůj úl, dokud jste venku. Jakmile jednou proniknete dovnitř, předpokládají dělnice, že k tomu máte povolení od příslušných orgánů a vedení, a už si vás nevšímají. Na tomhle principu si založil život větší počet hmyzích druhů. Lidé se chovají podobně.

Zmíněné čtveřice, která s důležitými výrazy vstoupila do jedné z dlouhých nízkých budov stojících ve stínu pralesa radiostžárů, si nikdo nevšímal. A možná že ji nikdo ani neviděl. Třeba ti lidé měli před očima to, co tam obvykle mívali, protože lidský mozek není připraven vidět Válku, Hlad, Znečištění a Smrt, když se nechťejí dát vidět. V tom byli Válka, Hlad, Znečištění a Smrt velmi dobří, proto se jim občas daří unikat lidské pozornosti i tam, kde už lidi obklíčili prakticky ze všech stran.

Jenže poplachové systémy mozek nemají, a proto *měly* dojem, že vidí čtyři lidi tam, kde žádní lidé být neměli. Spustily se.

Newt nekouřil, protože odmítal vpustit do svatostánku svého těla nikotin, nebo přesněji řečeno do svatostánku těla onoho velšského metodisty, kterým hluboko v duši byl. Kdyby kouřil, byl by se v touze po uklidnění v onom okamžiku zadusil cigaretou.

Anatéma vstala a uhladila si záhyby sukně.

"Neboj se, to s námi nemá nic společného," uklidňovala ho. "Vevnitř se asi něco děje."

Usmála se a pohládila ho po bledé tváři. "Tak pojď, tady nejsme u té správné ohrady."

"To tedy ne," souhlasil s ní Newt. "Ti tady mají především mnohem lepší zbraně," odpověděl jí Newt.

Pomohla mu vstát. "To nevadí," řekla. "Věřím, že ty už něco vymyslíš."

Bylo nevyhnutelné, pomyslela si Válka, že ani oni, všichni čtyři dohromady, toho nemohli pro věc udělat tolik. Byla překvapena tím, jak ji přitahovaly moderní zbrojní systémy, které byly o tolik účinnější než kusy ostrého nebo špičatého železa, a zajímavé bylo pozorovat Znečištění, který se usmíval v přítomnosti dokonale neomylných a nikdy neselhávajících zařízení. Byl to Hlad, kdo nakonec připustil, že ví, co jsou to počítače. Pravda byla, že ani Hlad neudělal nic moc, kromě toho, že postával nablízku, i když to dělal s jistým stylem. Válku v jednom okamžiku napadlo, že může nastat den, kdy ona sama přestane existovat, kdy nebude ani Hlad, dokonce ani Znečištění, a možná proto se ten čtvrtý, poslední a největší jezdec nikdy nestal tím, čemu by se dalo říci jeden z nás. Bylo to, jako kdybyste měli ve svém fotbalovém družstvu daňového revizora. Samozřejmě bylo skvělé mít ho na své straně, ale nepatřil v žádném

případě k těm, se kterými byste si po zápase chtěli sednout do hospody na pár piv a kus řeči. Člověk si v jeho společnosti nikdy nemohl být dost jistý.

Tím čtvrtým proběhlo několik vojáků právě ve chvíli, kdy nahlížel Znečištění přes hubené rameno.

CO JSOU TYHLE SVÍTÍCÍ VĚCI? zeptal se tónem člověka, který ví, že odpovědi nebude rozumět, ale chce, aby se vědělo, že se o věc zajímá.

“Sedmidílné LED displeje,” odpověděl mu Znečištění. Zamilovaně přejel rukou po řadě relé, jež se pod jeho dotykem zkratovaly, a pak do zařízení vpustil celou škálu autoreprodukčních virů, které se šťastně rozběhly elektronickým éterem.

“Bez těch pitomých poplašných sirén bych se klidně obešel,” sykl Hlad.

Smrt nepřítomně luskl prsty. Tucet reproduktorů zabublalo a jejich zvuk odumřel.

“No nevím, mně se docela líbily,” zalitoval Znečištění.

Válka se natáhla do další kovové skříně. Musela připustit, že se to zdaleka neodehrávalo tak, jak si představovala, ale když přeběhla prsty po elektronických zařízeních a občas sáhla i do jejich nitra, cítila něco podivně známého. Byla to ozvěna pocitu, který má ten, kdo drží v rukou meč, a ona si uvědomila, že její vzrušení pramení z toho, že *tenhle* meč zahrnuje celý svět a velkou část oblohy nad ním. Ta zařízení ji *milovala*.

Plamenný meč.

Lidstvo si stále ještě přesně neuvědomovalo, *jak* je nebezpečné, když se meče povalují jen tak, bez dozoru, třebaže na druhé straně učinilo jistá, bohužel naprosto nedostatečná opatření, aby snížilo nebezpečí, že si někdo začne hrát s mečem *téhle* velikost. Potěšující myšlenka. Bylo hezké vědět, že lidstvo se rozhodlo rozlišovat mezi tím, zda svou planetu rozmetá do vesmíru jen tak náhodou, nebo zda to provede zcela promyšleně.

Znečištění vstrčil ruce do další skříně plné drahé elektroniky.

Strážný u pobožené části zdi nevěděl, co si má myslet. Uvědomoval si, že se na základně něco děje, ale z jeho rádia se ozýval jen praskot statické elektřiny a jeho oči téměř magicky přitahoval identifikační průkaz, který měl před očima.

Za dobu své služby v armádě sice už viděl takových průkazů celou řadu - vojenské průkazy, průkazy CIA, FBI, dokonce i KGB, ale pořád ještě byl dost mladý a musel se teprve naučit, že čím nevýznamnější organizace, tím skvělejší a výpravnější je její identifikační doklad.

A *tenhle* byl *pekelně* impozantní. Jeho rty se tiše pohybovaly, když si znovu četl text průkazu od lorda ochránce britské koruny ukládá a požaduje přes příkaz o poskytnutí podpalového materiálu, provazů a hořlavých olejů až po podpis prvního lorda adjutanta armádních oddílů LČ Ctěte-Ho-Všichni-Kdož-Pracujete-Ve Jménu-Páně-A-Vyhýbáte-Se-Smilstvu Smitha. Newt takticky zakrýval palcem ten kousek, kde se psalo o devíti pencích za čarodějku, a snažil se vypadat jako James Bond.

Nakonec strážný narazil na slovo, o kterém si myslel, že ho poznává.

“Co má znamenat tady to o tom, že vám musíme vydat potřebné množství materiálu, například buky⁸⁰, k provedení exekuce?”

“To nutně potřebujeme,” přikývl Newt. “Spálíme je.”

“Co jste to říkal?”

“Spálíme je.”

Tvář strážného se roztáhla k širokému úsměvu. A to mu říkali, že jsou tihle Angláni zženštilí. “Skvěle!” prohlásil.

V tom okamžiku ucítil, že se mu něco přitisklo mezi lopatky.

“Odhoď zbraň,” sykla Anatéma, která stála za ním. “Bylo by mi líto toho, co by se stalo, kdybys to neudělal.”

No, ono je to vlastně pravda, pomyslela si, když viděla, jak muž ztuhl hrůzou. Jestli tu zbraň neodhodí, zjistí, že ho do zad šťouchám kusem větve, a mně určitě přijde líto, až mě zastřelí.

Seržant Thomas A. Deisenburger u hlavní brány měl taky potíže. Malý mužik v dlouhém a špinavém plášti do deště na něj neustále ukazoval prstem a něco si tiše mumlal pod vousy, zatímco dáma středního věku, která mu vzdáleně připomínala jeho matku, na něho neustále mluvila naléhavým tónem a přitom sama sebe v jednom kuse přerušovala jiným hlasem.

“*Je životně důležité, abychom si mohli promluvit s člověkem, který tady tomu velí,*” řekl Azirafal. “*Proto vás důrazně žádám, abyste, on má pravdu, věřte mi, kdyby lhal, hned bych to poznala, samozřejmě, děkuju vám, ale myslím, že bychom se dostali dál, kdybyste mě laskavě pořád nepřerušovala,* no jak myslíte, *díky*, já se jenom snažila pomoci. Jistě! Ehm. Tedy... Žádal jste ho, aby nám, *ano, už vím... takže -*”

“Vidíte můj prst?” vykřikl Shadwell, kterého přítomnost sice ještě docela neopustila, ale už nějakou chvíli visela na konci dlouhé a k prasknutí napjaté nitky. “Vidíte ho? *Tenhle* prst, mladíku, by tě dokázal poslat zpět ke tvému Stvořiteli!”

Seržant Deisenburger zíral na začernalý nehet, který se mu třásl několik centimetrů před obličejem. Jako útočná zbraň by se dal opravdu hodnotit značně vysoko, zvláště v případě, byl-li kdy použit při přípravě pokrmů.

⁸⁰ Pozn. překl.: *Buk* je nepřiliš často používaný název pro homosexuála (viz. P. Ouředník, *Šmírbuch jazyka českého, nakl. I. Železný, Praha 1992*).

Z telefonu se linulo ticho přerušované praskáním statické elektřiny. Dostal rozkaz neopouštět své stanoviště. Začalo se ozývat jeho staré zranění z Vietnamu⁸¹. Zkoušel v duchu odhadnout množství obtíží, do kterých by se mohl dostat v případě, že by zastřelil dva neamerické civilisty.

Čtyři kola zastavila kousek od základny. Otisky pneumatik v prachu, olejová skvrna a několik šroubků dokazovaly, že už se tady přednedávnem někdo zastavil.

“Proč tady zastavujeme?” zeptala se Pepřenka.

“Přemýšlím,” odpověděl jí Adam.

Bylo to velmi těžké. Ty kousky jeho vědomí, které znal jako *sebe*, tady stále ještě byly, ale neustále se mu pokoušely odplout do jakéhosi temného a bezedného víru. Jednu věc si však uvědomoval naprosto přesně, a sice to, že jeho tři společníci jsou stoprocentně *lidé*. Dostal je už předtím do mnoha nepříjemností kvůli potrhaným šatům, rozbitým oknům, kradenému ovoci a tak dále, ale tohle bylo něco, za co by je stihl horší trest než domácí vězení, zkrácené kapesné nebo povinný úklid.

Na druhé straně neměl nikoho jiného.

“Dobrá,” řekl nakonec. “Potřebujeme určité věci, myslím. Potřebujeme meč, korunu a nějaké váhy.”

Nechápavě se na něj dívali.

“To jako myslíš teď a tady?” Brian se vzpamatoval první. “Tady nic takového neseženem.”

“Počkej,” přerušil ho Adam. “Vzpomeň si na ty různé hry, co jsme hráli, hele, tak třeba když jsme...”

A aby byly nesnáze seržanta Deisenburgera kompletní, přijelo k bráně auto, které se vznášelo několik centimetrů nad zemí, protože nemělo pneumatiky. Ani lak. Oplývalo však jinými věcmi. Tak především se za ním táhl závoj modravého dýmu, a když zastavilo, vydávalo tichý cinkot kovu rozpáleného na vysokou teplotu, který začíná pomalu chladnout.

Auto vypadalo, jako když má kouřově tónovaná skla, i když to byl omyl. Skla totiž byla docela obyčejná, zato vnitřek auta byl naplněn kouřem.

Dveře na straně řidiče se otevřely a z vozu se nejdříve vyvalil oblak dusivého dýmu a za ním vystoupil Crowley.

Rukama si chvilku odháněl kouř před obličejem, pak zamrkal a pohyb rukou změnil v přátelské zamávání.

“Ahoj,” řekl. “Tak jak jsme na tom? Už skončil Svět?”

“*Nechce nás pustit dovnitř Crowley,*” prohlásila madam Tracy.

“Azirafale? Jsi to ty? Máš hezké šaty,” dodal nepřítomně. Necítil se právě nejlépe. Posledních padesát kilometrů si velmi živě představoval, že ta tuna hořícího kovu, gumy a kůže je plně funkční automobil, a bentley jeho představám zuřivě vzdoroval. Nejtěžší na tom všem bylo udržovat tu věc ve slušné rychlosti i potom, co odešly univerzální radiálky. Vrak vedle něj najednou s temným zaduněním dopadl na zem, protože si Crowley přestal představovat, že má pneumatiky.

Pohládl povrch kovu, který byl stále ještě rozpálený tak, že by se na něm dala smažit vajíčka.

“Takovouhle službu by vám žádné z těch dnešních moderních aut neudělalo,” řekl s láskou.

Všichni se na něj mlčky dívali.

Zaznělo tiché elektronické zacvakání.

Závora se začala zvedat. Betonové lože, ve kterém byl ukotven elektrický motor, zaskřípělo, ale pak se tváří v tvář síle, která zvedala bránu, vzdalo.

“Hej!” vykřikl seržant Deisenburger. “Kterej z vás šilenců to udělal?”

Zip. Zip. Zip. Zip. Pak malý pejsek, který pádl tak rychle, že mu téměř nebyly vidět nohy.

Skupinka u brány se užasle dívala za čtyřmi zuřivě šlapajícími postavami na kolech, které proletěly pod napůl zvednutou bránou a zmizely v areálu tábora.

Seržant se sebral.

“Hej,” opakoval, ale tentokrát už zdaleka ne tak jistě, “vlastní některý z těch děcek ošklivého mimozemšťana s přátelským obličejem v podobě rozšlápnutého hovna, kterýho s sebou vozej v košíku na řídítkách?”

“Myslím, že ne,” odpověděl mu Crowley.

“V tom případě,” zasmušil se seržant Deisenburger, “v tom případě jsou v pěkném průseru.” Zvedl pušku. Dost žvanění a ohledů. Neustále si připomínal mýdlo. “A vy taky,” dodal.

“Já tě varuju -” začal znovu Shadwell.

“Už to zašlo příliš daleko,” řekl Azirafal. “*Taky už bys to mohl skončit, Crowley, buď tak laskav.*”

“Hmm?”

“*Já jsem přece ten hodný,*” připomínal mu Azirafal. “*Nemůžeš ode mě čekat, že - ále, víš co? Vykašli se na to. Jeden se pořád smaží dělat dobré skutky, a kam se s tím dostane?*” Luskl prsty.

Zablesklo se, ozval se zvuk staříckého fotoblesku, jaký používali první fotografové, a seržant Thomas A. Deisenburger zmizel.

“Ehm,” odkašlal si rozpačitě Azirafal.

⁸¹ Pozn. autora: *Utržil je v roce 1983, když tam byl na dovolené a uklouzl a upadl v hotelové vaně. Ještě dnes v něm pohled na kousek bílého toaletního mýdla vyvolával neuvěřitelně bolestivé vzpomínky.*

“Viděli jste?” vykřikl vítězoslavně Shadwell, který stále ještě tak docela nepochopil podstatu rozdvojení osobnosti madam Tracy. “Nic na tom není. Držte se mě a nic se vám nemůže stát.”

“Dobrá práce,” řekl Crowley. “Nikdy by mě nenapadlo, že je v tobě něco takového.”

“Díky,” kývla madam Tracy hlavou, “*abych ti řekl pravdu, tak to nenapadlo ani mě. Doufám jenom, že jsem ho nedoslal do něčeho strašlivého.*”

“Myslím, že by sis na to měl pomalu začít zvykat,” odpověděl mu Crowley. “Prostě je jenom poštěš. Je lepší nepřemýšlet o tom, do jakého pekla jdou.” Fascinovaně se rozhlédl. “Nechtěl bys mě představit svému novému tělu?”

“Cože? Aha. Jistě. Madam Tracy, dovolte, abych vám představil Crowleyho. Crowley, tohle je madam Tracy. Opravdu mě velmi těší.”

“Tak a teď se do toho dejme,” řekl Crowley. Vrhл smutný pohled na vrak bentleye, ale vzápětí se začal cítit mnohem lépe. K bráně totiž pomalu a cílevědomě mířil džíp plný lidí. Vypadali jako někdo, kdo bude chvilku vykřikovat otázky a pak začne střílet bez ohledu na to, zda k tomu má rozkaz či nikoliv.

Crowley se rozveselil. Tohle tak nějak patřilo do toho, co by se dalo nazvat jeho kompetencí.

Vytáhl ruce z kapes, pozvedl je jako Bruce Lee a usmál se jako Lee van Cleef. “No prosím,” řekl, “tady máme dopravu.”

Opřeli kola o stěnu jedné z těch nízkých budov. Wensleydale si to svoje pečlivě zamkl. On už byl prostě takový.

“A jak budou ti lidi vypadat?” zeptala se Pepřenka.

“No, můžou vypadat různě,” zamyslel se Adam.

“Jsou to ale dospěláci, ne?” pokračovala Pepřenka.

“To jo,” přikývl Adam. “Mnohem dospěláčtější, než jste kdy koho viděli vypadat.”

“Jenže válčit s dospělákama, to nikam nevede,” ušklíbl se Wensleydale zachmuřeně. “To se jeden akorát vždycky dostane do maléru.”

“Nemusíte s nima bojovat,” uklidňoval ho Adam. “Dělejte akorát přesně to, co vám řeknu.”

Oni se znovu rozhlédli po věcech, které nesli. Jako nástroje určené k záchraně světa moc důvěry nevzbuzovaly.

“A jak je najdeme, hele?” nadhodil Brian. “Já si pamatuju, že když jsem tady byl na den otevřených dveří, bylo to tady plný místností a chodeb a co já vím čeho ještě. Spousta místností a samý zářivky.”

Adam se zamyšleně rozhlédl po okolních budovách. Poplašené sirény stále ještě ječely.

“No, *já* bych řekl, že -”

“Hej, děti! Co vy tady děláte?”

Nebyl to stoprocentně výhrůžný hlas, ale neměl do toho daleko. Patřil jakémusi důstojníkovi, který právě strávil deset zoufalých minut, během nichž se pokoušel pochopit svět, kde ječí sirény a odmítají se otevřít automatické dveře. Za ním stáli dva stejně vyděšené vojáci a ti zase marně přemýšleli, co si počít se čtyřmi malými bílými dětmi, z nichž bylo jedno navíc ženského pohlaví.

“S námi si nedělejte starosti,” uklidňoval Adam ležérně důstojníka. “My se tady jen tak rozhlížíme.”

“Poslyš, ale nemůžete přece -”

“Usni,” řekl najednou Adam. “Prostě usni. Všichni tři usněte. Když usnete, tak se vám nic nestane. Všichni tři usněte. Teď.”

Nadporučík se k němu naklonil a pokoušel se zaostřit. Pak se tiše sesul kupředu.

“Tedy páni,” užasla Pepřenka. “Jak jsi to udělal?”

“No,” odpověděl jí Adam opatrně, “četla jsi ve *Sto a jednom návodu pro šikovné kluky a holky* ten kousek o hypnóze? Jak se nám to nikdy nedařilo?”

“No?”

“No tak tohle je něco podobného, akorát že jsem zjistil, jak na to.” Obrátil se k budově spojového oddělení.

Sebral se, jeho tělo se zbavilo obvyklé nahrbené polohy a Adam se napřímil tak, že by na něj v té chvíli byl pyšný snad i R. P. Tyler.

“Dobrá,” přikývl.

“Na okamžik se zamyslel.

Pak prohlásil: “Jdeme tam a uvidíme co a jak.”

Kdybyste si odmysleli svět a nechali jen elektřinu, vypadala by jako nejdokonalejší a nejdražší filigrán - koule z propletených stříbrných linek, na kterou se občas napojuje stříbrný paprsek některého z telekomunikačních satelitů. Dokonce i na temných místech by doutnaly matné ohně radarových a rádiových vln. Někomu by to mohlo připomínat nervový systém obrovského zvířete.

Tu a tam jsou v té jemné pavučině uzly tvořené městy, ale většina elektřiny vlastně představovala něco jako svaly určené k hrubé práci. Jenže v posledních padesáti letech začali lidé elektřině dodávat mozky.

A elektřina teď byla živá, stejně jako je živý oheň. Vypínače se začaly zatavovat v poloze zapnuto. Relé vybuchovala. V srdcích křemíkových čipů, jejichž mikroskopická architektura připomínala orientační plán Los Angeles, se začaly otevírat nové cesty, v podzemních místnostech o stovky kilometrů dál se rozezněly zvonky a lidé s hrůzou zírali na to, co jim ukazovaly jisté obrazovky. V tajných podtunelovaných horách se začala zavírat těžká pancéřová vrata a vzduchotěsné přepážky. Lidé zůstávali uzavřeni uvnitř a marně bušili do spínačů a pojistných skříní, které se

slily žárem. Kusy pouští a tunder se začaly odsouvat stranou a vpustily čerstvý vzduch do temperovaných šachet, v nichž se do pohotovostních poloh zvedaly štíhlé a hrozivé stíny.

A zatímco elektřina proudila, kam neměla, ztrácela se současně z těch míst, kde naopak být měla. V městech nejdříve zhasla dopravní světla, pak veřejné osvětlení a nakonec světla vůbec. Větráky zpomalily a zastavily se. Elektrická topidla vychladla. Výtahy se zastavily. Radiostanice se zalkly a jejich uklidňující hudba umlkla.

Kdosi řekl, že civilizace je od barbarství vzdálena zhruba čtyřicet hodin a dvě jídla.

Otáčející se Zemi pomalu halila noc. Měla být plná špendlíkových dírek, kterými prosvitá světlo. Nebyla.

Tam dole bylo pět miliard lidí. Vedle toho, co se mělo v nejbližší době stát, by barbarství vypadalo jako nedělní piknik. Horký a nechutný, a většina se toho nechá mravencům.

Dlouhý jezdec, kterého známe pod jménem Smrt, se narovnal. Zdálo se, že napjatě naslouchá.

JE TADY, řekl nakonec.

Jeho tři společníci pozvedli hlavy. Ve způsobu, jak stáli, došlo k téměř nepostřehnutelné změně. Těsně předtím než Smrt promluvil, obtáčeli - tedy ta jejich část, která se nepohybuje a nemluví jako lidské bytosti - svět. Ted' se vrátili.

Viceméně.

Cítili se podivně. Bylo to, jako kdyby místo špatně padnoucích oděvů měli najednou špatně padnoucí těla. Hlad vypadal, jako by byl poněkud mimo sebe, takže převládající signál podoby, který dosud vysílal to je zjev příjemného, důvěryhodného a úspěšného obchodníka -, se pomalu začal ztrácet v prastarém a děsivém statickém náboji jeho základní osobnosti. Válce se obličej leskl potem. Obličej Znečištění se jen leskl.

"Takže o všechno... je... postaráno," řekla Válka a zdálo se, že mluví s jistou námahou. "Ted' už... by se to mělo... dát svou cestou."

"Nejsou to jen ty atomové věcičky," oznámil Znečištění. "Je v tom i spousta chemie. Tisíce litrů jistých tekutých látek... v malých nádržích, po celém světě. Jsou to nádherné vodičky... většina z nich má ve jménech osmnáct slabik. A samozřejmě ještě spousta starých známých. Říkejte si, co chcete, ale i když plutonium nadělá zármutku na celá tisíciletí, arsenik je věčný."

"A pak je tady... zima," řekl Hlad. "*Miluju* zimu. Je na ní něco... *čistého*."

"Zbabělí kohouti táhnou... hřadovat do kurníků," řekla Válka.

"Už žádná drubež," podíval se na ni Hlad chladně.

Jen Smrt se nezměnil. Některé věci se prostě nemění.

Čtveřice opustila budovu. Většina pozorovatelů by si všimla, že Znečištění sice stále ještě chodil jako člověk, ale budil dojem že slizce mokvá.

Všimli si toho i Anatéma Novotriková a Newton Pulsifer.

Byla to první budova, do které vešli. Zdálo se, že uvnitř je mnohem bezpečněji než venku, kde se neustále něco dělo. Anatéma strčila do dveří ověšených tabulkami, které tvrdily, že udělat něco takového s sebou nese hned několikrát smrtelné nebezpečí. Dveře se otevřely. Když oba vešli dovnitř, dveře za nimi zapadly a zamkly se.

Nebyl čas dohadovat se o takových maličkostech, protože těsně za nimi vešli do budovy ti čtyři, kteří ted' odešli.

"Co to bylo zač?" zeptal s Newt, "nějací zvláštní teroristé?"

"No, v jistém velmi konkrétním slova smyslu by se to tak dalo říct," odpověděla mu Anatéma.

"A co to vedli za podivné řeči?"

"Já si myslím, že se to týkalo konce světa," uvažovala Anatéma nahlas. "Viděl jsi, jaké měli aury?"

"Neviděl jsem nic," odpověděl Newt.

"Tak ty nebyly ani v nejmenším příjemné."

"Uh."

"Abych řekla pravdu, byly to negativní aury."

"Uh?"

"Vypadaly jako černé díry."

"A to je špatně, co?"

"To je."

Anatéma se rozhlédla po řadách kovových skříní. Protože to nebyla hra, ale skutečnost, fungovala protentokrát veškerá technika a elektrotechnika, která měla přivodit konec světa, nebo alespoň ta její část nacházející se od hloubky dvou metrů až do výše ozonové vrstvy úplně jinak, než diktovaly obvyklé scénáře. Žádné velké červené sudy s blikajícím světlem. Žádné stočené dráty, které jakoby nenápadně hlásaly "přeštipni nás". Žádné podezřelé velké digitální číselníky, které by se odpočítávaly k nule a daly by se několik vteřin před koncem odpočtu nějak zastavit. Kovové skříně vypadaly těžce a solidně a zdálo se, že jsou pravděpodobně stavěny tak, aby dokázaly odolat hrdinství v poslední chvíli.

"Tak co se to děje?" podívala se Anatéma na Newta. "Oni tady něco provedli, že?"

"Třeba je tady někde nějaký hlavní vypínač," vypravil ze sebe Newt bezmocně. "Jsem si jistý, že kdybychom se pořádně rozhlédli kolem -"

"Tyhle věci přece fungují jinak. Nebud' blázen. Já myslela, že o tom něco víš."

Newt v zoufalství přikývl. Jenže tohle všechno bylo na míle vzdáleno tomu, o čem se psalo na stránkách příručky *Elektronika pro každého*. Jen tak pro efekt nahlédl zezadu do jedné ze skříní.

"Celosvětové komunikace," zahučel nesrozumitelně. "S tím můžeš udělat prakticky cokoliv. Přesměrovat hlavní zdroje energie, napojit se na družice všeho druhu. Absolutně všechno. Můžeš" - *prsk* - "au, můžeš" - *scrrrr* - "kruci, udělat takové věci," - *šššrrup* - "do háje, že si to ani" - *křusss* - "no nazdar!"

"Tak co, jak ti to tam jde?"

Newt si vstrčil popálené prsty do úst. Prozatím se mu nepodařilo najít jedinou věc, která by vypadala jako tranzistor. Ovázal si ruku kapesníkem a vytrhl několik desek s tištěnými spoji z jejich usazení.

Jeden z elektrotechnických časopisů, které odebíral, uveřejnil návod na sestavení zábavného elektroobvodu, který neměl v žádném případě fungovat. Tak to tam alespoň veselým způsobem popisovali, podívejte, tady je návod na něco, co dokáže postavit i to největší nemešlo, a pokud to nebude vůbec nic dělat, tak to funguje! Skládalo se to z několika nesprávně zapojených diod, tranzistorů připájených vzhůru nohama a ploché baterie. Newt si to postavil a chytil na to Rádio Moskvu. Napsal do redakce stížnost, ale nikdo mu neodpověděl.

"Já vážně nevím, jestli to, co tady dělám, je vůbec k něčemu."

“James Bond vždycky jenom něco vyšrouboval,” snažila se mu pomoci Anatéma.

“Tady není nic, co by se dalo vyšroubovat,” odpověděl jí Newt, jehož popuzenost rychle narůstala. “A kromě toho” - sssssssc - “cifix, nejsem James Bond. Kdybych byl” - huíííí – “kuš, kráme, byli by mně zlí hoši ukázali” - bzzzzc - “já se na to... ukázali všechny ty nástroje maxismrti a pečlivě by mi vysvětlili, jak fungují, nemyslíš?” - škvarškvvar - “Jenže tak to v normálním životě není? Já prostě *nevím*, co se děje, a *neumím* to zastavit.”

Nad obzorem se rychle stahovala mračna. Kruh nebe nad hlavou sice byl stále ještě čistý a vzduchem se proháněl jen svěží větřík. Jenže to nebyl normální vzduch. Vypadal až podezřele křišťálově, takže když člověk rychleji pohnul hlavou, měl dojem, že vidí velké množství jednotlivých plošek. Jiskřil. Kdybyste se opravdu snažili najít slovo, kterým byste ho popsali, možná že by se vám na jazyk vnucoval výraz *přeplněný*. Přeplněný neviditelnými bytostmi, které čekají jen na ten správný okamžik, aby se velmi výrazně zviditelnily.

Adam zvedl hlavu. V jistém slova smyslu měl nad hlavou jen čistý vzduch. V jiném slova smyslu se tam donekonečna táhly zástupy armád Pekla i Nebes, namačkané křídlo na křídlo. Když se člověk zadíval opravdu pozorně a byl v tom směru dostatečně vyškolený, poznal dokonce, i která armáda je která.

Bublinu světa tisklo ve svém sevření Ticho.

Dveře nízké budovy se otevřely a zevnitř vyšli Čtyři jezdcí. Teď už na nich z lidského zbývalo jen velmi málo - vypadali spíš jako humanoidní bytosti vytvořené ze všech věcí, které představovali. Smrt, ten poslední spravedlivý, vedle nich vypadal skoro mile a domácky. Jeho šedá kombinéza a přilba se zrcadlovým hledím se změnila v široké temné roucho s kápí, ale byly už vidět i další podrobnosti. Kostra, i když chodící, byla bezpochyby lidská. Smrt se totiž určitým způsobem ukrývá v každé živé bytosti.

“Vtip je v tom,” říkal Adam svým společníkům naléhavým tónem, “že oni nejsou skuteční. Jsou totiž spíš něco jako noční můry.”

“Ale m-my přece n-nespíme,” připomněla mu Pepřenka.

Pes zakňučel a pokusil se ukrýt za Adamovu nohu.

“Támhleten vypadá, jako když se rozpouští,” řekl Brian a ukázal na přibližující se postavu, pokud se dá výraz postava použít pro onen děsivý tvar toho, čemu se říkalo Znečištění.

“No vždyť to povídám, ne?” dodával Adam odvalu sobě i ostatním. “Něco takovýho přece nemůže existovat, nemyslíš? To dá rozum. Něco takovýho vážně nemůže bejt *opravdický*.”

Čtyři jezdci se zastavili kousek od Nich.

BYLO VYKONÁNO, oznámil Smrt. Vysoká postava se naklonila kupředu a upřela na Adama prázdné oční důlky. Pokud byla překvapena, nebylo to poznat.

“No jo, dobrá,” řekl Adam, “jenže háček je v tom, že já nechci, aby to bylo vykonáno. Nikdy jsem se nikoho *neprosilo* o to, aby to bylo vykonáno.”

Postava v kápí se podívala na své tři společníky a pak se znovu obrátila k Adamovi.

Kousek za nimi se zaskřipěním brzd zastavit džíp. Ti dva si ho nevěšili.

NEROZUMÍM. VŽDYŤ POUHÁ TVÁ EXISTENCE PŘEDURČUJE KONEC SVĚTA. TAK JE PSÁNO.

“No, já teda nevím, proč by měl kdo chodit a psát takový věci,” odpověděl mu Adam klidně. “Svět je plnej skvělejších věcí a já o něm ještě zdaleka nevím tolik, kolik bych chtěl. Vůbec nestojím o to, aby tady někdo dělal zmatky, nebo dokonce nějaký konec světa dřív, než se to všechno dozvím. Takže můžete zase všichni klidně jít.”

“*To je on, pane Shadwelle,*” řekl Azirafal, ale jeho slova už ke konci věty nejistě kolísala, “*ten v tom... bílém... tričku...*”

Smrt zíral na Adama.

“Ty... jsi... naší součástí,” procedila Válka mezi zuby, které se podobaly nádherným kulkám.

“*Už se stalo. My... uděláme... nový... svět,*” řekl Znečištění a jeho hlas tiše šuměl jako něco, co kdesi hluboko pod zemí prosakuje z rezavého ocelového sudu do pramenů podzemních vod.

“Ved’... nás,” řekl Hlad.

A Adam zaváhal. V jeho nitru křičely různé hlasy, že je to pravda, že mu patří celý svět a že stačí jen se otočit a vést Čtyři jezdce zděšenou planetou. Byli to přece tvorové jeho druhu.

A vysoko ve vzduchu čekaly vesmírné armády na jeho Slovo.

“Nemůžete po mně chtít, abych ho zastřelil! Vždyť je to jen obyčejný děcko!”

“*Ehm,*” ozval se Azirafal, “*Ehm. Ano. To je pravda. Třeba bychom s tím mohli nějakou chvíli počkat, co myslíte?*”

“Myslíš třeba, jako až vyroste?” ušklíbl se Crowley.)

Pes začal vrčet.

Adam se podíval na Ně. *Oni* byli také tvorové jeho druhu.

Bylo třeba se rozhodnout, kdo jsou jeho *opravdoví* přátelé.

Obrátil se zpět ke Čtyřem jezcům a řekl: “Na ně.”

Nerozhodnost a nejistota z jeho hlasu docela zmizely. Teď zněl podivně harmonicky. Žádný člověk nemohl takový hlas neposlechnout.

Válka se usmála a podívala se na Ně s očekáváním.

“Chlapečkové,” řekla, “si hrají se svými hračkami. Představte si všechny ty hračky, které bych vám mohla nabídnout *já...* a představte si všechny ty hry, které bychom spolu mohli *hrát*. Třeba byste se do mě zamilovali, hošíčkové. Chlapečci a jejich malé flintičky.”

Znovu se usmála, ale její smích, který zněl jako klokot kulometu, odumřel, když kupředu postoupila Pepřenka a pozvedla roztřesenou paži.

Ten meč nestál za moc, ale byl to ten nejlepší, jaký se dal vyrobit ze dvou kusů dřeva a provázku. Válka se na něj podívala.

“Aha,” řekla, “*mano e mano*, že?” Vytáhla svou vlastní čepel a zbraň při tom vydala zvuk, jako když někdo klouže vlhkým prstem po okraji vinné sklenky.

Když se obě čepele setkaly, zablesklo se. Smrt se díval Adamovi upřeně do očí.

Ozval se patetický zvonivý tón.

“Nedotýkejte se toho!” zvolal Adam, aniž pohnul hlavou.

Oni beze slova pozorovali, jak se kovový meč na betonové cestičce pomalu přestává kývat, až se nakonec zastavil docela.

“Chlapečkové,” ulevila si Pepřenka, otráveně. Dřív nebo později se musí každý rozhodnout, na kterou stranu patří.

“Ale..., ale...” vyrazil ze sebe Brian, “on ji ten meč jako když nasál do sebe -!”

Vzduch mezi Adamem a Velkým spravedlivým se začal vlnit, jako by byl rozpálený.

Wensleydale zvedl hlavu a podíval se Hladu přímo do hluboko zapadlých očí. Potom zvedl něco, co bylo vyrobeno z dalších kousků dřeva a provázku a co by se dalo s trochou fantazie považovat za *váhy*. Zatočil s nimi nad hlavou.

Hlad v obranném gestu pozvedl ruku.

Okolí ozářil další záblesk a o beton zazvonily malé stříbrné váhy.

“Nedotýkejte... se... jich,” opakoval Adam.

Znečištění se v té chvíli dal na útěk, přesněji řečeno pokusil se co nejrychleji slizce odprýštit, ale Brian si stáhl z hlavy věneček upletený z trávy a hodil ho po prchajícím. Bylo to zvláštní, ale v okamžiku, kdy napřáhl ruku, zmocnila se věnečku jakási neznámá síla a lehoučký kroužek zasvištěl vzduchem jako disk.

Tentokrát následoval výbuch v podobě rudého plamene obklopeného hustým, olejovitě páchnoucím kouřem.

S dlouhým tichým cinkáním se z kouře vykutálela zčernalá stříbrná korunka, a než zůstala nehybně ležet, zatočila se jako roztočená mince.

Ted' už nebylo třeba nikoho varovat, že se korunky nesmí dotknout. Stejně se blýskala způsobem, jakým to žádný kov nedělá.

“Kam odešli?” zeptal se Adam.

TAM, KAM PATŘÍ, odpověděla vysoká temná postava v kápi, která stále ještě z Adama nespouštěla pohled prázdných důlků. TAM, KDE BYLI ODEDÁVNA. ZPĚT DO MYŠLENEK LIDÍ.

Usmál se na Adama.

Ozval se zvuk trhané látky. Temný rubáš praskl a roztáhla se křídla smrti. Byla to andělská křídla, nebyla však z peří. Byla to křídla noci, křídla, jejichž tvar se prořezával podstatou stvoření až do temnoty pod ní. Tam zářilo několik drobných bodů, které mohly být hvězdami, ale právě tak mohly být něčím úplně jiným.

ALE JÁ, řekla postava, JÁ NEJSEM JAKO ONI. JÁ JSEM AZRAEL, STVOŘENÝ K TOMU, ABYCH BYL STÍNEM STVOŘENÍ. MĚ NEMŮŽEŠ ZNIČIT. ZNIČIL BYS SVĚT.

Intenzita jejich pohledů ochabla. Adam se poškrabal na nose.

“No, já nevím,” řekl. “Třeba by se nějaká cesta našla.” Pak se i on usmál.

“Každopádně se to ted' musí všechno zastavit,” prohlásil. “Všechny ty věci s elektrikou a těmi přístroji a tak. Ted' musíš dělat, co ti řeknu, a já říkám, že se to musí zastavit.”

Anděl smrti pokrčil rameny. ONO UŽ SE TO ZASTAVUJE SAMO, řekl. BEZ NICH, ukázal na smutné pozůstatky tří ostatních Jezdců, TO NEMŮŽE POKRAČOVAT. VÍTĚZÍ SETRVAČNOST NORMÁLNÍHO ŽIVOTA. Temná postava pozvedla kostnatou ruku v gestu, které snad mohlo být pozdravem.

VRÁTÍ SE, zazněl těžký hlas. NIKDY NEJSOU PŘÍLIŠ DALEKO.

Pak jednou, jedinkrát pleskla křídla, zahřměla jako úder hromu a Anděl smrti zmizel.

“No dobrá,” sdělil Adam prázdnému vzduchu před sebou. “Dobrá, takže se to prostě nestane. Všechno, co už ti tři začali, musí přestat. Ted' *hned*.”

Newt zoufale zíral do nitra jednoho z elektronických zařízení. "Člověk by si myslel, že tady bude nějaká příručka nebo návod nebo něco takového," zasténal nakonec.

"Podíváme se, jestli nám k tomu něco neříká Agnes," napadlo Anátému.

"No jasně," souhlasil Newt trpce. "Co by mohlo být logičtější? Provádět sabotáž na elektronických zařízeních dvacátého století s pomocí opravárenské příručky ze sedmnáctého století! Co tak asi Agnes Magorésová věděla o tranzistorech, nebo dokonce mikročipech?"

"No, můj dědeček pochopil předpověď 3328 poměrně přesně už v roce 1948, zařídil se podle ní a celkem výhodně investoval," nedala se vyvést z klidu Anátéma. "Ona sice nevěděla, jak se tomu bude říkat, a elektríně všeobecně vůbec nerozuměla, ale -"

"To ode mě byl jen takový řečnický obrat."

"Vždyť od tebe nikdo nechce, abys to uvedl do chodu. Máš to porouchat. Na to nepotřebuješ vědomosti, stačí ti nevědomost."

Newt zasténal.

"No dobře," přikývl unaveně. "Tak to tedy zkusme. Přečti mi nějakou věštbu."

Anátéma namátkou vytáhla z balíčku jednu kartu.

"On ani stínem není toho, čím tvrdil býti," četla, "je to číslo 1002. Velmi jednoduché. Říká ti to něco?"

"No, podívej," vypravil ze sebe Newt zničeně, "tohle není ta nejlepší chvíle na to, abych se ti přiznával, ale -" namáhavě polkl, "já ve skutečnosti nejsem v elektronice nijak zvlášť dobrý. Vlastně vůbec ne."

"Říkal jsi, že jsi počítačový inženýr, jestli si to dobře pamatuju."

"To jsem trošičku přeháněl. No, vlastně, jak bych ti to... víš nebylo to trošičku, dalo by se říct, že dost. Myslím, že bych ti to už mohl říct rovnou a nazvat to pravým jménem. Nebylo to ani tak přehánění," Newt zavřel oči, "jako spíš výmysl."

"Myslíš lež?" upřesnila Anátéma sladkým tónem.

"No, *tak* daleko bych to zase nehnal," zarazil se Newt. "No prostě a jednoduše, já nejsem počítačový expert. Vůbec ne. Naopak."

"Co to znamená, naopak?"

"No, když už to musíš vědět, pokaždé když se pokusím uvést do chodu nějaké elektrické zařízení, přestane fungovat."

Anátéma na něj vrhla zářivý úsměv a zaujala podobnou divadelní pózu jako ty dámy oblečené ve dvou kouscích hadříků pošítych flitry, které při vystoupení varietních kouzelníků ustoupí stranou, by zdůraznily výsledek vrcholného čísla.

"Voilf?" zvolala. "Tak to sprav!"

"Cože?"

"Pokus se s tím udělat něco, aby to fungovalo líp."

"No, já nevím," zapochyboval Newt. "Nevím, jestli to dokážu." Položil ruku na vršek nejbližší skříně.

Najednou si uvědomil, že slyší, jak se uvnitř zastavuje něco, o čem si dosud ani neuvědomoval, že běží, a také to, že sem odněkud doléhá hukot generátoru, který začal pomalu zpomalovat. Kontrolky na panelu před Newtem zablikaly a většina z nich zhasla.

Lidé, kteří po celém světě zápasili s vypínači, najednou zjistili, že uspěli. Zablockované okruhy se uvolnily. Počítače přestaly plánovat třetí světovou válku a vrátily se ke kontrole a vyhodnocování jevů v atmosféře. V podzemních bunkrech Novoj Zemlji zjistili horečnatě pracující muži, že roznětky, které se marně pokoušeli vyjmout z jistých zařízení, jim teď konečně samy vypadly do rukou. V podzemních bunkrech pod Wyomingem a Nebraskou na sebe přestali jiní muži v maskovacích uniformách křičet a vyhrožovat si zbraněmi a byli by si dali pivo, kdyby byl na vojenských základnách povolen alkohol. Alkohol tam byl zakázán, ale oni si nakonec pivo stejně dali.

Světla se rozsvítila. Civilizace přestala klouzat do temnoty chaosu a začala psát dopisy do novin o tom, jak jsou dnešní lidé z každé maličkosti zbytečně nervózní.

Tadfieldské přístroje a zařízení přestaly vyzařovat hrozbu. To neurčitě něco, co v nich bylo v posledních hodinách, na rozdíl od elektriny zmizelo.

"No tohle," vydechl Newt.

"No prosím, a je to," zajásala Anátéma. "Udělal jsi to *skvěle*. Staré Agnes můžeš vždycky věřit, dej si říct. Tak a teď odsud zmizme."

"*On to nechtěl udělat!*" řekl Azirafal. "*Neříkal jsem ti to, Crowley? Kdyby sis někdy dal tu práci rozhlédnout hluboko do lidského nitra, zjistil bys, že oni jsou v podstatě -*"

"Ještě to neskončilo," přerušil ho Crowley.

Adam se otočil, a jak se zdálo, teprve teď si jich poprvé všiml. Crowley nebyl zvyklý na to, aby nějaký člověk tak rychle odhalil jeho identitu, ale chlapec se teď na něj díval, jako kdyby měl Crowley celý svůj život napsaný na čele a on, Adam, si v něm četl. Crowley na okamžik pocítil skutečnou hrůzu. Vždycky si myslel, že to, co už cítil několikrát předtím, bylo právě zboží, ale teď zjišťoval, že ve srovnání s pocitem, který měl teď, to byl jen dětský strach ze tmy. Ti Dole vás mohli vymazat z bytí, dobrá, způsobit vám strašlivou trýzeň, jistě, ale tenhle chlapec nejenže byl schopen vymazat vás z bytí, ale pak ještě upravit skutečnost tak, jako byste v ní *vůbec nikdy* neexistovali.

Adamův pohled se vrátil k Azirafalovi.

“Promiňte, ale můžu se vás zeptat, proč jste dva lidi?”

“No,” začal Azirafal, “*to je poněkud dlouhá -*”

“To není správné být dva lidi,” zavrtěl Adam hlavou. “Řekl bych, že by bylo lepší, kdybyste se vrátili do dvou různých lidí.”

Žádné zvláštní efekty. Najednou se tam jednoduše objevil Azirafal, který seděl vedle madam Tracy.

“Oh, to bylo ale napínavé,” prohlásila madam Tracy. Prohlédla si Azirafala od hlavy k patě. “Hm,” dodala pak poněkud zklamaným hlasem, “představovala jsem si vás tak nějak mladšího.”

Shadwell vrhl na anděla netýkavý, až žárlivý pohled a natáhl dosti významným pohybem úderník hromoduni.

Azirafal se podíval na své nové tělo, které se naneštěstí velmi podobalo tomu starému; snad jedině převlečník byl čistší.

“Výborně, tak to by bylo,” řekl.

“Ale ne,” zavrtěl Crowley hlavou, “vůbec nic není. Ani zdaleka.”

Teď už se jim mračna stahovala přímo nad hlavou a vířila jako tagliatelli v hrnci za plného varu.

“Podívej,” pokračoval Crowley hlasem plným fatalistického smutku. “Ty si pořád ještě myslíš, že války začínají kvůli tomu, že někdo zastřelil nějakého starého knížete nebo někomu uřízl ucho nebo umístil své raketové střely na neutrálním území. To je, jak bych ti to... jen *zámlinka*, která s tím prakticky nemá co dělat. Válka ovšem vzniká proto, že máme dvě strany, které se navzájem nemůžou ani cítit, a ten tlak, ta nenávist neustále roste, až nakonec něco vyvolá válku. Cokoliv. Jak se jmenuješ... é... chlapče?”

“To je Adam Young,” odpověděla místo Adama Anatéma, která právě s Newtem dorazila ke skupince.

„Jasně. Já jsem Adam Young,” potvrdil Adam.

“To byl skvělý pokus. Zachránil jsi svět. Teď si můžeš udělat pololetní prázdniny,” řekl Crowley. “Ale rozdíl v tom prakticky není žádný.”

“Myslím, že máš pravdu,” přidal se k němu Azirafal. “Jsem si jistý, že naši lidé *chtějí* Armageddon. Je to opravdu moc smutné.”

“Nemohl by nám někdo z vás vysvětlit, co se to tady děje?” zeptala se Anatéma odměřeně a založila si ruce. Azirafal pokrčil rameny. “To je strašně dlouhá historie,” začal.

Anatéma popuzeně pozvedla hlavu. “No? Pokračujte!”

“Dobrá. Takže na Počátku -”

Oblohou proletěl blesk, sjel do země několik metrů od Adama a tam zůstal. Syčící oslepující světelný sloup, který se u základny rozšiřoval, jako kdyby elektřina vyplňovala jakýsi neviditelný pahorek. Lidé se přitiskli zády k džípu.

Blesk zmizel a na jeho místě stál mladý muž ze zlatého ohně.

“No maucta,” vydechl Azirafal. “To je on.”

“Kdo on?” zeptal se Crowley.

“Hlas boží,” odpověděl anděl. “Metatron.”

Oni si zlatého tvora chvíli prohlíželi.

Pak se ozvala Pepřenka: “Ne, to není Metatron. Metatron je vyrobený z umělých hmot a má laserová děla a umí se přeměnit na helikoptéru.”

“To je ale kosmický Megatron,” upozornil ji slabým hlasem Wensleydale. “Já jednoho měl, ale upadla mu hlava. Myslím, že tenhle je trochu *jiný*.”

Překrásný prázdňý pohled se zaměřil na Adama Younga, ale pak se rychle přenesl na beton vedle jeho nohou, který se začínal vařit.

Z bublající země se vynořovala postava, podobně jako to dělají v pantomimách králové démonů. Jenže kdyby se v nějaké pantomimě objevil tenhle, neodešel by z představení nikdo živý a kněží by museli divadlo spálit a zem pak prosit a vysvětlit. Nelišil se příliš od té první zlaté postavy, až na to, že jeho plameny byly krvavě rudé.

“Ehm,” pipl Crowley a pokusil se propadnout do sedadla džípu. “Nazdárek... ehm.”

Rudá postava na něho vrhla kratičký odmítavý pohled, jako na zboží s prošlou záruční lhůtou, a pak se obrátila k Adamovi. Když pak promluvila, její hlas zněl jako bzukot myriád hmyzu, který se pokouší ve spěchu odletět.

Tvor zabzučel slovo, jež přihlížející lidé cítili jako pilník, který jim přebíhá po páteři.

Pak odpověděl Adam: “Cože? Ne. Už jsem to říkal. Jmenuju se Adam Young.” Pak si postavu pomalu prohlédl od hlavy k patě. “A vy se jmenujete jak?”

“Belzebub,” zaskočil Crowley. “Je to Pán -”

“Díky, Crowzzley,” přerušil ho Belzebub. “Pozzzději szzi muszzíme vážžžně prozzmluvit. Jszzem szzi jiszztý, žže mi toho mášš szzpouszztu co řříczzí.”

“Ehm,” odkašlal si Crowley, “no, podívejte, stalo se to prostě tak, že -”

“Zzzavvrřřř zzzobák!”

“Dobrá. Dobrá!” přikývl Crowley spěšně.

“Tak a teď, Adame Youngu,” promluvil Metatron, “i když v této chvíli musíme ocenit tvou pomoc, musíme současně dodat, že Armageddon by měl začít *teď*.”

Možná že došlo k nějakým dočasným obtížím, ale ty nemohou stát v cestě konečnému Dobru.”

“Vidiš?” zašeptal Crowley Azirafalovi. “Tím chce říct, že musíme zničit svět, abychom ho zachránili.”

“Čzzemu ty překážžžky szztojí v ceszztě, to szze ještě uvidí,” zabzučel Belzebub. “Ale rozzzhodnout szze to muszzí *teď*, mladíku. To jeszzt tvůj oszzud. Tak jeszzt pszzáno.”

Adam se zhluboka nadechl. Přihlížející lidé naopak dech zatajili. Crowley s Azirafalem už zapomněli dýchat před několika minutami.

“Já nevidím důvod, proč by měl být každý a všechno najednou spálené a co já vím co,” odpověděl Adam. “Miliony ryb a velryb a stromů a ovcí a tak. A to ani nic neudělali. Jenom proto, aby se vidělo, či parta je lepší. Je to jako s námi a Johnsoňáky. Ale i když vyhrajete, tu druhou stranu neporazíte, protože si to ve skutečnosti vlastně ani nepřejete. Rozhodně ne na furt. Stejně začnete znovu. Pořád sem budete posílat někoho, jako jsou tihle dva,” ukázal na Crowleyho a Azirafala, “aby dráždili lidi. Jenže ono je dost těžký bejt lidma, i když za váma pořád někdo nechodí a nekomplikuje vám život.”

Crowley se obrátil k Azirafalovi.

“Johnsoňáci?” zašeptal.

Anděl pokrčil rameny. “Bezpochyby nějaká odpadlická sekta z minulosti,” zabručel. “Nějaký druh gnostiků. Jako třeba ofité.” Nakrčil čelo. “Nebo to byli setité? Ne, myslel jsem kolyridiány. Odpusť, hochu, ale byly jich stovky, jeden si to všechno nemůže pamatovat.

“Vždyť ty lidi pořád někdo pošťuchuje a navádí,” zabručel Crowley.

“Na tom vůbec nezáleží!” vyštěkl Metatron. “Celý účel stvoření Světa, Dobra a Zla -”

“Nechápu, co je tak skvělého na tom nejdřív stvořit lidi, aby byli jako lidi, a pak se rozčilovat nad tím, že se chovají jako lidi,” zamračil se Adam. “A vůbec, kdybyste přestali lidem vykládat, že po smrti se to všechno vyřídí a srovná samo, tak by se to možná pokusili nějakým způsobem srovnat, dokud jsou ještě naživu. Kdybych tomu velel *já*, nechal bych lidi žít mnohem dýl, jako třeba starýho Metuzaléma. Bylo by to o moc zajímavější a třeba by pak měli čas zamyslet se nad všema těma věcmi, který provádějí s životním prostředím a ekologií, protože by věděli, že tady za sto let pořád ještě budou.”

“Ale?” řekl Belzebub a začal se skutečně usmívat. “Tak ty szi přece jen přřeješ vládnout szzvětu. Tak to užžž je mnohem blížžž tvému Oszzudu -”

“Přemýšlel jsem o tom všem a já to prostě nechci,” odpověděl Adam, napůl se otočil a povzbudivě kývl na Ně. “Teda, jsou tady nějaké věci, které by se měly podle mě změnit, jenže kdybych to udělal, tak by za mnou lidi pořád chodili a chtěli by, abych se o to staral, abych je zbavoval různých odpadů a vyráběl pro ně nové stromy a jaký by to mělo smysl? Je to, jako kdybych měl za lidi pokaždý, když vstanou, ustlat postel a uklízet jim ložnici.”

“Vždyť ty si nikdy neusteleš ani *po sobě*,” ozvala se za ním Pepřenka.

“Já přece nemluvil o *svoji* ložnici,” odsekl jí Adam. *Jeho* ložnice, to bylo místo, kde se koberec už před několika lety ztratil z dohledu. “Já myslel ložnici všeobecně. Ne *svoji* vlastní. Je to *jako*. Analogie. To jsem chtěl říct.”

Metatron a Belzebub se podívali jeden na druhého.

“A stejně,” pokračoval Adam, “už tak mám plný ruce práce s vymejením věcí pro Pepřenku, Wensleyho a Briana, aby se nenučili, takže mně ten kousek světa, co mám, úplně stačí. Děkuju pěkně.”

Metatronova tvář na sebe začínala brát výraz známý všem těm, kteří se stali obětí Adamova typického způsobu argumentace.

“Ty *nemůžeš* odmítnout být tím, čím jsi,” řekl Metatron nakonec. “Poslyš, tvoje zrození a osud jsou součástí Velkého plánu. Věci se *musí* stát tímhle způsobem. Všechny volby už byly provedeny, není na výběr.”

“Vzzzpoura je szzkvělá věczz,” přikývl Belzebub, “ale někzzterrre věczzi se vzzzpouřře vymykají. To muszžiš pochopitzz!”

“Já jsem se proti ničemu nevzbouřil,” odpověděl Adam rozhodným hlasem. “Já vám jenom říkám, jak to je. Myslím, že ani jeden z vás nemá právo vyčítat někomu, když vám řekne co a jak. *Já* bych řekl, že by bylo mnohem lepší s tou válkou vůbec nezačínat a počkat si, až co s tím udělají lidi. Když se jim do toho přestanete míchat, třeba jim to konečně začne myslet normálně, věci jim dojdou a přestanou si ničit vlastní svět. Já neříkám, že to tak určitě *bude*,” dodal pro jistotu, “ale mohlo by.”

“To nedává žádný smysl,” řekl Metatron. “Nemůžeš se postavit proti Velkému plánu. Myslí. Máš to zakódováno v genech. *Mysli*.”

Adam zaváhal.

Temné proudy *byly* stále ještě připraveny vyprýštit na povrch a šeptat mu vemlouvavě a neodolatelně jako rákosí ve větru, ano, to je ono, tak to přece všechno je, musíš se podřídít Velkému plánu, vždyť jsi jeho součást -

Byl to dlouhý a těžký den. Cítil únavu. Zachraňování světa si toho vyžádalo od jedenáctiletého těla až až.

Crowley si sevřel hlavu do dlaní. “V jedné chvíli, v jednom jediném okamžiku jsem měl dojem, že by to mohlo vyjít,” řekl. “Pěkně jim zamotal hlavu. Nadělal jim starosti. No dobrá, ale stejně je to skvělé, když jsme ještě -”

Uvědomil si, že Azirafal vstal.

“Promiňte,” řekl anděl.

Trojice se na něj zadívala.

“Ten Velký plán, o kterém mluvíte,” pokračoval, “předpokládám, že je to onen *Nevýslovný* plán, nebo se mýlím?”

Na okamžik zavládlo ticho.

“Je to Velký plán,” odpověděl Metatron rozhodně. “Sám to dobře víš. Bude svět, který potrvá šest tisíc let, a pak bude -”

“Jistě, jistě, to je skutečně Velký plán,” přikývl Azirafal. Mluvil s vybranou uctivostí, ale s výrazem někoho, kdo právě na politické schůzi položil nevíтанou otázku a nedá pokoj, dokud na ni nedostane odpověď. “Já jsem se jen ptal, je-li současně i Nevýslovný. Byl bych rád, kdybychom si v tomto bodě udělali jasno.”

“Na tom přece nezáleží!” vyštěkl Metatron. “Je to jeden a tentýž, pravděpodobně!”

Pravděpodobně? pomyslel si Crowley. Tak oni to *nevědí!* Začal se usmívat jako idiot.

“Takže vy si tím nejste *stoprocentně* jistí?” pokračoval Azirafal.

“Není nám dáno chápat *Nevýslovný* plán,” odpověděl popuzeně Metatron, “ale samozřejmě Velký plán -”

“Jenže Velký plán může být jen maličkou součástí celkové nevýslovnosti,” vmísil se teď do hovoru i Crowley. “Nemůžete si být jistí, že to, co se právě teď děje, není správné v nevýslovném slova smyslu.”

“Tak jesszt pszzáno!”

“Jenže někde jinde to může být psáno nějak jinak, nemůže?” pokračoval Crowley. “Někde, kde si to nemůžete přecíst.”

“A je to tam napsáno velkými písmeny,” přispěchal mu Azirafal na pomoc.

“A podtrženo!” kul Crowley železo.

“Dvakrát!” nedal se zahanbit Azirafal.

“Třeba to celé nemá být zkouška světa,” pokračoval Crowley. “Třeba to má vyzkoušet vás. Takový testík, co říkáte?”

“Bůh podobné hry se svými věrnými služebníky nehraje,” odpověděl Metatron, ale v hlase mu zazněly náhlé obavy.

“Hohó, to *byla* rána!” ušklíbl se Crowley. “Kde jste byli celou tu dobu?”

Všichni najednou obrátili pohled na Adama. Zdálo se, že chlapec úporně přemýšlí.

Pak řekl: “Já nevím, proč by tak mělo záležet na tom, co je někde napsané. Zvlášť když je to o lidech. To se přece dá vždycky přeškrtnout.”

Nad letištěm vál slabý vítr. Vysoko nad hlavami skupinky se vlnily obě nepřátelské armády jako vlnky na zčeřené hladině.

Nastalo takové ticho, jaké mohlo být snad jen onoho dne těsně před Stvořením.

Adam stál a usmíval se na oba zástupce nezemských sil, malá postavička stojící přesně uprostřed mezi Nebem a Peklem.

Crowley chytil Azirafala za paži. “Víš, co se stalo?” zasyčel. “Nikdo ho nenašel. Vyrostl do podoby člověka! Není ani ztělesnění Zla, ani ztělesnění Dobra, on je... je... je ztělesnění *člověka* -”

Pak promluvil Metatron.

“Myslím, že si budu muset opatřit další instrukce.”

“Já zzzrovna tak,” přikývl Belzebub. Obrátil rozzuřenou tvář k Crowleymu. “A nezzzapomenu zzzdůrazzznit úlohu, kterou jszzi v tom hrál, to szzi piš.” Pak se zamračil na Adama. “A jszzem zzzvědavý, co ti řekne *tvůj* oteczz...”

Ozvala se hromová rána. Shadwell, který se posledních několik minut trásl vzrušením, ovládl konečně své prsty natolik, že se mu podařilo stisknout kohoutek.

Broky proletěly místem, kde ještě před zlomkem vteřiny stál Belzebub. Shadwell si nikdy neuvědomil, jaké měl štěstí, že minul.

Obloha se zachvěla a změnila se na obyčejné nebe. Mračna na obzoru se začala trhat.

První přerušila ticho madam Tracy.

“Nebyli nějací divní, no řekněte?”

Neměla na mysli, jestli nebyli nějací zvláštní, to, co myslela, by nedokázala vyjádřit slovy, možná ještě tak strašlivým výkřikem, ale lidská mysl má neuvěřitelnou regenerační schopnost a právě ta slova “nebyli nějací divní” byla součástí rychle postupujícího ozdravného procesu. Během jedné hodiny si už bude myslet, že prostě a jednoduše pila přes míru.

“Myslíš, že teď už je po všem?” zeptal se Azirafal. Crowley pokrčil rameny. “Obávám se, že pro nás ne.”

“Myslím, že si nemusíte dělat starosti,” řekl najednou Adam poněkud krypticky. “Vím o vás dvou všechno. Nebojte se.”

Podíval se na zbylé členy Jich, kteří se pokoušeli před jeho pohledem necouvat. Zdálo se, že chvíli přemýšlí, a pak řekl: “Myslím, že dneska už těch zmatků bylo dost. Mám dojem, že by byli všichni mnohem spokojenější, kdyby na to zapomněli. Ne, počkejte, ne *úplně* zapomněli, stačí, když si to nebudete pamatovat tak docela přesně. A pak všichni můžeme jít klidně domů.”

“Ale nemůžeš to přece nechat jen tak!” zvolala Anatéma a postoupila kupředu. “Pomysli na všechny ty věci, které bys mohl vykonat. Na ty dobré věci!”

“Třeba jaké?” zeptal se Adam podezřívavě.

“No... například bys mohl vrátit zpět do moří všechny ty dávno mrtvé velryby!”

Naklonil hlavu ke straně. “A to by lidi přinutilo přestat je zabíjet?”

Zaváhala. Bylo by krásné, kdyby mohla říci ano.

“A kdyby je lidé *začali* zabíjet znovu, co byste chtěla, abych udělal s těma lidma?” pokračoval Adam. “Ba ne. Mám pocit, že už to celé začínám chápat. Jak se do toho jednou začnu tímhle způsobem plíst, nedá se to zastavit. Myslím, že jediná rozumná věc, kterou můžou lidi udělat, je uvědomit si, že když zabijou velrybu, mají prostě mrtvou velrybu.”

“To vyžaduje velmi zodpovědný přístup,” zabručel Newt.

Adam pozvedl obočí.

“Ne, to vyžaduje jen zdravý rozum,” odpověděl.

Azirafal popleskal Crowleyho po zádech. “Jak se zdá, tak jsme to přežili,” řekl spokojeně. “Představ si tu hrůzu, kdybychom byli všemocní.”

“Hmm,” přikývl Crowley.

“Myslíš, že to tvoje auto bude ještě fungovat?”

“Asi bude potřebovat nějaké drobné opravy,” připustil Crowley.

“Myslel jsem si, že bychom mohli tyhle lidi odvézt zpátky,” řekl Azirafal. “Tady paní Tracy dlužím pořádné jídlo, to přinejmenším. A jejího přítele bychom vzali samozřejmě s sebou,” dodal.

Shadwell se ohlédl přes rameno a pak se podíval na madam Tracy.

“O kom to mluví?” upíral oči do jejího obličeje, na kterém se rozprostřel vítězný výraz.

Adam se vrátil k Nim.

“Měli bychom se už vrátit domů.”

“No jo, ale *co* se to *opravdu* stalo,” zeptala se Pepřenka. “Víš, byli tady všichni ti -”

“Na tom už vůbec nezáleží,” odpověděl jí Adam.

“Ale mohl bys toho tolik udělat v různých věcech,” začala Anatéma, když se pomalu vraceli k Jejich kolům. Newt ji vzal opatrně za ruku.

“To není dobrý nápad,” řekl. “Nezapomeň, že zítra je první den zbytku našich životů.”

“Poslyš,” odpověděla mu Anatéma, “ze všech těch ořepaných frází a rčení, která tak nenávidím, se mi tohle líbí nejvíc.”

“Fakt, krásné, že?” přikývl Newt šťastně.

“Proč máš na dveřích svého auta nápis Ben Turpin?”

“To je jen takový vtip,” odpověděl Newt.

“Vtip?”

“No víš, kamkoliv s ním přijedu, zastavíme dopravu,” zabručel neochotně.

Crowley se se smutným výrazem rozhlédl po palubní desce džípu.

“Je mi líto tvého auta,” řekl Azirafal. “Vím, jak jsi ho měl rád. Možná, že kdyby ses opravdu soustředil -”

“Už by to nebylo totéž,” odpověděl Crowley.

“Asi ne.”

“Měl jsem ho od začátku. Byl jsem první majitel. To už nebylo ani tak auto, jako rukavice, kterou si člověk natáhl na celé tělo.”

Smutně popotáhl.

Pak znovu.

“Co to hoří?” zeptal se.

Vítr zvířil prach a pak ho znovu srazil k zemi. Vzduch byl najednou horký a těžký, takže všichni měli zničehonic pocit jako mouchy uvězněné v cukrovém sirupu.

Crowley otočil hlavu a setkal se se zděšeným Azirafalovým pohledem.

“Ale vždyť je *po všem!*” řekl. “*Ted'* už se to nemůže stát! Ta - ten správný okamžik, nebo co to bylo - ten už minul! *Je po všem!*”

Zem se začala třást. Bylo slyšet zvuk podobný zvuku podzemní dráhy, jenže tenhle nezněl jako podzemní dráha, která vám projíždí hluboko pod nohama. Tohle byl zvuk podzemní dráhy, která míří přímo nahoru.

Crowley zuřivě otočil klíčkem v zapalování.

“To není Belzebub!” vykřikl do hukotu větru. “To je *On*. Jeho Tatiček. Tohle není Armageddon, tohle je *osobní*. Tak už konečně chytني, ty pitomej krámo!”

Pod Anatémou a Newtem se zavlnila zem a odhodila je na popraskaný betonový chodník. Z puklin se valil nažloutlý kouř.

“Je to, jako kdyby se tady otvírala sopka!” vykřikl Newt. “Co je to?”

“Ať je to co je to,” odpověděla mu Anatéma, “musí to bejt pěkně namíchnutý.”

Crowley v džípu klel jako pohan, což také byl. Azirafal mu položil ruku na rameno.

“Jsou tady ti lidé,” řekl.

“Jo,” přikývl Crowley. “A taky *já*.”

“Jenže já myslím, že bychom neměli dovolit, aby se jim stalo něco takového.”

“Počkej, a co je nám -” zarazil se Crowley.

“Víš, co myslím. Když se nad tím zamyslíš, už tak jsme je dostali do ošklivých nepříjemností. Ty a já. Za celé ty roky. Když si dáš jedno k druhému...”

“Dělali jsme jenom svou práci,” zabručel Crowley.

“No ano, ale co má být? Bůhví kolik lidí v historii dělalo jenom svou práci a své povinnosti, a podívej se, *co všechno* měli na svědomí.”

“Nemyslel jsi to tak, že bychom se *Ho* měli pokusit zastavit, že ne?” řekl Crowley prosebným hlasem.

“A co ještě můžeš ztratit?”

Crowley se s ním chtěl začít přit, ale uvědomil si, že ztratit už nemá opravdu co. Nebylo nic, o co by mohl přijít, o co už nepřišel. Nemohli mu už udělat nic horšího, než co čekal. Konečně se cítil svobodný.

Kromě toho zašmátral pod sedadlem a nahmátl tam montážní páku na kola. Ne že by to bylo co platné! ale ono by mu vlastně všechno nebylo nic platné. Ve skutečnosti to bude ještě strašlivější, postavit se Nepříteli jen tak, s nějakou obyčejnou poctivou zbraní. Protože když se chápete zbraně, doufáte alespoň někde ve skrytu duše, že máte jakousi naději, a o to je to pak všechno horší.

Azirafal zvedl ze země meč, který tam upustila Válka, a zamyšleně ho potěžkal.

“Páni, to už je let, co jsem s něčím takovým zacházel,” zabručel.

“Asi šest tisíc,” přikývl Crowley.

“Přisahám, že máš pravdu,” souhlasil anděl. “A řeknu ti, to byl den! Staré zlaté časy.”

“No, nevím, *já* bych to tak docela neviděl.”

“V těch dnech lidé opravdu znali rozdíl mezi dobrem a zlem,” pokračoval Azirafal zasněně.

“No, *možná*. Ale zamysli se nad tím poctivě.”

“Cože. Aha. Příliš mnoho vměšování, myslíš?”

“*Ano*.”

Azirafal pozvedl meč. Ozvalo tlumené *vhúúš* a zbraň náhle vzplanula jako tyč magnezia.

“Jak se to jednou naučíš, už to nikdy nezapomeneš,” prohlásil spokojeně.

“Usmál se na Crowleyho.

“Rád bych jenom řekl,” pokračoval, “pro případ, že bychom se z toho nedostali, že... víš, vždycky jsem v duši cítil, že se někde hluboko v tobě skrývá kousek dobra.”

“Tak jo,” přikývl Crowley trpce. “To jediné mi ještě chybělo ke štěstí.”

Azirafal k němu napřáhl ruku. “Jsem rád, že jsem tě znal.” Crowley mu ji stiskl.

“Takže ať je to příště lepší,” přikývl. “A... Azirafale?”

“Copak?”

“Věř mi, že jsem byl v duchu přesvědčený, že máš někde hluboko v sobě kousek bastarda, pro který stojí za to mít tě rád.”

Ozval se šouravý zvuk a anděl s ďáblem od sebe byli odstrčeni malou, ale dynamickou postavou páně Shadwellovou, který důležitě mával hromoduňou.

“Vy dvě jižanské měkkoty byste nedokázaly zabít ani kulhavou krysu chycenou do sudu,” zašklebil se. “S kým budeme bojovat?”

“Se Satanem,” odpověděl mu jednoduše Azirafal.

Shadwell přikývl, jako by to byla samozřejmá věc, spustil pušku pažbou na zem a posunul si klobouk do týla, takže odhalil čelo, které bylo postrachem všude, kde se shromažďovali londýnští pouliční rváči a výtržníci.

“Ahá, hned jsem si to myslel,” řekl. “V tom případě budu používat *svou hlavu*.”

Newt a Anatéma pozorovali, jak se trojice nejistým krokem vzdaluje od džípu. Se Shadwellem uprostřed vypadali tři válečníci jako stylizované W.

“Co chtějí ti tři, pro všechno na světě, dělat?” zeptal se Newt. “A co se to vlastně děje - *co se to děje s nimi*?”

Azirafalovy a Crowleyho šaty se najednou začaly trhat ve švech. Když už máte zahynout, tak proč ne ve své skutečné podobě? K nebi se rozepjala křídla.

Navzdory všeobecné víře jsou křídla ďáblů úplně stejná jako křídla andělů, i když ta bývají často lépe ošetřována.

“Shadwell by s nimi neměl chodit!” řekl Newt a pracně se zvedl na nohy.

“A co je ten Shadwell vlastně zač?”

“To je můj serž-, to je tak úžasný starý pán, to bys nikdy nevěřila... musím mu pomoci!”

“*Pomoci* mu?” podívala se na něj Anatéma.

“Vždyť jsem složil přísahu a to... všechno,” Newt zaváhal. “No, *byla* to určitá přísaha. A taky mi dal celý měsíční plat předem!”

“A ti druzí dva? To jsou nějakí tví přá-” začala Anatéma a najednou umlkla. Azirafal se napůl otočil a v okamžiku, kdy ho zahlédla z profilu, dodala jí paměť potřebnou informaci.

“Už vím, kde jsem ho předtím viděla!” vykřikla a přitiskla se k Newtovi, protože zem se jim znovu zahoupala pod nohama. “Jdeme!”

“Ale má se stát něco strašného!”

“No, jestli poškodil Knihu, tak o tom nepochybuj!”

Newt zašmátral na své klopě a vytáhl z ní oficiální špendlík. Nevěděl, co je čeká tentokrát, ale špendlík byl ta jediná zbraň, kterou měl.

Rozběhli se...

Adam se rozhlédl kolem sebe. Podíval
se dolů. Jeho tvář na sebe vzala výraz
vypočítavé nevinnosti.

Nastal okamžik střetu.
Adam však byl na své, důvěrně známé půdě.
Vždycky a nepřekonatelně na své vlastní půdě.

Jednou rukou kolem sebe
pohnul v rozmazaném
polokruhu.

...Azirafal a Crowley cítili, jak se *mění* svět.

Neozýval se žádný zvuk. Neobjevovaly se žádné trhliny. Cítili jen, že tam, kde se pomalu otvíral vulkán satanských sil, se právě rozplývá kouř a že se k onomu místu pomalu blíží automobil, jehož motor zněl hlasitě večerním tichem.

Bylo to staré, ale velmi zachovalé auto. Jeho majitel jistě nepoužíval stejnou metodu jako Crowley, který si těch pár utržených škrábanců odmyslel; tohle auto vypadalo, jak vypadalo, protože, což každý trochu chápavý člověk instinktivně cítil, jeho majitel poslední dvě desetiletí trávil víkend co víkend tím, že prováděl všechny věci, o kterých příručka k autu říkala, že se mají každý týden provést. Před každou cestou jistě auto obešel, zkontroloval světla a přepočítal kola. Seriózní mužové s knírem kouřící dýmku napsali seriózní příručku, kde říkali, že to a to má být uděláno, a on to tedy dělal, protože on sám byl seriózní muž s knírem a kouřil dýmku. Nebral rady vážných mužů na lehkou váhu, protože kdyby to tak dělal každý, kam by svět dospěl? Zachovával přesně potřebnou dávku opatrnosti. Jel rychlostí o pět kilometrů nižší, než byla v tom kterém místě určená maximální rychlost, nebo rychlostí osmdesát osm kilometrů v hodině, podle toho, co bylo nižší. Nosil kravatu, a to dokonce i v sobotu.

Archimédes kdysi řekl, že kdyby měl dostatečně dlouhou páku a dostatečně pevné místo, kam by se postavil, pohnul by zeměkouli.

Mohl se postavit na pana Younga.

Dveře auta se otevřely a vystoupil pan Young.

“Co se to tady děje?” řekl. “Adame? Adame!”

Ale to už Oni mizeli směrem k bráně.

Pan Young se podíval na užaslou skupinku. Crowley s Azirafalem měli naštěstí tolik duchapřítomnosti, že zatáhli křídla.

“K jaké lumpárně se to tady zase chystal?” povzdechl si pan Young, aniž ve skutečnosti očekával odpověď.

“A kam ten kluk zmizel? Adame! Okamžitě se vrať!”

Adam se málokdy řídil přáními svého otce.

Seržant Thomas A. Deisenburger otevřel oči. Jediné, co mu připadalo podivné na prostředí, které ho teď obklopovalo, bylo to, jak důvěrně je mu známé. Na stěně visela fotografie budovy jeho vysoké školy a vedle kartáčku na zuby stála na polici jeho sklenice na vodu s malou vlajkou s hvězdami a pruhy. Byl tam dokonce i jeho malý plyšový medvídek v uniformě. Oknem dovnitř pronikaly paprsky jasného slunce časného odpoledne.

Cítil jablečný koláč. To byla jedna z těch věcí, které tolik postrádal, když trávil osamělá sobotní odpoledne daleko od domova.

Sešel po schodech dolů.

Matka stála u sporáku a právě vytahovala z trouby velký plech s koláčem, aby vystydl.

“Ahoj Tommy,” usmála se. “Myslela jsem, že jsi v Anglii.”

“Ano, mamí, jsem úředně v Anglii a chráním tam demokracii, mamí, pane,” oznámil jí seržant Thomas A. Deisenburger.

“Ale to je skvělé, miláčku,” přikývla jeho matka. “Tvůj otec si zaskočil s Chesterem a Tedem na sklenku k Velkému poli. Jistě tě rádi uvidí.”

Seržant Thomas A. Deisenburger přikývl.

Sundal si svou služební vojenskou přilbu, služební vojenskou blůzu a vyhrnul si své vojenské služební rukávy nad lokty. Na chvíli vypadal zamyšleněji než kdykoliv předtím ve svém životě. Část jeho myšlenek přitom zabíral jablečný koláč.

“Mamí, kdyby došlo k nějakému mezikontinentálnímu spojení, v němž by druhá zúčastněná strana požadovala seržanta Thomase A. Deisenburgera k aparátu, pak tento poddůstojník bude, pane, na stanovišti -”

“Promiň, synku, ale já jsem ti asi dobře nerozuměla?”

Tom Deisenburger pověsil svou pušku na stěnu nad otcovu starou otlučenou pušku.

“No, říkám, že kdyby mě někdo volal, jsem s tátou, Chesterem a Tedem u Velkého pole.”

Dodávka pomalu dojela k bráně letecké základny. Zpomalila. Strážný denní směny nahlédl do okénka, zkontroloval řidičovy doklady a mávnutím ruky vpustil auto dovnitř.

Auto projelo klikatou drahou po betonové silnici.

Zaparkovalo na okraji prázdné rozjezdové dráhy, vedle níž na trávníku seděly dvě postavy a podávaly si láhev vína. Jeden z obou mužů měl na očích tmavé brýle. Bylo překvapivé, že jak se zdálo, nevěnoval jim nikdo tu nejmenší pozornost.

“To chceš říct,” říkal právě Crowley, “že On to tak měl naplánováno? Od samého začátku?”

Azirafal podvědomě otřel hrdlo láhve a podal ji zpět.

“No, mohlo to tak být,” přikývl. “Mohlo. Koneckonců, jeden by se Ho vždycky ještě mohl zeptat, ne?”

“Co *já* si pamatuju,” odpověděl mu Crowley zamyšleně, “- i když musím přiznat, že toho se mnou zase tolik nenamluvil, pamatuju si, že On nikdy nepatřil k těm, kteří by ti dali přímou odpověď. Abych ti řekl pravdu, když už to tedy chceš slyšet, On mi vlastně nikdy vůbec na nic neodpověděl. Jenom se *usmíval*, jako když ví něco, co ty ne.”

“No ale to je přece pravda,” přitakal anděl. “Jaký by to jinak mělo smysl?”

Chvilí bylo ticho a oba se podvědomě zahleděli kamsi do neurčita, jako kdyby si vzpomínali na věci, na které si ani jeden z nich dlouhou dobu nevzpomněl.

Řidič dodávky vystoupil a nesl dlouhou lepenkovou krabici a velké kleště.

Na rozjezdové dráze ležela zčernalá koruna a malé váhy. Muž je sebral kleštěmi ze země a uložil je do krabice.

Pak přistoupil k páru s lahví.

“Promiňte, pánové,” řekl, “ale měl by tady někde být ještě meč, alespoň tak to tady mám psané, a tak jsem si myslel, jestli ho některý z vás -”

Azirafal se najednou zatvářil rozpačitě. Mírně užasle se rozhlédl kolem sebe, pak vstal a zjistil, že asi tak hodinu už na meči sedí. Sehnul se a zvedl ho. “Promiňte,” řekl a vložil meč k ostatním předmětům do krabice.

Řidič dodávky, který měl čepici se štítkem Mezinárodní expresní služby, řekl, že to nic a díky bohu, že tady vůbec jsou, protože někdo musí podepsat protokol o tom, že on tady naložil to, pro co byl poslán, a že to byl panečku den, na jaký se nezapomíná, co?

Azirafal i Crowley souhlasili, že byl, a Azirafal pak podepsal formulář, na kterém potvrzoval, že řidič převzal korunu, váhy a meč a že všechny tři předměty byly nepoškozené a v dobrém stavu. Řidič je měl doručit na rozmazanou adresu a vyúčtovat na nečitelné bankovní konto.

Muž vykročil k dodávce, ale najednou se zastavil a obrátil.

“Kdybych své ženě mohl vyprávět, co všechno se mi dnes přihodilo,” sdělil jim poněkud smutně, “určitě by mi nevěřila. A ani bych jí to neměl za zlé, já sám tomu ještě nemohu uvěřit.” Pak nastoupil do své dodávky a odjel.

Crowley poněkud nejistě vstal. Natáhl ruku a pomohl Azirafalovi na nohy.

“Tak pojď,” zabručel, “zavezu nás do Londýna.”

Vzali si džíp. Nikdo je nezastavil.

Byl v něm kazetový přehrávač. Není to součást standardního vybavení, dokonce ani v amerických vojenských vozidlech, ale Crowley automaticky předpokládal, že všechna vozidla, která řídí, *mají* kazetový přehrávač, a proto se přehrávač objevil i v tomhle voze, a to několik vteřin potom, co nastoupili.

Na kazetě, kterou zasunul do přístroje, když se rozjeli, byla Handelova *Vodní hudba* a zůstala *Vodní hudbou* celou cestu domů.

Neděle

*(První den
zbytku
jejich
života)*

Asi v půl jedenácté přinesl chlapec, který si přivydělával roznáškou, noviny do Jasminového loubí a položil je před hlavní dveře. Musel k nim dojít třikrát.

Řada úderů, s nimiž noviny dopadaly na rohožku, vzbudila Newtona Pulsifera.

Anatému nechal spát. Byla na tom dost špatně, chudinka. Když ji ukládal do postele, byla téměř bez sebe. Celý svůj život se řídila proroctvími a teď najednou žádná proroctví nebyla. Musela si připadat jako vlak, který dojel na konec trati, ale přitom musí nějakým způsobem pokračovat v cestě.

Od dnešního dne se bude muset smířit s myšlenkou, že cokoliv se jí v životě přihodí, bude pro ni stejným překvapením jako pro všechny ostatní lidi. Jaká krása.

Zazvonil telefon.

Newt se vrhl do kuchyně a zvedl sluchátko dřív, než stačil přístroj zazvonit podruhé.

“Haló?” řekl.

Vyřinul se na něj hlas plný nuceného veselí, přátelství a dobré nálady s mírnou příměsí zoufalství.

“Ne,” odpověděl, “to nejsem. A nejmenuje se Novotričková, ale Novotriková. Jako třeba *elektriková*. A teď spí.

Poslyšte,” pokračoval už mírně popuzeně, “jsem si jistý, že nestojí o žádnou voštinovou izolaci stěn. Ani dvojité omítky. Pochopte, ten domek není její? Má ho jen pronajatý, rozumíte?

Ne, nedošel bych ji vzbudit a nezeptal bych se jí,” pokračoval. “A řekněte mi, slečno, hm., aha, ano, slečno Morrowová, proč si taky neuděláte neděli jako všichni ostatní lidé?

Neděle,” odpověděl. “Samozřejmě, že *není* sobota. Proč by měla být sobota? Sobota byla včera. Vážně je dnes neděle. Ne, to není vtip. Jak to myslíte, že jste ztratila den? No *já* vám ho nevzal. Mám dojem, že jste se dala tím svým prodáváním trochu příliš unést... Haló?”

Otráveně zabručel a zavěsil sluchátko.

Tihle telefonní obchodníci! Přál si, aby se jim stalo něco strašlivého.

Najednou ho zachvátily jisté pochyby. *Byla* přece dnes neděle, že? Uklidnil ho pohled na nedělní noviny. Jestliže v Sunday Times říkají, že je neděle, můžete si být jistí, že si to skutečně ověřili. A včera byla sobota. Samozřejmě. Včera byla sobota a on nikdy na sobotu nezapomněl, co byl na světě, jenže věděl, že si včera pevně umiňoval, *na co* z té všerejší nikdy nezapomene, a teď si nemohl vzpomenout, co to bylo.

Když si uvědomil, že stojí v kuchyni, rozhodl se, že udělá nějakou snídani.

Pohyboval se kuchyní tak tiše, jak to jen bylo možné, aby nevzbudil Anatému, a zjistil, že tady každý zvuk zní až neuvěřitelně hlasitě. Dveře prastaré lednice se zavíraly se zaduněním víka rodinné hrobky. Kuchyňský kohoutek ukapával jako stařík se zbytnělou prostatou, ale vydával zvuk, jako kdyby mu bylo sotva dvacet. A navíc nemohl Newt nic najít. Nakonec dopadl jako většina lidí, kteří se rozhodnou nasnídat se bez pomoci v cizí kuchyni - musel se spokojit s neslazenou instantní kávou⁸².

Na kuchyňském stole ležel zhruba deset centimetrů vysoký obdélník v kůži vázaného popela. Na přední desce se dalo ještě přečíst slova ...kvě... ..ná Magor... Jeden den a jaký rozdíl, pomyslel si Newt. Změní vás z dokonalé věštecké knihy na obyčejnou papírovou briketu.

Moment. Jak k té knize vlastně přišli? Matně si vybavil nějakého muže, který páchl kouřem a měl i potmě na očích tmavé brýle. A pak tam bylo něco, jako že všichni společně utíkali... chlapeci na kolech... velmi nepříjemný bzukot... umaštěná a nic nechápající tvář nevysoko nad zemí... To všechno se mu přelévало v myšlenkách ne tak docela zapomenuto, ale zastřeno mlhavým oparem, který jako by to odsouval do oblasti snů, věcí, které se vlastně nestaly⁸³. Většina z nás to dobře zná.

Seděl a zamyšleně upíral oči na stěnu a teprve zaklepání na dveře ho přivedlo zpět na zem.

⁸² Pozn. autora: *Jednou z proslulých výjimek v tomto směru byl Giovanni Giacomo Casanova (1725-1798), proslulý milovník a grafoman, který čtenářům ve dvanáctém dílu, svých Pamětí odhalil, že u sebe neustále nosí malou brašnu, která obsahuje “bochník chleba, sklenici vybrané sevillské marmelády, nůž, vidličku, malou lžičku na míchání, dvě čerstvá vejce zabalená v nespředené vlně, jedno rajske nebo granátové jablko, malou pánevku, malý kastrůlek, lihový vaříč, ohřívadlo na pokrmy, malou krabičku nasoleného másla italského druhu a dva kostěné jídelní talíře. Dále ještě kus medové plástve, kterou sladím jak svůj dech, tak kávu. Byl bych rád, aby mi čtenáři pochopili, co jim tím chci říci: Skutečný gentleman by měl být vybaven tak, aby mohl své jídlo pojídati jako skutečný gentleman kdykoliv a kdekoliv”.*

⁸³ Pozn. autora: *Ale pak tady byla ta věc s Dickem Turpinem. Vypadal jako to samé auto, až na to, že od oné památné soboty najednou potřeboval jen litr benzínu na sto kilometrů, motor běžel tak tiše a čistě, že když jste chtěli zjistit, zda vůbec běží, museli jste si cucnout z výfuku, a jeho elektronický zvukový systém vydával upozornění a varování ve skvostných a naprosto bezchybných verších haiku, z nichž každý byl původní a nedostižný...*

Pozdní mráz, ó hrůzo, spálil květ

Jen blázen nedovolí pásu

By chránil tělo tolik křehké

...říkal například. Nebo:

Třešňový kvítek

Z nejvyšší se větve snáší

A člověk nechtě musí natankovat

Když otevřel, stál na zápraží drobný, dokonale oblečený muž v tmavém plášti do deště. V ruce nesl lepenkovou krabici, a když se rozevřely dveře, obdařil Newta zářivým úsměvem.

“Pan -” nahlédl do papírku, “- Pulciver?”

“Pulsifer,” opravil ho Newt. “S ,es‘a ,ef‘.”

“Já se velmi omlouvám,” řekl muž, “ale oni mi to tady špatně napsali. No, takže odpust’te. Jak se zdá, tohle je pro vás a paní Pulsiferovou.”

Newt na něj vrhl nechápavý pohled.

“Není žádná paní Pulsiferová,” odpověděl chladně.

Muž smekl buřinku.

“Oh, to je mi velice líto,” prohlásil udiveně.

“No, tedy, je tady ještě moje matka,” připustil Newt, “ale ta není mrtvá, jenom žije v Dorkingu. Já nejsem ženatý.”

“To je ale opravdu zvláštní. Ten dopis je, hm, jaksi... zcela konkrétní.”

“Poslyšte a kdo vy vlastně jste?” zeptal se Newt. Měl na sobě jen kalhoty a na zápraží bylo dost chladno. Muž opatrně vyvážil krabici na jedné ruce a z náprsní kapsy vytáhl navštívenku. Podal ji Newtovi.

Stálo na ní:

Giles Baddicombe
Robey, Robey, Redfern a Bychance
Právní poradna

13 Demdyke Chambers
PRESTON

“No dobrá, díky,” řekl Newt opatrně. “A co pro vás mohu udělat, pane Baddicombe?”

“No, snad byste mě mohl nejdříve pustit dovnitř.” “Nemáte v úmyslu doručit do domu nějakou soudní obsílku nebo příkaz, že?” zkoumal Newt půdu. Události minulého večera se vznášely v jeho mysli jako temný a mírně hrozivý mrak, který se měnil pokaždé, když si chtěl přesně vybavit tvar událostí, ale i přesto si uvědomoval, že někde ničil nějaké předměty, a obával se, že za to bude muset pravděpodobně zaplatit.

“Nikoliv,” odpověděl pan Baddicombe a zatvářil se mírně dotčeně. “Na *takové* věci máme lidi.”

Prošel kolem Newta a položil krabici na stůl

“Abych vám řekl pravdu,” usmál se, “všechny nás to velmi zajímá. Pan Bychance se sem skoro rozjel sám, ale poslední dobou už mu cestování příliš nesvědčí.”

“Podívejte,” zavrtěl hlavou Newt, “já skutečně nemám ani to nejmenší ponětí, o čem to mluvíte.”

“Tohle,” řekl pan Baddicombe, rozzářil se jako Azirafal, který právě dokončil nějaký zvláště podařený iluzionistický trik, a ukázal na krabici, “je vaše. Někdo si velmi přál, abyste to dostali. Byli v tom směru velmi konkrétní.”

“Dárek?” řekl Newt. Opatrně si prohlížel pečlivě zabalenou a zalepenou krabici a pak začal v kuchyňské zásuvce hledat ostrý nůž.

“Já bych řekl, že spíše odkaz nebo dědictví,” řekl pan Baddicombe. “Věřil byste, že je u naší firmy uložen už přes tři sta let? Hoplá! Řekl jsem snad něco nevhodného? Rychle s tím pod tekoucí vodu, studená nejlíp zastavuje krv.”

“Co to má, u všech čertů, znamenat?” řekl Newt, ale kdesi v hlavě se mu začalo líhnout jakési ošklivé podezření. Vstrčil si krvácející palec do úst.

“To je taková zvláštní historie - nevidilo by vám, kdybych se posadil? Díky. Já samozřejmě neznám všechny podrobnosti, protože jsem nastoupil k firmě teprve před patnácti lety, ale...”

...prostě a jednoduše, v době, kdy se tam balíček objevil, to byla maličká, oficiálně fungující firma, která ovšem jen tak tak živořila. Redfern, Bychance a oba Robeyové, o panu Baddicombovi ani nemluvě, tehdy byli postavami z daleké budoucnosti. Chudičský úředník, který převzal zásilku, byl neobyčejně překvapený, když zjistil, že k balíčku je kouskem provázku připevněn dopis s jeho jménem a adresou.

Dopis obsahoval jisté pokyny a popis pěti velmi zajímavých historických událostí, které se měly odehrát v nejbližších deseti letech a které, pokud by je využil mladý schopný člověk, by vynesly dost finančních prostředků na to, aby mu zajistily velmi úspěšnou a legální kariéru.

Jediné, co měl udělat, bylo zajistit, aby byl balíček neustále uložen v bezpečí a ochraňován, a to více než následujících tři sta let, a pak doručen na jistou adresu...

“...a přestože firma během těch staletí samozřejmě mnohokrát změnila majitele,” dokončoval pan Baddicombe, “byl ten balíček stále jakousi součástí firemní movitosti, chápete.”

“Nevěděl jsem, že se Heizovy piškoty dělaly už tenkrát, v sedmáctém století,” podivil se Newt.

“V té krabici je to jen proto, aby se to náhodou nepoškodilo cestou v autě,” odpověděl pan Baddicombe.

“A to to za celá ta léta nikdo neotevřel?” vrtěl Newt hlavou.

“Pokud já vím, došlo k tomu dvakrát,” přikývl pan Baddicombe. “Jednou, v roce 1757, ho otevřel pan George Cranby a v roce 1928 pan Arthur Bychance, otec dnešního pana Bychance.” Odkášlal si. “Jak se zdá, pan Cranby našel dopis -”

“- který byl adresován jemu,” vskočil mu Newt do řeči.

Pan Baddicombe se užasle narovnal. “Skutečně, tak to bylo. Jak jste to uhodl?”

“No, mám dojem, že ten styl poznávám,” zabručel Newt zachmuřeně. “Co se s nimi stalo?”

“Vy už jste o tom něco slyšel?” zeptal se pan Baddicombe podezřívavě.

“Něco podobného, ale nebylo to tak rozvláčné. Předpokládám, že ti dva nevyletěli do povětří, že?”

“Víte... pan Cranby dostal srdeční záchvat, alespoň to se traduje. A pan Bychance prý zbledl jako stěna, vložil svůj dopis zpět do obálky, jestli tomu dobře rozumím, a vydal přísný příkaz, že během života nesmí být balíček za žádných okolností otevřen. Řekl, že každý, kdo to udělá, bude okamžitě a bez omluvy propuštěn.”

“No to je mi hrozba,” usklíbl se Newt.

“Bylo to, pane, v roce 1928. Jejich dopisy jsou stále ještě součástí balíčku.”

Newt otevřel lepenkovou krabici.

Uvnitř byla malá, železem okovaná skříňka. Neměla žádný zámek.

“No tak, otevřete ji,” pobízel ho pan Baddicombe vzrušeně. “Musím říct, že jsem nesmírně zvědav na to, co v ní vlastně je. Přiznám se vám, že jsme se u nás v kanceláři dokonce vsázeli o to, co asi je uvnitř...”

“Já vám něco řeknu,” usmál se Newt velkomyslně. “Já uvařím nějakou kávu a vy pak můžete tu skříňku otevřít.”

“Já? Myslíte, že by to bylo správné?”

“No a proč ne?” Newt si prohlédl kastroly visící nad sporákem. Jeden z nich byl dostatečně velký pro to, co měl v úmyslu.

“Jen se do toho pusťte. Mně to nevadí. Myslete si, že to děláte z titulu své funkce, nebo co já vím.”

Pan Baddicombe si sundal plášť do deště. “Tak tedy,” prohlásil slavnostně a zamnul si ruce, “když to stavíte takhle... tohle bude něco, o čem budu vyprávět ještě vnoučatům.”

Newt zvedl pánev a druhou ruku položil na kliku u dveří. “To doufám,” přikývl.

“Tak začínám.”

Newt slyšel slaboučké zaskřípění.

“Už něco vidíte?”

“Jsou tady dva otevřené dopisy... oh a ještě jeden, třetí... a ten je adresovaný...”

Newt zaslechl prasknutí pečeti vosku a pak něco cvaklo o stůl. Ozvalo se zalapání po dechu, převrátila se židle, v předsíni zadasaly pádící nohy, vstupní dveře s třeskem zapadly a vzápětí se ozval zvuk startujícího auta, které vyrazilo pryč ulicí.

Newt si sundal kastrol z hlavy a vystoupil ze svého úkrytu za dveřmi.

Zvedl dopis a už vůbec ho nepřekvapilo, že byl adresovaný panu Baddicombeovi. Otevřel ho.

Stálo v něm: “Tadyť je florin, soudče, a teď utíkej, co nohy ti stačí, v jinémžto případě svět celý zví pravdu o tobě a paní Spiddonové, otrokyni kovové psací mašiny.”

Newt vzal do ruky další dva dopisy. Na trout vyschlý papír adresovaný panu Georgovi Cranbymu pravil:

“Pryč s tvou zlodějskou pařátou, pane Cranby. Já dobře víme, jaké taškářstvo hříchopáské na vdově Plashkinové učinils den po dni svatého Michala roku tohoto, ty vyzábly jebáku nevydojený!”

Newt se zamyslel nad tím, co to může tak asi znamenat jebák. Byl by ale ochoten se vsadit o slušný obnos, že to nemá nic společného s domácím zvířectvem.

Dopis, který byl určen pro zvědavého pana Bychance, pravil:

“Necháš věc tu na pokoji, taškáři nedověšený? Hned vrtiž dopis ten do truhličky, nebo svět zví pravdu o dni sedmého června léta páně devatenáctistého šestnáctého.”

Pod dopisy ležel rukopis. Newt na něj upíral pohled.

“Co je to?” zeptala se Anatóma.

Rychle se otočil. Opírala se o zárubeň jako vtělení velmi přitažlivého zívnutí s dlouhýma nohama.

Newt pomalu ucouvl zády ke stolu. “To nic. Špatná adresa. Omyl. Jenom taková stará krabice. Jenom taková propagační hloupost. Znáš ty reklamní chytáky...”

“V neděli?” podivila se a odstrčila ho stranou.

Pokrčil rameny, když vstrčila ruce do skříňky a vytáhla zažloutlý rukopis.

“Nová skvělá a přesná prorocství Agnes Magorésové,” přečetla pomalu nahlas. “Zahrnují svět, jakž má přijít aneb sága pokračuje! No tohle!”

S nábožným výrazem položila rukopis na stůl a už už se chystala obrátit první list.

Newtova ruka spočinula na její.

“Zamysli se nad tím,” řekl tiše. “Chceš být vážně celý zbytek života profesionální potomek?”

Pozvedla hlavu a jejich oči se setkaly.

Byla neděle, první den zbývajících dnů světa, zhruba půl dvanácté.

Park svatého Jakuba byl relativně tichý. Kachny, které byly experty v oblasti *reálné politiky*, viděno z všeobecného konce, onen podivný pocit připsaly snížení světového napětí. A ve světě skutečně došlo k rychlému snížení napětí, ale je třeba říci, že v úřadech zůstávalo přes čas mnoho lidí, kteří zkoumali, proč k tomu došlo, a snažili se zjistit za pomoci delegací tří národů, kam zmizela Atlantida a co se to vlastně včera stalo všem jejich počítačům.

Park byl úplně opuštěný, s výjimkou člena MI9, který se pokoušel naverbovat někoho, kdo se k jejich oboustrannému úžasu ukázal být také členem MI9, a vysokého muže v černém kabátě, který krmil kachny.

Byl tam také Crowley a Azirafal.

Bok po boku procházeli po trávníku

“U mě je to taky tak,” říkal právě Azirafal. “Obchod je na svém místě a v pořádku. Ani šmouha od sazí.”

“Jenže *pochop*, nemůžeš jen tak udělat *starého* bentleye,” držel se Crowley svého tématu. “Co originální patina? A přece tam stál tak jako předtím! Přímě tam, na svém místě na ulici. Ani *já* jsem na něm nenašel jediný rozdíl.”

“No, *já* tedy nějaké rozdíly našel,” nakrčil obočí Azirafal. “Jsem si naprosto jistý, že jsem předtím na skladě neměl knihy jako *Biggles letí na Mars*, *Jack Cade*, *hrdina Divokého západu*, *101 návod pro šikovné chlapce* nebo *Krvežízniví psi z Moře lebek*.”

“No tohle! To je mi ale hrozně líto,” zamračil se Crowley, který věděl, jak si anděl své sbírky knih cenil.

“Nelituj,” odpověděl mu anděl se šťastným úsměvem. “Jsou to všechno pravá, ale zbrusu nová první vydání a vyhledal jsem si je v Skindlově cenovém katalogu. Myslím, že výraz, který bys použil ty, by zněl nějak jako *jupí!*”

“Myslel jsem, že obnovuje svět tak, aby byl stejný jako předtím,” zamyslel se Crowley.

“To ano,” přikývl Azirafal. “Víceméně. Podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Ale je vidět, že má i smysl pro humor.”

Crowley na něj vrhl pohled koutkem oka.

“Vaši lidé se ozvali?”

“Ne. A vaši?”

“Ne.”

“Mám dojem, že předstírají, že se to nestalo.”

“Totéž si myslím já o těch našich. To je celá ta jejich byrokracie.”

“A taky si myslím, že naši čekají, co se teď bude dít,” dodal Azirafal.

Crowley přikývl. “Oddechový čas. Možnost morálně přezbrojit. Dobudovat obranu. Připravit se na poslední bitvu.”

Stáli na břehu jezírka a pozorovali, jak se kachny perou o chleba.

“Cože?” obrátil se Azirafal ke Crowleymu. “Já myslel, že *tohle* byla ta poslední.”

“Tak to si vůbec nejsem jistý,” zavrtěl Crowley pomalu hlavou. “Jen se nad tím zamysli. Podle toho, jak to vidím, ta poslední bitva bude My všichni proti Nim.”

“Jak my...? Počkej! Ty myslíš jako Nebe a Peklo proti Lidstvu?”

Crowley pokrčil rameny. “No, podívej, jestliže změnil všechno, pak by mohl změnit i sebe. Zbavit se například svých schopností. Třeba se rozhodl stát se člověkem.”

“No to doufám,” řekl Azirafal. “Navíc jsem si skoro jistý, že by mu to On ani jinak nedovolil. Hm. Nebo ano? Co myslíš?”

“To právě nevím. Nikdy si nemůžeš být jistý, jaký je vlastně ten či onen úmysl. Plány v plánech.”

“Jak to myslíš?” podíval se na něj Azirafal.

“Podívej,” vysvětloval mu Crowley, který o tom přemýšlel tak usilovně, že ho málem rozbolela hlava, “nepřišlo ti to někdy trochu divné? Myslím vaši a naši, Nebe a Peklo, Dobro a Zlo a všechny tyhle věci? Vždycky mě napadá *proč?*”

“Vždyť? je to jednoduché,” odpověděl mu anděl škrobeně. “Pokud *já* vím, tak došlo k jisté vzpouře a -”

“Já vím. Ale *proč* se to stalo? Víš, co myslím? Nemuselo se to přece stát, ne?” prohlásil Crowley a v očích mu nepřičetně zablesklo. “Každý, kdo dokáže během šesti dnů stvořit vesmír, by jistě také dokázal zabránit tomu, aby se stala taková maličkost. Pokud by ovšem *nechtěl*, aby se to stalo.”

“Ale no tak. Měj rozum, myslí logicky,” prohlásil Azirafal, avšak v hlase mu zazněla pochybnost.

“To není dobrá rada,” zavrtěl hlavou Crowley. “To *vůbec* není dobrá rada. Kdyby sis totiž v klidu sedl a uvažoval o tom logicky, došel bys k mnoha velmi podivným závěrům. Jako třeba: proč stvořit lidi *zvědavé* a pak jim někde hodně na očích nechat vyrůst zakázané ovoce a k němu ještě dát neonový nápis TADY JE TO!”

“Na žádný neonový nápis si nějak nevzpomínám.”

“To byla jen taková metafora, pochop. Víš, o co mně jde? Proč to všechno dělat, kdybys opravdu *nechtěl*, aby to jedli? Rozumíš, třeba bys to udělal jenom proto, abys viděl, jak to dopadne a co se z toho vyvrbí. Možná že je to součástí Superverkého extranevyslovného plánu. Všechno. Ty, já, on, ten nahoře, ten dole, všechno. Nějaký speciální velkoplošný test, který má ověřit, jestli to, co jsi stvořil, opravdu funguje, co říkáš? Když začneš opravdu přemýšlet, musíš si nakonec říct: jestli to *není* šachová partie v kosmickém měřítku, pak to *je* velmi složitý pasiáns pro jednoho. A neunavuj se s odpovědí. Kdybychom tomu byli schopní porozumět, nebyli bychom to my. Protože je to všechno tak... tak...”

NEVÝSLOVNÉ, řekla postava v černém převlečnicku krmící kachny.

“Jo. Přesně. Díky.”

Pozorovali, jak vysoký cizinec vysypal kachnám poslední drobký, prázdný sáček odhodil do odpadkového koše a tiše se odkradl přes trávník. Pak Crowley potřásl hlavou.

“Co jsem to říkal?” zeptal se nakonec.

“Nevím,” odpověděl mu Azirafal. “Myslím, že to nebylo nic důležitého.”

Crowley zachmuřeně přikývl. “Myslíš, že by se mi podařilo svést tě na nějaký oběd?” zasyčel.

Šli zase do Ritzu, kde byl opět tajemnou náhodou volný stůl. A zdálo se, že všechna ta nedávná snažení a události měly nějaký vedlejší dopad, který ovlivnil charakter reality, protože v době, kdy jedli, zazpíval poprvé v historii nad Berkeleyho náměstím slavík.

V hluku dopravy ho sice nikdo nezaslechl, ale byl tam a zpíval.

Byla neděle, jedna hodina po poledni.

Posledních deset let se každý nedělní oběd ve světě seržanta Shadwella odehrával podle zaběhlé a neměnné rutiny. Sedával u otlučeného stolu, pokrytého začernalými skvrnami od cigaret, listoval si v některém z prastarých výtisků z KLC⁸⁴, který pojednával o magii nebo démonologii - třeba v Necrotelekomnikonu, Liber Fulvarum Paginarum nebo ve své z nejoblíbenějších, v Malleus Maleficarum⁸⁵.

Pak se ozvalo zaklepání na dveře a madam Tracy zavolala "oběd, pane Shadwelle". Shadwell si pro sebe zabručel "ta nestydatá nestyda", počkal minutku, aby se ta nestyda nestydatá dostala do svého pokoje, teprve pak otevřel dveře a zvedl ze země talíř s dušenými játry, který vždycky býval pečlivě přikryt dalším talířem, aby jídlo nevystydlo. Vzal si ho, pomalu a s chutí jedl a dával při tom pozor, aby nepokapal šťávou stránky knihy, kterou četl⁸⁶.

Tak to vždycky bylo.

Tuhle neděli ne.

Tak především si seržant nečetl. Prostě jen tak seděl.

Když se ozvalo zaklepání na dveře, nečekal, ale vstal okamžitě a otevřel. Nemusel spěchat.

Talíř za dveřmi nebyl. Místo něj tam stála madam Tracy, která měla fíží pod krkem sepnuté broží s kamejí a oproti svým zvykům byla příkrášlena rtěnkou. Kromě toho stála ve středu voňavé zóny. "Copak se děje, Jezabel?"

Hlas madam Tracy byl jasný, i když mluvila rychle a z nervozity maličko zadržávala. "Dobrý den, pane Eš, víte, tak jsem si říkala, po tom všem, co jsme spolu v těch minulých dnech zažili, že... no zdálo se mi hloupé nechávat vám talíř s jídlem za dveřmi, a tak jsem vám prostřela u mě. Tak pojďte..."

Pane Eš? Shadwell ji unaveně následoval.

Takže minulou noc se mu to zase zdálo. Pamatoval si sice ten sen jen velmi matně, vlastně si z něj pamatoval jen několik vět, ale ty se mu v duchu neustále vracely a vyváděly ho z klidu. Sen sám zmizel v mlze, stejně jako všechny události minulé noci.

Ty věty zněly: *Na honu na čarodějnice není nic špatného. Mně by se docela líbilo být lovcem čarodějnic a hledat je a honit. Jenže to by jednoho asi dlouho nebavilo. Museli bysme se v tom vystřídat. Dneska bysme hledali a honili my je a zítra bysme se zase schovali my a čarodějky by hledaly nás.*

Už podruhé za pouhých čtyřiašest hodin - podruhé ve svém životě - vstoupil do pokoje madam Tracy.

"Sedněte si tuhle," řekla mu a ukázala na pohodlné křeslo. Mělo na zadním opěradle bílé plátno, na sedadle nadýchaný polštářek a malou podnožku.

Sedl si.

Položila mu na klín podnos s jídlem a dívala se, jak jí. Když se najedl, vzala tác a odnesla ho do kuchyňky. Pak otevřela láhev piva, nalila pivo do sklenice a podala mu ji. Zatímco on usrkával studený ležák, ona spokojeně upíjela čaj. Když odkládala hrneček na podšálek, porcelán o sebe nervózně zazvonil.

"Mám něco našetřeno," řekla najednou bez jakéhokoliv důvodu. "Víte, občas si tak říkám, jak by to bylo krásné, koupit si někde na venkově malý domeček a odstěhovat se z Londýna. Pojmenovala bych ho třeba U vavřínu nebo Dunroamín nebo..."

"Šangri-La," navrhl Shadwell a ani za nic na světě by nedokázal říci, kde to vzal.

"To je ono, pane Eš! Přesně. Šangri-La." Usmála se na něj. "Cítíte se pohodlně, miláčku?"

Shadwell si s rostoucí hrůzou uvědomil, že se cítí *neobyčejně* pohodlně. Děsivě, neuvěřitelně pohodlně. "Cítím," přisvědčil opatrně. V životě se tak pohodlně a příjemně necítil.

Madam Tracy otevřela další láhev piva a postavila ji před něho.

"Je tady ovšem jedna potíž, když má člověk takový malý domeček, který se jmenuje - jak jste říkal to rozkošné jméno, pane Eš?"

"Já... hm. Šangri-La.

"Šangri-La, samozřejmě, to je přece dokonalé jméno pro takový domeček, neměl by v něm žít sám, vidíte? Já mám pocit, že je to jméno přesně pro dva, a víte, co se říká, že živobyť pro dva nestojí víc než živobyť pro jednoho."

(Nebo pro pět set osmnáct, pomyslel si Shadwell, který si vzpomněl na početné řady své Armády lovců čarodějnic.)

Zachichotala se. "Já jsem jenom pořád přemýšlela, *kde* najdu někoho, s kým bych se tam mohla usadit..."

Shadwell si uvědomil, že mluví o něm.

Pocítil nejistotu. Měl nejasný pocit, že když nechal vojína lovce čarodějnic Pulsifera s tou mladou dámou v Tadfieldu, udělal velkou chybu, alespoň podle služebních řádů a předpisů ALČ. A tohle vypadalo ještě mnohem nebezpečněji.

⁸⁴ Pozn. autora: *Knihovna lovců čarodějnic. Desátník lovec čarodějnic Koberec, roční příplatek za vedení knihovny 11 pencí.*

⁸⁵ Pozn. autora: *"Trhák veskrze dokonalý a neodolatelný, jenž jedním dechem se čte, srdečně doporučuji" - papež Innocent VIII.*

⁸⁶ Pozn. autora: *Někteří sběratelé by byli ochotni zaplatit za knihovnu lovců čarodějnic celé miliony. Ti někteří sběratelé by ovšem museli být velmi bohatí a nesmělo by jim vadit, že knihy jsou pokapány mastnou šťávou, špinavé od popela, na mnoha místech propálené od cigaret a že jsou, jejich okraje popsány více či méně vtipnými poznámkami. Dále by museli mít pochopení pro nejoblíbenějšího koníčka zesnulého podporučíka Wotlinga, který se ve volných chvílích bavil tím, že na dřevorytech, kterými byly knihy ilustrovány, přimalovával čarodějnicím a démonům kníry a cvikry.*

Jenže. V jeho věku už byl příliš stálý na to, aby se plazil v dlouhé trávě, když chlad ranní rosy proniká až do morku kostí...

(A zítra bysme se zase schovali my a čarodějnice by hledaly nás...)

Madam Tracy otevřela další láhev piva a znovu se zachichotala. "Oh, pane Eš," řekla, "vy si určitě budete myslet, že se vás pokouším nachmelit."

Zabručel. Byla tady ještě jedna formalita, kterou bylo třeba vykonat.

Seržant lovec čarodějnic Shadwell se dlouze a zhluboka napil piva a vystřelil na ni otázku.

Madam Tracy se stydlivě zahihňala. "No vážně, ty starý blázínku," řekla a zrudla jako pivoňka, "kolik bys myslel?"

Zopakoval tutéž otázku.

"Dvě," přiznala stydlivě.

"Ah, no dobrá. Pak je všechno v pořádku," odpověděl lovec čarodějnic seržant Shadwell, v.v.

Byla neděle odpoledne.

Vysoko nad Anglií se vznášel Boeing 747, který mířil na západ. V kabině první třídy chlapec jménem Warlock odložil komiksový časopis a vyhlédl z okénka.

Bylo to několik velmi podivných dnů. Pořád ještě si nebyl jistý, proč jeho otce pozvali na Střední východ. Byl si téměř jistý, že to nevěděl ani jeho otec. Mělo to pravděpodobně něco společného s kulturou a historií. Jediné, co se tam stalo, bylo to, že je větší skupinka legračně vypadajících chlápků s velmi špatnými zuby a ručníky omotanými kolem hlav vodila sem a tam po nějakém starém zbořeníšti. Pokud šlo o ty ruiny, tak Warlock už viděl pěknější. A pak se ho jeden z těch starých chlápků zeptal, jestli nemá chuť něco udělat. A Warlock mu odpověděl, že by se ze všeho nejraději vrátil domů.

Jak se zdálo se, byli z toho všichni ti chlápci s ručníky na hlavách dost nešťastní.

Warlock nemyslel Státy. Už tam samozřejmě několikrát byl, ale jemu se líbilo v Anglii. Byla to skvělá země na to být v ní Američanem. Vždycky se tam cítil jako doma.

Letadlo v tom okamžiku prolétalo přesně nad ložnicí Tučňáka Johnsona v Dolním Tadfieldu, který si znuďeně listoval v obrázkovém časopise. Koupil si ho náhodou, jen kvůli tomu, že měl na obálce překrásnou barevnou fotografii jakési akvarijní ryby.

O pár stránek dál, tam, kam Tučňákovy prsty ještě nedolistovaly, byl několikastránkový bohatě ilustrovaný článek o americkém fotbale a o tom, jak v Británii získává stále větší popularitu. *Bylo to trochu zvláštní, protože když se onen časopis tiskl, našli byste na těch stránkách populárně naučný článek o životě pouští.*

Ten článek měl změnit Tučňákov život.

A Warlock letěl do Ameriky. Možná že by si také něco zasloužil (člověk přece nezapomíná na první kamarády, které kdy měl, i když jste v té době byli jen několik hodin staří, že?), ale síla, která právě v onom okamžiku kontrolovala osud všeho lidstva, si myslela: No, vždyť jede do *Ameriky*, ne? Nevím, co může být lepšího než jet do *Ameriky*.

Mají tam třicet osm různých druhů zmrzliny. A možná že ještě víc.

Existují miliony vzrušujících věcí, které může chlapec se svým psem dělat v nedělním dopoledni. Adama jich napadalo takových čtyři pět set, a to se ani příliš nesnažil. Vzrušující věci, napínavé věci, třeba dobývání planet, kročení lvů nebo objevování tajemných oblastí v jihoamerických pralesech, kde do našich dnů přežívají dinosauři, se kterými je možno se spřátelit.

Seděl v zahradě, kreslil si kamínkem do prachu a vypadal malomyslně.

Otec našel Adama po návratu z letecké základny v posteli a spícího tvrdým spánkem, jako kdyby byl na lůžku od časného večera. Dokonce tu a tam pro věrohodnost celé věci i tiše zachrápal.

Druhý den ráno se však u snídaně ukázalo, že to nestačilo. Pan Young nerad řešil případy, v nichž neměl dostatek důkazového materiálu, a v neděli ráno už teprve ne. A kdyby se *náhodou* ukázalo, že Adam za celý ten noční zmatek nemůže - ať už se stalo cokoli, protože jak se zdálo, nikdo si vlastně přesně nepamatoval, o co šlo, všichni si jen vybavovali, že došlo k nějaké nepříjemnosti -, pak měl *zaručeně* něco na svědomí. Pan Young se této teorie držel posledních jedenáct let a během celé té doby mu skvěle sloužila.

Adam, pokleslý na duchu, seděl v zahradě. Srpnové slunce viselo vysoko na sytě modré srpnové obloze a kdesi za plotem zpíval drozd, ale Adamovi se zdálo, že všechny ty věci celou situaci ještě zhoršují.

Pes seděl Adamovi u nohou. Pokoušel se pomoci, hlavně tím, že exhumoval kost, kterou si v zahradě ukryl před několika dny a přivlekl ji Adamovi k nohám, ale když na ni Adam jen zachmuřeně zíral, Pes ji nakonec zase odvěkl a znovu inhumoval. Udělal, co bylo v jeho silách.

"Adame?"

Adam se otočil. Nad zahradní brankou byly vidět tři obličej.

"Ahoj," řekl Adam nepříteli nadšeně.

"Do Nortonu přijel cirkus," oznámila mu Pepřenka. "Wensley tam byl a viděl to. Právě začali stavět!"

"Mají dva stany a slony a žongléry a skoro divoká zvířata a spoustu dalších věcí - a prostě všechno!" doplňoval její informaci Wensleydale.

"Mysleli jsme si, že bychom se tam mohli vypravit a dívat se, jak stavějí a tak," dořekl Brian.

Adamovi se na okamžik myslí zahemžily představy cirkusů. Cirkusy, když už byl jednou postavený stan, byly dost nudné. Mnohem lepší program mohl člověk vidět denně v televizi. Ale *stavění* cirkusu... Jasně že se tam všichni vypraví a budou pomáhat se stavbou stanů a s mytím slonů a lidé od cirkusu budou tak překvapeni tím, jak dovede Adam zacházet se zvířaty, že už tohoto večera Adam (se Psem, nejproslulejším a nejchytřejším cirkusovým voříškem na světě) povede do cirkusové manéže řadu slonů a...

Nebylo to k ničemu.

Smutně zavrtěl hlavou. "Já nikam nesmím," oznámil kamarádům. "*Oni* mi to zakázali."

Chvilku bylo ticho.

"Adame," začala pak Pepřenka poněkud nejistě, "co se vlastně *stalo* včera v noci?"

Adam pokrčil rameny. "Ále, jen takový pitomosti. Na tom nezáleží," dodal. "Je to vždycky to samý. Jeden se vždycky snaží pomoci, a lidi si nakonec myslí, že jsme někoho *zamordovali* nebo co."

. Znovu nastalo ticho, zatímco Oni pozorovali svého zneuctěného vůdce.

"A kdy myslíš, že tě zase pustí ven?" zeptala se Pepřenka.

"*Ti?* Ti mě teď ven nepustí celý měsíce. Celý roky. Roky a roky a *roky*. Než *ti* mě zase pustěj ven, bude ze mě starej člověk," zachmuřil se Adam.

"A co zítra?" zeptal se Wensleydale.

Adamova tvář se viditelně rozjasnila. "Oh, *zejtra* by to určitě šlo," řekl. "Do *zejtřka* na to zapomenou. Uvidíte. Vždycky na to do druhýho dne zapomenou." Podíval se na Ně, rozcuchaný Napoleon s rozvázanými tkaničkami tenisek, držení ve vyhnanství na Elbě lemované růžovými keři. "Vy tam zajed'te," řekl a krátce se zasmál. "Se mnou si nelamte hlavu. Já budu v pořádku. Zítra se všichni sejdem."

Oni zaváhali. Věrnost byla velká věc, ale nikdo by neměl nutit sebeoddanější důstojníky, aby volili mezi svým náčelníkem a cirkusem se slony. Hlavy nad brankou zmizely.

Slunce dál hrálo. Drozd nepřestával zpívat. Pes přestal truchlit se svým pánem a začal ve vysoké trávě vedle živého plotu, který ohraničoval zahradu, stopovat motýla. Byl to vysoký a neprůchodný plot z dokonale zastříženého, stále zeleného ptačího zobu a Adam ho znal jako svoje boty. Hned za ním se otevíral širý svět, plný úrodných polí, překrásně bahnitých žabích struh, stromů obsypaných nezralým ovocem, vzteklych, ale pomalých majitelů zahrad, cirkusů, potůčků vhodných ke stavbě přehrad a stromů a zdí jako stvořených ke šplhání...

Adam se zamyslel.

"Pse," prohlásil potom vážným a přísným hlasem, "zmiz od toho plotu, protože kdybys jím *náhodou* prolezl, musel bych se vypravit za tebou, abych tě chytil, a to bych musel opustit zahradu, a to já nesmím. Ale musel bych..., kdybys utekl."

Pes vesele skákal sem a tam, ale zůstával pořád na jednom místě.

Adam se opatrně rozhlédl kolem. Pak se ještě opatrněji podíval Vzhůru a Dolů. Nakonec se podíval i Dovníť.

Pak...

V plotě byla velká díra - dost velká na to, aby proběhl pes a aby se jí za ním protáhl i štíhlý chlapec. A ta díra tam byla vždycky.

Adam mrkl na Psa.

Pes proběhl dírou v plotě. Adam vykřikl hlasitě, jasně a srozumitelně: "Pse! Ty ošklivý, neposlušný Pse! Pojd' sem? Okamžitě se vrať!"

A protlačil se za ním plotem. Měl takový určitý pocit, že se něco blíží ke konci. Samozřejmě, že ne svět. Jen léto. Přijdou další léta, ale už to nebude takové léto, jako bylo tohle. Nikdy.

To znamená, že je potřeba si ho co nejvíce užít.

Doběhl až do poloviny pole. Někdo něco pálil. Podíval se na chochol kouře stoupajícího z komína Jasmínového loubí, zastavil se a poslouchal.

Adam slyšel i věci, kterých by si jiní lidé nevšimli.

Slyšel tichý smích.

Nebyl to zlomyslný chechot čarodějnice, byl to sytý a spokojený smích někoho, kdo ví víc, než je pro něj zdrávo.

Bílý kouř vířil nad krbovým komínem. Na kratičký okamžik zahlédl Adam v kouři půvabnou ženskou tvář. Tvář, kterou na Zemi nikdo nezahlédl přes tři sta let.

Agnes Magoréssová na něj mrkla.

Svěží letní větřík rozehnal kouř, a smích i tvář byly ty tam.

Adam se zasmál a dal se znovu do běhu.

O kus dál na louce za potokem dohonil chlapec mokrého a zabláceného psa. "Ty ošklivý, neposlušný Pse," řekl Adam a poškrábal Psa za ušima. Pes slastně zakňučel.

Adam zvedl hlavu. Nad ním rozkládala své větve mohutná a pokroucená prastará jabloň. Mohla tam stát od počátku světa. Větve se klonily pod váhou jablek, malých, zelených a nezralých.

S rychlostí útočící kobry se chlapec vyšvihl do větví. O minutku později už byl zpět na zemi, kapsy se mu nadouvaly a hlasitě žvýkal kyselé a skvělé jablko.

"*Hej! Ty tam! Kluku!*" ozval se popuzený hrubý hlas kousek za ním.

"Já tě znám! Ty jsi Adam Youngů! Viděl jsem tě! A řeknu o tom tvému tatíkovi, to si teda piš!"

Rodičovský trest se tímto stal naprostou jistotou. Teď to mám zaručený, pomyslel si Adam, když se s kapsami plnými ovoce a se Psem po boku dal na útěk.

Vždycky to tak nakonec dopadlo. Jenže to bude až večer.

A do večera bylo ještě daleko.

Odhodil ohryzek zhruba směrem ke svému pronásledovateli a sáhl do kapsy pro další jablko. Nechápal, proč lidé nadělají tolik křiku pro nějaké hloupé nezralé ovoce, ale kdyby to nedělali, nebyl by život zdaleka tak zábavný. A Adam zastával názor, že neexistuje jablko, které by nestálo za jakékoliv nepříjemnosti, do kterých se dostanete za to, že jste ho snědli.

Jestli si chcete představit budoucnost, představte si chlapce, jeho psa a jeho přátele. A léto, které je bez konce.

A chcete-li si opravdu představit budoucnost, představte si botu... ne představte si tenisku s rozvázanou tkaničkou, která kope do oblázku, představte si kus dřeva vhodný ke šťouchání do zajímavých věcí, stejně tak jako k házení psůvi, který se pak může rozhodnout, zda ho donese nebo ne. Představte si nemelodické pískání, které přetváří některou z populárních melodií v chomáč rozcuchaných not, představte si postavu - napůl anděla, napůl d'ábla a celého člověka...

S výrazem plným naděje se klackuje k Tadfieldu...

...navěky.

O AUTORECH

Pro ty, kdo to opravdu potřebují vědět.

Terry Pratchett se narodil r. 1948 v Buckinghamshiru v Anglii. Podařilo se mu vyhnout se všem těm zajímavým zaměstnáním, která autoři vykonávají především proto, aby se to hezky vyjímalo v podobných životopisech, jako je tento. Když hledal co nejkldněji způsob života, našel si zaměstnání jako tiskový mluvčí u společnosti Central Electricity Generating Board, a to těsně po havárii na Mile Islandu, což dokazuje jeho neselhávající smysl pro dokonalé načasování. Ted' se žije jako profesionální spisovatel a žije se svou ženou a dcerou v Somersetu. Je velmi rád, když mu lidé kupují banánové daiquiri (jistě, ví, že lidé životopisy nečtou, ale má pocit, že to stojí za pokus).

Neil Gaiman býval novinářem, ale své zaměstnání opustil kvůli psaní komiksových scénářů. O komiksech tvrdí, že jsou dokonale právoplatnou uměleckou formou druhé poloviny dvacátého století, a vzhledem k tomu, že za ně dostal dokonce několik cen, musí to být zřejmě pravda. Měří metr osmdesát a vlastní velké množství černých triček. I když příliš nedrží na banánové daiquiri, je vždycky velmi šťastný, když mu oddaní fanouškové posílají peníze (četl totiž životopis Terryho Pratchetta, a i když pochybuje, že to přinese nějaký výsledek, řekl si čert to vezmi).

Terry Pratchett a Neil Gaiman
DOBRÁ ZNAMENÍ

Z amerického originálu GOOD OMENS,
vydaného nakladatelstvím Berkley Publishing Group
v New Yorku 1992,
přeložil Jan Kantůrek.

Technický redaktor: Tomáš Kropáček.

Odpovědná redaktorka: Nad'a Svobodová.

Obálka a grafická úprava: Martin Zhouf.

Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Příčná 8, 110 00 Praha 1,
jako svou 183. publikaci.

Sazba: SF SOFT.

Tisk Ueberreuter Print, s. r. o., Pohořelice

Dotisk prvního vydání, Praha 2000.

*korektura kibi⁸⁷

⁸⁷ Bylo tu opravdu jenom pár oprav – tleskám svým předchůdcům... ☺ Ale byla totálně rozpadlá diakritika v poznámkách... tak jsem jí dal dohromady... ☺